

Lei 9,75

RAFAEL SABATINI • ODISEEA CĂPITANULUI BLOOD

RAFAEL SABATINI

ODISEEA CĂPITANULUI BLOOD

EDITURA TINERETULUI

RAFAEL SABATINI

ODISEEA CĂPITANULUI BLOOD

În româneşte de *MIHAI LIVESCU*

EDITURA
TINERETULUI

Coperta de POMPILIU DUMITRESCU

CAPTAIN BLOOD
HIS ODYSSEY
BY
RAFAEL SABATINI
HUTCHINSON & CO. (PUBLISHERS) L.T.D.
LONDON

C A P I T O L U L I

MESAGERUL

Peter Blood, bacalaureat în medicină şi priceput în multe alte domenii, trăgea din pipă şi îşi uda ghivecele cu muşcate, aşezate pe pervazul ferestrei care dădea în strada Water Lane a oraşului Bridgewater.

De la un geam de peste drum îl priveau cu indignare două perechi de ochi severi, fără ca Peter Blood să-i bage de seamă, fiindcă atenţia îi era concentrată asupra florilor pe care le uda şi asupra valului de oameni de pe strada îngustă de sub ferestrele sale. Era un val ce se revărsa pentru a doua oară în ziua aceea în direcţia lui Castle Field, unde, la începutul după-amiezii, Fergusson, capelanul ducelui, ţinuse o predică plină mai mult de îndemnuri la trădare decît de gînduri pioase.

Grupurile de oameni dezordonate şi aţîţate erau alcătuite în cea mai mare parte din bărbaţi purtînd crenguţe verzi la pălării şi cele mai caraghioase arme în mîini. Ce-i drept, unii duceau pe umăr puşti uşoare de vînătoare şi, ici-colo, vedeai agitîndu-se cîte o sabie. O bună parte dintre ei însă erau înarmaţi cu măciuci, iar cei mai mulţi cărau în spate suliţe monstruoase făcute din coase, tot atît de înspăimîntătoare la vedere, pe cît erau de greu de mînuit. Printre aceşti războinici improvizaţi se găseau ţesători, berari, tîmplari, fierari, zidari şi ciubotari, precum şi alţi reprezentanţi ai tuturor meseriilor paşnice. Oraşul Bridgewater, ca şi oraşul Taunton, îşi pusese

cu atîta generozitate luptătorii la dispoziția ducelui bastard [1], încît orice bărbat a cărui vîrstă și vigoare îi îngăduiau să țină o armă în mînă și care s-ar fi abținut de la această datorie risca să fie stigmatizat ca laș sau papistaș.

Și totuși, Peter Blood, care nu numai că era în stare să țină o armă în mînă, dar avea și pregătirea, și îndemînarea necesară pentru a se folosi de ea, și care cu siguranță că nu era laș, iar catolic, doar atunci cînd îi convenea, își îngrijea mușcatele și își fuma pipa cu atîta nepăsare în această seară de iulie, ca și cum nimic nu se întîmpla.

Ba Peter Blood mai făcu și altceva. Privind în urma acelor entuziaști cuprinși de febra răzvrătirii, el cită un vers din Horațiu, poetul latin pentru a cărui operă manifestase încă de tînăr o afecțiune deosebită :

„Quo, quo scelesti, ruitis ?" [2]

Și acum poate veți înțelege de ce firea lui aprinsă și cutezătoare, moștenită de la strămoșii nomazi ai mamei sale din Somersetshire, rămînea indiferentă în mijlocul ațîțărilor fanatice și înverșunate la răzvrătire, și de ce spiritul lui neastîmpărat, care îl împinsese cîndva să părăsească liniștita carieră academică, pe care tatăl său căutase să i-o impună, rămînea atît de calm în mijlocul tulburărilor. Vă dați seama, desigur, cu ce ochi se uita el la acești oameni care se adunau în jurul stindardelor libertății, stindarde țesute de fecioarele din Taunton, adică de fetele din pensionul domnișoarei Blake și al doamnei Musgrove, fete care, așa cum spune balada, își repuseseră în fîșii jupoanele de mătase, ca să facă flamuri pentru armata regelui Monmouth. Acest vers latin aruncat cu dispreț în urma cetelor care coborau gălăgioase străzile pavate cu bolovani dă în vileag gîndurile care îl stăpîneau pe Blood. Pentru el, acești oameni erau niște nerozi care, cuprinși de o frenezie primejdioasă, mergeau spre pierzanie.

Fiindcă, vedeți dumneavoastră, Peter Blood știa prea multe despre acest individ cu numele de Monmouth și despre tîrfa

[1] Este vorba de James Scott de Monmouth (1649—1685), fiul nelegitim al lui Carol al II-lea și al Lucy-ei Walter. Vrînd să uzurpe tronul lui Iacob al II-lea, a pus la cale o răscoală, dar a fost înfrînt de armatele regelui la Sedgemoor, luat prizonier și apoi decapitat.

[2] Încotro, încotro vă năpustiți, nefericiților ?

drăguță și brună care îl născuse, spre a se lăsa înșelat de povestea despre dreptul lui de a moșteni tronul, motiv pentru care fusese înălțată flamura răzvrătirii. El citise proclamația absurdă lipită la hanul Cross din Bridgewater, lipită, de asemenea, în Taunton, precum și în alte părți, prin care se anunța că, „după decesul lordului nostru suveran Carol al II-lea, dreptul de succesiune la coroana Angliei, Scoției, Franței și Irlandei, cu dominioanele și teritoriile ce le aparțin, a revenit legal și a fost transmis preailustrului și nobilului prinț Iacob, duce de Monmouth, fiu și moștenitor prezumtiv al numitului rege Carol al II-lea".

Această proclamație îl făcuse să rîdă, după cum a rîs și atunci cînd a citit că „Iacob, ducele de York, a pus mai întîi la cale otrăvirea defunctului rege, iar după aceea i-a uzurpat tronul și i-a smuls coroana".

I-ar fi fost greu să spună care din cele două minciuni era mai gogonată. Peter Blood își petrecuse un sfert din viață în Olanda, țară unde văzuse pentru prima dată lumina zilei, cu aproape 36 de ani în urmă, și pe acest James Scott, care acum se proclama „Iacob al II-lea, prin grația lui Dumnezeu rege etc.", și cunoștea povestea care circula acolo privitor la adevărata paternitate a individului. Departe de a fi copilul legitim al lui Carol Stuart, născut dintr-o pretinsă căsătorie a acestuia cu Lucy Walter, dimpotrivă, se prea putea ca acest Monmouth, care se pretindea azi rege al Angliei, să nu fi fost nici măcar copilul nelegitim al fostului suveran. Ce altceva decît ruină și dezastru avea să aducă această pretenție ridicolă ? Cine putea să creadă că Anglia va tolera asemenea obrăznicie ? Și pentru un asemenea individ, pentru a-l ajuta să-și susțină un drept imaginar, fuseseră împinși la răscoală oamenii aceștia simpli din provincia de vest, sub conducerea cîtorva liberali posesori de titluri nobiliare.

„Quo, quo scelesti, ruitis ?"

Peter Blood rîse și oftă aproape în același timp. Însă rîsul birui oftatul, fiindcă Blood avea o fire rece, așa cum au cei mai mulți dintre oamenii închiși în sinea lor, iar el era închis în sine, căci vitregia vieții îl învățase să fie astfel. Un om cu o inimă mai simțitoare, înzestrat cu puterea-i de pătrundere și cu experiența lui, ar fi fost cuprins de milă privind la acești

protestanţi credincioşi, umili şi înflăcăraţi, care se duceau la măcel, însoţiţi în drumul lor spre locul de adunare de la Castle Field de neveste şi de fiice, de iubite şi de mame, amăgiţi că vor lupta ca să apere dreptatea, libertatea şi religia. Domnul Blood ştia, după cum aflase de altfel cu cîteva ore mai înainte întregul Bridgewater, că Monmouth intenţiona să dea lupta chiar în noaptea aceea. Ducele urma să conducă un atac prin surprindere asupra armatei regaliste, comandată de Feversham, care îşi avea tabăra la Sedgemoor. De aceea domnul Blood socotea ca foarte probabil ca lordul Feversham să fi fost informat şi el despre această intenţie, şi chiar dacă Blood greşea presupunînd acest lucru, avea cel puţin motive să-şi închipuie că nu se înşeală, întrucît nu putea admite că cel care comanda armata regalistă era chiar atît de puţin priceput în meseria lui.

Domnul Blood scutură cenuşa din pipă şi se dădu un pas înapoi ca să închidă fereastra. Făcînd aceasta, privirea lui se abătu de partea cealaltă a străzii şi întîlni, în sfîrşit, privirea ochilor ostili care îi pîndeau mişcările. Erau două perechi de ochi ce aparţineau domnişoarelor Pitt, două fete bătrîne, amabile şi sentimentale, care nu se lăsau întrecute de nimeni din Bridgewater în adoraţia lor pentru frumosul Monmouth.

Domnul Blood zîmbi şi îşi înclină capul, căci se afla în relaţii de prietenie cu aceste două domnişoare, dintre care una îi fusese chiar pacientă pentru scurt timp. Dar în loc să-i răspundă la salut, cele două persoane îl onorară cu o privire rece, dispreţuitoare. El continuă să zîmbească mai vîrtos cu buzele-i subţiri, dar mai puţin amabil. Înţelegea motivul acestei ostilităţi, care sporise zi de zi în decursul săptămînii trecute, din clipa cînd Monmouth venise acolo ca să sucească minţile femeilor de toate vîrstele. Îşi dădea seama că domnişoarele Pitt îl condamnau pentru motivul că, deşi era tînăr şi viguros, posedînd o experienţă militară preţioasă pentru cauză, Blood stătea deoparte, îşi fuma liniştit pipa şi îşi uda muşcatele tocmai în această seară, cea mai importantă dintre toate, cînd oamenii de caracter se adunau în jurul apărătorului cauzei protestante, jertfindu-şi sîngele spre a-l sui pe Monmouth pe tronul la care avea dreptul.

Dacă domnul Blood ar fi catadicsit să discute chestiunea cu aceste domnişoare, el ar fi putut să le spună că, săturîndu-se de călătorii şi de aventuri, se apucase de meseria căreia îi fusese hărăzit dintru început şi la care îl îndreptăţeau studiile făcute, că era un om care se ocupa de medicină, şi nu de război, că era un tămăduitor de oameni, şi nu un ucigaş. Ştia însă ce i s-ar fi răspuns : că într-o asemenea împrejurare era de datoria fiecărui bărbat care se considera ca atare să pună mîna pe armă, şi i s-ar fi atras atenţia că propriul lor nepot, Jeremiah Pitt, de meserie marinar şi căpitanul unei corăbii, care, spre norocul lui, ancorase în golful Bridgewater tocmai în timpul acelor evenimente, părăsise cîrma pentru a pune mîna pe o muschetă ca să apere dreptatea. Domnul Blood nu făcea însă parte din categoria oamenilor cărora le place să discute în contradictoriu. După cum am mai spus, era un om căruia îi păsa prea puţin de părerea celorlalţi.

El închise fereastra, trase perdelele şi se întoarse în odaia plăcută, luminată cu lumînări, şi la masa pe care doamna Barlow, menajera lui, tocmai se pregătea să aşeze cina. Şi nu se putu stăpîni să nu-i spună acesteia cu glas tare gîndul care îl stăpînea :

— Fecioarele ursuze de peste drum nu prea mă au la inimă.

Avea o voce plăcută şi vibrantă, al cărei sunet metalic era îndulcit şi atenuat de accentul irlandez, pe care nu şi-l pierduse, cu toate peregrinările lui. O voce care putea şopti seducător şi mîngîietor femeii iubite, sau care putea porunci în aşa fel, încît să obţină supunerea. De fapt, în glas i se reflecta întreaga fire. În ceea ce priveşte restul persoanei lui, domnul Blood era înalt şi uscăţiv, cu un obraz smead ca de ţigan şi cu nişte ochi surprinzător de albaştri pe faţa aceea întunecată şi sub sprîncenele-i negre şi drepte. Privirea ochilor, care flancau un nas acvilin şi cutezător, era ciudat de pătrunzătoare şi îi dădea o înfăţişare mîndră şi plină de dispreţ ce se potrivea admirabil cu linia hotărîtă a buzelor lui. Se îmbrăca în negru, aşa cum se cuvenea pentru profesiunea lui, dar cu o eleganţă care îşi avea obîrşia în pasiunea lui pentru îmbrăcăminte, pasiune ce se potrivea mai bine aventurierului de odinioară decît medicului serios de azi. Haina era croită dintr-o stofă fină, brodată cu argint. La mîini purta manşete din dantelă de Mechlin, şi o lavalieră tot de Mechlin îi înconjura gîtul. Peruca mare şi neagră de pe cap era la fel de îngrijit frezată ca şi aceea a parlamentarilor de la Whitehall.

Văzîndu-l cum arată şi cunoscîndu-i adevărata fire pe care înfăţişarea lui o reflecta atît de bine, erai ispitit să-ţi pui în-

trebarea cît timp se va mulţumi un asemenea om să zacă în acest fund de ţară, unde soarta îl aruncase cu aproape şase luni în urmă, şi cît timp va continua el să practice această meserie pentru care se calificase înainte de a începe să-şi trăiască cu adevărat viaţa.

Deşi este greu de crezut — dacă îi cunoşteai felul de viaţă de mai înainte şi ceea ce a urmat acestor întîmplări — totuşi n-ar fi fost imposibil ca, fără renghiul pe care soarta se pregătea să i-l joace, el să fi continuat să ducă o existenţă paşnică, stabilindu-se pentru tot restul vieţii ca medic în acest port al comitatului Somersetshire. Ar fi fost posibil, dar nu şi probabil.

Peter Blood era fiul unui mic medic de ţară irlandez şi al unei doamne din Somersetshire, în ale cărei vine curgea sînge de irlandezi nomazi, al celor din familia Frobisher, ceea ce explică probabil o anumită extravaganţă care se manifestase încă de timpuriu în temperamentul lui. Această extravaganţă îl alarmase profund pe tatăl său, care, pentru un irlandez, avea o fire deosebit de paşnică. De aceea tatăl hotărîse încă de la început ca băiatul să-şi însuşească aceeaşi profesiune onorabilă ca şi el, iar Peter Blood, avînd o minte ageră şi fiind din cale afară de lacom de a cunoaşte, îndeplini dorinţa tatălui său, luîndu-şi, la vîrsta de 20 de ani, titlul de bacalaureat în medicină la Trinity College din Dublin. Tatăl său supravieţuise acestei bucurii numai trei luni, în vreme ce maică-sa murise cu cîţiva ani mai înainte. Astfel, Peter Blood ajunse să moştenească cîteva sute de lire, cu care porni să vadă lumea şi să lase pentru un timp frîu liber spiritului efervescent care clocotea într-însul. Un şir de întîmplări ciudate îl determinară să intre în serviciul olandezilor şi să lupte în Franţa. Apoi, dragostea lui nemărginită pentru mare îl îndemnă să intre la marină. Avu norocul să obţină un brevet de ofiţer sub comanda faimosului Ruyter şi să ia parte la luptele din Mediterana, în care marele amiral olandez îşi pierdu viaţa.

Se cunosc mai puţine lucruri privitor la ceea ce s-a întîmplat cu el după pacea de la Nijmegen. Ştim doar că a petrecut doi ani într-o închisoare spaniolă, însă nimeni n-ar putea să spună în ce împrejurări a reuşit să ajungă acolo. Poate că, datorită acestui fapt, după ieşirea din închisoare, el şi-a pus spada în slujba Franţei şi a luptat în rîndurile armatei franceze în campania dusă contra Olandei spaniole. Împlinind vîrsta de 32 de ani, patima-i pentru aventuri i se potoli şi,

cum sănătatea îi era zdruncinată din cauza unei răni neîngrijite, fu copleşit dintr-o dată de dorul de ţară. Se îmbarcă deci la Nantes pe o corabie, cu gîndul de a se duce în Irlanda. Dar o furtună împinse vasul în golful Bridgewater, şi fiindcă în timpul călătoriei starea sănătăţii lui Blood se înrăutăţise, el se hotărî să debarce acolo, îndemnat poate şi de faptul că se afla pe pămîntul de baştină al mamei sale.

Şi astfel, în luna ianuarie a anului 1685, Peter Blood sosi la Bridgewater, posesor al unei averi aproximativ la fel de mare ca aceea cu care plecase din Dublin cu 11 ani în urmă. Plăcîndu-i localitatea, unde sănătatea lui se restabili repede, şi ajungînd la convingerea că trecuse prin destule aventuri pentru o viaţă de om, Blood se decise să rămînă acolo şi să exercite, în sfîrşit, profesiunea de medic, de care se despărţise cu atît de puţin folos.

Aceasta este toată povestea lui, sau doar atît cît prezintă vreo importanţă pînă în noaptea aceea, la şase luni după sosirea lui la Bridgewater, cînd s-a dat bătălia de la Sedgemoor.

Socotind că cele ce aveau să se-ntîmple nu-l priveau personal, ceea ce era, de fapt, adevărul adevărat, şi nepăsîndu-i prea mult de isprăvile pe care locuitorii din Bridgewater urmau să le săvîrşească în noaptea aceea, domnul Blood porunci urechilor sale să rămînă surde la cele ce se petreceau şi se culcă devreme. Dormea liniştit, cu mult înainte de ora 11, oră la care, după cum ştiţi, Monmouth plecase călare cu oastea lui de răzvrătiţi pe şoseaua Bristolului, pentru ca, făcînd un ocol, să evite terenul mlăştinos aflat între el şi armata regalistă. Ştiţi, de asemenea, că superioritatea lui numerică — compensată poate de adversar prin disciplina mai riguroasă a trupelor regulate — precum şi avantajul pe care îl obţinuse căzînd prin surprindere asupra unei armate ai cărei soldaţi, mai mult sau mai puţin, dormeau au fost inutile din cauza greşelilor grosolane pe care le-a comis şi a lipsei de iscusinţă în a-şi conduce oamenii, chiar mai înainte ca aceştia să se fi încăierat cu ostaşii lui Feversham.

Armatele se ciocniră pe la orele două noaptea. Domnul Blood dormi fără a fi stingherit de îndepărtatele bubuituri de tun şi nu se deşteptă din somnu-i liniştit pînă la orele patru, cînd răsări soarele pentru a împrăştia ultimele văluri de ceaţă de pe cîmpia masacrului.

Se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi ca să-i piară somnul şi se trezi de-a binelea. În uşa casei sale răsunau lovituri puternice şi se auzea un glas strigînd ceva nedesluşit. Acesta era zgomotul care îi tulburase somnul. Închipuindu-şi că-i vorba de o naştere urgentă, îşi puse halatul şi papucii ca să coboare jos. Pe palierul scării mai-mai că se ciocni cu doamna Barlow, chiar atunci sculată din somn, prea puţin plăcută la vedere şi grozav de înfricoşată. Domnul Blood îi potoli cotcodăcitul cu cîteva vorbe încurajatoare şi se duse să deschidă el însuşi.

Dinaintea uşii, în lumina piezişă şi aurie a soarelui de-abia răsărit, stătea un om mort de oboseală, cu ochii rătăciţi, precum şi un cal din care ieşeau aburi. Acoperit de praf şi murdărie, cu hainele în neorînduială şi cu mîneca stîngă a hainei sale scurte atîrnînd în zdrenţe, tînărul deschise gura vrînd să vorbească, dar nu fu în stare să articuleze un cuvînt vreme de cîteva clipe.

Privindu-l cu luare-aminte, domnul Blood recunoscu în el pe tînărul căpitan de corabie Jeremiah Pitt, nepotul domnişoarelor de peste drum, unul dintre cei cuprinşi de entuziasmul general şi tîrîţi în vîrtejul răzmeriţei. Strada se scula din somn trezită de sosirea zgomotoasă a marinarului ; se deschideau uşi şi erau trase zăvoarele obloanelor, lăsînd să apară la ferestre capete îngrijorate şi curioase.

— Nu te grăbi ! zise domnul Blood. N-am auzit vreodată ca graba să fi grăbit treaba.

Însă tînărul cu privirile rătăcite nu luă în seamă acest îndemn. Începu să vorbească precipitat, respirînd convulsiv, sfîrşit de puteri.

— Este vorba de lordul Gildoy — îngăimă el, gîfîind. E grav rănit... la ferma lui Oglethorpe de lîngă rîu. Eu l-am dus acolo... şi... el m-a trimis după dumneavoastră. Să mergem ! Să mergem !...

Sta gata să-l înhaţe pe doctor spre a-l lua cu forţa, aşa cum se afla acesta în halat şi-n papuci. Dar Blood se sustrase mîinilor lui nerăbdătoare.

— Vin, sigur că vin — spuse el.

Era profund îndurerat. Lordul Gildoy îi fusese un client foarte bun şi generos încă de cînd se stabilise ca medic pe aceste meleaguri. Deşi domnul Blood ar fi dorit să facă tot ce-i sta în putinţă ca să-şi plătească datoria, se simţea totuşi mîhnit că prilejul se ivise în felul acesta, fiindcă ştia foarte bine că impetuosul nobil fusese un partizan activ al ducelui.

— Sigur că voi merge. Dar mai întîi dă-mi voie să-mi pun hainele şi să-mi iau cîteva lucruri de care s-ar putea să am nevoie.

— N-avem timp de pierdut !

— Linişteşte-te ! N-am să zăbovesc. Îţi spun încă o dată că o s-ajungem mai repede dacă nu ne grăbim. Hai înăuntru... Ia loc... — spuse el, deschizînd uşa salonului.

Dar tînărul Pitt refuză invitaţia :

— Am s-aştept aici. Pentru numele lui Dumnezeu, grăbiţi-vă !

Domnul Blood intră în casă să se-mbrace şi să-şi ia cutia cu instrumente. Întrebările pe care voia să le pună privitor la rana lordului Gildoy puteau fi amînate, urmînd să ceară desluşiri cînd vor fi pe drum. În timp ce-şi încălţa cizmele, dădu doamnei Barlow anumite instrucţiuni pentru ziua aceea, printre care şi unele relativ la prînzul pe care nu-i mai era sortit să-l mănînce.

Cînd, în sfîrşit, ieşi din nou în stradă, în timp ce doamna Barlow cloncănea după el ca o găină îmbufnată, îl găsi pe tînărul Pitt înconjurat de o mulţime de tîrgoveţi înspăimîntaţi şi îmbrăcaţi foarte sumar, în cea mai mare parte femei, care sosiseră în grabă vrînd să afle cum s-a sfîrşit bătălia. După tînguielile lor, puteai să ghiceşti ce fel de veşti le fu dat să audă.

Văzîndu-l pe doctor îmbrăcat şi încălţat, cu cutia de instrumente sub braţ, mesagerul se smulse din mijlocul celor care-l înghesuiau, se scutură de oboseală şi de cele două mătuşi dezolate, care se agăţaseră strîns de el, şi, apucînd frîul calului, se urcă în şa.

— Haidem, domnule ! strigă el. Suie-te la spatele meu.

Fără a mai irosi vorbe de prisos, domnul Blood făcu ceea ce i se cerea. Pitt atinse calul cu pintenul. Micul grup se dădu în lături şi astfel, călare pe crupa unui cal încălecat de doi oameni şi ţinîndu-se de centironul tovarăşului său, Peter Blood îşi începu odiseea. Fiindcă acest Pitt, în care el nu vedea decît pe trimisul unui nobil răzvrătit şi rănit, era de fapt un adevărat mesager al destinului.

DRAGONII LUI KIRKE

Ferma lui Oglethorpe se afla la o depărtare de mai bine de o milă la sud de Bridgewater, pe malul drept al rîului. Era o clădire izolată, în stil Tudor, ivindu-se cenuşie din iedera ce-i acoperea partea de jos. Apropiindu-te de ea, printre livezile înmiresmate în mijlocul cărora casa părea că dormitează într-o pace idilică, lîngă apele rîului Parret scînteind în lumina matinală a soarelui, cu greu ai fi crezut că făcea parte dintr-o lume chinuită de vrajbă şi de vărsare de sînge.

Ieşind din Bridgewater, întîlniră pe pod primul grup de fugari de pe cîmpul de bătălie, oameni istoviţi şi cuprinşi de deznădejde, mulţi dintre ei răniţi şi înspăimîntaţi cu toţii, împleticindu-se în graba lor de a răzbate cu ultimele rămăşiţe de vlagă pînă la adăpostul pe care, în speranţa lor deşartă, ar fi putut să li-l ofere oraşul. Ochi sticloşi de oboseală şi de frică îi priveau, de pe chipuri îngrozite şi vrednice de milă, pe domnul Blood şi pe tovarăşul său trecînd călare, iar glasuri răguşite îi preveneau că urmăritorii necruţători erau undeva pe aproape. Totuşi, fără a se lăsa impresionat, tînărul Pitt îşi mîna grăbit calul de-a lungul drumului plin de colb pe care aceşti bieţi fugari ai încăierării de scurtă durată de la Sedgemoor se întorceau în grupuri din ce în ce mai numeroase. Brusc, el schimbă direcţia şi apucă pe o cărare ce tăia păşunile acoperite de rouă. Chiar şi-n aceste locuri ei întîlniră pîlcuri răzleţe de epave omeneşti, care se împrăştiau pretutindeni, uitîndu-se cu groază în urma lor în timp ce înaintau prin iarba

înaltă, deoarece în orice clipă se aşteptau să zărească vestoanele roşii ale dragonilor.

Cum drumul pe care o luase Pitt mergea spre miazăzi, apropiindu-i din ce în ce de cartierul general al lui Feversham, ei se descotorosiră repede de aceşti naufragiaţi ai bătăliei şi călăriră mai departe printre livezile paşnice încărcate cu roade ce se coceau şi care în curînd aveau să-şi dea prinosul lor anual de cidru.

În sfîrşit, descălecară pe lespezile din piatră de silex ale curţii, iar Baynes, stăpînul fermei, le ură bun venit, cu chipul grav şi gesturi agitate.

În vestibulul spaţios şi pardosit cu piatră, doctorul îl găsi pe lordul Gildoy — un tînăr foarte înalt şi oacheş, cu bărbia puternic desenată şi nasul mare — întins pe o canapea de trestie sub una din ferestrele înalte şi cu multe ochiuri, în îngrijirea doamnei Baynes şi a drăgălaşei sale fiice. Obrajii rănitului aveau culoarea plumbului; lordul stătea cu ochii închişi, iar printre buzele-i albăstrite ieşea cîte un geamăt ori de cîte ori pieptul i se ridica într-o răsuflare chinuită.

Domnul Blood rămase cîteva clipe în picioare, privindu-şi tăcut pacientul. Regreta din inimă că un tînăr cu un viitor atît de strălucit ca lordul Gildoy riscase totul, poate chiar şi viaţa, numai ca să sprijine ambiţia unui om de nimic. Deoarece îl simpatiza pe acest tînăr şi îl respecta, îşi exprimă amărăciunea printr-un oftat. Apoi îngenunche ca să-şi facă datoria, rupse vestonul şi rufăria pentru a dezgoli rana înălţimii sale şi ceru apă, pînză şi alte lucruri de care avea nevoie pentru îngrijirea bolnavului.

Era încă absorbit de această îndeletnicire cînd, o jumătate de ceas mai tîrziu, dragonii invadară ferma. Tropotul copitelor şi strigătele răguşite care vesteau apropierea lor nu-l deranjară cîtuşi de puţin pe domnul Blood. În primul rînd, fiindcă era un om care nu-şi pierdea uşor cumpătul, şi, în al doilea rînd, fiindcă era preocupat de îndatoririle lui de medic. Înălţimea sa, care între timp îşi recăpătase cunoştinţa, se arătă, în schimb, nespus de îngrijorat, iar Jeremy Pitt, cu veşmintele-i murdare de pe urma bătăliei, se grăbi să se ascundă într-un dulap cu haine. Baynes, de asemenea, era neliniştit, iar soţia şi fiica lui tremurau ca frunza. Domnul Blood căută să-i linişească pe toţi:

— Ei bine, de ce vă este frică ? spuse el. Doar sîntem într-o ţară creştină, şi creştinii nu se războiesc cu răniţii şi cu cei ce le dau adăpost.

După cum vedeţi, domnul Blood îşi mai făcea încă iluzii asupra creştinilor. Apropie apoi de buzele înălţimii sale un pahar cu o băutură întăritoare, pregătită după indicaţiile lui.

— Liniştiţi-vă, milord ! Ce-a fost mai rău a trecut.

Şi apoi, în vestibulul cu lespezi de piatră intră zornăind şi zăngănind o jumătate de duzină de călăreţi, încălţaţi cu cizme ce le treceau de genunchi şi purtînd vestoane de culoarea racului fiert, toţi din regimentul din Tanger, sub conducerea unui individ voinic, cu sprîncene negre şi cu o mare cantitate de fireturi aurite pe pieptii vestonului său.

Baynes se ţinu bine, luînd o atitudine aproape sfidătoare, în timp ce soţia şi fiica lui se îndepărtară, deoarece frica pusese din nou stăpînire pe ele. De la căpătîiul canapelei, domnul Blood întoarse capul pentru a arunca o privire spre cei ce năvăliseră în casă.

Ofiţerul dădu cu voce aspră un ordin care îi făcu pe oamenii săi să ia poziţia de drepţi, apoi înaintă fălos, cu mîna înmănuşată pe mînerul sabiei şi cu pintenii zornăind muzical. Îi spuse fermierului ce mandat avea :

— Sînt căpitanul Hobart din regimentul de dragoni al colonelului Kirke. Ce răzvrătiţi adăposteşti ?

Fermierul se sperie de tonul brutal cu care fusese pusă întrebarea şi lucrul acesta i se reflectă în tremurul vocii.

— Eu... eu nu sînt om care să adăpostească răzvrătiţi, domnule. Acest gentilom rănit...

— Pe ăsta îl văd şi singur. Căpitanul păşi spre canapea şi privi ameninţător spre rănitul cu faţa cenuşie : Nu-i nevoie să întreb cum de-a ajuns în această stare şi cînd a fost rănit. Este un blestemat de răzvrătit şi asta mi-ajunge. Zvîrli o comandă dragonilor : Afară cu el, băieţi !

Domnul Blood trecu iute între canapea şi soldaţi.

— În numele omeniei, domnule — vorbi el cu o undă de mînie în glas. Sîntem în Anglia şi nu în Tanger. Acest gentilom este într-o stare gravă. Nu poate fi mişcat din loc fără a i se pune viaţa în primejdie.

Căpitanul Hobart păru amuzat :

— Asta-i bună ! Dar ce-ţi închipui dumneata, că am sarcina să mă-ngrijesc de vieţile răzvrătiţilor ? Ei, drăcia dracului ! Crezi poate că vreau să-l iau de aici ca să-l ajut să se-nsănătoşească ? De-a lungul şoselei între Weston şi Bridgewater au fost ridicate spînzurători, şi acest domn este la fel de bun pentru oricare dintre ele. Colonelul Kirke o să dea acestor nerozi de protestanţi o lecţie pe care să n-o uite nici peste o sută de ani.

— Cum, dumneavoastră spînzuraţi oamenii fără să-i judecaţi ? Pe cinstea mea, văd că m-am înşelat. Se pare totuşi că sîntem în Tanger, de unde este regimentul dumneavoastră.

Căpitanul se uită la el, plin de furie. Îl cercetă din creştetul perucii pînă-n tălpile cizmelor de călărie. Remarcă trupul uscăţiv, dar viguros, felul mîndru de a-şi ţine capul, aerul autoritar al domnului Blood, şi ostaşul recunoscu în el pe ostaş. Ochii căpitanului se îngustară. Cercetarea continuă.

— Cine dracu eşti ? izbucni el.

— Numele meu este Blood, domnule, Peter Blood, la dispoziţia dumitale.

— Da, da ! Va să zică aşa ! Ăsta ţi-e numele. Ai fost cîndva în serviciul Franţei, nu-i aşa ?

Chiar dacă domnul Blood fu surprins, nu se trădă de fel :

— Am fost.

— Atunci mi-aduc aminte de dumneata. Acum cinci ani sau şi mai bine, erai în Tanger.

— Aşa este. L-am cunoscut pe colonelul dumitale.

— Pe cinstea mea ! S-ar putea să-i reînnoieşti cunoştinţa. Căpitanul rîse dezagreabil : Ce te-aduce aici, domnule ?

— Gentilomul acesta rănit. Am fost chemat să-l îngrijesc. Sînt medic.

— Medic, dumneata ? În vocea lui adîncă şi autoritară răsună dispreţul pentru această minciună, după cum era el încredinţat.

— *Medicinae baccalaureus* [1] — spuse domnul Blood.

— Nu-mi arunca în obraz franţuzeasca dumitale, omule ! se răsti Hobart. Vorbeşte englezeşte.

Zîmbetul domnului Blood îl supără pe dragon.

— Sînt medic şi-mi exercit profesiunea în oraşul Bridgewater.

---

[1] Bacalaureat în medicină (în limba latină în text).

Căpitanul rîse batjocoritor :

— Unde ai ajuns, probabil, trecînd prin Lyme Regis, în suita ducelui bastard.

Era rîndul domnului Blood să surîdă ironic :

— Dacă inteligenţa ţi-ar fi tot aşa de grozavă ca şi vocea, ai ajunge un om mare, dragul meu.

O clipă, dragonul rămase mut. Apoi se întunecă la faţă :

— S-ar putea să afli că sînt destul de mare ca să te spînzur.

— Într-adevăr. Cred că ai dreptate. Ai înfăţişarea şi apucăturile unui călău. Dar dacă încerci să-ţi exerciţi meseria asupra pacientului meu de aici, s-ar putea ca funia pe care o pregăteşti pentru el să fie pentru propriul dumitale gît. Nu este dintre aceia pe care poţi să-i spînzuri, şi cu asta basta. Nu numai că are dreptul de a fi judecat, dar şi dreptul de a fi judecat de pairii săi.

— De pairii săi ?

Căpitanul rămase buimac auzind aceste trei cuvinte, pe care domnul Blood le subliniase intenţionat.

— Desigur. Oricare altul, în afară de un neghiob sau de un sălbatic, ar fi întrebat de numele rănitului mai înainte de a da ordin să fie spînzurat. Acest gentilom este lordul Gildoy.

Atunci înălţimea sa încercă să se apere singur, cu o voce slabă :

— Nu ascund legăturile mele cu ducele de Monmouth şi îmi iau întreaga răspundere. Dar, cu voia dumitale, voi suporta consecinţele după ce voi fi judecat de pairii mei, aşa cum a spus doctorul.

Vocea slabă amuţi. Urmă un moment de tăcere. Aşa cum se întîmplă de obicei cu oamenii fanfaroni, în adîncul inimii lui, Hobart era foarte timid, şi acest adînc fusese atins de rangul înălţimii sale. Ca un parvenit slugarnic ce era, Hobart se simţea cuprins de o teamă plină de respect faţă de titluri. Şi faţă de colonelul lui, Hobart simţea aceeaşi teamă plină de respect, căci Percy Kirke nu se arăta de loc indulgent cu cei ce făceau gafe.

Cu un gest, el îşi opri oamenii. Trebuia să mai chibzuiască. Văzîndu-l că şovăie, domnul Blood îi sugeră şi alte subiecte la care să reflecteze :

— E bine să te gîndeşti, căpitane, că lordul Gildoy are prieteni şi rude printre conservatori, care ar putea să aibă ceva de spus colonelului Kirke, dacă înălţimea sa va fi tratat ca un om de rînd. Sau procedezi cu băgare de seamă, căpitane, sau, aşa cum ţi-am mai spus, îţi împleteşti singur, în dimineaţa asta, o funie pentru propriul dumitale grumaz.

Căpitanul Hobart alungă avertismentul cu un gest de dispreţ, dar acţionă ţinînd seama de el.

— Luaţi canapeaua — zise ofiţerul — şi duceţi-l culcat la Bridgewater. Depuneţi-l la închisoare, pînă primesc ordine în legătură cu el.

— S-ar putea să nu mai supravieţuiască după acest drum — obiectă Blood. Starea lui nu permite să fie transportat.

— Cu atît mai rău pentru el. Misiunea mea este să-i strîng pe răzvrătiţi.

Îşi întări ordinul cu un gest. Doi soldaţi ridicară canapeaua şi se întoarseră, vrînd să plece. Cu un gest, Gildoy se strădui să-i întindă mîna lui Blood.

— Domnule — spuse el — îţi sînt profund îndatorat. Dacă voi trăi, am să mă gîndesc cum să mă achit de această datorie.

Drept răspuns, domnul Blood făcu o plecăciune şi apoi le ordonă soldaţilor :

— Duceţi-l fără să-l zdruncinaţi. Viaţa lui depinde de acest lucru.

În timp ce soldaţii îl scoteau din casă pe lord, căpitanul îşi reluă activitatea. Se întoarse spre fermier :

— Ce alţi blestemaţi de răzvrătiţi mai adăposteşti ?

— Pe nici unul, domnule. Înălţimea sa...

— Deocamdată am isprăvit cu înălţimea sa. După ce o să percheziţionăm casa, o să ne ocupăm şi de dumneata. Şi, pe Dumnezeul meu, dacă m-ai minţit...

Se întrerupse ca să dea mîrîind un ordin. Patru dragoni ieşiră din încăpere. Peste cîteva clipe fură auziţi mişcîndu-se cu zgomot în odaia alăturată. Între timp, căpitanul cerceta vestibulul, ciocănind lambriurile cu tocul pistolului.

Domnul Blood se gîndi că nu mai avea nici un rost să mai zăbovească acolo.

— Cu îngăduinţa dumitale, am să-ţi doresc o zi foarte bună — spuse el.

— Cu îngăduința mea, ai să mai rămîi aici deocamdată.

Domnul Blood ridică din umeri și se așeză pe un scaun:

— Ești plictisitor. Mă mir că colonelul dumitale nu a remarcat încă acest lucru.

Căpitanul nu-i dădu însă nici o atenție. Se aplecase ca să ia de jos o pălărie murdară și plină de praf, avînd prins un mic mănunchi de frunze de stejar. Stătea aruncată lîngă dulapul de haine în care își căutase adăpost nenorocitul de Pitt. Căpitanul zîmbi dușmănos. Ochii lui scormoniră încăperea, oprindu-se mai întîi batjocoritori asupra fermierului, apoi asupra celor două femei din fundul camerei și, în sfîrșit, asupra domnului Blood, care stătea picior peste picior, într-o atitudine plină de nepăsare ce contrasta izbitor cu gîndurile care-l frămîntau.

Căpitanul se îndreptă spre dulap și deschise unul din canaturile ușii masive de stejar. Apucă omul ghemuit acolo de gulerul hainei și-l trase afară.

— Cine dracu mai e și ăsta? întrebă el. Alt nobil?

Domnul Blood văzu în gînd spînzurătorile despre care vorbise Hobart și pe acest tînăr și nefericit căpitan de corabie împodobind ștreangul uneia din ele, spînzurat fără judecată în locul celeilalte victime de care dragonul fusese lipsit. De aceea născoci pe loc pentru tînărul răzvrătit, nu numai un titlu, ci o întreagă familie.

— Pe cinstea mea că ai nimerit-o, căpitane. Acest gentilom este vicontele Pitt, văr primar cu sir Thomas Vernon, însurat cu șleampăta aceea de Moll Kirke, sora propriului dumitale colonel și fostă doamnă de onoare a soției regelui Iacob.

Atît căpitanul cît și prizonierul rămaseră cu gura căscată. Dar în timp ce tînărul Pitt păstră o tăcere discretă, căpitanul trase o înjurătură vulgară. Își cercetă din nou, cu atenție, prizonierul.

— Minte, nu-i așa? întrebă el, înhățîndu-l pe tînăr de umăr și privindu-l scrutător în față. Pe Dumnezeul meu, își bate joc de mine!

— Dacă crezi asta — spuse Blood — spînzură-l și ai să vezi ce-o să ți se-ntîmple.

Dragonul se uită dușmănos la doctor și apoi la prizonier.

— Ptiu! Și-l zvîrli pe tînăr în mîinile oamenilor săi: Cărați-l la Bridgewater. Legați-l și pe individul ăsta — și

făcu semn spre Baynes. O să-i arătăm noi ce-nseamnă să dea adăpost și îngrijire răzvrătiților.

Se produse o scurtă învălmășeală. Baynes se zbătea în mîinile călăreților, protestînd cu vehemență. Femeile, îngrozite, începură să țipe, pînă cînd un fapt și mai îngrozitor le făcu să amuțească de spaimă. Căpitanul se îndreptă cu pași mari spre ele și o prinse pe fată de umeri. Era o făptură drăguță, cu părul ca de aur și cu ochii de un albastru delicat, care priveau rugători chipul dragonului, implorînd mila. Acesta se uită la ea pe sub sprîncene, cu ochii aprinși, îi luă bărbia în mînă și o sărută brutal pe buze, făcînd-o să se cutremure de groază.

— Este doar o arvună — zise el, zîmbind sinistru. Sper c-o să-ți ajungă pînă sfîrșesc cu potlogarii ăștia.

Se răsuci pe călcîie, lăsînd-o pe copilă aproape leșinată și tremurînd în brațele mamei sale, înspăimîntată de moarte. Oamenii lui îl priveau rînjind, așteptînd ordine. Cei doi prizonieri fuseseră legați fedeleș cu brațele la spate.

— Scoateți-i de aici! Stegarul Drake va asigura paza. Ochii săi plini de un foc mocnit o căutară din nou pe fata ghemuită în brațele mamei. Eu mai rămîn puțin să percheziționez casa. S-ar putea să mai fie și alți răzvrătiți ascunși pe aici. Apoi, ca și cînd un gînd nou i-ar fi fulgerat prin minte, adăugă: Luați-l și pe individul ăsta cu voi. Și arătă spre domnul Blood. Hai, cărați-vă!

Domnul Blood se trezi din meditație. În tot acest timp se gîndise că în cutia lui cu instrumente avea un bisturiu cu care ar putea să-i facă domnului căpitan o operație utilă. Utilă, adică, pentru omenire. În orice caz, dragonul era pletoric, nu mai încăpea nici o îndoială, și, luîndu-i-se sînge, acest lucru nu putea să-i facă decît bine. Dificultatea consta în găsirea posibilității de a executa operația. Blood tocmai se întreba dacă nu l-ar putea ademeni pe căpitan deoparte, povestindu-i ceva despre o comoară ascunsă, cînd întreruperea inoportună puse capăt acestor speculații interesante.

Încercă să mai amîne lucrurile.

— Strașnic! Îmi convine de minune — spuse el — fiindcă Bridgewater este destinația mea. Dacă nu m-ai fi reținut aici, aș fi de mult în drum spre oraș.

— Destinația dumitale va fi temnița.

— Ei, las-o încolo de treabă! Glumești, desigur!

— Dacă preferi, putem găsi şi o spînzurătoare pentru dumneata. Este doar o chestiune de timp: acum sau mai tîrziu.

Mîini brutale îl înşfăcară pe domnul Blood, în timp ce bisturiul acela preţios continua să rămînă în cutia de pe masă, la o depărtare inaccesibilă. Doctorul izbuti să scape din mîinile călăreţilor, deoarece era puternic şi sprinten, însă aceştia îl împresurară numaidecît şi-l trîntiră la pămînt. Ţinîndu-l zdravăn, îi legară mîinile la spate şi, fără menajamente, îl ridicară din nou în picioare.

— Luaţi-l de aici! porunci Hobart şi se-ntoarse ca să dea ordine şi celorlalţi dragoni care aşteptau. Duceţi-vă şi cercetaţi casa din pod pînă-n pivniţă, ş-apoi veniţi aici să-mi raportaţi.

Soldaţii ieşiră prin uşa ce dădea spre interiorul casei, tîrîndu-şi picioarele încălţate în cizme. Domnul Blood fu îmbrîncit de păzitorii săi în curte, unde aşteptau Pitt şi Baynes. Din pragul vestibulului se uită înapoi la căpitanul Hobart, iar ochii lui albaştri ardeau cu o flacără vie. Pe buze îi tremură o ameninţare privitor la ce urma să-i facă nemernicului căpitan Hobart, dacă va supravieţui acestei întîmplări. Îşi aminti însă la vreme că a o rosti cu glas tare însemna să piardă şansa de a trăi şi de a-şi pune în practică ameninţarea. Căci în ziua aceea oamenii regelui erau stăpîni în provincia de vest, iar Vestul era considerat un teritoriu inamic ce trebuia trecut prin foc şi sabie de către biruitori. Aici, un căpitan de cavalerie era deocamdată stăpîn pe viaţă şi pe moarte.

Sub merii din livadă, domnul Blood şi tovarăşii lui de nenorocire fură legaţi, fiecare în parte, de scara şeii călăreţilor. Apoi, la un ordin tăios al stegarului, mica ceată porni spre Bridgewater. Plecarea lor nu făcu decît să întărească convingerea domnului Blood cum că pentru dragoni acesta era un ţinut cucerit. Se auzeau zgomote de scînduri despicate, de mobile nimicite şi răsturnate, strigăte şi rîsete de oameni sălbatici, toate acestea dovedind că goana după răzvrătiţi nu era decît un pretext de jaf şi de distrugere. Iar la urmă, vacarmul acesta fu acoperit de ţipetele ascuţite ale unei femei supuse la cel mai îngrozitor supliciu.

Cu faţa cenuşie, Baynes se opri din mers şi se răsuci zvîrcolindu-se. Frînghia care-l lega de scara şeii îi strînse picioarele şi omul căzu grămadă la pămînt. Fu tîrît astfel cîţiva iarzi, pînă cînd dragonul trase de hăţuri, înjurîndu-l trivial şi lovindu-l cu latul sabiei.

În timp ce se tîra obosit pe sub merii încărcaţi de rod, în dimineaţa aceea de iulie încîntătoare şi plină de miresme, domnul Blood se gîndea că omul este, aşa după cum bănuia de mult, cea mai josnică creatură a lui Dumnezeu şi că numai un neghiob ca el se putea apuca s-o facă pe tămăduitorul unei specii, care mai degrabă ar trebui exterminată.

LORDUL-PREŞEDINTE AL TRIBUNALULUI REGAL

De abia după două luni de la arestarea lui, adică la 19 septembrie, dacă doriţi să ştiţi data exactă, Peter Blood fu adus în faţa judecăţii, învinuit de înaltă trădare. Ştim că nu avea această vină, însă nu trebuie să ne-ndoim că atunci cînd a fost pus sub acuzare el era pregătit sufleteşte pentru o atare crimă. Cele două luni de detenţiune inumană, de nedescris, îi schimbaseră sentimentele într-o ură rece şi de moarte împotriva regelui Iacob şi a reprezentanţilor săi. Este o cinste pentru tăria lui de caracter că mai avea încă puterea să gîndească, cu toate cele ce i se întîmplaseră. Totuşi, oricît de îngrozitoare era situaţia acestui om cu desăvîrşire nevinovat, el avea motive să fie de două ori recunoscător providenţei. În primul rînd, pentru faptul că fusese adus în faţa judecăţii, iar în al doilea rînd, că judecata s-a ţinut în ziua aceea, şi nu cu o zi mai devreme. Tocmai în această amînare, care îl exaspera, stătea, fără ca el să-şi dea seama, unica lui şansă de a scăpa de spînzurătoare.

Dacă norocul nu l-ar fi favorizat, ar fi putut fi lesne unul dintre cei strigaţi a doua zi după bătălie, mai mult sau mai puţin la întîmplare, din temniţa supraaglomerată a oraşului Bridgewater, pentru a fi spînzurat în doi timpi şi trei mişcări în piaţă de către sîngerosul colonel Kirke. Colonelul regimentului din Tanger se arăta nespus de prompt în privinţa execuţiilor, şi poate că s-ar fi descotorosit în felul ăsta de toţi prizonierii, dacă episcopul Mews n-ar fi intervenit cu tărie ca să se pună capăt acestor curţi marţiale improvizate.

Chiar în aceste condiţii, în prima săptămînă după bătălia de la Sedgemoor, Kirke şi Feversham puseră la cale între patru ochi executarea a mai bine de o sută de oameni, după o judecată atît de sumară, încît nici nu putea fi socotită o judecată. Aveau nevoie de material omenesc pentru spînzurătorile cu care împînziseră ţinutul, şi le păsa prea puţin în cel fel şi-l procurau sau dacă cei ucişi erau vinovaţi au ba. La urma urmei, ce importanţă are viaţa unui ţopîrlan ? Călăii trebăluiau într-una cu funia, cu securea sau cu cazanul de smoală. Vă scutesc de amănuntele acestui tablou dezgustător. În definitiv, pe noi ne interesează mai mult soarta lui Peter Blood decît aceea a răzvrătiţilor lui Monmouth.

Peter Blood a reuşit să supravieţuiască, pentru a fi cuprins în unul din tristele convoaie de prizonieri care, legaţi doi cîte doi, au fost mînaţi pe jos de la Bridgewater la Taunton. Cei foarte grav răniţi, neputînd merge pe jos, erau transportaţi în care, claie peste grămadă, cu rănile nebandajate şi supurînd. Mulţi dintre ei aveau norocul să moară pe drum. Iar cînd Blood insistă asupra dreptului său de a-şi folosi cunoştinţele spre a-i ajuta pe unii dintre aceşti nenorociţi, fu socotit impertinent şi ameninţat cu bătaia. Nu mai regreta decît faptul că nu luptase alături de Monmouth. Fireşte că această atitudine era lipsită de logică, însă nu ne putem aştepta la logică de la un om aflat în situaţia lui.

Tovarăşul său de lanţ în acest marş cumplit era acelaşi Jeremy Pitt, cauza nenorocirilor sale actuale. Tînărul căpitan de corabie i-a fost cel mai apropiat tovarăş, după arestarea lor. Apoi, cu totul întîmplător, au fost legaţi de acelaşi lanţ în temniţa ticsită de oameni, unde puţin a lipsit să nu se sufoce din pricina căldurii şi a duhoarei în zilele acelea de iulie, august şi septembrie.

În temniţă ajungeau pînă la ei frînturi de ştiri din lumea de afară. Se prea poate ca unele din aceste ştiri să fi fost lăsate să pătrundă acolo în mod intenţionat. Una din ele a fost aceea a executării lui Monmouth. Ea a produs o adîncă descurajare în rîndul oamenilor care pătimeau pentru duce şi pentru cauza religioasă pe care el pretindea că o apără. Unii refuzară cu încăpăţînare să creadă. Apoi începu să circule o poveste stranie, cum că un om semănînd cu Monmouth se oferise să moară în locul acestuia, astfel că ducele trăia,

urmînd să vină din nou cu glorie să elibereze Zionul şi să pornească război împotriva Babilonului.

Domnul Blood ascultă toate astea cu aceeaşi indiferenţă cu care ascultase ştirile privitoare la moartea lui Monmouth. Totuşi, în legătură cu acesta din urmă, la urechile sale ajunse ecoul unei mîrşăvii care nu-l lăsă chiar atît de nepăsător şi care nu făcu decît să-i sporească şi mai mult dispreţul ce-i încolţise în inimă faţă de regele Iacob. Maiestatea sa consimţise să-l vadă pe Monmouth. Faptul că nu făcuse acest lucru cu intenţia de a-l ierta i se păru lui Blood ceva respingător şi detestabil. Căci regele îi acordase întrevederea doar cu scopul de a respinge, plin de josnică satisfacţie şi răutate, pocăinţa servilă a acestui nepot ghinionist.

Mai tîrziu aflară că lordul Grey, care, după duce — şi, de fapt, poate chiar mai mult decît el — fusese principalul conducător al răzvrătirii, îşi cumpărase iertarea cu 40.000 de lire. Peter Blood socoti că şi acest fapt se potrivea cu restul. Dispreţul lui pentru regele Iacob izbucni, în sfîrşit :

— Ce făptură josnică avem pe tron ! Dacă aş fi ştiut despre el cîte ştiu acuma, sînt sigur că i-aş fi oferit prilejul ca să mă aflu unde sînt în momentul de faţă. Şi apoi, aducîndu-şi brusc aminte : Unde crezi c-o fi lordul Gildoy ?

Tînărul Pitt, căruia i se adresase, întoarse spre el un chip de pe care culoarea arămie, sănătoasă, dobîndită pe mare, pierise aproape cu desăvîrşire în timpul lunilor cît zăcuse în temniţă. Ochii lui cenuşii erau mari şi plini de întrebări. Cel care răspunse fu tot domnul Blood :

— Ei bine, n-am mai văzut-o pe înălţimea sa din ziua aceea de la ferma lui Oglethorpe. Şi unde-s ceilalţi nobili care au fost arestaţi, adică adevăraţii conducători ai acestei răzmeriţe nenorocite ? Cred că cele întîmplate cu Grey explică absenţa lor. Sînt oameni bogaţi, care se pot răscumpăra. Aici, în temniţă şi aşteptînd ştreangul, se află doar nenorociţii care i-au urmat, în vreme ce ăi care au avut cinstea să-i conducă sînt liberi. Este o răsturnare ciudată şi instructivă a modului obişnuit în care se petrec aceste lucruri. Pe cinstea mea ! Trăim într-o lume cu totul nesigură.

Rîse şi rămase la fel de dispreţuitor, atitudine pe care şi-o păstră şi cînd păşi mai tîrziu în marea sală a castelului Taunton spre a fi judecat. Împreună cu el se aflau Pitt şi

fermierul Baynes. Toţi trei urmau să fie judecaţi odată, iar procesul lor trebuia să deschidă dezbaterile acelei zile cumplite.

Sala şi chiar galeriile — pline pînă la refuz de spectatori, cea mai mare parte fiind femei — era drapată în roşu-aprins, o idee agreabilă a lordului-preşedinte, care, după cum era şi firesc, prefera culoarea ce-i reflecta cel mai bine sufletul însetat de sînge.

La capătul sălii, pe o estradă înaltă, stăteau lorzii-delegaţi, cinci judecători în robe stacojii şi cu peruci mari de culoare neagră, cu baronul Jeffreys of Wren tronînd în jilţul din mijloc.

Acuzaţii intrară unul cîte unul, sub escortă. Aprodul ceru să se facă linişte, ameninţînd cu întemniţarea, şi în timp ce murmurul glasurilor se domolea treptat, domnul Blood cercetă cu interes pe cei doisprezece bărbaţi buni şi drepţi care alcătuiau completul juraţilor. Nu păreau să fie nici buni, nici drepţi. Erau nişte indivizi înspăimîntaţi şi stînjeniţi, cu mutre de bandiţi, ca o ceată de hoţi prinşi cu mîna în buzunarul vecinului. Erau doisprezece oameni intimidaţi, fiecare zbătîndu-se între tăişul instrucţiunilor sîngeroase primite recent din partea sîngerosului lord-preşedinte şi zidul propriei sale conştiinţe.

De la juraţi, privirea calmă a lui Peter Blood se îndreptă încet spre lorzii-delegaţi, şi mai cu seamă spre lordul-preşedinte, acel lord Jeffreys a cărui îngrozitoare faimă îl precedase atunci cînd venise din Dorchester.

Privirea sa întîlni un om înalt şi plăpînd, ceva mai tînăr de 40 de ani, cu o faţă ovală, de o frumuseţe gingaşă. Sub ochii lui cu pleoape grele se vedeau cearcăne de insomnie sau de suferinţă care sporeau strălucirea şi nobila lor melancolie. Avea un chip foarte palid, însufleţit doar de culoarea vie a buzelor pline şi de îmbujorarea pomeţilor proeminenţi, specifică tuberculoşilor. Buzele sale aveau însă ceva care strica perfecţiunea trăsăturilor feţei ; ceva greu de sesizat, dar de netăgăduit, şi ceea ce se ascundea în ele dezminţea sensibilitatea delicată a nărilor, gingăşia ochilor negri şi liniştea nobilă a frunţii palide.

Medicul din domnul Blood se uita la acest om cu un interes deosebit, deoarece îşi dădea perfect de bine seama ce boală atroce macină sănătatea înălţimii sale, precum şi de

viața neregulată și desfrînată ce duce, în ciuda bolii sau, poate, tocmai din cauza ei.

— Peter Blood, ridică mîna!

Vocea aspră a grefierului îi reaminti brusc situația în care se afla. Se supuse mecanic, iar grefierul citi cu glas monoton actul prolix care-l acuza pe Peter Blood de trădare perfidă față de preailustrul și preaexcelentul prinț, Iacob al II-lea, prin grația lui Dumnezeu rege al Angliei, al Scoției, Franței și Irlandei, unicul și firescul lui stăpîn. Actul de acuzare îl informa pe Peter Blood că, neavînd în inima lui frică de Dumnezeu și fiind îndemnat, sedus și instigat de diavol, a uitat de dragostea și de ascultarea plină de credință datorată susnumitului lord-rege și s-a apucat să tulbure pacea și liniștea regatului și să asmută la război și răzvrătire pentru a-l deposeda pe susnumitul lord-rege de titlul, cinstea și faima mărează a coroanei imperiale... precum și de multe alte fapte de același soi, iar la sfîrșit era invitat să declare dacă este vinovat sau nu.

El răspunse mai mult decît fusese întrebat:

— Sînt un om cu desăvîrșire nevinovat.

Un individ mic de statură, cu o față ascuțită, așezat la masa din dreapta lui, sări în sus. Era domnul Pollexfen, procurorul general.

— Ești vinovat, sau nu ești vinovat? i se adresă răstit acest domn irascibil. Trebuie să răspunzi cu aceleași cuvinte.

— Cu aceleași cuvinte? întrebă Peter Blood. Ei bine, nu sînt vinovat. Și continuă, adresîndu-se tribunalului: Fiindcă e vorba de cuvinte, vă rog să-mi îngăduiți să vă spun că nu am nici cea mai mică vină care să justifice cuvintele folosite spre a mă descrie, afară poate doar de lipsa de răbdare pe care am dovedit-o în timpul cît am stat închis sub pază severă vreme de mai bine de două luni, într-o temniță puturoasă, în primejdie de a-mi pierde sănătatea sau chiar viața.

O dată ce începuse, ar fi vrut să adauge încă multe altele, dacă în acel moment n-ar fi intervenit lordul-președinte, cu o voce blajină, aproape plîngătoare:

— Uite ce-i, domnule. Din cauză că respectarea regulilor comune și uzuale de judecată este obligatorie, trebuie să te întrerup. Nu-i așa că dumneata nu cunoști formalitățile legale?

— Nu numai că nu le cunosc, milord, dar am trăit pînă acum foarte fericit în această ignoranță și aș fi renunțat cu plăcere la ocazia de a le cunoaște.

Un zîmbet palid lumină pentru o clipă fața melancolică a lordului:

— Te cred. Vei fi ascultat pe larg cînd îți va veni rîndul să te aperi. Însă tot ce spui în plus în această fază a dezbaterilor este contrar regulilor și nelalocul lui.

Încurajat de această simpatie și considerație aparentă, domnul Blood răspunse în continuare, așa cum i se cerea, că primește să fie judecat de Dumnezeu și de țara sa. După care, rugîndu-l pe bunul Dumnezeu să le-ajute a da un verdict drept, grefierul se adresă lui Andrew Baynes, spunîndu-i să ridice mîna și să-și facă declarația.

După Baynes, care nu-și recunoscu vinovăția, grefierul trecu la Pitt, care mărturisi curajos că este vinovat. Lordul-președinte tresări, auzind declarația lui Pitt.

— Bravo, asta-i ceva mai bine — zise el, iar cei patru confrați în robe stacojii dădură din cap. Dacă toți ar fi la fel de încăpățînați ca cei doi tovarăși ai lui de răzvrătire, n-am mai isprăvi niciodată.

După această intervenție rău prevestitoare, rostită cu o răceală de gheață care făcu să se-nfioare întreaga sală, domnul Pollexfen se ridică în picioare. Cu lux de amănunte, el expuse probele generale împotriva celor trei acuzați, precum și probele speciale împotriva lui Peter Blood, care urma să fie judecat cel dintîi.

Drept unic martor al acuzării a fost adus căpitanul Hobart. Acesta zugrăvi în culori vii felul în care îi găsise și-i arestase pe cei trei acuzați, împreună cu lordul Gildoy. Conform ordinelor pe care le primise de la colonelul său, el l-ar fi spînzurat pe Pitt imediat, dacă n-ar fi fost împiedicat de minciunile acuzatului Blood, care l-a îndemnat să creadă că Pitt era un pair al regatului și o persoană de vază.

După ce căpitanul își depuse mărturia, lordul Jeffreys se uită spre Blood:

— Dorește acuzatul Blood să-i pună martorului vreo întrebare?

— Nici una, milord. Martorul a povestit corect cele întîmplate.

— Îmi pare bine că recunoşti acest lucru, fără să mai umbli cu gogoşi, aşa cum fac de obicei cei de teapa dumitale. De altfel, trebuie să-ţi atrag atenţia că minciuna nu-ţi poate fi de nici un folos aici, deoarece noi tot descoperim pînă la sfîrşit adevărul. Fii sigur de asta.

Baynes şi Pitt recunoscură şi ei că mărturia căpitanului fusese exactă, ceea ce-l făcu pe lordul-preşedinte să scoată un oftat de uşurare :

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci, în numele lui Dumnezeu, să trecem mai departe, fiindcă avem încă foarte mult de lucru. Nu mai rămăsese nici urmă de blîndeţe în vocea lui. Vorbea cu însufleţire şi scrîşnind, iar buzele i se încreţiseră dispreţuitoare. Consider, domnule Pollexfen, că trădarea perfidă a acestor trei ticăloşi fiind dovedită şi chiar recunoscută de ei, nu mai este nimic de adăugat.

Glasul lui Peter Blood răsună limpede, cu un ton care părea aproape glumeţ :

— Dacă îmi permite înălţimea voastră, mai sînt încă multe de adăugat.

Înălţimea sa se uită la Blood mai întîi foarte surprins de îndrăzneala lui, iar apoi cu o expresie de mînie surdă. Buzele-i roşii se schimonosiră în chip neplăcut, desfigurîndu-i întreaga faţă :

— Ce-nseamnă asta, ticălosule ? Vrei să ne faci să ne pierdem vremea cu chichiţe fără noimă ?

— Aş vrea ca înălţimea voastră şi domnii juraţi să-mi asculte apărarea, aşa cum mi-a făgăduit înălţimea voastră.

— Ei bine, ai să fii ascultat, banditule, ai să fii ascultat, aşa cum ţi-am făgăduit.

Vocea înălţimii sale era aspră ca o pilă. Vorbind, trupul i se zgîrci, iar obrazul i se descompuse. Cu o mînă delicată, de o albeaţă ca de mort, pe care ieşeau în relief vinele albăstrii, lordul scoase o batistă şi îşi tamponă buzele şi fruntea. Studiindu-l cu ochii lui de medic, Peter Blood îşi dădu seama că era pradă durerii provocată de o boală care nu cruţă.

— Vei fi ascultat. Dar după mărturisirea pe care ai făcut-o, ce mai ai de spus în apărarea ta ?

— Veţi judeca singur, milord.

— Asta-i şi scopul pentru care mă aflu aici.

— Şi dumneavoastră veţi judeca, domnilor.

Blood îşi întoarse privirea de la judecător la juraţi. Aceştia tresăriră stînjeniţi sub privirea încrezătoare a ochilor lui albaştri. Prezenţa terifiantă a lordului Jeffreys alungase din ei orice urmă de curaj. Dacă ei înşişi ar fi fost acuzaţi de trădare, lucrul acesta n-ar fi putut să-i înspăimînte mai mult.

Plin de îndrăzneală, Peter Blood făcu un pas înainte, cu fruntea sus, stăpîn pe sine şi cu o expresie posomorîtă întipărită pe faţă. Era proaspăt bărbierit, iar peruca lui, deşi nu mai avea bucle, arăta cel puţin bine pieptănată şi îngrijită.

— Căpitanul Hobart a depus mărturie în legătură cu ceea ce ştia el, şi anume că m-a găsit la ferma lui Oglethorpe în dimineaţa zilei de luni, după bătălia de la Sedgemoor. Dar nu v-a spus ce făceam acolo.

Din nou interveni judecătorul :

— Da ? ! Şi cam ce puteai să faci acolo în societatea unor răzvrătiţi, dintre care doi, lordul Gildoy şi tovarăşul tău de colo, şi-au şi recunoscut vina ?

— Tocmai pentru a spune acest lucru am cerut permisiunea înălţimii voastre.

— Vorbeşte, te rog. Însă, pentru numele lui Dumnezeu, fii scurt ! Fiindcă, dacă aş îngădui să fiu plictisit de trăncănelile tuturor cîinilor de răzvrătiţi ca voi, ar trebui să stau aici pînă la sesiunea de primăvară.

— Eram acolo, milord, în calitatea mea de medic, ca să pansez rănile lordului Gildoy.

— Adică ce vrei să spui ? Ai îndrăzneala să afirmi că eşti medic ?

— Sînt bacalaureat de la Trinity College din Dublin.

— Sfinte Dumnezeule ! strigă lordul Jeffreys, ridicînd brusc tonul şi cu ochii la juraţi. Vedeţi ce ticălos neruşinat este omul acesta ? L-aţi auzit pe martor declarînd că l-a cunoscut acum cîţiva ani la Tanger şi că pe atunci era ofiţer în serviciul Franţei. De asemenea, l-aţi auzit pe acuzat recunoscînd că martorul a spus adevărul.

— Da, martorul a spus adevărul. Dar şi ceea ce vă spun eu este adevărat. Vreme de cîţiva ani am fost soldat. Dar înainte de a fi soldat am fost medic, după cum sînt din nou acuma, începînd din luna ianuarie a acestui an, de cînd m-am stabilit la Bridgewater, lucru pe care-l pot dovedi cu o sută de martori.

— Nu-i nevoie să ne pierdem timpul cu asta. Am să te condamn chiar pe baza celor declarate de propria ta gură de şarlatan. Te-ntreb doar atît: cum se face că tu, care vrei să ne faci să credem că eşti doar un medic care îşi exercită paşnic profesiunea în oraşul Bridgewater, erai împreună cu armata ducelui de Monmouth ?

— N-am avut niciodată de-a face cu această armată. Nici un martor n-a spus asta şi îndrăznesc să afirm că nici un martor n-are să facă asemenea declaraţie. Nu m-am simţit niciodată atras spre această răzmeriţă, pe care am considerat-o nebunie curată. Îmi iau îngăduinţa s-o întreb pe înălţimea voastră — şi în acest moment accentul lui de irlandez deveni şi mai vădit — ce-aş fi putut eu să fac în armata conducătorului protestant, eu, care sînt născut şi crescut în religia catolică ?

— Tu, catolic ? Judecătorul îl cercetă o clipă : Arăţi mai degrabă ca un protestant smiorcăit şi ipocrit. Ţi-o spun eu, omule. Eu sînt în stare să-l miros pe un protestant de la patruzeci de mile.

— În acest caz, îmi îngădui să mă minunez că, posedînd un nas atît de fin, înălţimea voastră nu poate mirosi pe un catolic de la patru paşi.

La galerie izbucni o cascadă de rîsete, numaidecît înăbuşite de privirea furioasă a judecătorului şi de glasul aprodului.

Lordul Jeffreys se aplecă deasupra mesei. Îşi ridică mîna albă şi delicată, ce ieşea dintr-o spumă de dantelă şi în care îşi ţinea încă batista :

— Să lăsăm deocamdată deoparte religia ta, prietene. Însă ia aminte la ce-ţi spun. Cu un deget ameninţător, sublinie fiecare cuvînt : Să ştii, prietene, că nu există religie pe care cineva să pretindă c-o are şi care să încurajeze minciuna. Ai un suflet preţios şi nemuritor, faţă de care nu există nimic mai de seamă pe lumea asta. Gîndeşte-te că bunul Dumnezeu, stăpînul cerului şi al pămîntului, dinaintea căruia tu, şi noi, şi toţi oamenii va trebui să stăm în ziua judecăţii de apoi, te va pedepsi pentru orice minciună şi te va arunca pe drept în flăcările eterne ale iadului, în prăpastia fără fund de foc şi pucioasă, dacă vei încerca să te-abaţi cîtuşi de puţin de la adevăr şi numai de la adevăr. Fiindcă, îţi spun, pe Dumnezeu nu poţi să-l înşeli. Şi acum, după cele ce ţi-am spus, te somez să-mi răspunzi cinstit. Cum s-a întîmplat de-ai

fost arestat împreună cu aceşti răzvrătiţi ?

Peter Blood se uită o clipă la el, înmărmurit. Avea dinaintea lui o fiinţă de necrezut, ireală, fantastică, o vedenie de coşmar. Apoi se reculese ca să răspundă :

— Am fost chemat în dimineaţa aceea ca să-l îngrijesc pe lordul Gildoy şi am crezut că este de datoria mea ca medic să răspund acestei chemări.

— Aşa ai făcut ?

Cu o înfăţişare groaznică, cu faţa albă ca varul şi cu buzele roşii ca sîngele după care erau însetate, judecătorul îl privi batjocoritor şi plin de răutate. Apoi se strădui din răsputeri ca să se stăpînească. Oftă şi îşi reluă atitudinea blîndă şi mîhnită :

— Doamne, cum ne faci să pierdem timpul ! Dar am să fiu răbdător cu dumneata. Cine te-a chemat ?

— Tînărul Pitt, care este aici şi care poate depune mărturie.

— Oho ! Va să zică o să depună mărturie pentru tine domnişorul Pitt, el însuşi un trădător, aşa cum a recunoscut. Acesta ţi-e martorul ?

— Mai este şi jupînul Baynes, aici de faţă, care poate să răspundă la întrebarea pe care aţi pus-o.

— Bunul jupîn Baynes urmează să răspundă pentru propriile lui fapte şi cred că va trebui să se ostenească foarte mult ca să-şi scape gîtul de ştreang. Haide, haide, domnule, ăştia sînt singurii dumitale martori ?

— Pot să aduc şi alţii din Bridgewater, care m-au văzut plecînd în dimineaţa aceea pe crupa calului încălecat de tînărul Pitt.

Înălţimea sa zîmbi :

— Nu-i nevoie. Fiindcă, ia seama la ce-ţi spun, n-am de gînd să-mi mai pierd timpul cu tine. Răspunde-mi doar la această întrebare : atunci cînd meşterul Pitt a venit să te cheme, aşa cum susţii, ştiai că el luptase alături de Monmouth, după cum l-ai auzit mărturisind ?

— Ştiam, milord.

— Ştiai ! Ha ! Înălţimea sa privi spre juraţi, care, de frică, păreau că vor să se bage sub masă, şi rîse scurt şi tăios. Şi totuşi, deşi ştiai, te-ai dus cu el ?

— Ca să îngrijesc un om rănit, aşa cum era sfînta mea datorie.

— Sfînta ta datorie, ai zis ? Furia puse din nou stăpînire pe el. Sfinte Dumnezeule ! În ce lume de vipere trăim ! Sfînta ta datorie, ticălosule, s-o ai faţă de rege şi faţă de Dumnezeu. Dar să trecem deocamdată peste asta. Ţi-a spus pe cine erai chemat să ajuţi ?

— Da, pe lordul Gildoy.

— Şi ştiai că lordul Gildoy fusese rănit în bătălie şi de partea cui luptase ?

— Ştiam.

— Şi totuşi, deşi eşti un supus devotat şi loial al stăpînului tău, regele, aşa cum ai vrut să ne faci să credem, te-ai dus ca să-l îngrijeşti ?

Peter Blood îşi pierdu pentru o clipă răbdarea :

— Treaba mea, domnule, era în legătură cu rănile, şi nu cu politica lui.

De la galerie, şi chiar dinspre banca juraţilor, se auzi un murmur de aprobare, care nu făcu decît să aţîţe şi mai abitir furia acestui judecător cumplit :

— Sfinte Isuse ! A mai existat oare vreodată pe lume un nemernic atît de neruşinat ca tine ? Se întoarse alb ca varul spre juraţi : Sper, domnilor juraţi, că veţi ţine seama de comportarea acestui ticălos trădător şi că aţi remarcat cît de mîrşav şi de diabolic este sufletul acestui soi de om. Cu propria-i gură a rostit destule ca să fie spînzurat de zece ori. Dar încă n-am isprăvit. Să-mi răspunzi şi la întrebarea asta, domnule : atunci cînd l-ai înşelat pe căpitanul Hobart cu minciunile tale în legătură cu rangul celuilalt trădător, Pitt, care a fost, mă rog, treaba ta ?

— Ca să-l scap de a fi spînzurat fără judecată, aşa cum era ameninţat.

— Şi ce te privea pe tine dacă şi în ce fel trebuia să fie spînzurat acest nemernic ?

— Dreptatea trebuie să preocupe pe fiecare supus credincios, fiindcă o nedreptate săvîrşită de cineva care acţionează în numele regelui este, într-un anumit sens, o necinstire adusă maiestăţii sale.

Era o înţepătură dibace şi ascuţită adresată juraţilor, lucru care ne arată agerimea minţii acestui om şi stăpînirea lui de sine, cu atît mai fermă, cu cît primejdia era mai cumplită. Asupra oricăror alţi juraţi, această declaraţie ar fi făcut impresia pe care o spera el. Poate că ea ar fi impresionat şi

bietele oi becisnice de la masa juraţilor, însă temutul judecător era acolo ca să-i distrugă efectul.

Respiră din adîncul pieptului, apoi strigă violent :

— Sfinte Dumnezeule ! A mai existat oare vreodată pe lume un irlandez aşa de ticălos şi de neruşinat ca tine ? Dar cu tine am isprăvit. Te văd, te văd, mişelule, cu ştreangul în jurul gîtului.

Rostind acestea cu o satisfacţie mîrşavă, se lăsă din nou pe scaun şi îşi recăpătă calmul. Era ca şi cînd s-ar fi lăsat o cortină. Orice emoţie pieri de pe faţa lui palidă pentru a face loc unei blînde melancolii. Şi cînd începu din nou să vorbească, după o pauză de cîteva clipe, glasul îi era molcom, aproape afectuos, deşi fiecare vorbă răsuna puternic în sala încremenită în tăcere :

— Dacă este adevărat că îmi cunosc inima, atunci ştiu că nu mi-e în fire să doresc răul cuiva, şi cu atît mai puţin să mă desfăt de moartea unui semen al meu. Dacă am folosit acele vorbe, a fost numai din milă faţă de tine şi din dorinţa de a te face să te gîndeşti la sufletul tău nemuritor, pe care n-aş vrea să-l laşi pradă blestemului veşnic, încăpăţînîndu-se în minciună şi făţărnicie. Văd însă că toate sforţările mele, toată mila şi generozitatea mea nu au nici un efect asupra ta şi de aceea n-am să-ţi mai spun nimic. Întoarse din nou spre juraţi faţa-i de o frumuseţe melancolică : Trebuie să vă spun, domnilor, că în conformitate cu legea, pe care eu o aplic, nu dumneavoastră, dacă o persoană care se răzvrăteşte cu arma în mînă contra regelui este primită, adăpostită, îngrijită sau ajutată cu bună ştiinţă de o altă persoană care, efectiv şi de fapt, nu s-a răzvrătit, această din urmă persoană este vinovată de trădare în aceeaşi măsură ca şi cea care a pus mîna pe arme. Eu sînt obligat prin jurămîntul pe care l-am depus şi de conştiinţa mea să vă arăt ce prevede legea, iar dumneavoastră sînteţi obligaţi prin jurămîntul depus şi de conştiinţa dumneavoastră să vă pronunţaţi şi să declaraţi prin verdictul dumneavoastră care este adevăratul caracter al faptelor.

După aceea începu să rezume faptele, arătînd că Baynes şi Blood sînt amîndoi vinovaţi de trădare, primul fiindcă a dat azil unui trădător, iar al doilea fiindcă l-a ajutat pe acest trădător, îngrijindu-i rănile. Îşi împănă cuvîntarea cu aluzii linguşitoare la adresa stăpînului său firesc şi a suve-

ranului său legal, regele, pe care Dumnezeu îl așezase pe tronul Angliei, și cu insulte la adresa bisericii dezidente și a lui Monmouth, în legătură cu care putea să afirme hotărît că avea mai puțin drept la coroană decît cel mai umil supus al regatului, născut dintr-o căsătorie legală.

— Sfinte Isuse! De ce ne-a fost dat să trăim cu acest neam de vipere printre noi? sfîrși el într-o izbucnire de frenetică oratorie.

Se prăbuși pe scaun, parcă epuizat de violența pe care o folosise. Stătu o clipă liniștit, tamponîndu-și buzele cu batista, apoi făcu o mișcare chinuită, și trăsăturile feței i se crispară de durere. Mormăind cîteva cuvinte aproape de neînțeles îi concedie pe jurați, cerîndu-le să chibzuiască asupra verdictului.

Peter Blood ascultase vorbele umflate, hulitoare și triviale ale acestei tirade, cu o nepăsare care avea să-l surprindă mai tîrziu cînd se va gîndi la întîmplarea de față. Era atît de uimit de personalitatea acestui om, de reacțiile minții și ale trupului, precum și de metodele sale de a teroriza și de a constrînge juriul la crimă, încît mai-mai că uitase că propria lui viață se afla în joc.

Jurații nu zăboviră mult. Verdictul suna că cei trei acuzați sînt vinovați. Peter Blood își plimbă privirea de-a lungul sălii drapate în roșu. Timp de cîteva clipe i se păru că marea de fețe albe se clatină dinaintea lui. Apoi își veni în fire. Un glas îl întreba ce are de spus întru apărarea lui și de ce crede că sentința de condamnare nu trebuie să-i fie aplicată, deși s-a făcut vinovat de înaltă trădare.

Peter Blood izbucni în rîs și rîsul lui răsună sinistru în tăcerea mormîntală a sălii. Totul era atît de fantastic, un simulacru de justiție exercitată de un bufon în roșu, cu ochi melancolici, el însuși om de paie și instrument venal al unui rege dușmănos și răzbunător. Rîsul lui scandaliză austeritatea bufonului:

— Rîzi, ticălosule, deși ești cu ștreangul de gît și aproape în pragul eternității, unde ai să intri mai repede decît te-așteptai.

Și atunci Peter Blood își luă revanșa:

— Zău, cred că am dreptul să fiu mult mai vesel decît înălțimea voastră, și am să vă spun de ce, înainte de a pronunța sentința. Înălțimea voastră mă vede pe mine, un om a cărui singură vină este aceea de a fi vrut să facă bine aproapelui său, cu funia în jurul gîtului. Desigur că înălțimea voastră, în calitate de împuternicit al justiției, vorbește în cunoștință de cauză despre cele ce au să mi se-ntîmple. Eu, ca medic, pot să vă spun, în schimb, tot în cunoștință de cauză, ce are să i se-ntîmple înălțimii voastre. Ei bine, vă rog să credeți că n-aș vrea să fiu în locul dumneavoastră, că n-aș schimba ștreangul pe care mi-l aruncați în jurul gîtului, cu piatra pe care o purtați în trupul dumneavoastră. Moartea la care mă trimiteți este doar o simplă glumă față de moartea hărăzită înălțimii voastre de către Marele Judecător al cărui nume înălțimea voastră îl batjocorește în asemenea hal.

Lordul-președinte stătea țeapăn în picioare, cu fața cenușie, cu buzele schimonosite, și, cît ai număra pînă la zece după ce Peter Blood sfîrși să vorbească, nu se auzi nici un sunet în sala înmărmurită. Toți cei care-l cunoșteau pe lordul Jeffreys socotiră că această tăcere este doar liniștea dinaintea furtunii și se încordară ca să-i asculte izbucnirea. Dar furtuna nu izbucni. Încet-încet, fața pămîntie a înălțimii sale își redobîndi culoarea. Făptura stacojie își pierdu rigiditatea și se aplecă peste masă. Înălțimea sa începu să vorbească. Cu o voce surdă și pe scurt — mult mai pe scurt decît avea obiceiul în asemenea ocazii și absolut mecanic, întocmai ca un om cu mințile duse în altă parte în timp ce buzele i se mișcă — el rosti sentința de condamnare la moarte în forma prescrisă de lege, fără să facă cea mai mică aluzie la cele spuse de Peter Blood. După ce pronunță sentința, se prăbuși epuizat pe scaun, cu ochii pe jumătate închiși și cu fruntea scăldată de sudoare.

Condamnații ieșiră unul după altul din sală.

Domnul Pollexfen, un liberal în adîncul inimii, cu toată funcția lui de procuror general, fu auzit de un jurat, murmurînd la urechea unui consilier:

— Pe sufletul meu! Ticălosul ăsta negru la față a băgat-o în sperieți pe înălțimea sa. Păcat că trebuie spînzurat. Fiindcă un om care-i în stare să-l înspăimînte pe lordul Jeffreys este sortit să ajungă departe.

MARFĂ OMENEASCĂ

Domnul Pollexfen avea şi nu avea dreptate în acelaşi timp, o situaţie mult mai frecventă în viaţă decît se presupune în general.

Avea dreptate atunci cînd îşi exprimase cu imparţialitate părerea că un om care, prin atitudinea şi prin spusele lui, putuse să-şi bată joc de lordul Jeffreys, acest maestru al teroarei, era capabil, datorită stăpînirii de sine, să-şi făurească o situaţie extraordinară, şi nu avea dreptate presupunînd că Peter Blood urma să fie spînzurat, deşi existau toate motivele ca să creadă acest lucru.

Am spus mai înainte că suferinţele pe care acesta le îndurase de pe urma drumului făcut într-un scop caritabil la ferma lui Oglethorpe îi ofereau totuşi — deşi el nu-şi dădea încă seama — două motive ca să fie recunoscător providenţei: primul, că nu fusese spînzurat fără judecată, şi al doilea, că fusese judecat tocmai în ziua de 19 septembrie. Pînă în ziua de 18 septembrie, sentinţele pronunţate de curtea lorzilor-delegaţi fuseseră aduse la îndeplinire fără nici o abatere de la textul lor şi fără nici o amînare. În dimineaţa zilei de 19 sosise însă la Taunton un curier din partea lordului Sunderland, secretarul de stat, aducînd o scrisoare lordului Jeffreys prin care acesta era informat că maiestatea sa avusese augusta bunăvoinţă de a ordona ca 1100 de rebeli să fie livraţi pentru a fi trimişi pe plantaţiile maiestăţii sale din Jamaica, Barbados, sau din celelalte insule sudice.

Să nu cumva să vă închipuiţi că ordinul fusese dictat dintr-un sentiment de milă. Lordul Churchill avusese mai mult decît dreptate atunci cînd afirmase că inima regelui era la fel de nesimţitoare ca marmura. Cei interesaţi îşi dăduseră însă seama că prin aceste execuţii în masă se risipea în mod nesăbuit o marfă preţioasă. Plantaţiile aveau urgentă nevoie de oameni, iar un bărbat sănătos şi viguros valora între 10 şi 15 lire cel puţin. Mai erau apoi la curte o mulţime de gentilomi care aveau fel şi fel de pretenţii faţă de maiestatea sa, iar rebelii reprezentau un mijloc ieftin şi lesnicios de satisfacere a acestor pretenţii. Un anumit număr de osîndiţi puteau fi puşi deoparte şi dăruiţi acestor nobili, ca să dispună de ei spre profitul lor personal.

Scrisoarea lordului Sunderland conţinea amănunte precise privitor la mărinimia regească în materie de carne vie. O mie de osîndiţi urmau să fie repartizaţi unui număr de circa opt curteni, iar o sută trebuiau ţinuţi la dispoziţia reginei, aşa cum prevedea un post-scriptum la scrisoarea adresată înălţimii sale. Condamnaţii trebuiau transportaţi imediat spre plantaţiile din sud ale maiestăţii sale, unde urmau să rămînă timp de zece ani, înainte de a fi repuşi în libertate. Persoanele cărora le fuseseră repartizaţi deţinuţii erau obligate să ia măsuri ca transportul acestora să se facă fără întîrziere.

Ştim de la secretarul lordului Jeffreys că acesta a avut un acces cumplit de furie în noaptea aceea, în semn de protest contra clemenţei nelalocul ei spre care fusese împinsă maiestatea sa. Ştim, de asemenea, că lordul Jeffreys a încercat printr-o scrisoare să-l convingă pe rege să revină asupra hotărîrii. Dar regele Iacob a rămas neclintit. În afară de profitul direct obţinut de pe urma acestei afaceri, regele considera că gestul de clemenţă pe care-l făcuse era cu totul demn de el. Ştia că, cruţînd vieţile oamenilor în felul acesta, însemna de fapt să-i transforme în nişte morţi-vii şi că mulţi dintre ei aveau să moară în chinurile îngrozitoare ale sclaviei din Indiile de Vest, pizmuiţi de cei rămaşi în viaţă.

Aşa s-a întîmplat că Peter Blood şi, împreună cu el, Jeremy Pitt şi Andrew Baynes, în loc să fie spînzuraţi, traşi pe roată şi rupţi în patru, aşa cum glăsuia sentinţa, au fost transportaţi la Bristol şi îmbarcaţi, laolaltă cu alţi aproape cincizeci de condamnaţi, pe bordul corăbiei *Jamaica Merchant*. Din pricina întemniţării în cala vasului, a hranei proaste şi a apei

împuţite, printre prizonieri izbucni o molimă şi unsprezece dintre ei pieriră. Printre aceştia din urmă se afla şi nefericitul fermier de la Oglethorpe, smuls cu brutalitate din casa lui tihnită ce se înălţa în mijlocul livezilor înmiresmate de meri, fără a fi avut altă vină decît aceea de a-şi fi ajutat aproapele.

Probabil că mortalitatea ar fi fost mult mai mare, dacă n-ar fi intervenit Peter Blood. La început, cînd medicul încercă să protesteze că oamenii sînt lăsaţi să piară în halul acesta şi cînd ceru să i se îngăduie să umble la lădiţa cu medicamente şi să îngrijească bolnavii, căpitanul îi răspunse cu înjurături şi cu ameninţări. Curînd însă, căpitanul Gardner îşi dădu seama că putea fi tras la răspundere pentru pierderile grele de marfă vie, astfel că, deşi cu o oarecare întîrziere, el se arătă bucuros să se folosească de cunoştinţele medicale ale lui Peter Blood. Doctorul se apucă de treabă cu zel şi cu elan şi, datorită îngrijirilor lui, starea tovarăşilor săi de captivitate se amelioră, astfel că el reuşi să stăvilească răspîndirea bolii.

Către mijlocul lunii decembrie, *Jamaica Merchant* aruncă ancora în Golful Carlisle şi-i debarcă pe cei patruzeci şi doi de supravieţuitori condamnaţi pentru răzvrătire.

Dacă aceşti nenorociţi îşi închipuiseră — aşa cum se pare că făcuseră mulţi dintre ei — că veneau într-o ţară sălbatică şi necivilizată, priveliştea ce li se arătă pentru cîteva clipe, înainte de a fi îmbrînciţi de pe bord în bărcile care-i aşteptau, avu darul să le corecteze această presupunere. În faţa ochilor lor se ivi un oraş destul de mare, cu case clădite în stil european, fără a fi însă înghesuite una într-alta, aşa cum se întîmplă în Europa. Turnul unei biserici se înălţa dominînd acoperişurile roşii, un fort păzea intrarea portului imens, cu tunuri ce-şi arătau gurile printre creneluri, iar faţada largă a casei guvernatorului se zărea pe o colină cu pantă dulce care se ridica deasupra oraşului. Cum anotimpul ploilor abia se sfîrşise, colina era de un verde viu, ca orice colină din Anglia în aprilie, iar ziua aceea era la fel de frumoasă, ca orice zi dăruită Angliei de april.

Pe un teren întins şi pietruit cu bolovani, în partea dinspre mare a oraşului, se afla un grup de soldaţi îmbrăcaţi în roşu şi aliniaţi, care urma să-i ia în primire, precum şi o gloată de oameni atraşi de sosirea lor, gloată ce nu se deosebea, ca îmbrăcăminte şi comportare, de gloatele întîlnite de obicei într-un port englezesc, decît prin aceea că în rîndurile sale se

vedeau mai puţine femei şi un număr mai mare de negri.

Pentru a inspecta soldaţii aliniaţi pe dig venise însuşi guvernatorul Steed, un gentilom scurt, uscat şi roşu la faţă, cu o uniformă de tafta albastră împodobită cu nenumărate fireturi aurite, şchiopătînd puţin şi sprijinindu-se greoi într-un baston solid de abanos. În urma guvernatorului, în uniformă de colonel al miliţiei din insula Barbados, păşea legănîndu-se un bărbat corpolent al cărui cap şi umeri întreceau statura guvernatorului, şi pe a cărui faţă mare şi gălbuie stătea întipărită răutatea. Alături de colonel, şi contrastînd ciudat cu trupeşenia acestuia, venea o fată subţirică, într-un costum de călărie la modă, mişcîndu-se cu o graţie de adolescentă. Borul lat al unei pălării de culoare cenuşie, împodobită cu pene roşii de struţ, umbrea o faţă ovală asupra căreia climatul de la Tropicul Racului părea că nu avusese nici o influenţă, atît de albă şi delicată era culoarea pielii. Pe umeri îi atîrnau bucle de un roşu-castaniu. În ochii căprui, foarte depărtaţi unul de altul, se citea sinceritatea, iar compătimirea atenua expresia maliţioasă ce stăruia de obicei pe buzele sale fragede.

Peter Blood se surprinse privind cu uimire chipul acesta drăgălaş, ce părea atît de nelalocul lui acolo, şi observînd că îl privea şi fata, schiţă un gest de stinghereală. Îşi dădu seama de impresia mizerabilă produsă asupra ei. Nespălat, cu părul murdar şi încîlcit, cu o barbă neagră ce-i urîţea faţa şi cu costumul său din stofă neagră, în care fusese arestat, odinioară atît de frumos, dar azi o zdreanţă ce-ar fi dezonorat şi o sperietoare, Peter Blood nu era un bărbat care să merite a fi privit de nişte ochi aşa de frumoşi ca aceştia. Totuşi fata continua să se uite la el cu ochii ei mari plini de o uimire şi o compătimire aproape copilărească. Întinse mîna ca să poată ajunge la mîneca roşie a însoţitorului ei, care, cu un mormăit mînios, îşi răsuci trupul imens spre a o înfrunta.

Privindu-l drept în faţă, fata îi vorbea cu seriozitate, deşi se vedea limpede că bărbatul n-o ascultă decît cu o ureche. Ochii lui mici ca mărgelele, aşezaţi foarte aproape de nasul cărnos şi coroiat, nu se uitau la fată, ci erau aţintiţi asupra tînărului Pitt, viguros şi blond, care stătea alături de Blood.

Guvernatorul se oprise şi el din mers şi, pentru cîteva clipe, micul grup al celor trei se adînci într-o conversaţie

însufleţită. Peter Blood nu putea auzi ce spune fata, fiindcă aceasta cobórîse glasul. Vocea colonelului ajungea la el ca un huruit confuz. Guvernatorul, lipsit de politeţe şi de discreţie, vorbea cu un glas ascuţit care răzbătea departe. Întrucît se considera spiritual, guvernatorul dorea să fie auzit de toată lumea.

— Scumpul meu colonel Bishop, dar nu depinde decît de dumneata ca să alegi ce-i mai bun din acest delicat buchet de flori, şi asta la preţul pe care vrei să-l oferi. Ceea ce va rămîne va fi scos la licitaţie.

Colonelul Bishop înclină din cap în semn de recunoştinţă. Apoi răspunse ridicînd glasul:

— Excelenţa voastră este prea bună. Dar, pe cinstea mea, toţi indivizii ăştia sînt aşa de slăbănogi, încît nu cred să poată fi de prea mare folos pe o plantaţie.

Ochii lui mici cercetară încă o dată pe condamnaţi, şi dispreţul pe care-l simţea pentru ei îi accentuă expresia duşmănoasă a feţei. Părea furios că nu sînt într-o stare mai bună. Apoi îi făcu semn lui Gardner, căpitanul corăbiei *Jamaica Merchant*, şi timp de cîteva minute parcurseră împreună o listă pe care căpitanul i-o prezentase la cerere.

Cu un gest scurt, colonelul îndepărtă lista şi porni singur spre şirul de condamnaţi, examinîndu-i cu buzele ţuguiate. Se opri în faţa căpitanului de corabie din Somersetshire şi îl cîntări cîteva secunde cu privirea. Îi pipăi muşchii braţului şi îi ceru să deschidă gura, ca să-i poată vedea dinţii. Îşi ţuguie din nou buzele groase şi dădu din cap, adresîndu-se peste umăr căpitanului Gardner:

— Cincisprezece lire pentru ăsta.

Căpitanul Gardner rămase înmărmurit:

— Cincisprezece lire ?! Nu-i nici jumătate din ceea ce voiam să vă cer.

— E de două ori mai mult decît doream să-ţi ofer — mîrîi colonelul.

— Vi-l dau totuşi ieftin la treizeci de lire, domnule.

— Pentru atîta bănet pot căpăta un negru. Porcii ăştia albi nu durează mult. Nu sînt buni de muncă.

Gardner încercă să-l convingă de sănătatea, tinereţea şi vigoarea lui Pitt. Nu discutau despre un om, ci despre un animal de povară. Pitt, un tînăr simţitor, stătea mut şi nemişcat. Numai sîngele ce-i zvîcnea în obraji arăta lupta

care se dădea în el ca să-şi păstreze cumpătul. Peter Blood asista scîrbit la tîrgul ăsta dezgustător.

Ceva mai încolo, plimbîndu-se agale de-a lungul şirului de condamnaţi, domnişoara discuta cu guvernatorul, care surîdea afectat, umflîndu-se în pene şi şchiopătînd alături de ea. Era limpede că fata nu-şi dădea seama de afacerea murdară pe care o trata colonelul. „Să fie oare chiar atît de indiferentă la cele ce se întîmplă ?“ se întrebă Blood.

Colonelul Bishop se răsuci pe călcîie, vrînd să treacă mai departe.

— Pot să merg pînă la douăzeci de lire. Nici un ban în plus. Şi atîta-i de două ori mai mult decît o să capeţi probabil de la Crabston.

Căpitanul Gardner recunoscu caracterul definitiv al propunerii, oftă şi acceptă. Bishop o porni iar de-a lungul şirului. Pentru domnul Blood, ca şi pentru tînărul slăbănog din stînga lui, colonelul avu doar o privire plină de dispreţ. Însă următorul, un uriaş de vîrstă mijlocie numit Wolverstone, care îşi pierduse un ochi la Sedgemoor, îi atrase luarea-aminte şi tîrguiala începu din nou.

Peter Blood stătea în picioare, sub lumina strălucitoare a soarelui, şi trăgea în piept cu nesaţ aerul acela înmiresmat, care nu semăna cu nici un fel de aer pe care-l respirase vreodată. Era încărcat cu un miros straniu, un amestec de parfum de floare de piper, de cedru aromat şi de arbore de Campeche. Doctorul stătea scufundat în gînduri fără rost, purtat fiind de această mireasmă unică. Nu avea chef de vorbă, după cum nu avea nici Pitt, care aştepta alături de el, îndurerat la gîndul că avea să se despartă de omul cu care trăise umăr la umăr în lunile acelea tulburi, pe care începuse să-l iubească şi să se bizuie ca să-i fie călăuză şi sprijin. În suflet i se strecură un sentiment de singurătate, un chin faţă de care toate suferinţele de pînă atunci păreau o nimica. Pentru Pitt, această despărţire însemna cea mai cumplită, cea mai dureroasă suferinţă din cîte îndurase vreodată.

Veniră alţi cumpărători care îi cercetară cu privirea, trecînd apoi mai departe. Peter Blood nici nu se uită la ei. Deodată, la capătul şirului se produse o mişcare. Gar-

dner vorbea cu glas tare, adresîndu-se celorlalţi cumpărători, care aşteptaseră ca domnul Bishop să-şi aleagă ce-i convenea din această marfă omenească. Cînd Gardner termină, Blood, uitîndu-se la el, observă că fata îi vorbeşte lui Bishop, arătînd spre şirul de condamnaţi cu cravaşa-i cu mîner de argint pe care o ţinea în mînă. Bishop îşi duse palma la ochi, privind în direcţia unde arăta fata. Apoi, încet, cu mersul lui greoi şi legănat, se apropie din nou, întovărăşit de Gardner şi urmat de tînăra fată şi de guvernator.

Înaintară pînă cînd ajunseră în dreptul lui Blood. Bishop era gata să treacă mai departe, dacă domnişoara nu i-ar fi atins braţul cu cravaşa.

— Acesta e omul despre care ţi-am vorbit — spuse ea.

— Ăsta ? !

În vocea colonelului răsună dispreţul. Peter Blood se surprinse privind o pereche de ochi căprui şi mici ca mărgeaua, cufundaţi într-o faţă cărnoasă şi galbenă, ca nişte stafide într-o găluşcă. Simţi cum i se urcă sîngele la cap sub insulta acelei priviri dispreţuitoare.

— Pfui ! Un pachet de oase ! Ce să fac cu el ?

Tocmai se pregătea să plece, cînd interveni Gardner :

— E drept că-i slab, dar e viguros şi sănătos tun. Atunci cînd jumătate din ei s-au îmbolnăvit, iar ceilalţi erau gata-gata să se prăbuşească, potlogarul ăsta s-a ţinut tare şi şi-a îngrijit tovarăşii. De n-ar fi fost el, am fi avut mult mai mulţi morţi decît au fost de fapt. Daţi cincisprezece lire pentru el, domnule colonel. Este destul de ieftin. Omul e rezistent. Vă garantez eu, domnule, rezistent şi puternic, deşi e slab. Este omul care va putea suporta căldurile, atunci cînd vor veni. Clima de aici n-are să-l omoare niciodată.

Guvernatorul Steed chicoti :

— Ascultă-mă, colonele. Încrede-te în nepoata dumitale. Cele aparţinînd sexului ei ştiu să recunoască un bărbat atunci cînd văd unul — spuse el, rîzînd încîntat de gluma-i plină de spirit.

Dar rîse de unul singur. Pe faţa nepoatei colonelului trecu o umbră de supărare, iar colonelul era prea preocupat de această afacere pentru a da vreo atenţie umorului domnului guvernator. Cu buzele uşor încreţite, îşi mîngîia bărbia cu mîna. Jeremy Pitt aproape că încetase să mai răsufle.

— Îţi dau zece lire pentru el — rosti, în sfîrşit, colonelul.

Peter Blood se rugă lui Dumnezeu ca oferta să fie respinsă. Îi repugna gîndul să devină proprietatea acestui animal gras şi, într-o anumită măsură, proprietatea acestei fetişcane cu ochi căprui. Dar simpla lui aversiune nu era de ajuns ca să-i schimbe soarta. Un sclav este un sclav, şi el nu are nici o putere ca să-şi hotărască destinul. Peter Blood fu vîndut pentru ruşinoasa sumă de zece lire colonelului Bishop, un cumpărător care îşi privea cu dispreţ marfa.

ARABELLA BISHOP

Într-o dimineață însorită de ianuarie, cam la o lună după sosirea corăbiei *Jamaica Merchant* la Bridgetown, domnișoara Arabella Bishop ieși călare din curtea splendidei case a unchiului ei, clădită pe înălțimile de la nord-vestul orașului. Era însoțită de doi negri, care tropăiau după ea la o distanță respectuoasă, și se ducea la reședința guvernatorului ca să-i facă o vizită soției acestuia, suferindă în ultimul timp. Ajungînd la capătul versantului ușor înclinat al unei coline înverzite, ea întîlni un bărbat înalt și zvelt, îmbrăcat în haine cu un aspect cuviincios și de o culoare sobră, care mergea pe jos în direcție opusă. Nu-l cunoștea, iar străinii erau destul de rari pe insulă. Și totuși, într-un fel sau altul, bărbatul acela nu i se păru chiar cu totul necunoscut.

Domnișoara Arabella strînse hățurile, cu aerul cuiva care dorește să se oprească spre a admira priveliștea, destul de frumoasă, de altfel, pentru a justifica acest lucru, iar cu coada ochilor ei căprui cercetă foarte atentă pe omul ce se apropia. Trebui să revină asupra primei impresii pe care i-o făcuse îmbrăcămintea lui. Ce-i drept, se vădea destul de sobră, fără a putea fi însă socotită și convenabilă. Haina și pantalonii erau dintr-o stofă simplă, țesută în casă, și dacă îi veneau așa de bine, se datora mai mult eleganței lui firești decît artei croitorului. Purta ciorapi aspri de bumbac, fără nici un desen, iar pălăria cu boruri mari, pe care el și-o scoase plin de respect cînd ajunse în dreptul fetei, era veche și lipsită de orice podoabă, panglică sau pene. Ceea ce i se

păruse fetei că este o perucă, privită de aproape, se dovedea a fi doar părul lui negru, buclat și lucios. De pe chipul smead, ras și apatic o priveau grav doi ochi surprinzător de albaștri. Bărbatul vru să treacă mai departe, dar fata îl opri :

— Am impresia că vă cunosc, domnule.

Avea o voce limpede și băiețească, și avea ceva băiețesc și-n felul ei de a fi, dacă asemenea cuvînt se potrivește unei domnișoare atît de delicate. Acest ceva rezulta probabil din atitudinea ei nesilită și dintr-o naturalețe care disprețuia artificiile sexului său și o făcea să fie în relații camaraderești cu toată lumea. Acestei calități se datora pesemne și faptul că, deși domnișoara Arabella împlinise vîrsta de 25 de ani, nu era încă măritată și nici măcar nu fusese cerută în căsătorie. Cu toți bărbații se purta deschis, ca o soră, ceea ce le impunea o anumită rezervă și le tăia pofta de a deveni adoratorii ei.

Negrii se opriseră în urmă, la o oarecare distanță, și se chirciseră pe iarba scurtă, așteptînd ca stăpîna să binevoiască a-și continua drumul.

La vorbele fetei, străinul se opri :

— O doamnă ar trebui să știe ce are în proprietatea ei.

— În proprietatea mea ?

— A unchiului dumneavoastră, cel puțin. Dați-mi voie să mă prezint : numele meu este Peter Blood și valorez exact zece lire. Știu acest lucru fiindcă asta este suma pe care unchiul dumneavoastră a plătit-o pentru mine. Nu fiecare om are prilejul de a-și stabili valoarea adevărată.

Abia atunci fata îl recunoscu. Nu-l mai văzuse din ziua aceea de pe dig, cu mai bine de o lună-n urmă, deci nu trebuie să ne surprindă că nu l-a recunoscut imediat, deși i-a trezit interesul, dacă ținem seama de schimbarea produsă în înfățișarea lui, care nu mai era acum aceea a unui sclav.

— Dumnezeule ! spuse ea. Și totuși mai poți să rîzi ?

— Este un tur de forță — încuviință el. Dar, după cum se vede, n-am dus-o chiar așa de rău, pe cît ar fi fost cu putință s-o duc.

— Am auzit — răspunse ea.

Într-adevăr, se aflase că răzvrătitul era medic. Lucrul acesta ajunsese și la urechile guvernatorului Steed, care suferea groaznic de gută și care îl împrumutase pe Blood de la proprietarul lui. Datorită fie destoiniciei sale, fie norocu-

lui, Peter Blood adusese excelenţei sale alinarea pe care acesta nu izbutise s-o dobîndească de pe urma îngrijirilor nici unuia din cei doi medici aflaţi în Bridgetown. Apoi soţia guvernatorului îl rugase să o trateze de migrenă. Domnul Blood constată că doamna suferea de fapt doar de o proastă dispoziţie, pricinuită de sensibilitatea ei firească, agravată şi de viaţa pe care o ducea în insula Barbados, prea monotonă pentru aspiraţiile sale mondene. Totuşi, el îi prescrisese un tratament, iar doamna s-a simţit mai bine, după ce l-a urmat. În curînd, faima lui se răspîndi în Bridgetown, iar colonelul Bishop se convinse că ar putea realiza un profit mai mare de pe urma noului său sclav, lăsîndu-l să-şi practice meseria decît punîndu-l la muncă pe plantaţii, în care scop îl şi cumpărase.

— Chiar dumneavoastră, doamnă, trebuie să vă mulţumesc pentru condiţiile relativ mai uşoare şi mai curate în care trăiesc — spuse domnul Blood — şi sînt fericit că am prilejul să fac acest lucru.

Însă recunoştinţa se vădea mai mult în cuvinte decît în tonul cu care fuseseră rostite. „Oare îşi bate joc de mine ?" se întrebă fata şi îl privi cu atîta sinceritate, încît oricare altul ar fi fost pus în încurcătură. El luă această privire drept o întrebare şi îi răspunse :

— Dacă aş fi fost cumpărat de un alt plantator, mai mult ca sigur că talentele mele strălucite n-ar fi putut ieşi niciodată la iveală, aşa că acum aş fi tăiat lemne sau aş fi prăşit ca oricare dintre nenorociţii debarcaţi o dată cu mine.

— Şi de ce-mi mulţumeşti mie pentru asta ? Unchiul meu te-a cumpărat, nu eu.

— E adevărat. Însă el n-ar fi făcut acest lucru, dacă n-aţi fi stăruit dumneavoastră. Am remarcat interesul pe care mi l-aţi arătat şi care atunci m-a durut.

— Te-a durut ? Vocea ei băieţească răsuna provocator.

— Am trecut prin nenumărate experienţe în viaţa mea, dar a fi cumpărat şi vîndut era o experienţă nouă pentru mine, care mă împiedica să-mi privesc cu simpatie cumpărătorul.

— Dacă am stăruit pe lîngă unchiul meu, a fost numai din cauză că te compătimeam. În glasu-i se simţea o nuanţă de asprime, prin care voia parcă să condamne amestecul de ironie şi de impertinenţă din vorbele lui. Şi continuă să-i explice : Probabil că-n ochii dumitale, unchiul meu e un om aspru. Fără doar şi poate că aşa şi este. Toţi plantatorii sînt oameni aspri. Cred că viaţa îi face să fie aşa. Sînt însă alţii şi mai răi, ca de pildă domnul Crabston din Speightstown. Era acolo pe dig şi aştepta să cumpere ce nu va cumpăra unchiul meu. Dacă ai fi încăput pe mîna lui... Un om groaznic. De aceea am stăruit.

Spusele fetei îl cam dezorientară pe Blood.

— Interesul dumneavoastră pentru un om străin... Apoi schimbă direcţia sondajului : Dar mai erau acolo şi alţii vrednici de compătimire.

— Da, dar dumneata nu păreai la fel cu alţii.

— Nici nu sînt.

— Ah ! Fata îl privi ţintă, un pic iritată : Pare-se că ai o bună părere despre persoana dumitale.

— Dimpotrivă. Tovarăşii mei sînt nişte răzvrătiţi demni de respect. Eu nu sînt. Asta e diferenţa. Am fost dintre cei care n-au avut inteligenţa să vadă că Anglia trebuia primenită. Mă mulţumeam să-mi fac meseria de medic la Bridgewater, în timp ce alţii, mai buni ca mine, îşi vărsau sîngele ca să alunge de pe tron un tiran josnic şi banda lui de pungaşi.

— Domnule — îl opri ea — am impresia că ceea ce spui miroase a trădare.

— Sper că mă exprim destul de clar.

— Există aici oameni care ar pune să te bată cu biciul dacă te-ar auzi.

— Guvernatorul n-ar îngădui niciodată aşa ceva. Are gută, iar soţia lui suferă de migrenă.

— Te bizui pe asta ? În vorbele ei se vădea mînia.

— Probabil că dumneavoastră n-aţi suferit niciodată de gută şi nici măcar de migrenă.

Fata schiţă un gest de nerăbdare cu mîna şi îşi îndreptă pentru o clipă privirea spre mare. Apoi brusc se uită din nou la el cu sprîncenele încruntate :

— Dar dacă nu eşti un răzvrătit, cum de-ai ajuns aici ?

Peter Blood înţelese la ce se gîndea ea şi rîse :

— Pe cinstea mea ! E o poveste destul de lungă.

— De bună seamă, o poveste pe care ai prefera să nu mi-o spui.

El i-o istorisi în cîteva cuvinte.

— Doamne, ce infamie! strigă fata cînd Blood isprăvi.
— Ah, ce ţară încîntătoare este Anglia sub regele Iacob! Nu e nevoie să mă mai compătimiţi. La urma urmelor, prefer insula Barbados. Aici, cel puţin, un om poate crede în Dumnezeu.
Zicînd acestea, privi mai întîi spre dreapta, apoi spre stînga, de la îndepărtatul şi mohorîtul masiv muntos Hillbay, la oceanul nesfîrşit cu apele încreţite de vînturile văzduhului. Şi ca şi cînd frumoasa privelişte i-ar fi adus aminte de nimicnicia lui, de lipsa de însemnătate a nenorocirilor prin care trecuse, căzu pe gînduri.
— Oare în altă parte, viaţa-i chiar atît de grea? îl întrebă ea, cu seriozitate.
— Oamenii o fac să fie astfel.
— Înţeleg. Fata rîse şi-n glasu-i răsuna tristeţea, după cum i se păru lui. Nu mi-am închipuit niciodată că insula Barbados ar putea fi imaginea raiului pe pămînt — mărturisi ea. Dar fără îndoială că-ţi cunoşti lumea mai bine ca mine. Atinse calul cu cravaşa-i mică şi cu mîner de argint. Te felicit din inimă că ai izbutit într-o oarecare măsură să-ţi uşurezi viaţa.
Peter Blood se înclină, iar fata îşi continuă drumul. Negrii săriră în picioare şi se luară tropăind după ea. Un timp, Peter Blood rămase locului, privind apele însorite ale golfului Carlisle şi vasele din portul imens deasupra căruia fîlfîiau zgomotos pescăruşii.
„Ce-i drept, privelişte este frumoasă — se gîndea el — dar nu reprezintă decît o temniţă". Spunînd că o preferă Angliei, Blood se complăcuse în acea fanfaronadă, aproape lăudabilă, care constă în micşorarea importanţei nenorocirilor noastre.
Se întoarse şi, reluîndu-şi drumul, se îndreptă cu paşi mari şi legănaţi spre îngrămădirea de colibe clădite din lut şi din nuiele, un sat în miniatură înconjurat de o palisadă, unde locuiau sclavii de pe plantaţie şi unde locuia şi el.
În minte îi răsună versul lui Lovelace:

„Zidurile de piatră nu înseamnă o temniţă,
Şi nici zăbrelele de fier o cuşcă".

Dar el dădu acestor versuri un înţeles diametral opus aceluia la care se gîndise poetul. „O temniţă — îşi spunea el — rămîne o temniţă, chiar dacă nu are nici ziduri şi nici zăbrele, oricît de vastă ar fi ea." Iar gîndul acesta, care îi venise în minte în dimineaţa aceea, avea să-l urmărească din ce în ce mai stăruitor, pe măsură ce trecea timpul. Se gîndea mai mult la aripile ce-i fuseseră tăiate şi la izolarea lui de lume, decît la libertatea nesperată de care se bucura. Nici chiar deosebirea dintre viaţa lui relativ mai uşoară faţă de aceea a celorlalţi condamnaţi nu-i dăruia mulţumirea pe care un om cu altă mentalitate ar fi simţit-o. Dimpotrivă, mizeria tovarăşilor lui nu făcea decît să-i sporească din zi în zi amărăciunea cuibărită în suflet.
Din cei patruzeci şi doi de condamnaţi debarcaţi împreună cu el de pe *Jamaica Merchant*, colonelul cumpărase nu mai puţin de douăzeci şi cinci. Restul fuseseră cumpăraţi de plantatorii mai mici, unii din Speightstown, iar alţii din regiuni şi mai nordice. Peter Blood n-avea de unde să ştie ce se-ntîmplase cu aceştia din urmă, însă, umblînd liber printre sclavii lui Bishop şi dormind în colibele lor, îşi putea da seama de îndobitocirea progresivă la care îi osîndea mizeria. Trudeau din greu pe plantaţiile de zahăr, de la răsăritul pînă la apusul soarelui, iar dacă strădania lor slăbea, supraveghetorul şi oamenii lui se aflau acolo ca s-o înteţească cu biciul. Sclavii umblau în zdrenţe, iar unii aproape goi, iar drept hrană primeau carne sărată şi boţuri din făină de porumb. Mulţi dintre ei nu s-au putut obişnui cu această hrană, cel puţin o anumită bucată de vreme, iar doi chiar s-au îmbolnăvit şi au murit înainte ca Bishop să-şi aducă aminte că viaţa lor reprezenta pentru el o anumită valoare în muncă şi să accepte sugestia lui Blood ca cei bolnavi să fie îngrijiţi mai bine. Pentru a înăbuşi orice formă de protest, unul din sclavi, care se răzvrătise împotriva supraveghetorului Kent, fu biciuit de negri pînă îşi dădu sufletul sub ochii tovarăşilor săi, iar un altul, care se gîndise să fugă în pădure, fu urmărit, adus înapoi, bătut cu nuiele şi apoi, cu fierul roşu, însemnat pe frunte cu literele TF, astfel ca toată lumea să ştie că este un trădător şi un fugar. Din fericire pentru el, nenorocitul muri din cauza bătăii.
În urma acestor întîmplări, ceilalţi se lăsară copleşiţi de o resemnare mohorîtă şi apatică. Cei mai răzvrătiţi fură reduşi la neputinţă şi îşi primiră soarta cu tragica tărie a disperării.

Singur Peter Blood, scutit de suferinţele acelea de nedescris, părea în aparenţă neschimbat. În inima lui însă se adîncea necontenit ura faţă de asupritori şi devenea tot mai aprigă dorinţa de a fugi din locul acela unde oamenii pîngăreau în chip atît de mîrşav opera Creatorului. Dorinţa aceasta era deocamdată prea vagă pentru a putea fi numită speranţă. Căci nu-ţi era îngăduit să speri în locurile acelea. Şi totuşi el nu căzu pradă deznădejdei. Pe faţa-i sumbră îşi puse o mască surîzătoare şi îşi văzu de ocupaţiile lui, tratînd bolnavii spre profitul colonelului Bishop şi spre paguba celorlalţi doi medici din Bridgetown.

Scutit de pedepsele şi de lipsurile înjositoare îndurate de ceilalţi condamnaţi, Peter Blood era respectat de oameni şi se bucura de indulgenţă chiar şi din partea nemilosului plantator căruia îi fusese vîndut. Datora totul gutei şi migrenei. Cîştigase stima guvernatorului şi, lucrul cel mai important, stima soţiei acestuia, pe care o linguşea şi căreia îi satisfăcea capriciile, fără ruşine şi fără scrupule.

Din cînd în cînd o vedea pe domnişoara Bishop şi rar se-ntîmpla să se întîlnească amîndoi fără ca Arabella să nu-l oprească spre a schimba cîteva vorbe, manifestîndu-şi astfel interesul pe care i-l purta. Cît despre Peter Blood, el nu era dispus să-şi piardă vremea. „N-o să mă las înşelat — îşi spunea el — de înfăţişarea ei gingaşă, de graţia ei de adolescentă, de manierele-i degajate şi plăcute şi de glasul său băieţesc.“ În viaţa lui, şi trecuse doar prin multe, nu întîlnise un om mai crud, mai rău decît unchiul ei, şi Blood nu se putea gîndi la domnişoara Bishop fără a se gîndi totodată şi la ruda sa. Era nepoata lui, sînge din sîngele lui, deci ceva din viciile şi din cruzimea lipsită de orice simţămînt de milă a bogatului plantator cu siguranţă că sălăşluia şi în trupul acesta frumos. Aşa socotea Blood. Îşi demonstra cît mai des acest lucru, ca şi cum ar fi vrut să răspundă unui gînd intim ce încerca să-l convingă că nu are dreptate. Din pricina ăstui conflict iscat în sufletul lui, căuta să o evite ori de cîte ori era cu putinţă, sau arăta o politeţe ca de gheaţă atunci cînd nu avea cum s-o ocolească pe faţă.

Deşi raţionamentul lui era justificat şi părea plauzibil, totuşi Blood ar fi făcut mai bine dacă s-ar fi încrezut în sentimentul care pleda teza contrară. Ce-i drept, în vinele ei curgea acelaşi sînge ca şi în ale colonelului Bishop. Dar

fata nu avea viciile care îl întinau pe unchiul ei, fiindcă aceste vicii nu erau înnăscute în el, ci deprinse în cursul vieţii.

Tatăl Arabellei, Tom Bishop, fratele colonelului Bishop, fusese un om plăcut, curtenitor şi liniştit, care, cu inima sfîşiată de durere de moartea tinerei sale soţii, părăsise vechiul continent pentru a-şi afla alinarea într-o lume nouă. Venise în insulele Antile, aducînd cu el şi fetiţa, care pe atunci avea cinci ani, şi se făcuse plantator. I-a mers bine chiar de la-nceput, aşa cum se-ntîmplă cu oamenii pe care nu-i interesează averea. Situaţia bună i-a permis să se gîndească şi la fratele său mai tînăr, militar de profesie, pe care cei de acasă îl considerau cam sălbatic. L-a sfătuit să vină în insula Barbados, iar sfatul acesta, care în orice altă împrejurare ar fi fost respins cu dispreţ, ajunse la fratele său într-un moment cînd comportarea lui era de aşa natură, încît o schimbare de climă se impunea cu necesitate. William sosi şi fu primit de generosul său frate ca asociat la prospera plantaţie. După aproape şase ani, cînd Arabella împlinise vîrsta de cincisprezece ani, tatăl ei muri, lăsînd-o sub tutela unchiului William. A fost, desigur, unica-i greşeală. Însă bunătatea firii lui îl făcea să aibă păreri frumoase despre oameni. De altminteri, se ocupase personal de educaţia fiicei sale, imprimîndu-i o anumită independenţă în felul de a fi, pe care se bizuia poate prea mult. Aşa cum stăteau lucrurile, între unchi şi nepoată nu era o afecţiune prea mare. Însă fata îl asculta pe unchiu-său, iar el se comporta cu prudenţă faţă de ea. Cu toate faptele lui nesăbuite, William Bishop nutrise toată viaţa un anumit respect faţă de fratele său şi se dovedise îndeajuns de inteligent ca să-i recunoască meritele. Iar acum se părea că o parte din acest respect trecuse asupra fetei, care, într-un anumit sens, îi era asociată, deşi nu lua parte activă la treburile plantaţiei.

Peter Blood o judeca deci, aşa cum sîntem cu toţii înclinaţi să judecăm, pe baza unor informaţii insuficiente. Curînd însă avu prilejul să-şi schimbe părerea.

Într-o zi, pe la sfîrşitul lunii mai, cînd căldura începuse să devină înăbuşitoare, în Golful Carlisle intră încet corabia *Pride of Devon*, sub pavilion englezesc, lovită şi avariată, cu bordajul spart şi plin de urme de ghiulele, cu cabina căpitanului prăbuşită şi cu arborele artimon făcut bucăţele, că nu mai rămăsese din el decît un ciot părăduit care arăta locul

unde fusese înfipt odinioară. Vasul se luptase departe de țărmul insulei Martinica cu două corăbii spaniole care transportau aur, și deși căpitanul englez se jura că spaniolii îl atacaseră fără ca el să-i fi provocat, e greu să înlăturăm bănuiala că lucrurile nu se petrecuseră taman pe dos. Una din corăbiile spaniole părăsise lupta, și dacă nu fusese urmărită de *Pride of Devon*, se datora probabil faptului că aceasta nu mai era în stare s-o facă. Cealaltă corabie spaniolă fusese scufundată, nu mai înainte însă ca *Pride of Devon* să fi adus pe bordul ei o bună parte din comoara transportată de spanioli. De fapt, avusese loc una din acele încăierări între pirați, veșnic prilej de supărare între curtea regelui Iacob din Londra și Escurialul spaniol, cu plîngeri venite cînd dintr-o parte, cînd din cealaltă.

Totuși, guvernatorul Steed, procedînd ca majoritatea guvernatorilor coloniali, s-a arătat dispus să închidă ochii atît de strașnic, încît să accepte povestea căpitanului englez și să neglijeze orice fel de dovezi care ar fi putut s-o infirme. Împărtășea și el ura perfect justificată pe care o nutreau față de aroganții și autoritarii spanioli oamenii de toate naționalitățile dintre insulele Bahama și continentul american. În consecință, el acordă corăbiei *Pride of Devon* adăpostul pe care-l căuta, precum și toate înlesnirile ca să-și curețe carena și să-și repare stricăciunile.

Dar mai înainte de începerea acestor operații, fură scoși din cala corăbiei și aduși la țărm un număr de peste douăzeci de marinari englezi, la fel de loviți și de sfărîmați ca și vasul lor, iar o dată cu aceștia, șase spanioli în aceeași stare ca și englezii, singurii supraviețuitori ai unui detașament de pe corabia spaniolă, care puseseră piciorul pe bordul navei engleze, de unde nu s-au mai putut retrage. Toți răniții fură duși într-un șopron lung de pe chei, iar forțele medicale din Bridgetown fură chemate să-i îngrijească. Peter Blood primi ordinul să dea și el o mînă de ajutor și, fie datorită faptului că știa spaniola, pe care o vorbea tot atît de curgător ca și limba-i maternă, fie situației lui sociale inferioare, i se repartizară spaniolii.

Medicul n-avea nici un motiv să-i iubească pe spanioli. Cei doi ani petrecuți într-o închisoare spaniolă și participarea lui de mai tîrziu la luptele din regiunile ocupate de spanioli în Olanda îi dăduseră posibilitatea să cunoască anumite trăsături de caracter ale spaniolilor, pe care nu le socotea de fel demne de admirat. Cu toate acestea, el își îndeplini datoria de medic cu mult zel, arătînd pacienților lui chiar oarecare prietenie. Aceștia rămaseră atît de surprinși că li se îngrijesc rănile în loc să fie spînzurați pe loc, încît se dovediră din cale afară de ascultători. Totuși spaniolii erau ocoliți de locuitorii miloși ai orașului, care veneau buluc la spitalul improvizat spre a aduce în dar fructe, flori și mîncăruri alese răniților englezi. De fapt, dacă s-ar fi ținut seama de dorința exprimată de unii dintre aceștia, spaniolii ar fi trebuit lăsați să se prăpădească întocmai ca niște animale dăunătoare, iar această dorință îi fu ilustrată lui Peter Blood chiar de la început.

Medicul tocmai se căznea să pună la loc un picior rupt, cu ajutorul unui negru trimis acolo în acest scop, cînd o voce groasă și răgușită, pe care o cunoștea foarte bine și o ura așa cum nu urîse vreodată vocea altui muritor, îl apostrofă pe neașteptate :

— Ce faci acolo ?

Peter Blood nu-și ridică ochii de la îndeletnicirea lui. De altfel, nici nu era nevoie. Așa cum v-am spus, cunoștea vocea.

— Pun la loc un picior rupt — răspunse el, fără a se întrerupe din treaba lui.

— Văd asta și singur, nerodule.

Între Peter Blood și fereastră se interpuse un trup masiv. Spaniolul pe jumătate dezbrăcat și lungit pe paie își rostogoli ochii negri pe fața-i pămîntie ca să privească înfricoșat la omul acela nepoftit. N-avea nevoie să știe englezește spre a-și da seama că are de-a face cu un dușman. Lucrul acesta îl exprima îndeajuns de limpede asprimea amenințătoare a glasului său.

— Văd asta și singur, nerodule, după cum pot vedea și cine este netrebnicul ăsta. Cine ți-a dat voie să pui la loc picioare de spanioli ?

— Sînt medic, domnule colonel Bishop. Omul este rănit. N-am dreptul să fac deosebire între bolnavi. Trebuie să respect regulile meseriei mele.

— Respecți regulile, zău ? Dacă le-ai fi respectat, n-ai fi aici.

— Ba tocmai fiindcă le-am respectat, am ajuns aici.

— Mda. Îţi cunosc eu povestea mincinoasă. Colonelul rînji, apoi, constatînd că Blood îşi continuă netulburat treaba, se înfurie de-a binelea : Vrei să încetezi odată şi să te uiţi la mine cînd vorbesc ?

Peter Blood se opri, dar numai pentru o clipă.

— Omul suferă — spuse el scurt şi îşi reluă lucrul.

— Suferă, da ? N-are decît să sufere cîinele ăsta de pirat ! Ai de gînd să fii odată atent la mine, ticălos recalcitrant ce eşti ?

Colonelul se dezlănţui într-un muget, înfuriat din cale afară că se vede sfidat, sfidare manifestată printr-o totală nepăsare faţă de persoana lui. Bastonul său lung de bambus se ridică să lovească. Ochii albaştri ai lui Blood surprinseră gestul şi el se grăbi să răspundă, ca să oprească lovitura :

— Nu sînt recalcitrant, domnule, şi n-am această intenţie. Lucrez din ordinul expres al guvernatorului Steed.

Colonelul se stăpîni anevoie în timp ce faţa i se înroşise ca racul. Căscă gura.

— Guvernatorul Steed ! repetă el.

Lăsă să-i cadă bastonul, se răsuci pe călcîie şi, fără a-i mai adresa o vorbă lui Blood, se îndreptă rostogolindu-şi trupul spre celălalt capăt al şopronului, unde se afla guvernatorul.

Peter Blood chicoti în sinea lui. Era vesel la gîndul că-l înfruntase pe brutalul său proprietar.

Spaniolul, dîndu-şi seama că în această ceartă, indiferent de natura ei, doctorul îi ţinuse partea, îndrăzni să întrebe cu voce înceată ce se întîmplase. Doctorul clătină din cap în tăcere şi continuă să lucreze. El îşi încordă auzul ca să prindă vorbele schimbate între Steed şi Bishop. Colonelul urla, tuna şi fulgera, dominînd cu trupul lui masiv făptura mică, uscată şi împopoţonată a guvernatorului. Însă micul filfizon nu se lăsă terorizat. Excelenţa sa ştia că are la spatele lui, drept sprijin, opinia publică. Ce-i drept, se mai găseau unii care aveau aceleaşi apucături neomenoase ca şi colonelul Bishop, dar erau puţini la număr. Excelenţa sa îşi afirmă autoritatea. Peter Blood îşi pusese cunoştinţele la dispoziţia spaniolilor răniţi conform ordinului excelenţei sale, iar aceste ordine trebuiau executate. Nu mai era nimic în plus de adăugat.

Colonelul Bishop avea însă alte vederi. După părerea lui, mai erau încă multe de spus. Şi el îşi exprimă gîndurile în amănunţime, cu voce tare şi în cuvinte necuviincioase, fiindcă, la mînie, devenea deosebit de necuviincios.

— Vorbiţi ca un spaniol, colonele — zise guvernatorul, rănind astfel mîndria colonelului, o rană care avea să-l rîcîie cîteva săptămîni în şir. Dar în clipa aceea răspunsul guvernatorului îl reduse la tăcere şi-l sili să iasă din şopron într-un hal nemaipomenit de mînie.

Două zile mai tîrziu, doamnele din Bridgetown, soţii şi fiice de plantatori şi de negustori, făceau prima lor vizită caritabilă la spital, aducînd daruri marinarilor răniţi.

Peter Blood era şi el acolo, ajutînd bolnavii de sub îngrijirea lui sau umblînd printre nenorociţii de spanioli, pe care nu-i lua nimeni în seamă. Toată generozitatea şi toate darurile se revărsau asupra marinarilor de pe *Pride of Devon*, ceea ce, de altfel, Peter Blood socotea ca foarte firesc. Dar ridicîndu-se brusc după ce bandajase rana unui spaniol, treabă care-l absorbise cîteva minute, văzu, spre surprinderea lui, că o doamnă, desprinsă din mulţime, punea foi de pătlagină şi o legătură de trestie de zahăr suculentă pe mantaua ce-i slujea drept învelitoare unuia dintre răniţii lui. Doamna purta o îmbrăcăminte elegantă de mătase în culoarea levănţicăi şi era urmată de un negru, pe jumătate gol, care ducea un coş.

Peter Blood, fără haină, cu mînecile cămăşii sale grosolane suflecate pînă la cot şi ţinînd încă în mînă o cîrpă plină de sînge, se opri ca s-o privească. Doamna care se întoarse ca să-i vorbească, zîmbitoare fiindcă-l recunoscuse, era Arabella Bishop.

— Omul acesta e spaniol — zise el cu tonul celui care vrea să îndrepte o greşeală şi cu o nuanţă zeflemitoare în glas.

Zîmbetul cu care ar fi vrut să-l salute dispăru de pe buzele ei. Fata se încruntă şi-l privi cîteva clipe cu o asprime crescîndă.

— Văd şi eu. Însă este şi el o fiinţă omenească — spuse ea.

Acest răspuns conţinînd o dojană îl luă prin surprindere.

— Unchiul dumneavoastră, colonelul, este de altă părere — ripostă Blood, venindu-şi în fire. Îi consideră pe spanioli nişte animale dăunătoare care ar trebui lăsate să zacă fără a li se da vreo îngrijire şi să piară de pe urma rănilor pline de puroi.

Ea sesiză ironia ce răsuna acum şi mai limpede în glasul lui. Continuă să-l privească drept în ochi :

— De ce-mi spui asta ?

— Pentru ca să vă avertizez că aţi putea atrage asupra dumneavoastră mînia colonelului. Dacă ar fi fost după el, nu mi s-ar fi îngăduit niciodată să-i îngrijesc.

— Şi te-ai gîndit, fireşte, că şi eu sînt de aceeaşi părere cu unchiul meu ?

În glasul fetei stăruia o răceală de gheaţă, iar în ochii căprui sclipi un licăr ameninţător de provocare.

— Nici prin gînd nu-mi trece să fiu nepoliticos cu o doamnă — zise el. Însă ca dumneavoastră să faceţi daruri acestor oameni, ştiind că, dacă ar ajunge la urechile unchiului dumneavoastră... Se opri, lăsînd fraza neterminată. Ei bine... asta-i tot — încheie el.

Dar doamna nu era de loc satisfăcută :

— Mai întîi mă acuzi de lipsă de omenie şi apoi de laşitate. Zău ! Nu-i chiar atît de rău pentru un bărbat căruia nici prin gînd nu-i trece să fie nepoliticos cu o doamnă.

Izbucni în rîsul ei băieţesc, dar de astă dată rîsul acesta îi zgîrie auzul. Lui Blood i se părea că o vede pentru prima dată şi îşi dădu seama cît de greşit o judecase.

— Pe cinstea mea, cum puteam să ghicesc... că domnul colonel are un înger drept nepoată — rosti el brutal, aşa cum fac adesea bărbaţii cînd sînt cuprinşi de o pocăinţă subită.

— Fireşte că n-ai de unde să ştii. De altfel, nici nu prea îmi vine să cred că ţi se întîmplă des să ghiceşti adevărul.

Fulgerîndu-l cu aceste vorbe şi cu privirea, fata se întoarse spre negrul ei şi spre coşul purtat de acesta. Scoase dinăuntru fructele şi delicatesele şi le aşeză grămezi-grămezi pe paturile celor şase spanioli, astfel încît, atunci cînd ajunse la ultimul rănit, coşul era gol, fără a mai fi rămas ceva şi pentru compatrioţii săi. Ce-i drept, aceştia nici nu aveau nevoie de mărinimia ei, lucru pe care, fără îndoială, îl observase şi ea, căci fuseseră aprovizionaţi din belşug de către ceilalţi.

După ce îşi goli astfel coşul, îşi chemă negrul şi, fără să-i mai adreseze lui Peter Blood vreun cuvînt sau măcar o privire, părăsi încăperea cu capul sus şi cu bărbia repezită înainte.

Peter o privi cum pleacă şi oftă. Fu surprins să constate că-l preocupa faptul că-şi atrăsese mînia ei, ceea ce nu i s-ar fi putut întîmpla cu o zi mai înainte. Acest lucru devenise posibil de-abia după ce avusese fericirea să-i cunoască adevărata fire.

— Lua-o-ar dracu de treabă ! Aşa-mi trebuie ! Se pare că nu mă pricep de loc la firea omenească. Dar cum naiba puteam să ghicesc că o familie din care s-a putut naşte un demon ca acest colonel Bishop putea zămisli şi un asemenea înger.

PLANURI DE EVADARE

După aceea, Arabella Bishop veni zilnic în şopronul de pe chei, aducînd în dar fructe, iar mai apoi bani şi obiecte de îmbrăcăminte pentru prizonierii spanioli. Dar îşi alese în aşa fel orele de vizită, încît Peter Blood n-o mai întîlni. De altfel, şi vizitele lui erau din ce în ce mai scurte, pe măsură ce pacienţii se vindecau. Faptul că aceştia se puneau pe picioare, dobîndindu-şi sănătatea sub îngrijirile lui Peter Blood, în timp ce peste o treime din marinarii încredinţaţi lui Whacker şi Bronson muriseră de pe urma rănilor, făcu ca reputaţia de care se bucura în Bridgetown răzvrătitul condamnat să crească. Poate că n-a fost la mijloc decît o întîmplare fericită. Dar orăşenii refuzau să privească lucrurile din acest punct de vedere, ceea ce avu drept rezultat o scădere şi mai mare a clientelei colegilor lui liberi şi înmulţirea ceasurilor de trudă pentru Blood şi a veniturilor proprietarului său. Whacker şi Bronson se sfătuiră între ei în dorinţa de a găsi un mijloc cu ajutorul căruia să pună capăt acestei situaţii intolerabile. Dar să nu anticipăm.

Într-o zi, cînd, fie din întîmplare, fie intenţionat, Peter Blood venea spre chei, cu o jumătate de oră mai devreme ca-n alte dăţi, el o întîlni pe domnişoara Bishop, care tocmai ieşea din şopron. Doctorul îşi scoase pălăria şi se dădu la o parte spre a o lăsa să iasă. Fata trecu pe lîngă Blood cu nasul în vînt şi uitîndu-se oriunde în altă parte numai spre el nu.

— Domnişoară Arabella! i se adresă el pe un ton măgulitor şi rugător.

Ea îi observă în sfîrşit prezenţa şi-i aruncă o privire scrutătoare şi niţel ironică.

— Ia te uită! exclamă ea. Domnul cu suflet delicat!

Peter oftă:

— Pot oare să sper că voi fi iertat vreodată? Vă cer iertare cu toată umilinţa.

— Cîtă condescendenţă!

— E o cruzime din partea dumneavoastră să rîdeţi de mine — vorbi el cu o smerenie prefăcută. La urma urmelor, nu sînt decît un sclav. Şi s-ar putea să vă îmbolnăviţi într-o zi.

— Şi ce-i cu asta?

— Ar fi umilitor pentru dumneavoastră să trimiteţi după mine, dacă mă trataţi ca pe un duşman.

— Nu eşti singurul medic din Bridgetown.

— Da, dar cel mai puţin primejdios.

Fata îl privi bănuitoare, ghicind că el îşi îngăduie să o ia peste picior şi recunoscînd că, într-o anumită măsură, se complăcuse şi ea în această situaţie. Luă un aer rigid şi îl privi de sus.

— Cred că-ţi permiţi cam prea mult — îl repezi ea.

— Medicii au asemenea privilegii.

— Nu sînt pacienta dumitale. Te rog să-ţi aduci aminte de asta de-acum înainte. Şi zicînd acestea, fără doar şi poate, supărată, Arabella plecă.

„Sau fata asta este o vulpe şireată, sau eu sînt un nătărău. Care din două?" întrebă el, înălţînd ochii spre înaltul albastru al cerului, şi intră în şopron.

Dimineaţa aceea avea să fie plină de emoţii. Cam la un ceas după aceea, pe cînd părăsea şopronul, cel mai tînăr dintre cei doi doctori intră în vorbă cu el. Era un gest de bunăvoinţă fără precedent, întrucît pînă atunci nici unul dintre ei nu-i adresase vreo vorbă, afară doar de un întîmplător şi posac „bună ziua".

— Dacă mergi spre casa colonelului Bishop, am să te-nsoţesc cîţiva paşi, domnule doctor Blood — spuse el.

Era un bărbat mic de statură, lat în umeri, în vîrstă de 45 de ani, cu obrajii căzuţi, cu ochii albaştri şi duri.

Peter Blood tresări, dar reuşi să-şi ascundă surprinderea.

— Mă duc spre casa guvernamentală — răspunse el.

— Ah! Cu siguranţă că e vorba de soţia guvernatorului. Doctorul rîse sau poate rînji. Peter Blood nu fu sigur care din două. Abuzează cam mult de timpul dumitale, după cîte am auzit. Tinereţe ai, înfăţişare frumoasă ai, doctore Blood! Tinereţe şi frumuseţe! Sînt avantaje de nepreţuit atît în profesiunea noastră cît şi în alte profesiuni, mai ales atunci cînd ai de-a face cu femeile.

Peter Blood îl privi drept în ochi:

— Dacă într-adevăr crezi ceea ce se pare că vrei să insinuezi, ai face bine să te adresezi guvernatorului Steed. S-ar putea să-l amuze.

— M-ai înţeles greşit, desigur.

— Sper.

— Eşti tare iute la mînie!

Doctorul îşi petrecu braţul pe sub braţul lui Blood:

— Te-asigur că vreau să-ţi fiu prieten, să te ajut. Ascultă ce vreau să-ţi spun. Instinctiv, începu să vorbească mai încet: Sclavia în care eşti silit să trăieşti trebuie să fie supărătoare pentru un om cu talentele dumitale.

— Ce intuiţie! exclamă batjocoritor domnul Blood.

Doctorul luă însă cuvintele în sensul lor strict.

— Nu sînt un prost, stimate doctor! Ştiu să recunosc un om de valoare cînd îl văd şi adesea pot să-i citesc gîndurile.

— Dacă poţi să-mi spui la ce mă gîndesc, ai să mă convingi — zise Blood.

Doctorul Whacker se apropie şi mai mult de el în timp ce păşeau de-a lungul cheiului şi coborî vocea, luînd un ton şi mai confidenţial. Ochii lui duri şi albaştri priveau stăruitor faţa smeadă şi sardonică a însoţitorului său, care era cu un cap mai înalt decît el.

— De cîte ori nu te-am văzut privind marea, cu gîndurile oglindite în ochi. Crezi că nu ştiu la ce te gîndeşti? Dacă ai putea să scapi din acest iad al sclaviei, ai putea să-ţi exerciţi profesiunea, căreia îi faci cinste, ca om liber, cu plăcere şi cu folos pentru dumneata. Lumea e mare. În afară de Anglia mai sînt o mulţime de ţări unde un om cu talentul dumitale ar fi primit cu bucurie şi căldură. Mai sînt şi alte colonii decît cele englezeşti. Îşi coborî glasul pînă la şoaptă, deşi nu era nimeni în apropiere ca să-l audă: Pînă la colonia

olandeză din Curaçao nu-i de loc departe. În această epocă a anului, călătoria poate fi întreprinsă fără pericol într-o ambarcaţie uşoară. Iar insulele Curaçao vor fi pentru dumneata doar o trambulină spre lumea largă, care îţi va sta deschisă îndată ce vei fi scăpat de aici.

Doctorul Whacker tăcu. Era palid şi respira cu oarecare greutate. Dar ochii lui duri continuau să scruteze chipul impasibilului său însoţitor.

— Ei bine? întrebă el după un răstimp. Ce răspuns îmi dai?

Peter Blood nu răspunse imediat. Gîndurile lui se frămîntau tumultuoase şi el încerca să le liniştească pentru a putea să analizeze cum se cuvine această propunere, aruncată în apele minţii lui ca să le tulbure atît de crîncen. Începu de acolo unde un altul ar fi sfîrşit:

— N-am bani. Şi pentru o asemenea încercare este nevoie de mulţi bani.

— Nu ţi-am spus că vreau să-ţi fiu prieten?

— De ce? întrebă Peter Blood, mergînd de-a dreptul la ţintă.

Dar el nu dădu atenţie răspunsului. În timp ce doctorul Whacker pretindea că-i sîngerează inima pentru confratele care se prăpădeşte în sclavie, lipsit de orice posibilitate de cîştig, lucru la care darurile lui fireşti îl îndreptăţeau, Peter Blood întrevăzu dintr-o dată adevărul. Whacker şi colegul lui voiau să scape de un concurent care ameninţa să-i ruineze. Peter Blood nu avusese niciodată cusurul de a se decide greu. Acolo unde altul mergea în patru labe, el făcea o săritură. De aceea, gîndul evadării pe care nu-l cultivase niciodată în mintea lui, răsădit acum de doctorul Whacker, încolţi şi începu să se dezvolte cu repeziciune.

— Înţeleg, înţeleg — spuse el, în timp ce însoţitorul său continua să vorbească şi să-i explice. Pentru a-l scoate basma curată pe doctorul Whacker, Blood făcu pe ipocritul: Este un gest nobil din partea dumitale, un gest cu adevărat frăţesc, ca între nişte colegi de branşă. Este un gest pe care şi eu l-aş face într-o situaţie asemănătoare.

Ochii duri ai doctorului Whacker scăpărară, iar vocea lui începu să tremure cînd îl întrebă, poate cu prea multă nerăbdare:

— Primeşti deci? Eşti de acord?

— Să primesc ? zise Blood. Dacă mă prind şi mă aduc înapoi, au să mă pună-n lanţuri pentru toată viaţa şi au să mă-nfiereze cu fierul roşu.

— Nu-ncape îndoială că încercarea merită un oarecare risc. Vocea ispititorului tremura şi mai tare.

— Da, desigur — încuviinţă Blood. Dar pentru asta este nevoie de ceva mai mult decît de curaj. Este nevoie de bani. O goeletă poate să coste vreo douăzeci de lire.

— Ţi-i ofer eu. E un împrumut pe care o să ni-l restitui... adică... o să mi-l restitui atunci cînd vei putea.

Acest „ni-l" trădător, corectat aşa de pripit, confirmă bănuielile lui Blood. În toată treaba asta era amestecat şi celălalt doctor.

Se apropiau de porţiunea mai populată a digului. Repede şi elocvent, Blood îşi exprimă recunoştinţa, deşi ştia că nu datorează nici o recunoştinţă.

— Vom mai vorbi despre asta mîine, domnule — încheie el. Mi-aţi deschis porţile speranţei.

Spunînd aceasta, Blood nu făcea decît să exprime purul adevăr şi îl exprimă foarte stîngaci. Era ca şi cînd o poartă s-ar fi deschis brusc spre soare pentru a-l lăsa să iasă dintr-o temniţă întunecoasă, unde crezuse că-şi va petrece întreaga viaţă.

Se grăbea să fie singur, ca să pună ordine în gîndurile-i agitate şi să chibzuiască ce are de făcut. Trebuia, de asemenea, să se mai sfătuiască şi cu altcineva. Îl şi descoperise pe acest altcineva. Pentru o atare călătorie avea nevoie de un navigator, iar acest navigator se afla la îndemînă în persoana lui Jeremy Pitt. Deci, în primul rînd, trebuia să se sfătuiască negreşit cu tînărul căpitan de corabie, care urma să-i fie tovarăş în această încercare în cazul cînd le va fi cu putinţă să treacă la fapte. Toată ziua mintea îi fu tulburată de această speranţă nouă şi aşteptă plin de nerăbdare venirea nopţii pentru ca să poată sta de vorbă cu tovarăşul pe care şi-l alesese. În seara aceea, Blood păşi mai devreme ca de obicei pragul îngrăditurii care împrejmuia colibele sclavilor şi casa mare şi albă a supraveghetorului, şi găsi posibilitatea de a schimba cîteva vorbe cu Pitt, fără să fie observat de nimeni.

— La noapte, după ce toţi vor adormi, vino la mine în colibă. Am să-ţi spun ceva.

Tînărul îl privi mirat, trezit de glasul grav al lui Blood din amorţeala în care căzuse în ultima vreme datorită traiului neomenesc pe care îl ducea. Dădu apoi din cap în semn că a înţeles şi se despărţiră.

Cele şase luni de viaţă petrecute pe plantaţie puseseră o amprentă aproape tragică pe chipul tînărului marinar. Vioiciunea şi veselia lui de altădată dispăruseră cu desăvîrşire. Faţa lui îşi pierdea treptat orice urmă de inteligenţă, ochii îi erau trişti şi lipsiţi de strălucire, iar el se mişca veşnic cu frică şi furişat ca un cîine bătut. Izbutise să supravieţuiască hranei mizerabile, muncii supraomeneşti de pe plantaţia de trestie de zahăr, sub arşiţa nemiloasă a soarelui, biciului crîncen al supraveghetorului ce cădea asupră-i ori de cîte ori forţele slăbeau, precum şi vieţii animalice, îngrozitor de monotonă, la care fusese osîndit. Dar preţul pe care-l plătise pentru a supravieţui era cel obişnuit în asemenea situaţii : Pitt era ameninţat să devină un simplu animal. Dar omul din el stătea treaz, încă nu adormise, ci doar zăcea toropit de o disperare fără margini. De aceea, la primele vorbe ale lui Blood, omul îşi scutură imediat toropeala şi se trezi. Se trezi şi plînse.

— Să fugim ? gîfîi el. Dumnezeule ! Îşi luă capul în mîini şi începu să plîngă în hohote ca un copil.

— Sst ! Linişteşte-te ! Linişteşte-te ! îl mustră Blood în şoaptă, alarmat de plînsul tînărului. Se aşeză lîngă Pitt şi-i puse mîna pe umăr, ca să-l ajute să se stăpînească : Pentru numele lui Dumnezeu, ţine-ţi firea ! Dacă ne-aude cineva, vom fi bătuţi cu biciul.

Printre avantajele de care se bucura Blood se număra şi acela de a sta singur în colibă, unde se şi aflau în momentul de faţă ; coliba era construită din nuiele lipite cu un strat subţire de lut, iar uşa făcută din beţe de bambus care lăsau să treacă orice sunet. Deşi poarta ţarcului se zăvora în cursul nopţii şi toţi oamenii din interiorul lui dormeau la această oră tîrzie, totuşi nu era imposibil ca supraveghetorul să dea tîrcoale pe acolo şi zgomotul glasurilor să-i demaşte. Pitt înţelese acest lucru şi îşi stăpîni emoţiile.

Lipiţi unul de altul, cei doi discutară în şoaptă mai bine de un ceas, în care timp inteligenţa tocită a lui Pitt începu să se ascută din nou pe gresia preţioasă a speranţei. Trebuiau să-i atragă şi pe alţii în această acţiune riscantă, cel puţin

şase sau chiar zece dacă era cu putinţă, însă nu mai mulţi. Trebuiau să-i aleagă pe cei mai buni din cei peste douăzeci de supravieţuitori ai oamenilor lui Monmouth cumpăraţi de colonelul Bishop. Aveau nevoie de oameni care să cunoască bine marea. Dar în acel grup nefericit nu se găseau decît doi foşti marinari, ale căror cunoştinţe în această privinţă lăsau mult de dorit. Era vorba de Hagthorpe, care servise în marina regală, şi de Nicholas Dyke, fost contramaistru pe vremea fostului rege, precum şi de un altul care fusese tunar, unul anume Ogle.

S-au înţeles ca, după ce se vor despărţi, Pitt să înceapă a sta de vorbă cu aceştia trei, apoi să mai recruteze încă şase sau opt. Trebuia să procedeze cu multă prudenţă, descosîndu-l pe fiecare în parte cu toată grija înainte de a-i face cea mai neînsemnată destăinuire, evitînd chiar şi în acest caz să-i spună prea mult, astfel ca o eventuală divulgare să nu poată duce la zădărnicirea planului ce urma să fie întocmit mai tîrziu în amănunţime. Datorită faptului că lucra cu ei pe plantaţie, lui Pitt nu-i vor lipsi ocaziile să intre în vorbă cu ceilalţi tovarăşi de sclavie.

— Mai presus de toate, prudenţă — fu ultima recomandare pe care i-o făcu Blood înainte de a se despărţi. „Cine merge încet ajunge departe", spun italienii. Gîndeşte-te că, dacă te trădezi, distrugi totul, fiindcă tu eşti singurul navigator printre noi şi fără tine nu putem fugi.

Pitt îi dădu toate asigurările, furişîndu-se apoi spre coliba lui şi spre paiele ce-i slujeau drept aşternut.

A doua zi dimineaţa cînd sosi pe chei, Blood îl găsi pe doctorul Whacker într-o dispoziţie foarte generoasă. După ce chibzuise bine, Whacker se arătă gata să-i avanseze condamnatului orice sumă pînă la treizeci de lire, cu care să poată cumpăra o ambarcaţie în stare să-l scoată din sclavie. Blood îşi exprimă politicos recunoştinţa, fără a se trăda prin vreun semn că pricepe limpede adevăratul motiv al dărniciei celuilalt.

— Nu de bani am nevoie — spuse el — ci de o ambarcaţie. Cine o să-mi vîndă mie o ambarcaţie, riscînd să atragă asupră-şi pedeapsa prevăzută în proclamaţia guvernatorului Steed ? Ai citit-o, desigur !

Faţa umflată a doctorului Whacker se posomorî. El îşi frecă gînditor bărbia.

— Da, am citit-o. Dar n-am curajul să-ţi procur eu ambarcaţia. Nu mă-ndoiesc că s-ar descoperi. Şi pedeapsa este o amendă de două sute de lire, în afară de închisoare. Aş fi un om distrus. Mă-nţelegi, nu-i aşa ?

Speranţele din sufletul lui Blood începură să se destrame şi umbra deznădejdei îi întunecă faţa.

— În acest caz — rosti el, şovăitor — nu-i nimic de făcut.

— Nu, nu. Situaţia nu-i chiar aşa de disperată. Doctorul Whacker zîmbi, fără a-şi mişca buzele : M-am gîndit la asta. Trebuie să aranjezi ca omul care va cumpăra ambarcaţia să fie unul dintre cei ce vor pleca cu dumneata, astfel ca să dispară de aici şi să nu i se poată pune întrebări.

— Dar cine poate pleca cu mine, în afară de cei ce sînt în aceeaşi situaţie cu mine ? Ceea ce nu pot face eu, nu pot face nici ei.

— Pe insulă mai sînt şi alţi deţinuţi în afară de sclavi. Unii sînt deţinuţi pentru datorii şi ar fi foarte fericiţi să-şi ia zborul. Este un individ, unul Nuttall, de meserie dulgher de nave, pe care, din întîmplare, îl cunosc şi care ar primi bucuros o şansă ca cea pe care i-ai oferi-o dumneata.

— Se va pune însă întrebarea : de unde are un datornic bani ca să cumpere o ambarcaţie ?

— De bună seamă că se va pune. Dar dacă procedaţi cu dibăcie, veţi fi plecaţi cu toţii înainte ca întrebarea să fie pusă.

Blood dădu din cap în semn că a înţeles, iar doctorul, apucîndu-l de mînecă, îi expuse planul la care se gîndise :

— Vei primi banii chiar acum. După ce îi vei fi primit, vei uita că ţi i-am dat eu. Ai în Anglia prieteni sau poate rude, care ţi-au trimis banii prin mijlocirea unui pacient al dumitale din Bridgetown, şi numele lui, dumneata, ca om de onoare, nu poţi să-l divulgi spre a nu-i produce necazuri. Asta să fie povestea dumitale, dacă te-ntreabă cineva. Se opri, uitîndu-se fix la Blood. Acesta încuviinţă dînd din cap, arătîndu-i că este de acord. Uşurat, doctorul continuă : Dacă procedezi cu băgare de seamă, n-are să te-ntrebe nimeni nimic. Aranjezi lucrurile cu Nuttall. Îl înrolezi printre tovarăşii dumitale. Un dulgher de nave poate fi un membru foarte util al echipajului dumitale. Îl pui să caute o goeletă al cărei proprietar este dispus s-o vîndă. Chib-

zuieşti ca toate pregătirile să fie gata înainte de a se face cumpărarea ambarcaţiei, astfel ca evadarea să aibă loc imediat, înainte ca cineva să înceapă să întrebe ceva. Mă-nţelegi ?

Blood înţelesese aşa de bine, că după o oră izbutise să-l vadă pe Nuttall şi să afle că individul era dispus să încheie tîrgul, aşa cum prevăzuse doctorul Whacker. Chiar de la prima lor convorbire s-au înţeles ca Nuttall să caute ambarcaţia necesară, Blood urmînd s-o plătească imediat.

Căutarea ambarcaţiei dură însă mult mai mult decît scontase Blood, care aştepta nerăbdător, cu banii doctorului asupra sa. În sfîrşit, după aproape trei săptămîni, Nuttall, pe care-l întîlnea zilnic, îl înştiinţă că găsise o goeletă uşoară, cu o singură pînză şi în stare bună, al cărei proprietar era dispus s-o vîndă pentru douăzeci şi două de lire. În seara aceea, pe plajă şi la adăpost de priviri indiscrete, Blood înmînă banii noului său asociat, spunîndu-i să încheie tranzacţia a doua zi pe înserate. Goeleta urma să ancoreze la ţărm, unde Blood şi tovarăşii săi aveau să vină la adăpostul întunericului, pentru ca apoi s-o ia din loc.

Făcuseră toate pregătirile. În şopronul de unde fuseseră evacuaţi încă mai de mult răniţii şi care de atunci rămăsese gol, Nuttall ascunsese obiectele şi proviziile necesare : vreo cincizeci de kilograme de pîine, o cantitate de brînză, un butoi cu apă, cîteva sticle cu vin de Canare, un compas, un sextant, o hartă, un ceas cu nisip, un loch, o prelată, cîteva scule de dulgherie, un felinar şi lumînări. De asemenea, în ţarcul sclavilor, totul era pregătit. Hagthorpe, Dyke şi Ogle acceptaseră propunerea de a fugi, iar în afară de aceştia mai fuseseră recrutaţi cu deosebită grijă încă opt oameni. În coliba lui Pitt, pe care acesta o împărţea cu alţi cinci condamnaţi pentru răzvrătire şi care urmau să ia şi ei parte la evadare, fusese construită pe ascuns, în nopţile acelea de aşteptare, o scară cu ajutorul căreia aveau să escaladeze ţarcul, pentru ca apoi să fugă spre port. Riscul de a fi descoperiţi era mic, cu condiţia să nu facă zgomot, întrucît nu se luau măsuri speciale de pază, în afară de închiderea condamnaţilor, pe timpul nopţii, în interiorul îngrăditurii. La urma urmei, unde ar fi putut spera să se ascundă pe această insulă cei cărora le-ar fi venit în minte gîndul nebunesc de a fugi ? Riscul principal era acela de a fi descoperiţi de to-

varăşii lor, sortiţi să rămînă acolo. Din această cauză trebuiau să acţioneze cu multă precauţie şi fără să facă cel mai mic zgomot.

Ziua aceea, ultima pe care o trăiau în insula Barbados, a fost o zi plină de speranţe şi de nelinişti atît pentru cei doisprezece tovarăşi la tentativa de evadare cît şi pentru Nuttall.

Către apusul soarelui, după ce-l văzuse pe Nuttall plecînd să cumpere şi să aducă goeleta la locul stabilit pe chei, Peter Blood porni încet spre plantaţie şi ajunse acolo tocmai cînd sclavii, mînaţi de pe ogoare, erau băgaţi în ţarc. La intrare, el se dădu la o parte ca să-i lase să treacă şi, în afară de îndemnul încurajator pe care li-l transmise din ochi, nu luă nici un fel de legătură cu ei.

Peter Blood intră în ţarc în urma sclavilor şi, pe cînd aceştia părăseau rîndurile spre a se duce în colibele lor, îl zări pe colonelul Bishop vorbind cu supraveghetorul Kent. Cei doi stăteau în apropierea butucilor înfipţi în mijlocul curţii acoperite cu iarbă, butuci destinaţi pentru pedepsirea sclavilor care se făceau vinovaţi de vreo încălcare a regulilor. În vreme ce doctorul se apropia, Bishop se întoarse spre el, cu un aer crunt.

— Unde mi-ai fost în tot timpul ăsta ? zbieră colonelul şi, deşi glasul lui era ca de obicei ameninţător, Blood îşi simţi inima strîngîndu-i-se de o presimţire rea.

— Am avut de lucru în oraş. — răspunse el. Domnişoara Patch are friguri, iar domnul Dekker şi-a scrîntit glezna.

— Am trimis să te caute la Dekker şi nu erai acolo. Ai început să cam trîndăveşti, drăguţule. Într-o zi va trebui să te iuţim ca să nu mai abuzezi de libertatea de care te bucuri. Uiţi că eşti condamnat pentru răzvrătire ?

— Nu mi se dă această posibilitate — răspunse Blood, care nu învăţase încă să-şi pună lacăt la gură.

— Zău ? Vrei să fii obraznic cu mine ?

Aducîndu-şi aminte de cele ce erau în joc şi ştiind că din colibele aşezate de-a lungul ţarcului îl ascultă oameni îngrijoraţi, Blood luă imediat o atitudine supusă, neobişnuită la el.

— Nu sînt obraznic, domnule, eu... îmi pare rău că a trebuit să mă căutaţi...

— Da. Şi are să-ţi pară şi mai rău. Guvernatorul are gută şi nechează ca un cal cotonogit, iar tu nu eşti de găsit

nicăieri. Pleacă, omule, pleacă imediat la reşedinţa guvernamentală. Eşti aşteptat, ţi-o spun. Împrumută-i mai bine un cal, Kent, fiindcă altfel bădăranul ăsta n-are să ajungă nici pînă mîine dimineaţa acolo.

Deşi inima i se împotrivea cu înverşunare, fu silit să plece fără a îndrăzni să arate ce simte. Întîmplarea era nenorocită, dar nu fără leac, căuta Blood să se consoleze. Fuga fusese stabilită pentru miezul nopţii şi el se putea întoarce pînă atunci. Încălecă pe calul pe care i-l aduse Kent, ca să ajungă mai repede.

— Cum am să intru din nou în ţarc, domnule ? întrebă el la plecare.

— N-ai să te mai întorci — zise Bishop. După ce vor isprăvi cu tine, cei din casa guvernatorului îţi vor putea găsi un bordei unde să rămîi pînă mîine dimineaţă.

Lui Peter Blood îi sări inima din loc.

— Bine, dar... — începu el.

— Şterge-o, îţi spun. Ai de gînd să stai şi să trăncăneşti pînă cînd se-ntunecă ? Excelenţa sa te-aşteaptă. Şi cu bastonul său, colonelul Bishop lovi atît de straşnic crupa calului, că acesta făcu o săritură mai-mai să-şi zvîrle călăreţul din şa.

Peter Blood plecă într-o stare de spirit vecină cu disperarea. În cel mai bun caz, fuga trebuia amînată pentru noaptea următoare, iar amînarea putea să-nsemne descoperirea tranzacţiei făcute de Nuttall şi întrebări la care era greu de dat un răspuns.

Se hotărî să se întoarcă noaptea pe furiş, după ce va termina cu guvernatorul, şi să-l înştiinţeze pe Pitt şi pe ceilalţi că îi aşteaptă în afara ţarcului să iasă şi să-şi pună în aplicare planul. În calculele lui însă nu ţinea de loc seama de guvernator, pe care îl găsi în prada unei crize violente de gută şi a unui acces şi mai violent de furie fiindcă sosea cu atîta întîrziere.

Blood trebui să se ocupe de guvernator, fără nici o întrerupere, pînă după miezul nopţii, cînd izbuti, în sfîrşit, să-l liniştească luîndu-i sînge. După aceea încercă să se retragă, dar Steed nici nu vru să audă de aşa ceva : doctorul trebuia să rămînă în camera lui ca să fie aproape în caz de nevoie. Părea că soarta îşi bate joc de el. Pentru noaptea aceea, cel puţin, trebuia să renunţe la încercarea de evadare.

Peter Blood nu reuşi să scape din casa guvernatorului decît de-abia în primele ceasuri ale dimineţii, pretextînd că are nevoie de anumite medicamente pe care trebuie să le procure el însuşi de la farmacie.

Folosind acest prilej, străbătu oraşul care se trezea la viaţă şi se duse glonţ la Nuttall, pe care-l găsi în panică. Nenorocitul de datornic, după ce aşteptase în zadar toată noaptea, îşi închipuia că fuseseră descoperiţi şi că acum urmează dezastrul. Peter Blood îi linişti temerile.

— Vom pleca, în schimb, la noapte — rosti el cu tărie, deşi în sinea lui era mai puţin încredinţat — chiar dacă va trebui să-i iau sînge guvernatorului pînă va crăpa. Pregăteşte-te ca şi noaptea trecută.

— Dar dacă pînă atunci mă întreabă careva ceva ? bîigui cu voce slabă Nuttall.

Era un bărbat uscăţiv, palid, mic de statură, cu ochi miopi care clipeau deznădăjduiţi.

— Încearcă să răspunzi cît mai bine. Pune-ţi mintea la contribuţie, omule. Nu pot să mai stau.

Şi Peter Blood porni spre farmacie după medicamentele de care pretextase că are nevoie.

La un ceas după plecarea lui Blood, la coliba mizerabilă a lui Nuttall veni un funcţionar de la secretariatul guvernamental. Vînzătorul ambarcaţiei raportase în termen vînzarea la biroul secretariatului, aşa cum cerea legea de cînd veniseră pe insulă răzvrătiţii condamnaţi, pentru a obţine restituirea garanţiei de zece lire ce trebuia depusă de toţi proprietarii de ambarcaţii de mic tonaj. Secretariatul amînase restituirea garanţiei pînă la confirmarea vînzării.

— Sîntem informaţi că ai cumpărat o goeletă de la domnul Robert Farrel — spuse funcţionarul.

— Este adevărat — răspunse Nuttall, închipuindu-şi că pentru el asta însemna sfîrşitul lumii.

— După cîte se pare, nu te grăbeşti de loc să declari cumpărarea.

Trimisul vorbea cu o aroganţă birocratică. Ochii miopi ai lui Nuttall clipiră de două ori mai repede :

— Să... să o declar ?

— Ştii doar că aşa cere legea.

— Nu... n-am ştiut, vă rog să mă credeţi.

— Stă scris în proclamaţia publicată în ianuarie trecut.

— Eu... eu nu știu să citesc... n-am știut, domnule.
— Pfui ! Mesagerul îl fulgeră cu o privire plină de dispreț. Ei, acuma știi. Ai grijă să te prezinți la biroul secretariatului pînă la amiază, cu garanția de zece lire pe care ești obligat să o depui.

Înfumuratul funcționar plecă, lăsîndu-l pe Nuttall scăldat din creștet pînă-n tălpi de o sudoare rece, cu toată căldura din dimineața aceea. Era totuși fericit că funcționarul nu-i pusese întrebarea de care se temea cel mai mult, și anume cum de ajunsese un datornic ca el să aibă bani ca să cumpere o goeletă. Știa că asta-i doar o amînare. De bună seamă că întrebarea o să i-o pună cineva și atunci iadul se va deschide în fața lui. Blestema ceasul cînd se prostise în așa hal, încît să asculte trăncănelile lui Blood privitor la evadare. Își zise că planul lor va fi cu siguranță descoperit, iar el va fi probabil spînzurat sau, în cel mai bun caz, însemnat cu fierul roșu și vîndut ca sclav, la fel ca răzvrătiții cu care fusese așa de neghiob să se întovărășească. Dacă ar putea pune mîna pe zece lire pentru blestemata aceea de garanție, la care nici că se gîndiseră, ar fi posibil să-și aducă degrabă planul la îndeplinire și întrebările să fie amînate pînă mai tîrziu. Dacă trimisul secretariatului scăpase din vedere că el, Nuttall, era un om deținut pentru datorii, tot așa ar putea să le scape și celorlalți funcționari de acolo, măcar pentru o zi sau două, în care timp, nădăjduia el, va fi atît de departe, încît întrebările lor nu-l vor mai ajunge din urmă. Pînă atunci însă ce era de făcut în privința banilor ? Trebuia doar să-i depună pînă la amiază !

Nuttall își înfundă pălăria pe cap și plecă să-l caute pe Peter Blood. Dar unde să-l găsească ? Rătăcind fără țintă pe ulițele întortocheate și nepavate ale orașului, îndrăzni să întrebe una sau două persoane dacă nu-l văzuseră pe doctor în dimineața aceea. Se prefăcea că nu se simte bine, lucru pe care înfățișarea lui o confirma. Însă nimeni nu fu în stare să-i dea vreo informație, și cum Blood nu-i pomenise niciodată nimic în legătură cu rolul lui Whacker în această afacere, trecu, în nefericita lui ignoranță, pe lîngă ușa singurului om din insula Barbados care ar fi putut să-l scoată cu toată bunăvoința din impasul acela.

Disperat, se hotărî în cele din urmă să se ducă la plantația colonelului Bishop. Probabil că Blood e acolo. Dacă nu-l găsește pe Blood, îl va găsi pe Pitt, căruia îi va putea lăsa vorbă pentru Blood. Îl cunoștea pe Pitt și știa că și acesta vrea să fugă. Pentru a explica de ce îl caută pe Blood, va spune că are nevoie de ajutor medical.

În clipa cînd Nuttall o porni la drum, îngrijorat și fără să simtă arșița dogoritoare, cu intenția să urce înălțimile din partea de miazănoapte a orașului, Blood ieșea, în sfîrșit, din casa guvernatorului, după ce reușise să aline în așa măsură durerile pacientului său, încît să i se permită să plece. Fiind călare, ar fi putut ajunge la țarcul colibelor — dacă nu s-ar fi ivit o întîrziere neprevăzută — cu mult înaintea lui Nuttall, și în cazul acesta multe întîmplări nenorocite ar fi fost evitate. Cauza întîrzierii neprevăzute fu Arabella Bishop.

Se întîlniră la poarta grădinii luxuriante a reședinței guvernamentale. Domnișoara Bishop, călare și ea, păru uimită că-l vede pe Peter Blood călărind. Întîmplător, acesta din urmă era bine dispus. Faptul că starea guvernatorului se îmbunătățise, astfel încît el, Peter, își recăpătase libertatea de mișcare, fu de ajuns ca să-i alunge deprimarea ce-l cuprinsese în ultimele douăsprezece ore. Datorită acestei destinderi, mercurul termometrului său sufletesc urcase mai sus decît l-ar fi îndreptățit împrejurările. Era gata să fie optimist. Ceea ce nu reușise noaptea trecută, putea să reușească noaptea asta. La urma urmei, ce însemna o zi ? Biroul secretariatului o fi el supărător, dar nu din cale afară de supărător, cel puțin pentru următoarele douăzeci și patru de ore, iar pînă atunci ei vor fi departe.

Această veselă siguranță fu primul lui ghinion. Al doilea ghinion îl constitui faptul că buna sa dispoziție era împărtășită și de domnișoara Bishop, care nu-i purta pică. Aceste două lucruri se uniră ca să dea naștere întîrzierii ce avea să aibă consecințe atît de deplorabile.

— Bună dimineața, domnule — îl salută ea, amabilă. A trecut aproape o lună de cînd te-am văzut ultima oară.
— Douăzeci și una de zile încheiate — răspunse el. Le-am numărat.
— Mărturisesc că începusem să cred că nu mai trăiești.
— Atunci dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc pentru coroană.
— Ce coroană ?
— Coroana care o să-mi acopere mormîntul — lămuri el.

— Te strădui să glumeşti într-una ? se miră ea şi-l privi grav, aducîndu-şi aminte că felul lui ironic de a vorbi o făcuse să se mînie ultima dată.

— Un om trebuie să-şi rîdă din cînd în cînd de el însuşi, dacă nu vrea să-nnebunească — replică el. Sînt puţini aceia care îşi dau seama de asta, din care pricină există atîţia nebuni pe lume.

— Poţi să-ţi rîzi de dumneata cît pofteşti, domnule. Uneori însă am impresia că-ţi rîzi şi de mine, ceea ce nu-i politicos.

— Pe cinstea mea că greşiţi. Rîd numai de ceea ce este comic, iar dumneavoastră nu sînteţi comică de loc.

— Atunci cum sînt ? îl întrebă ea, rîzînd.

Peter Blood o privi o clipă aşa cum stătea în faţa lui, frumoasă şi proaspătă, gingaşă şi totuşi cu desăvîrşire sinceră şi stăpînă pe sine.

— Sînteţi nepoata omului căruia îi aparţin ca sclav — zise el.

Rostise vorbele acestea în glumă şi aşa de blînd, încît o încurajă să insiste :

— A, nu, domnule, te eschivezi. În dimineaţa aceasta trebuie să-mi răspunzi cinstit.

— Cinstit ? E un chin pentru mine să vă răspund şi aşa, darmite să vă răspund cinstit. Ei bine, gîndindu-mă la dumneavoastră, aş spune că trebuie să se considere norocos cel care vă poate socoti prietenă. Ar fi vrut să mai adauge şi altceva, dar se opri aici.

— Este foarte politicos din partea dumitale — zise ea. Ai un gust fin în materie de complimente, domnule Blood. Un alt bărbat, în locul dumitale...

— Vă-nchipuiţi că nu ştiu ce-ar fi spus un altul în locul meu ? Oare nu-i cunosc eu pe bărbaţi ?

— Uneori cred că-i cunoşti, alteori nu. În orice caz, pe femei nu le cunoşti. Mă gîndesc la întîmplarea cu spaniolii.

— Nu vreţi s-o uitaţi de loc ?

— Niciodată.

— Aveţi o memorie cumplită. Nu găsiţi nimic altceva bun în mine de care să vă ocupaţi decît întîmplarea aceea ? Era aproape curios.

— Oh, mai multe lucruri.

— Zău ? De exemplu ?

— Vorbeşti admirabil spaniola.

— Asta-i tot ? întrebă el, deziluzionat.

— Unde ai învăţat spaniola ? Ai fost în Spania ?

— Am fost. Am stat doi ani într-o închisoare spaniolă.

— În închisoare ? În glasul ei se ghicea teama şi el nu voia ca fata să rămînă cu o impresie greşită.

— Ca prizonier de război — o lămuri. Am fost prins în timp ce luptam alături de francezi, adică în serviciul Franţei.

— Păi eşti medic ! strigă ea.

— Cred că-i doar o diversiune. De meserie sînt soldat. Cel puţin asta este meseria pe care am avut-o timp de zece ani. Nu mi-a adus mare folos, dar, în orice caz, mi-a fost mai utilă decît medicina, care, aşa după cum vedeţi, m-a făcut sclav. Cred că celor din cer le este mai pe plac să omori decît să vindeci. Nu încape îndoială că aşa trebuie să fie.

— Dar cum ai ajuns dumneata să fii soldat în armata franceză ?

— Vedeţi, sînt irlandez şi am studiat medicina. În consecinţă... din cauză că sîntem un popor înclinat spre răutăţi... Ei, dar asta-i o poveste lungă şi colonelul probabil că m-aşteaptă să mă-ntorc.

Numai că fata nu se învoia să fie lipsită în felul acesta de o poveste interesantă. Dacă el ar vrea s-o aştepte cîteva minute, puteau să se înapoieze împreună. Venise numai să se intereseze de sănătatea guvernatorului, la cererea unchiului ei.

Peter Blood aşteptă deci şi se înapoiară astfel călare la casa colonelului Bishop. Mergeau încet, la pas, iar unii din cei pe care-i întîlneau în drum se minunau văzîndu-l pe medicul sclav în relaţii atît de amicale cu nepoata proprietarului său. Se prea poate ca unul sau doi să-şi fi propus să strecoare colonelului Bishop un cuvinţel în această privinţă. Dar tinerii mergeau de parcă ar fi uitat că mai există şi alţi oameni pe lume în dimineaţa aceea. El îi povesti despre zilele agitate din tinereţea lui şi-i dădu mai multe amănunte asupra modului în care fusese arestat şi judecat.

Povestea abia se terminase cînd ajunseră la uşa casei colonelului Bishop şi descălecară. Peter Blood dădu căluţul în

primire unui rîndaş negru, care îl încunoştiinţă că domnul colonel nu este acasă.

Chiar şi după aceea mai zăbovi cîteva clipe, fiindcă ea îl reţinu.

— Îmi pare rău, domnule Blood, că n-am ştiut toate lucrurile acestea mai de mult — spuse ea.

În ochii săi limpezi şi căprui stăruia o pînză de lacrimi. Cu un gest de prietenie sinceră îi întinse mîna.

— Ei bine, ce importanţă ar fi avut?

— Cred că multă. Soarta a fost foarte vitregă cu dumneata.

— Oh, acum... — şovăi el. Ochii săi pătrunzători, albaştri ca safirul, o priviră ţintă cîteva clipe de sub sprîncenele negre şi drepte. S-ar fi putut să fie mai rău — zise el, dînd acestor cuvinte un înţeles care aduse o undă de roşeaţă în obrajii fetei şi o făcu să-şi coboare pleoapele. Înainte de a-i elibera mîna, el se aplecă să i-o sărute, iar ea nu şi-o retrase.

Peter Blood se întoarse şi o porni spre ţarcul sclavilor aflat la distanţă de o jumătate de milă, luînd cu el imaginea chipului ei îmbujorat, pe care se aşternuse brusc un aer de timiditate, lucru neobişnuit la ea. În acele clipe uită că este un răzvrătit condamnat, avînd zece ani de sclavie înaintea lui, uită că pusese la cale o evadare ce urma să aibă loc în noaptea aceea, uită chiar şi de primejdia de a fi descoperit, primejdie ce plutea deasupra lui datorită gutei guvernatorului Steed.

PIRAŢII

Domnul James Nuttall mergea cît putea de repede şi fără să-i pese de căldură, pe drumul de la Bridgetown, spre plantaţia colonelului Bishop. Dacă a existat vreodată un om în stare să meargă repede într-un climat fierbinte, acela este James Nuttall, cu făptura-i scundă şi slabă şi cu picioare lungi şi subţiri. Era atît de sfrijit, încît cu greu puteai crede că trupul lui mai conţine şi vreo substanţă lichidă oarecare, şi totuşi ceva lichide trebuie să fi existat în el, fiindcă atunci cînd ajunse la ţarc era lac de sudoare.

La intrarea în ţarc aproape că se ciocni cu supraveghetorul Kent, o brută bondoacă şi cu picioare strîmbe, cu braţe de Hercule şi cu fălci de buldog.

— Îl caut pe doctorul Blood — spuse Nuttall, de-abia mai răsuflînd.

— Eşti ciudat de grăbit — mormăi Kent. Ce dracu s-a întîmplat? Gemeni?

— Ce? O nu, nu. Nu sînt însurat, domnule. E vorba de un văr de-al meu.

— Ce-i cu el?

— I s-a făcut rău, domnule. Nuttall minţea cu promptitudine, folosind ideea pe care însuşi Kent i-o oferise. Doctorul este aici?

— Coliba lui e cea de colo — zise Kent, întinzînd nepăsător mîna. Dacă nu-l găseşti acolo, trebuie să fie în altă parte.

Kent se îndepărtă. Era o bestie arţăgoasă şi urîtă la vedere, care mai uşor mînuia biciul decît vorba.

Nuttall îl privi fericit cum pleacă, notîndu-şi chiar direcţia în care o luase. Se repezi apoi în ţarc, unde află, spre disperarea lui, că doctorul Blood nu era acolo. Un om cu mintea la cap s-ar fi aşezat jos şi ar fi aşteptat, socotind că ăsta e cel mai sigur şi mai rapid mijloc de a-şi atinge scopul. Însă Nuttall îşi pierduse cumpătul. Ieşi în fugă din ţarc, se opri cîteva clipe, neştiind încotro s-o apuce, apoi se hotărî să se-ndrepte indiferent în ce parte, numai pe unde o luase Kent nu. Străbătu în goană cîmpia arsă de soare şi o porni spre plantaţia de trestie de zahăr ce apărea masivă ca un meterez şi scînteind ca aurul în lumina orbitoare a soarelui de iunie. Întinsele parcele de trestie de zahăr aproape coaptă erau despărţite prin poteci şi, pe una din ele, Nuttall zări cîţiva sclavi la lucru. O luă pe-acolo, îndreptîndu-se spre ei. Sclavii îl priviră prosteşte cînd trecu prin dreptul lor. Pitt nu se afla printre ei şi Nuttall nu îndrăzni să întrebe unde este. Îl mai căută vreo jumătate de oră, cînd urcînd o potecă, cînd coborînd alta. Un supraveghetor întîlnit în cale îl întrebă ce caută acolo. Răspunsul fu acelaşi : îl caută pe doctorul Blood, fiindcă vărul lui s-a îmbolnăvit. Supraveghetorul îl pofti să se ducă la dracu şi s-o şteargă de pe plantaţie. Blood nu se afla acolo. Singurul loc unde putea fi găsit era în coliba lui din ţarc.

Nuttall porni mai departe, făcînd semn că pleacă. O luă însă într-o direcţie greşită, şi anume către partea cea mai îndepărtată de ţarc, acolo unde plantaţia se învecina cu o pădure deasă. Supraveghetorul era prea mîndru sau, poate, prea toropit de căldura înăbuşitoare a amiezii apropiate ca să-i mai îndrepte greşeala.

Nuttall îşi continuă drumul pînă la capătul potecii şi, cotind, dădu peste Pitt, singur, care, cu o sapă de lemn în mînă, lucra la un canal de irigaţie. O pereche de pantaloni de bumbac largi şi zdrenţuiţi îl acopereau de la mijloc pînă la genunchi. În afară de pantaloni nu mai avea decît o pălărie mare din pai împletit care îi apăra de razele soarelui tropical capul acoperit de păr blond şi nepieptănat. Văzîndu-l, Nuttall mulţumi cu glas tare Creatorului. Pitt holbă ochii la dulgherul de corăbii, care, cu o voce lugubră, îi comunică nenorocita veste. În concluzie, el trebuia să capete chiar în dimineaţa aceea zece lire de la Blood, altfel erau pierduţi cu toţii. Pentru tot chinul şi toată strădania lui, Jeremy Pitt îl răsplăti cu ocări.

— Dracu să te ia de nebun — spuse sclavul. Dacă îl cauţi pe Blood, de ce-ţi pierzi timpul pe aici ?

— Nu pot să-l găsesc — behăi Nuttall.

Era indignat de felul cum fusese primit. Uita starea de nervozitate a lui Pitt, după o noapte de nesomn, care, în zori, se prefăcuse în deznădejde.

— Am crezut că dumneata...

— Ai crezut că pot s-arunc sapa şi să mă duc să ţi-l caut ? La asta te-ai gîndit, nu ? Dumnezeule ! Cum de îngădui ca viaţa noastră să atîrne de un tîmpit ca ăsta ? ! În vreme ce-ţi pierzi timpul pe-aici, ceasurile trec. Şi dacă te prinde un supraveghetor vorbind cu mine, ce-ai să-i spui ?

Cîteva clipe, lui Nuttall îi pieri glasul de atîta lipsă de recunoştinţă. Apoi izbucni :

— Ah, de ce m-a pedepsit Dumnezeu să m-amestec în afacerea asta ? ! De ce ? Mai bine...

Ce altceva ar fi fost mai bine nimeni n-a aflat vreodată, fiindcă chiar atunci, de după colţul parcelei de trestie, se ivi un om înalt îmbrăcat într-un costum cenuşiu de lustrin, urmat de doi negri purtînd pantaloni de bumbac şi înarmaţi cu cuţite de vînătoare. Deşi omul se afla doar la o depărtare de vreo zece iarzi, totuşi zgomotul paşilor lui pe pămîntul acela moale şi elastic rămăsese neauzit.

Domnul Nuttall se uită îngrozit mai întîi într-o parte, apoi în alta, şi o rupse la fugă ca un iepure înspre pădure, făcînd astfel cel mai prostesc şi mai suspect lucru pe care putea să-l facă cineva în acea împrejurare. Pitt gemu şi rămase liniştit în picioare, sprijinit în sapă.

— Ei, tu de colo ! Stai ! strigă colonelul Bishop după fugar, însoţindu-şi vorbele cu ameninţări cumplite, presărate şi cu cîteva necuviinţe retorice.

Însă Nuttall gonea din răsputeri, fără a întoarce capul. Singura lui nădejde era faptul că Bishop nu-i zărise faţa, căci puterea şi influenţa colonelului erau îndeajuns de mari ca să ducă la spînzurătoare orice om căruia, după părerea lui, îi stătea mult mai bine mort decît viu.

De-abia după ce fugarul dispăru în tufăriş, plantatorul se trezi din uimirea-i plină de indignare, ca să-şi amintească

de cei doi negri care-l urmau ca doi cîini de vînătoare şi care alcătuiau garda lui personală, colonelul nemaiîncumetîndu-se să umble singur pe plantaţii de cînd un sclav îl atacase cu cîţiva ani în urmă, aproape sugrumîndu-l.

— După el, porcilor! mugi Bishop. Dar în clipa cînd negrii dădură să plece, îi opri: Aşteptaţi! Înapoi, lua-v-ar dracu!

Îşi aduse brusc aminte că, pentru a-l prinde pe fugar şi a se răfui cu el, n-avea nevoie să-l urmărească, pierzînd, poate, toată ziua ca să-l vîneze prin blestemata aceea de pădure. Îl avea doar la îndemînă pe Pitt, care o să-i spună cine a fost ruşinosul său prieten, precum şi subiectul convorbirii tainice pe care o tulburase. Fireşte că Pitt putea să se arate îndărătnic. Cu atît mai rău pentru el! Ingeniosul colonel Bishop cunoştea o duzină de metode, dintre care unele chiar amuzante, pentru a birui îndărătnicia acestor cîini de condamnaţi.

Întoarse spre sclav o faţă aprinsă de mînie şi o pereche de ochi mici ca mărgelele în care strălucea o ameninţare cruntă. Făcu cîţiva paşi spre el, legănîndu-şi bastonul uşor de bambus.

— Cine a fost fugarul? întrebă colonelul, cu o blîndeţe înspăimîntătoare.

Sprijinindu-se în sapă, Jeremy Pitt îşi plecă fruntea şi se mişcă neliniştit pe picioarele-i desculţe. Căuta zadarnic un răspuns. Singurul lucru care-i venea în minte era să blesteme tîmpenia domnului James Nuttall.

Bastonul de bambus al plantatorului căzu peste umerii goi ai tînărului cu o forţă muşcătoare.

— Răspunde, cîine! Cum îl cheamă?

Jeremy îl privi pe mătăhălosul plantator cu ochi întunecaţi şi aproape sfidători.

— Nu ştiu — spuse el.

În glasul lui se ghicea o vagă urmă de sfidare trezită de lovitura pe care nu îndrăznea să o înapoieze, întrucît şi-ar fi riscat viaţa. Trupul tînărului nu se încovoiase sub lovitură, dar sufletul lui se zvîrcolea chinuit.

— Nu ştii? Ei bine, iată ceva care o să-ţi stimuleze memoria. Şi bastonul se abătu din nou. Acum ţi-aduci aminte de numele lui?

— Nu!

— Aha, faci pe încăpăţînatul? Colonelul îl privi pieziş cîteva secunde. Apoi îl năpădi furia: Cîine neruşinat! Te joci cu mine, hai? Crezi că poţi să-ţi baţi joc de mine?

Pitt ridică din umeri, se legănă pe picioare şi se cufundă într-o tăcere îndărătnică. Puţine lucruri pe lumea asta l-ar fi putut stîrni mai tare pe colonelul Bishop decît această muţenie. În el se dezlănţui o furie animalică. Începu să-l lovească înverşunat pe tînărul lipsit de apărare, însoţindu-şi fiecare lovitură cu blesteme şi înjurături murdare, pînă cînd, nemaiputînd îndura durerea, Pitt sări la gîtul călăului. Dar în acelaşi timp săriră şi cei doi negri, care îi pîndeau mişcările. Braţe musculoase de culoarea bronzului se încolăciră cu putere peste trupul lui plăpînd şi într-o clipă nefericitul sclav fu redus la neputinţă, iar mîinile îi fură legate la spate cu o curea.

Răsuflînd precipitat, cu faţa învineţită, Bishop îl cîntări din ochi cîteva secunde, apoi se adresă negrilor:

— Duceţi-l de aici!

De-a lungul potecii lungi ce trecea printre zidurile aurii de trestie de zahăr, înaltă de opt picioare, sărmanul Pitt fu tîrît de cei doi negri în urma colonelului, privit cu ochi înfricoşaţi de tovarăşii lui de sclavie care lucrau acolo. Alături de el păşea disperarea. Îl îngrijorau mai puţin chinurile la care urma să fie supus, deşi ştia că vor fi cumplite. Ceea ce-l chinuia mai mult era convingerea că fuga atît de migălos pregătită din iadul acela de nedescris eşuase chiar în momentul hotărîtor.

Ajunseră pe podişul verde, de unde se îndreptară spre ţarc şi spre casa albă a supraveghetorului. Ochii lui Pitt priveau spre Golful Carlisle, care se vedea bine de pe podiş, aşa cum se întindea între fortul situat pe unul din ţărmuri şi şoproanele lungi de pe cheiul aflat pe celălalt ţărm al lui. De-a lungul cheiului stăteau ancorate cîteva ambarcaţii uşoare, şi Pitt se surprinse întrebîndu-se care din ele era goeleta pe bordul căreia, cu un pic de noroc, ar fi fost acum departe în larg. Şi privirea lui alunecă nenorocită pe întinsul mării.

În rada portului, plutind spre ţărm mînată de o briză uşoară ce de-abia învolbura suprafaţa albastră a Mării Caraibilor, intra o fregată impunătoare, cu bordajul roşu, sub pavilion englez.

Colonelul Bishop se opri ca să o privească, adumbrindu-şi ochii cu mîna lui grasă. Cu toate că briza era slabă, nava nu avea ridicată nici o altă velă, decît vela principală a trinchetului. Toate celelalte pînze fuseseră strînse, lăsînd să se vadă limpede liniile maiestuoase ale corpului corăbiei, de la puntea înaltă a pupei pînă la ciocul aurit al provei care strălucea în lumina orbitoare a soarelui. Înaintarea lentă a vasului arăta că pilotul nu prea cunoştea acele ape, de aceea prefera să se strecoare cu precauţie, sondînd într-una adîncimea. La viteza cu care înainta, nava urma să aibă nevoie chiar de un ceas încheiat pînă să ancoreze în port. Şi pe cînd colonelul privea corabia, admirîndu-i, poate, frumuseţea-i plină de graţie, Pitt fu împins în interiorul ţarcului şi legat de butucii înfipţi acolo pentru pedepsirea sclavilor.

Colonelul intră şi el îndată după aceea, cu mersul său încet şi legănat.

— Ca să înveţi o javră răzvrătită, care-şi arată stăpînului colţii, cum să se poarte, trebuie să-i crestezi pielea.

Asta fu tot ce spuse înainte de a se apuca s-o facă pe călăul.

Faptul că vroia să îndeplinească el însuşi treaba călăului, cu propriile sale mîini, treabă pe care majoritatea bărbaţilor în situaţia lui ar fi încredinţat-o, din respect pentru propria lor persoană, unui negru, arăta firea bestială a colonelului Bishop. Cu o plăcere menită să satisfacă parcă un instinct înnăscut de cruzime, el începu să-şi lovească victima în cap şi peste umeri. Din cauza violenţei cu care lovea, în curînd bastonul i se prefăcu în aşchii. Dacă vă puteţi închipui cum doare lovitura unui baston flexibil de bambus cînd este întreg, imaginaţi-vă ce efect ucigător are un asemenea baston cînd se despică în fîşii lungi şi mlădioase, cu muchii ascuţite ca o lamă de cuţit.

Cînd, în sfîrşit, mort de oboseală, colonelul Bishop aruncă mînerul şi aşchiile de lemn ale bastonului, spinarea nenorocitului de sclav şiroia toată de sînge de la gît pînă la brîu.

Atîta vreme cît fusese în stare să-şi păstreze cumpătul, Jeremy Pitt nu scosese nici un sunet. Dar pe măsură ce puterile începură să-i slăbească, el se prăbuşi cu faţa în jos între butuci şi rămase atîrnat acolo ca o masă de carne vie, gemînd înfundat.

Colonelul Bishop puse piciorul pe o grindă şi se aplecă asupra victimei, cu un zîmbet crud pe faţa grosolană.

— Asta o să te-nveţe ce înseamnă supunerea — spuse el. Şi acum, pentru prietenul tău fugar, vei sta aici fără mîncare şi fără apă ; fără mîncare şi fără apă, auzi tu ? pînă cînd vei avea bunăvoinţa să-mi spui cum îl cheamă şi ce căuta acolo. Îşi luă piciorul de pe grindă : Cînd ai să te saturi, trimite-mi vorbă ca să-ţi pregătesc fierul roşu.

Zicînd acestea, se răsuci pe călcîie şi părăsi ţarcul, cu negrii după el.

Pitt auzi ca prin vis vorbele colonelului. Era atît de frînt de bătaia groaznică pe care o primise, iar deznădejdea ce pusese stăpînire pe el, aşa de adîncă, încît prea puţin îi mai păsa de viaţă şi de moarte.

Şi totuşi, din amorţeala în care-l zvîrlise durerea îl trezi un nou chin. Butucii erau aşezaţi în mijlocul ţarcului, sub bătaia directă a soarelui tropical, ale cărui raze fierbinţi cădeau pe spinarea lui sfîşiată şi însîngerată, dîndu-i nefericitului senzaţia că este cuprins de flăcări dogoritoare. Iar pe deasupra, la acest chin se adăugă unul şi mai cumplit : muştele crunte din Antile, atrase de mirosul sîngelui, se abătură roiuri-roiuri pe spinarea lui.

Nu-i de mirare că colonelul Bishop, care se pricepea aşa de bine să dezlege limbile îndărătnice, nu socotise necesar să mai recurgă şi la alte mijloace de tortură. Cu toată cruzimea lui diabolică, el n-ar fi putut să născocească o tortură mai înfiorătoare, cu neputinţă de îndurat, decît tortura pe care însăşi natura o oferea unui om în situaţia lui Pitt.

Sclavul se zvîrcolea între butuci, mai-mai să-şi rupă mădularele şi urlînd de durere.

În această stare îl găsi Peter Blood, care, în mintea tulburată a lui Pitt, se ivise ca picat din senin. Domnul Blood avea în mînă o foaie mare de palmier. După ce alungă cu ea muştele ce devorau spinarea lui Jeremy, legă frunza de gîtul tînărului, ca să-l apere de alte atacuri ale insectelor şi de razele soarelui. După aceea, aşezîndu-se lîngă el, sprijini capul nenorocitului pe umărul său şi îi spălă faţa cu apă rece dintr-o căniţă. Pitt se-nfioră şi gemu, trăgînd cu nesaţ aer în piept.

— Apă... — suspină el. Apă, pentru numele lui Dumnezeu...

Cănița fu dusă la buzele-i tremurătoare. Pitt bău lacom și cu zgomot și nu încetă să bea pînă nu sorbi ultima picătură. Răcorit și înviorat, încercă să se ridice.

— Spatele meu ! țipă el.

În ochii domnului Blood străluci o licărire neobișnuită. Își ținea buzele strînse. Dar cînd deschise gura să vorbească, glasul lui sună calm și hotărît :

— Liniștește-te ! Fiecare lucru la timpul lui. Spatele nu-ți mai e în primejdie pentru moment, căci te-am acoperit. Aștept să-mi spui ce s-a întîmplat. Crezi că ne putem lipsi tocmai acum de un navigator, de te-apuci să-l provoci pe bestia asta de Bishop, care era gata-gata să te omoare ?

Pitt se ridică și gemu din nou. De data asta chinul sălășluia în sufletul lui, nu în trup :

— Cred că n-o să mai fie nevoie de un navigator, Peter.

— Ce vrei să zici ? strigă domnul Blood.

Pitt îi povesti totul cît mai pe scurt, cu vorbe șovăitoare și respirînd anevoie.

— Trebuie să putrezesc aici dacă nu-i spun cine a fost omul cu care am stat de vorbă.

Domnul Blood se ridică în picioare, mîrîind.

— Lua-l-ar dracu de negustor mîrșav de sclavi ! ocărî el. Și totuși trebuie să reușim. La dracu cu Nuttall ! Indiferent dacă depune sau nu garanția, dacă dă lămuriri sau nu, goeleta rămîne. Plecăm, iar tu o să vii cu noi.

— Visezi, Peter ! îngăimă prizonierul. De data asta nu plecăm. Chiar dacă Nuttall, strîns cu ușa, n-o să divulge planul și-o să scăpăm de fierul roșu pus în frunte, funcționarii tot or să confiște goeleta, fiindcă nu s-a plătit garanția.

Domnul Blood se întoarse și, cu ochi deznădăjduiți, privi marea pe ale cărei ape albastre sperase atît de aprig că va pluti spre libertate.

Între timp, impunătoarea navă roșie se apropiase foarte mult de țărm. Încet și maiestuos, ea intră în golf. De la chei și plecară una sau două bărci ca s-o întîmpine. Din locul unde se afla, domnul Blood vedea cum strălucesc tunurile de alamă instalate la prova și putea desluși silueta unui marinar sprijinit de școtele de la babord ale trinchetei, aplecîndu-se ca să zvîrle sonda.

O voce mînioasă îl trezi din aceste gînduri triste :

— Ce dracu faci aici ?

Colonelul Bishop intra cu pași mari în țarc, urmat ca de obicei de negrii lui.

Domnul Blood se întoarse să-l privească și pe fața lui oacheșă, care, în timpul șederii pe insulă, devenise brună-aurie ca a indienilor metiși, se așeză o mască.

— Ce fac ? întrebă el, amabil. După cum vedeți, îmi fac datoria.

Înaintînd furios, colonelul observă două lucruri : cănița goală de pe scaunul de lîngă prizonier și frunza de palmier care-i acoperea spatele.

— Ai îndrăznit să faci asta ?

Vinele de pe frunte i se umflară ca niște frînghii.

— Firește că da. Vocea lui Blood trăda o ușoară mirare.

— Am spus să nu i se dea nici de mîncat, nici de băut pînă n-am să ordon eu.

— Se prea poate. Eu însă nu v-am auzit.

— Nu m-ai auzit ? Păi cum puteai să m-auzi, dacă nu erai aici ?

— Atunci de ce credeți că știu ce ordine ați dat ? Glasul domnului Blood arăta că se simte profund jignit. Singurul lucru pe care l-am știut a fost că unul din sclavii dumneavoastră este torturat de soare și de muște. Și-atunci mi-am zis : „Sclavul ăsta e unul din sclavii colonelului, iar eu sînt medicul colonelului, așa că este de datoria mea să mă-ngrijesc de proprietatea colonelului“. I-am dat deci individului o lingură de apă și i-am acoperit spatele ca să nu-l ardă soarele. N-am avut dreptate să procedez așa ?

— Dreptate ? Colonelul aproape că-și pierduse glasul.

— Liniștiți-vă ! Liniștiți-vă ! îl imploră domnul Blood. O să faceți un atac de apoplexie dacă vă înfuriați în halul ăsta.

Plantatorul îl îmbrînci înjurîndu-l și, înaintînd cîțiva pași, smulse frunza de palmier de pe spatele captivului.

— În numele umanității... — începu domnul Blood.

Colonelul se întoarse furios spre el și-i ordonă :

— Afară de aici ! Și să nu mai vii pînă nu trimit după tine, dacă vrei să n-o pățești ca el.

Era înspăimîntător în amenințarea lui, cu trupul acela mătăhălos și grozav de puternic. Dar domnul Blood nu era omul care să dea îndărăt. Sub privirea fixă a ochilor săi albaștri, ce luceau nespus de ciudat pe fața smeadă, ca niște

safire palide încrustate în aramă, colonelului îi fulgeră prin minte că nemernicul începuse să se obrăznicească în ultima vreme și că asemenea atitudine trebuia pedepsită imediat. Domnul Blood continuă să vorbească pe un ton insistent, dar calm.

— În numele umanității — repetă el — sau îmi permiteți să fac tot ce-mi stă în putință ca să alin suferințele acestui om, sau vă jur că mă lepăd pe loc de toate obligațiile mele de medic, și-al dracului să fiu dacă mă mai ocup vreodată de vreun bolnav în insula asta păcătoasă.

Timp de cîteva secunde, colonelul fu prea uimit ca să poată scoate vreun cuvînt. Apoi își reveni :

— Pe Dumnezeul meu ! răcni el. Cum îndrăznești să vorbești așa cu mine, cîine ! Îndrăznești să-mi pui condiții ?

— Da, vă pun condiții.

Ochii lui albaștri priveau țintă în ochii colonelului și în ei se ivea un demon, demonul curajului nebunesc născut din disperare.

Colonelul îl privi cîteva clipe lungi în tăcere.

— Am fost prea blînd cu tine — rosti el, în sfîrșit. Dar lucrul acesta poate fi îndreptat. Strînse din buze : Am să pun să te bată cu nuiaua pînă n-o să-ți mai rămînă nici un petic de piele teafără pe spinarea-ți murdară.

— Zău ! Chiar așa aveți de gînd ? Și ce o să facă în acest caz guvernatorul Steed ?

— Nu ești singurul medic de pe insulă.

Domnul Blood rîse :

— Și o să-i spuneți asta excelenței sale, care nu se poate ține pe picioare din cauza gutei ? Știți prea bine că n-o să rabde nici un alt medic în preajma sa, fiindcă este un om inteligent care știe ce-i face bine și ce nu.

Însă furia bestială a colonelului, odată trezită, nu mai putea fi înfrîntă.

— Dacă o să mai fii în viață după ce negrii vor isprăvi cu tine, probabil că are să-ți vină mintea la cap.

Și se întoarse să azvîrle un ordin. Dar nu-i fu dat ca ordinul să-i mai iasă de pe buze. În aceeași clipă, o bubuitură ca de trăsnet, înspăimîntătoare și prelungă, îi acoperi vocea și zgudui văzduhul. Colonelul Bishop tresări violent, negrii, de asemenea, și la fel și imperturbabilul domn Blood. Apoi tuspatru își îndreptară privirile spre mare.

Tot ce puteai vedea în golf din uriașa corabie, aflată acum la vreo două sute de iarzi de fort, erau doar catargele ale căror vîrfuri se ridicau deasupra norului de fum ce învăluia nava. De pe stînci se ridicase un stol de păsări de mare, rotindu-se în văzduh și țipînd alarmate, cei mai zgomotoși fiind cufundarii.

În timp ce priveau cu toții de pe înălțimea unde se aflau, fără a pricepe nimic din cele întîmplate, văzură cum pavilionul englez coboară de pe catarg și dispare în fumul de dedesubt și cum, după cîteva clipe, se înalță prin fum, ca să înlocuiască culorile Angliei, pavilionul purpuriu al Castiliei. De-abia atunci se dumeriră.

— Pirații ! zbieră colonelul. Și repetă : Pirații !

În glasul lui se amesteca și frica, și neîncrederea. Fața-i arsă de soare păli, devenind pămîntie, iar în ochii lui mici se citea o furie nebună. Negrii se uitau la el rînjind, numai ochi și dinți.

SPANIOLII

Măreaţa corabie ce fusese lăsată să pătrundă aşa de încet în Golful Carlisle, sub pavilion fals, era un vas corsar spaniol venit să plătească o parte din datoriile mari pe care spaniolii le aveau faţă de hrăpăreţii „Fraţi ai Coastei" şi ca să răzbune înfrîngerea suferită de curînd de două galioane purtătoare de aur ce se îndreptau spre Cadiz, din partea corăbiei englezeşti *Pride of Devon*.

Întîmplarea făcuse ca galionul care izbutise să scape, mai mult sau mai puţin schilodit, din această luptă, să fie comandat de don Diego de Espinosa y Valdez, un gentilom foarte pripit, trufaş şi iute la mînie, însuşi fratele amiralului spaniol don Miguel de Espinosa.

Ros de supărare din pricina înfrîngerii şi dorind să uite că, de fapt, acest lucru i se datora lui, în calitate de comandant, don Diego se jurase să dea englezilor o lecţie aspră pe care să n-o uite prea uşor. Voia să imite pilda lui Morgan şi a altor tîlhari ai mărilor, făcînd o incursiune de pedepsire într-o colonie englezească. Din nefericire pentru el şi pentru mulţi alţii, fratele său, amiralul, nu se afla acolo ca să-l oprească atunci cînd îşi echipă în acest scop corabia *Cinco Llagas*, în portul San Juan din insula Porto Rico. Îşi alesese drept obiectiv portul Bridgetown din insula Barbados, a cărei poziţie întărită naturală era menită să slăbească vigilenţa apărătorilor săi. De asemenea, alesese acest port şi fiindcă cercetaşii îl informaseră că *Pride of Devon* se îndreptase într-acolo şi el dorea ca răzbunarea lui să îmbrace forma unei justiţii poetice.

Mai alesese, în sfîrşit, şi momentul cînd în Golful Carlisle nu se afla nici un vas de război englezesc.

Izbutise aşa de bine în planurile lui, încît nu trezise nici o bănuială pînă în clipa cînd salutase fortul de la o mică depărtare cu o salvă laterală trasă de douăzeci de tunuri.

Şi acum, cei patru oameni care priveau înmărmuriţi din ţarcul de pe promontoriu văzură cum uriaşa corabie înaintează încet sub norul de fum ce urca spre cer, cu vela mare întinsă pentru ca să poată vira strîns, şi astfel tunurile de la babord să fie îndreptate toate spre fortul luat prin surprindere.

O dată cu bubuitul formidabil al celei de a doua salve, colonelul se trezi din încremenire, aducîndu-şi aminte de îndatoririle sale. În oraş, tobele băteau năvalnic şi behăia o trompetă, ca şi cînd pericolul mai avea nevoie de publicitate. În calitatea lui de comandant al miliţiei de pe insula Barbados, colonelul Bishop trebuia să se afle în fruntea trupelor sale, puţine la număr, din fortul pe care spaniolii îl prefăceau în ruine.

Aducîndu-şi, în sfîrşit, aminte de datoria lui, colonelul o luă din loc în pas alergător, în ciuda trupeşeniei sale şi a căldurii, cu negrii tropăind după el.

Domnul Blood se întoarse spre Jeremy Pitt şi rîse batjocoritor :

— Iată ce se poate numi cu adevărat o întrerupere venită la timp. Dar ce-o să iasă din asta, numai dracu ştie — continuă el după ce se gîndi cîteva clipe.

În vreme ce a treia salvă zguduia văzduhul, Blood luă frunza de palmier şi o aplică cu grijă pe spatele tovarăşului său de sclavie. Apoi, în ţarc, sosi gîfîind şi asudat supraveghetorul Kent, urmat de vreo douăzeci de lucrători de pe plantaţie, dintre care o parte negri, cu toţii grozav de înspăimîntaţi. Kent îi duse în casa lui albă şi scundă, pentru a-i scoate din nou, după cîteva minute, înarmaţi cu muschete şi cu săbii scurte, iar alţii încinşi cu cartuşiere. În grupuri de cîte doi sau trei sosiră între timp şi condamnaţii pentru răzvrătire, care, văzîndu-se nepăziţi şi simţind că se întîmplă lucruri grave, părăsiseră lucrul.

Pe cînd garda lui Kent, înarmată în pripă, se îndepărta în pas alergător, supraveghetorul se opri o clipă ca să arunce un ordin sclavilor.

— În pădure! le ordonă el. Fugiţi în pădure şi staţi ascunşi acolo pînă se sfîrşeşte totul şi-i golim de maţe pe spanioli.

Spunînd acestea, porni în grabă după oamenii săi, care urmau să se alăture celor ce se adunau în oraş ca să lupte şi să strivească detaşamentele de debarcare ale spaniolilor.

Poate că sclavii ar fi dat numaidecît ascultare ordinului dacă Blood n-ar fi fost acolo.

— De ce să vă grăbiţi şi, mai ales, pe căldura asta? întrebă el.

Faţă de cele ce se întîmplau, domnul Blood părea surprinzător de calm, se gîndiră în sinea lor sclavii.

— Poate că n-o să mai fie nevoie să fugim în pădure. Iar dacă spaniolii pun stăpînire pe oraş, o s-avem destul timp s-o ştergem.

Şi astfel, înconjurat de ceilalţi condamnaţi pentru răzvrătire, în număr de aproape douăzeci de oameni, domnul Blood rămase să urmărească de pe colina înaltă pe care se aflau mersul luptei crîncene ce se dădea în oraş.

Împotriva detaşamentelor de debarcare luptau soldaţii şi toţi locuitorii insulei în stare să poarte arme, cu hotărîrea înverşunată a celor ce ştiau că, în caz de înfrîngere, nu se puteau aştepta la nici un fel de milă. Cruzimea soldaţilor spanioli devenise proverbială, iar Morgan şi L'Ollonais nu săvîrşiseră nicicînd grozăvii mai mari decît cele de care erau capabili aceşti gentilomi castilieni.

Dar comandantul spaniol îşi cunoştea meseria, lucru ce nu se putea spune cinstit şi despre miliţia din insula Barbados. Obţinînd avantajul loviturii date prin surprindere, care scosese din funcţiune fortul, spaniolul le arătă în curînd englezilor că este stăpîn pe situaţie. Tunurile sale se îndreptară spre spaţiul liber din spatele digului, unde nepriceputul de Bishop îşi rînduise oamenii, şi transformară soldaţii englezi în zdrenţe însîngerate, acoperind astfel înaintarea detaşamentelor de debarcare ce se îndreptau spre ţărm fie în bărcile lor, fie în cele cîteva bărci care plecaseră, în chip atît de nesocotit, să întîmpine uriaşa corabie mai înainte ca identitatea ei să fi fost stabilită.

Lupta continuă în tot cursul acelei după-amieze toride, iar pîrîitul şi detunăturile muschetelor, răzbătînd din ce în ce mai adînc în oraş, arătau că apărătorii sînt împinşi neconitenit înapoi. La apusul soarelui, două sute cincizeci de spanioli erau stăpîni pe oraşul Bridgetown, locuitorii lui erau dezarmaţi, iar la reşedinţa guvernamentală, guvernatorului Steed, care uitase de gută din cauza spaimei, de faţă fiind colonelul Bishop şi cîţiva ofiţeri inferiori, i se aducea la cunoştinţă de către don Diego, cu o curtoazie ce semăna mai mult a bătaie de joc, suma pretinsă drept răscumpărare.

Don Diego renunţa să prefacă oraşul în scrum dacă i se dădeau 100 000 de dolari spanioli şi 50 de capete de vită. Iar în timp ce comandantul spaniol, amabil şi politicos, stabilea aceste detalii cu apoplecticul guvernator englez, soldaţii spanioli devastau şi jefuiau, chefuiau şi se-mbătau după obiceiul mîrşav al celor de teapa lor.

Riscînd totul, domnul Blood se aventură pe înserate în oraş. Cele văzute de el acolo au fost trecute de Jeremy Pitt, căruia Blood i le-a povestit la întoarcere, în voluminosul jurnal de bord de unde mi-am extras cea mai mare parte a istorisirii mele. N-am de gînd să repet aici cele scrise de Pitt. Totul este aşa de respingător, de dezgustător, încît nu-ţi vine să crezi că nişte oameni, oricît de lipsiţi de scrupule ar fi fost ei, s-au putut deda la asemenea cruzimi şi desfrîu.

Domnul Blood tocmai se îndepărta în grabă şi îngrozit de iadul acela, cînd, pe o stradă îngustă, o fată se ciocni de el, cu ochii rătăciţi şi cu părul despletit fluturîndu-i pe spate. După ea alerga rîzînd, înjurînd şi răsuflînd greu un spaniol încălţat cu nişte cizme mari. Era gata-gata să pună mîna pe ea, cînd domnul Blood îi tăie deodată drumul. Cu puţin înainte, doctorul luase sabia de la şoldul unui mort şi se-ncinsese cu ea ca s-o aibă la nevoie.

Oprindu-se înfuriat şi surprins, spaniolul văzu în întuneric strălucirea sabiei, pe care domnul Blood o trăsese repede din teacă.

— *Ah, perro ingles*[1]! răcni el şi se aruncă în braţele morţii.

— Sper că eşti într-o stare potrivită ca să-ţi întîlneşti Creatorul — spuse domnul Blood, înfigîndu-i sabia în trup. Făcu lucrul acesta cu dibăcie, cu îndemînarea spadasinului şi a chirurgului. Omul căzu grămadă, fără să scoată măcar un geamăt. Domnul Blood o întoarse pe fată cu faţa spre

[1] Cîine de englez (în limba spaniolă în text).

el ; aceasta stătea rezemată de un zid, hohotind de plîns. O apucă de mînă. Vino — îi spuse el.

Fata nu se lăsă dusă, împotrivindu-se cu toată greutatea corpului.

— Cine ești ? îl întrebă, înnebunită de frică.

— Vrei s-aștepți pînă cînd ți-arăt actele ? se răsti el. De după colțul pe unde venise ticălosul de spaniol se auzeau pași care se apropiau.

— Vino ! o îndemnă el din nou.

Încurajată poate de accentul lui curat englezesc, fata îl urmă fără a mai întreba nimic.

Coborîră repede pe o străduță și urcară apoi alta, însă din fericire nu mai întîlniră pe nimeni, poate și din cauză că ajunseseră aproape de marginea orașului. Ieșiră din oraș, iar domnul Blood, înspăimîntat și scîrbit pînă în fundul sufletului de cele ce se întîmplau, o tîrî pe fată aproape în fugă la deal, spre casa colonelului Bishop. Îi spuse pe scurt cine era, apoi nu mai schimbară o vorbă pînă ajunseră la casa mare și albă. Clădirea era cufundată în întuneric, ceea ce părea încurajator la prima vedere. Dacă spaniolii ar fi ajuns pînă acolo, s-ar fi văzut lumini. Bătu la ușă, însă fu nevoit să bată din nou, și apoi iarăși, ca să i se răspundă. De la o fereastră de sus se auzi o voce :

— Cine-i acolo ?

Era vocea domnișoarei Bishop, puțin tremurată, ce-i drept, dar totuși vocea ei, fără îndoială. Domnul Blood fu cît pe-aci să leșine de bucurie. Tot drumul își închipuise lucruri de neînchipuit. Și-o închipuise în iadul acela din care venea el. Își închipuise că-l urmase pe unchiu-său la Bridgetown, sau că făcuse altă imprudență, și sîngele îi îngheța în vine gîndindu-se la cele ce i s-ar fi putut întîmpla.

— Eu sînt, Peter Blood — spuse el, respirînd anevoie.

— Ce dorești ?

Cine știe dacă ea ar fi venit jos ca să-i deschidă. Într-o asemenea împrejurare era posibil ca sclavii de pe plantații să se revolte și să se dovedească la fel de periculoși ca și spaniolii. Dar auzind glasul domnișoarei Bishop, fata pe care domnul Blood o salvase apăru din întuneric.

— Arabella ! strigă ea. Eu sînt, Mary Trail.

— Mary !

Domnișoara Bishop nu mai spuse nimic și își trase capul înăuntru. După cîteva clipe ușa se deschise. În dosul ei, în vestibulul larg, stătea domnișoara Arabella, o siluetă zveltă și feciorelnică în alb, ivindu-se misterioasă la flacăra luminării pe care o ținea în mînă.

Domnul Blood intră, urmat de însoțitoarea lui înnebunită de spaimă care se aruncă la sînul gingaș al Arabellei, izbucnind într-un plîns cu hohote. Dar Peter Blood nu-și pierdu vremea.

— Pe cine aveți cu dumneavoastră ? Ce servitori ? întrebă el, aspru.

Singurul servitor era James, un negru bătrîn care făcea pe rîndașul.

— Chiar de el avem nevoie. Spuneți-i să scoată caii. Plecați imediat la Speightstown, sau chiar mai departe, spre nord, unde o să fiți în siguranță. Aici sînteți în pericol, într-un pericol groaznic.

— Păi am crezut că lupta s-a terminat... — zise ea, palidă și tremurînd.

— Ce-i drept, lupta s-a terminat. Dar fărădelegile abia încep. Domnișoara Trail vă va povesti cum stau lucrurile... Pentru numele lui Dumnezeu, domnișoară, credeți-mă pe cuvînt și faceți așa cum vă rog.

— El... el m-a salvat — suspină domnișoara Trail.

— Te-a salvat ?

Domnișoara Bishop se înspăimîntă :

— De la ce te-a salvat, Mary ?

— Lăsați asta pentru mai tîrziu ! se răsti domnul Blood, aproape supărat. Aveți timp să sporovăiți toată noaptea, după ce o să ieșiți din iadul ăsta, cînd n-o să mai puteți fi ajunse din urmă. Vreți să fiți așa de bună să-l chemați pe James și să faceți așa cum vă spun, și asta imediat ?

— Am impresia că îmi dai ordine.

— Dumnezeule ! Eu să vă dau ordine ! Spuneți, domnișoară Trail, spuneți-i dacă nu am motive să dau ordine.

— Da, da! strigă fata, înfiorîndu-se de groază. Fă aşa cum îţi spune. Oh, fie-ţi milă, Arabella!

Domnişoara Bishop ieşi, lăsîndu-i pe domnul Blood şi pe domnişoara Trail din nou singuri.

— Eu... n-am să uit niciodată ce-aţi făcut pentru mine, domnule — spuse ea.

Era un ţînc plăpînd de fată, aproape o copilă.

— Am făcut şi lucruri mai bune la vremea mea. De-asta sînt aici — răspunse domnul Blood, care părea pus pe ceartă.

Fata nu pretinse că l-ar fi înţeles şi nici nu încercă.

— L-aţi... l-aţi ucis? întrebă, înfricoşată.

Blood se uită la ea, cum stătea în lumina tremurătoare a lumînării.

— Sper că da. Mai mult ca sigur şi, de altfel, n-are nici o importanţă — zise el. Acum, important este ca James să aducă iute caii.

Tocmai se pregătea să iasă nerăbdător în curte ca să grăbească plecarea, cînd vocea fetei îl opri.

— Nu mă părăsiţi! Nu mă lăsaţi singură! strigă ea, înfricoşată.

Blood se opri, se răsuci pe călcîie şi se întoarse încet înapoi. Privi spre ea şi îi zîmbi:

— Linişteşte-te, fii cuminte! N-ai nici un motiv să-ţi fie frică. Totul s-a terminat. În curînd o să pleci la Speightstown, unde o să fii în siguranţă.

În sfîrşit, sosiră şi caii. Erau patru la număr, fiindcă, în afară de James, care trebuia să le călăuzească, domnişoara Bishop îşi luase şi servitoarea, pe care nu o putea lăsa acasă.

Domnul Blood ridică pe cal trupul plăpînd al domnişoarei Trail, iar apoi se întoarse ca să-şi ia rămas bun de la domnişoara Bishop, care şi încălecase. Îi spuse la revedere, părînd că vrea să mai adauge ceva. Dar acel ceva, indiferent ce va fi fost, rămase nerostit.

Caii porniră şi se-ndepărtară, în noaptea albastră luminată de stele, lăsîndu-l pe Blood în picioare dinaintea uşii colonelului Bishop. Ultimele vorbe pe care le mai auzi fură spuse de Mary Trail, care-i striga cu voce tremurătoare:

— N-am să uit niciodată ce-aţi făcut pentru mine, domnule Blood. N-am să uit niciodată...

Fiindcă nu era glasul pe care ar fi dorit să-l audă, această asigurare nu-i făcu prea mare plăcere. Rămase acolo, în întuneric, privind licuricii ce zburau printre rododendroni, pînă cînd zgomotul copitelor se stinse cu desăvîrşire. Oftă şi se trezi din visare. Avea mult de lucru. Nu făcuse drumul în oraş doar din simpla curiozitate de a vedea cum se comportă spaniolii cînd sînt victorioşi. Scopul lui fusese cu totul altul şi el culesese toate informaţiile de care avea nevoie. În faţa lui Peter Blood stătea o noapte foarte grea şi era timpul să acţioneze.

Plecă grăbit înspre ţarc, unde tovarăşii lui îl aşteptau neliniştiţi, dar totodată cu o vagă speranţă.

CONDAMNAŢII PENTRU RĂZVRĂTIRE

Cînd umbrele purpurii ale nopţii tropicale se aşternură deasupra Mării Caraibilor, pe bordul corăbiei *Cinco Llagas* nu se aflau de veghe mai mult de zece oameni, într-atîta de siguri erau spaniolii — şi pe bună dreptate — de supunerea fără crîcnire a locuitorilor oraşului. Şi cînd spun zece oameni de veghe, mă gîndesc mai degrabă la scopul pentru care fuseseră lăsaţi acolo, decît la felul în care îşi îndeplineau în realitate serviciul. De fapt, în timp ce majoritatea spaniolilor chefuiau şi iscau larmă pe ţărm, tunarul spaniol şi oamenii lui care îşi făcuseră aşa de admirabil datoria, asigurînd victoria uşoară din ziua aceea, benchetuiau pe puntea de tragere, cu vin şi carne proaspătă aduse de la ţărm. Pe puntea superioară stăteau de veghe numai două santinele, una la prova şi una la pupa. Probabil că nici aceste două santinele nu erau aşa cum s-ar fi cuvenit să fie, fiindcă altfel ar fi trebuit să observe cele două şalupe care veneau de la chei, alunecînd pe faţa apei la adăpostul întunericului, cu strapazanele bine unse, şi care se opriră în tăcere lîngă uriaşa corabie, între pupa şi arborele artimon.

De sus de pe bord mai atîrna încă scara pe care don Diego coborîse în barca ce-l dusese la ţărm. Santinela de la pupa, care tocmai atunci trecea pe-acolo, se pomeni deodată cu silueta neagră a unui bărbat stînd dinaintea lui, în capul scării.

— Cine-i acolo? întrebă santinela, dar fără să se îngrijoreze, întrucît socotea că are de-a face cu unul din tovarăşii lui.

— Eu sînt — răspunse încet Peter Blood în curgătoarea lui castiliană, pe care o stăpînea aşa de bine.

— Tu eşti, Pedro?

Spaniolul făcu un pas înainte.

— Ce-i drept, mă cheamă Pedro, însă nu cred că mi-s acel Pedro pe care-l aştepţi.

— Cum? întrebă santinela, oprindu-se în loc.

— Uite aşa! răspunse domnul Blood.

Balustrada de lemn era joasă şi spaniolul fu luat prin surprindere. În afară de plescăitul pe care-l făcu lovind apa, după ce fu cît pe-aci să cadă într-una din bărcile ticsite de oameni care aşteptau jos, nici un alt sunet nu dădu în vileag această întîmplare nefericită. Ferecat cum era cu pieptar, cu coif şi apărătoare de coapsă, santinela se duse la fund ca un pietroi, ca să nu-i mai tulbure niciodată.

— Psst! ţistui domnul Blood spre tovarăşii lui de sclavie, care aşteptau. Urcaţi-vă, dar fără zgomot.

În cinci minute, toţi cei douăzeci de oameni se urcară la bord, răspîndindu-se de pe galeria îngustă pe puntea dunetei, unde se pitiră. Deasupra se vedeau lumini. Sub marea lanternă de la prova desluşiră silueta neagră a celeilalte santinele păşind pe teugă. De dedesubt ajungeau la urechile lor zgomotele orgiei de pe puntea de tragere. O voce bărbătească plină cînta strofele unei balade obscene, la care ceilalţi răspundeau în cor:

„*Y estos son los usos de Castilla y de Leon*“ [1].

— După cele ce-am văzut azi, cred că aşa şi este — spuse domnul Blood, apoi şopti: Înainte, după mine!

Mergînd aduşi de spate, alunecară fără zgomot, ca nişte umbre, spre parapetul punţii, pentru ca de acolo să coboare încet pe puntea din mijloc. Două treimi din ei erau înarmaţi cu muschete, unele găsite în casa supraveghetorului, altele luate din depozitul secret pe care domnul Blood îl înjghebase cu atîta trudă în vederea evadării. Ceilalţi erau înarmaţi cu cuţite şi săbii scurte.

---

[1] Aşa obişnuiesc să facă cei din Castilia şi din Leon (în limba spaniolă în text).

Aşteptară un timp pe puntea din mijloc pînă cînd domnul Blood se convinse că nicăieri nu se mai află altă santinelă decît individul acela stînjenitor de la prova. Deci în primul rînd trebuiau să scape de el. Tocmai în acest scop, domnul Blood în persoană se strecură spre prova, împreună cu alţi doi tovarăşi, lăsîndu-i pe ceilalţi sub comanda lui Nathaniel Hagthorpe, care, în virtutea brevetului obţinut cîndva în marina regală, avea tot dreptul la această funcţie.

Domnul Blood nu lipsi mult. Cînd se alătură din nou tovarăşilor săi, pe punţile corăbiei spaniole nu se mai afla nimeni de veghe.

În tot acest răstimp, cheflii de dedesubt se veseleau mai departe în voie, încredinţaţi că se află în deplină siguranţă. Garnizoana insulei fusese copleşită şi dezarmată, iar camarazii lor de pe ţărm erau cu desăvîrşire stăpîni pe oraş, ghiftuindu-se cu roadele victoriei. Aşadar, ce motiv aveau să se teamă? Chiar după ce cabinele lor fură invadate şi se văzură împresuraţi de vreo douăzeci de oameni cu înfăţişare barbară, păroşi şi pe jumătate goi, care, deşi păreau a fi fost cîndva albi, arătau ca o hoardă de sălbatici, spaniolilor nu le venea să-şi creadă ochilor că cele ce se întîmplau erau adevărate.

Cine ar fi putut visa măcar că o mînă de sclavi de pe plantaţie, uitaţi de lume, să se încumete la o faptă aşa de nebunească?

Spaniolii, pe jumătate beţi, cu rîsul oprit în gît şi cu cîntecul pierindu-le pe buze, holbau ochii, cuprinşi de spaimă şi năuciţi, la muschetele ce-i ţintuiau locului. Apoi, din rîndurile ciudatei hoarde de sălbatici care îi împresura, păşi un individ zvelt şi înalt, cu faţa arsă de soare şi cu ochi albaştri-deschis scăpărînd de un umor răutăcios. Acesta li se adresă în cea mai curată castiliană:

— Vă puteţi cruţa multe suferinţe şi necazuri, considerîndu-vă prizonierii mei şi îngăduindu-mi să vă pun în mod discret la păstrare, în afară de orice pericol.

— Dumnezeul vostru! înjură tunarul, incapabil să facă faţă acestei surprize de nedescris.

— Poftiţi, vă rog! spuse domnul Blood.

Gentilomii spanioli fură convinşi, fără prea multă oboseală şi cu ajutorul cîtorva lovituri date cu patul muschetelor, să coboare printr-un tambuchiu pe puntea de dedesubt. Pe urmă, condamnaţii pentru răzvrătire îşi refăcură forţele, înfulecînd bunătăţile din consumarea cărora îi întrerupseseră pe spanioli. Însuşi faptul că aveau prilejul să se delecteze cu o mîncare creştinească gustoasă, după atîtea luni de peşte sărat şi de boţuri din făină de porumb, constituia o sărbătoare pentru aceşti nenorociţi. Nu făcură însă abuz, lucru de care s-a îngrijit Blood, avînd nevoie în acest scop de toată energia lui.

Înainte de a se bucura din plin de victorie, trebuiau luate, fără întîrziere, măsuri în vederea celor ce urmau să se-ntîmple mai departe. Faptele petrecute pînă atunci nu reprezentau decît un fel de încăierare preliminară, deşi, ce-i drept, ea le oferea cheia situaţiei. Le rămînea acum să ia anumite măsuri menite să le îngăduie a trage cele mai mari foloase de pe urma acestui prim succes.

Aplicarea acestor măsuri le răpi aproape toată noaptea, însă ele fuseseră aduse la îndeplinire mai înainte ca soarele să se ivească dincolo de pintenul muntelui Hillbay pentru a-şi revărsa lumina asupra unei zile pline de surprize.

Puţin după răsăritul soarelui, condamnatul pentru răzvrătire care făcea de santinelă pe puntea de la pupa corăbiei, purtînd pieptar, coif spaniol şi o muschetă spaniolă pe umăr, le vesti apropierea unei bărci. Era don Diego de Espinosa y Valdez, care se întorcea la bord, aducînd patru lăzi mari, ferecate, fiecare conţinînd cîte 25.000 de dolari spanioli, preţul de răscumpărare plătit în zorii zilei de guvernatorul Steed. Don Diego era însoţit de fiul său, don Esteban, şi de şase oameni la vîsle.

La bordul fregatei era linişte şi totul în ordine, aşa cum trebuie să fie pe o corabie unde domneşte disciplina. Nava sta ancorată la chei, cu scara principală agăţată la tribord. Ocolind vasul, barca în care se afla don Diego şi comoara lui se îndreptă spre această scară. Domnul Blood luase cele mai potrivite măsuri, căci nu în zadar servise sub de Ruyter. Macaralele aşteptau, iar la cabestane oamenii se postaseră pentru manipulare. Pe puntea inferioară o echipă de tunari aştepta pregătită, sub comanda lui Ogle, care, după cum am mai spus, fusese tunar în marina regală înainte de a se băga în politică şi de a-şi lega soarta de aceea a lui Monmouth. Ogle era un bărbat voinic şi hotărît, care inspira încredere datorită încrederii pe care o avea în el însuşi.

Don Diego urcă scara şi păşi singur pe punte, nebănuind absolut nimic. De altfel, ce-ar fi putut, bietul de el, să bănuiască?

Înainte chiar de a fi avut măcar vreme să privească în juru-i şi să treacă în revistă garda aliniată spre a-i da onorul, fu ameţit, fără nici un fel de ceremonie, cu o lovitură în cap dată cu mînerul unui cabestan mînuit cu pricepere de Hagthorpe.

Fu transportat în cabina lui, în timp ce lăzile ferecate prinse în cîrligul macaralei de oamenii lăsaţi în barcă erau ridicate pe punte. Această treabă fiind terminată cum se cuvine, don Esteban şi însoţitorii lui din barcă urcară scara spre a fi trataţi cu aceeaşi calmă competenţă. Peter Blood avea un adevărat talent pentru asemenea lucruri şi, bănuiesc eu, anumite înclinaţii de artist.

Dramatic era, desigur, şi spectacolul ce se desfăşura acum în faţa ochilor acelor locuitori ai oraşului care supravieţuiseră incursiunii. Stînd pe ruinele unui zid, în frunte cu colonelul Bishop şi cu guvernatorul Steed, cel chinuit de gută, ei priveau posomorîţi plecarea celor opt bărci încărcate cu ticăloşii de spanioli, obosiţi şi sătui de jafuri, omoruri şi de violenţe incalificabile.

Pe de o parte, răsuflau uşuraţi văzînd că pleacă aceşti duşmani nemiloşi, pe de altă parte erau deznădăjduiţi la gîndul pustiirilor sălbatice care distruseseră, cel puţin pentru o bucată de vreme, buna starea micii lor colonii.

Bărcile se îndepărtau de chei, cu spaniolii cei veseli şi batjocoritori, care îşi împroşcau cu ironii victimele rămase în viaţă. Ajunseseră cam la mijlocul distanţei dintre chei şi corabie, cînd văzduhul fu zguduit de bubuitul unui tun. O ghiulea lovi apa la doi iarzi de barca din frunte, zvîrlind o ploaie de stropi asupra ocupanţilor ei. Aceştia încetară să mai vîslească, muţi de uimire timp de cîteva clipe. Apoi vorbele izbucniră din gîtlejul lor ca din tun. Mînioşi nevoie mare, se porniră să ocărască neglijenţa primejdioasă a tunarului, care ar fi trebuit să aibă atîta bun simţ şi să nu tragă o salvă de salut dintr-un tun încărcat cu o ghiulea. Încă îl mai înjurau, cînd a doua ghiulea, ţintită mai bine decît cea dintîi, prefăcu în ţăndări una din bărci, aruncînd oamenii, şi pe cei vii, şi pe cei morţi, în apă.

Dar dacă cea de a doua ghiulea îi amuţise pe ocupanţii bărcii lovite, ea dădu glas, mai mînios, mai aprig şi mai dezorientat, echipajelor celorlalte şapte bărci. Spaniolii lăsaseră vîslele să plutească deasupra apei şi, înspăimîntaţi, se ridicaseră în picioare, răcnind, zvîrlind ocări spre vas şi implorînd cerul să le spună cine este nebunul căruia i s-a îngăduit să umble de capul lui printre tunuri.

Dar chiar atunci, pe neaşteptate, o a treia ghiulea se prăvăli drept în mijlocul lor, lovind încă o barcă şi pricinuind un dezastru înspăimîntător. Urmă un moment de tăcere adîncă. Apoi toţi piraţii începură să strige, să vorbească repede şi fără şir şi să vîslească din răsputeri, împroşcînd apa în toate părţile şi pornind care încotro. Unii erau de părere să se întoarcă la ţărm, în timp ce alţii socoteau că e mai bine să se îndrepte spre corabie, ca să vadă ce se întîmplă acolo. Fără îndoială că ceea ce se întîmpla era foarte grav, mai ales că, în vreme ce ei discutau, turbau de furie şi blestemau, sosiră în zbor peste apă alte două ghiulele ca să mai părăduiască o a treia barcă.

Ogle cel hotărît făcea o treabă minunată, justificînd pretenţiile că ar avea oarecare cunoştinţe de artilerie. De altfel, în zăpăceala lor, spaniolii îi uşuraseră sarcina, îngrămădindu-şi laolaltă bărcile.

După cea de a patra ghiulea, toate deosebirile de vederi dintre spanioli dispărură ca prin farmec. Ca şi cînd ar fi ajuns dintr-o dată la o înţelegere, se îndreptară care încotro vedea cu ochii, sau încercară cel puţin să facă aşa, fiindcă, înainte de a-şi pune în practică hotărîrea, alte două bărci mai fură scufundate.

Oamenii din cele trei bărci rămase teferе o porniră degrabă spre ţărm, fără a se mai sinchisi de camarazii lor nefericiţi care se zbăteau în apă.

Dacă spaniolii nu pricepeau nimic din cele ce se întîmplau, cu atît mai puţin pricepeau bieţii locuitori ai insulei, cînd, deodată, ca şi cum cineva le-ar fi venit în ajutor spre a-i face să înţeleagă, ei văzură cum de pe catargul cel mare al corăbiei *Cinco Llagas* se coboară pavilionul spaniol, pentru ca în locul lui să se ridice pavilionul englez. Chiar în această situaţie nouă, ei nu reuşeau să înţeleagă mai mult şi de aceea priveau cu ochi plini de spaimă întoarcerea duşmanilor, temîn-

du-se ca nu cumva aceştia să-şi descarce asupra lor mînia pricinuită de acele evenimente extraordinare.

Între timp, Ogle continua să demonstreze că cunoştinţele sale în materie de artilerie nu erau de ieri de alaltăieri. Ghiulelele lui îi urmăreau pe spaniolii care încercau să scape cu fuga. Ultima lor barcă fu prefăcută în ţăndări în clipa cînd atinse cheiul, iar resturile ei fură îngropate sub un morman de zidărie năruită.

Aceasta însemna sfîrşitul echipajului de piraţi, care doar cu zece minute mai înainte socoteau rîzînd cîţi dolari spanioli vor reveni fiecăruia drept răsplată pentru toate ticăloşiile săvîrşite. Nu trecu mult şi vreo şaizeci de spanioli izbutiră să ajungă la ţărm. Deoarece nu s-a păstrat nici un document cu ajutorul căruia am putea să le urmărim soarta, mi-e cu neputinţă să vă spun dacă meritau să fie felicitaţi sau nu. De altfel, această lipsă de documente este elocventă prin ea însăşi. Ştim că au fost puşi în lanţuri îndată ce au ajuns acolo. Dar dacă ţinem seama de faptele mîrşave pe care le-au comis, nu mă-ndoiesc că au avut toate motivele să regrete de a nu fi pierit mai înainte.

Nu mai rămînea acum decît să fie dezlegat misterul ajutorului venit în ceasul al unsprezecelea, care abătuse răzbunarea asupra capului spaniolilor şi păstrase pentru cei din insulă suma de 100.000 dolari spanioli, stoarsă drept răscumpărare. După toate dovezile primite, nu mai încăpea nici o îndoială că *Cinco Llagas* se afla în mîini prietene. Dar, se întrebau unii pe alţii locuitorii oraşului Bridgetown, cine erau cei ce puseseră mîna pe corabie şi de unde au venit ? Singura ipoteză se apropia foarte mult de adevăr. Pesemne că o mînă de insulari hotărîţi se urcaseră pe bord în timpul nopţii şi se făcuseră stăpîni pe corabie. Mai rămînea doar să se stabilească identitatea exactă a acestor salvatori misterioşi şi să li se dea onorurile cuvenite.

Întrucît starea guvernatorului Steed nu-i permitea acestuia să se ducă el, personal, pe bordul navei, misiunea aceasta îi reveni colonelului Bishop, ca delegat al guvernatorului, asistat de doi ofiţeri.

În clipa cînd păşi de pe scară pe puntea corăbiei, colonelul zări, alături de tambuchiul principal, cele patru lăzi cu bani, dintre care una aproape că fusese umplută prin contribuţia lui. Priveliştea era plăcută, iar ochii lui străluceau de bucurie.

De-a curmezişul punţii, stăteau douăzeci de oameni, aliniaţi pe două rînduri drepte, cu pieptare şi apărătoare de spate din oţel, cu coifuri spaniole lucioase în cap, care le umbreau feţele, şi cu muschetele aşezate lîngă ei.

Nu ne putem aştepta ca domnul colonel Bishop să fi recunoscut dintr-o privire în aceşti oameni în poziţie de drepţi, perfect echipaţi şi cu înfăţişare ostăşească, pe sperietorile de ciori în zdrenţe, nepieptănate, care, nu mai departe ca ieri, trudeau pe plantaţia lui. Şi cu atît mai puţin ne putem aştepta ca el să fi recunoscut de la prima vedere pe gentilomul manierat care îl întîmpină ca să-l salute, un bărbat zvelt şi elegant, îmbrăcat după moda spaniolă într-un costum negru, cu fireturi de argint, legănîndu-şi sabia cu mîner de aur, prinsă de o diagonală brodată tot cu aur, şi purtînd o pălărie cu boruri mari şi împodobită cu o pană încovoiată de sub care se vedeau buclele ondulate cu grijă, negre ca pana corbului.

— Fiţi binevenit pe bordul corăbiei *Cinco Llagas*, scumpe domnule colonel — i se adresă plantatorului o voce întrucîtva cunoscută. Am căutat să folosim cît mai bine garderoba spaniolilor, ca să vă onorăm vizita, deşi dumneavoastră eraţi singura persoană la care n-am îndrăznit să ne gîndim că va veni pe bord. După cum vedeţi, vă aflaţi între prieteni, vechi prieteni de-ai dumneavoastră cu toţii.

Colonelul îl privea cu ochii holbaţi de uimire. Domnul Blood, împodobit cu aceste splendori — ceea ce, de altfel, corespundea înclinaţiilor sale fireşti — cu faţa îngrijit rasă şi cu părul frezat cu migală, părea mult mai tînăr. De fapt, nu arăta să aibă mai mult de 33 de ani, care era şi vîrsta lui adevărată.

— Peter Blood ! Era o exclamaţie de uimire, urmată repede de una plină de satisfacţie : Va să zică dumneata ai fost ?

— Eu însumi. Eu însumi şi aceşti prieteni ai dumneavoastră.

Domnul Blood îndepărtă dantela fină de la încheietura mîinii pentru a arăta spre şirurile de oameni care stăteau în poziţie de drepţi. Colonelul îi privi mai îndeaproape.

— Al dracului să fiu ! strigă el, cu o bucurie nechibzuită. Şi cu aceşti indivizi ai reuşit dumneata să iei corabia spaniolă şi să-i pui cu botul pe labe pe cîinii ăştia ? Grozav ! A fost o faptă eroică !

— Eroică spuneţi ? Pe cinstea mea, a fost legendară ! Cred că vă daţi seama de amploarea şi de profunzimea geniului meu.

Colonelul se aşeză pe marginea tambuchiului, îşi scoase pălăria cu boruri mari şi îşi şterse fruntea.

— Mă uluieşti — spuse el, cu răsuflarea tăiată. Pe viaţa mea, m-ai uluit ! Să fii în stare să pui din nou mîna pe bani şi să capturezi corabia asta superbă, cu tot ce se află în ea ! De bună seamă că conţine lucruri cu care vom putea să ne recuperăm o parte din pierderile pe care le-am suferit. Pe cinstea mea, meriţi să fii răsplătit cum se cuvine pentru asta.

— Împărtăşesc întru totul părerea dumneavoastră.

— Să fiu al dracului, meritaţi cu toţii să fiţi răsplătiţi şi dracu să mă ia dacă n-o să vedeţi că ştiu să fiu recunoscător.

— Asta-i perfect — spuse domnul Blood. Priblema este cît de mult merităm şi cît de recunoscător vă veţi arăta.

Colonelul îl privi cu atenţie. Pe faţa lui se aşternu o umbră de surprindere.

— Ei bine, excelenţa sa va scrie în Anglia despre fapta voastră eroică şi probabil că o parte din pedeapsă vă va fi iertată.

— Mărinimia regelui Iacob este binecunoscută — spuse în bătaie de joc Nathaniel Hagthorpe, care stătea alături, iar cineva din rîndurile condamnaţilor cuteză să rîdă.

Colonelul Bishop sări în picioare. Era străbătut de primul fior de nelinişte. Îi veni în gînd că cei de pe bord ar putea să nu fie chiar aşa de prietenoşi cum păreau.

— Şi mai este o chestiune — începu din nou domnul Blood. Este vorba de bătaia pe care mi-o datoraţi. Sînteţi un om de cuvînt în asemenea chestiuni, domnule colonel, chiar dacă nu sînteţi, poate, şi în altele, şi, după cît mi-aduc aminte, mi-aţi făgăduit să nu-mi lăsaţi nici o bucăţică de piele teafără pe spinare.

Plantatorul schiţă un gest, vrînd să pună capăt discuţiei. Părea că se simte ofensat :

— Ei, las-o ! După fapta minunată pe care ai săvîrşit-o, crezi că mă mai pot gîndi la asemenea lucruri ?

— Sînt fericit că priviţi astfel problema. Dar nu pot să nu mă gîndesc că a fost un mare noroc pentru mine că spaniolii au venit ieri, şi nu azi, fiindcă altfel m-aş afla acum în aceeaşi stare ca Jeremy Pitt. Şi, în acest caz, unde aţi fi găsit omul de geniu care să-i pună cu botul pe labe pe ticăloşii ăştia de spanioli ?

— La ce bun să mai vorbim de asta ?

— Trebuie să insist asupra acestor lucruri, dragă domnule colonel. Aţi dat dovadă de prea multă perversitate şi cruzime în viaţa dumneavoastră şi de aceea doresc ca cele întîmplate acum să vă fie o lecţie, o lecţie pe care s-o ţineţi minte, cel puţin spre binele celor ce-ar putea veni după noi. În dunetă se afla Jeremy Pitt, cu spinarea pictată în toate culorile curcubeului. Bietul băiat n-o să-şi vină în fire nici într-o lună. Dacă n-ar fi venit spaniolii, poate că ar fi fost acuma mort, şi eu, o dată cu el.

Hagthorpe se apropie de ei. Era un bărbat blond, înalt şi viguros, cu un chip plăcut, cu trăsături pronunţate.

— De ce vă mai irosiţi timpul în zadar cu porcul ăsta ? întrebă fostul ofiţer din marina regală. Aruncaţi-l peste bord şi isprăviţi odată cu el.

Colonelul holbă ochii cît cepele.

— Ce dracu vrei să spui ? urlă el.

— Sînteţi un om foarte norocos, colonele, deşi habar n-am cărui fapt se datoreşte norocul dumneavoastră.

Atunci interveni un altul, Wolverstone cel musculos şi cu un singur ochi, mai puţin milostiv decît politicosul său tovarăş de sclavie.

— Spînzuraţi-l de un capăt de vergă ! strigă el cu o voce adîncă şi mînioasă, şi mai mulţi sclavi, aliniaţi pe bord, încuviinţară propunerea.

Colonelul tremura. Domnul Blood se întoarse spre ei. Era foarte calm.

— Te rog, Wolverstone — spuse el. Eu îmi rezolv problemele aşa cum cred eu de cuviinţă. Doar asta a fost înţelegerea dintre noi. Te rog să-ţi aduci aminte. Ochii lui se plimbară de-a lungul şirurilor, lăsînd să se vadă limpede că se adresează tuturor. Doresc ca domnul colonel Bishop să rămînă în viaţă. Unul din motive este acela că am nevoie de el ca ostatic. Dacă insistaţi să-l spînzurăm, va trebui să mă spînzuraţi şi pe mine o dată cu el. Dacă nu-mi ascultaţi ordinele, mă înapoiez la ţărm.

Tăcu. Nimeni nu răspunse. Sclavii stăteau în fața lui, unii lași, alții gata să se revolte, în afară de Hagthorpe, care ridică din umeri și zîmbi plictisit. Domnul Blood începu iar să vorbească :

— Vă rog să înțelegeți că la bordul unei corăbii nu există decît un singur comandant. Așa. Se întoarse din nou spre colonelul uluit : Deși vă făgăduiesc că veți trăi, sînt nevoit să vă țin pe bord, așa cum ați auzit, drept chezășie pentru buna comportare a guvernatorului Steed și a celor ce au mai rămas în fort, pînă ajungem în larg.

— Pînă ajungeți... — groaza îl opri pe colonel să repete restul acestei fraze de necrezut.

— Întocmai — zise Peter Blood și se întoarse apoi spre ofițerii care îl însoțiseră pe colonel : Barca vă așteaptă, domnilor. Cred că ați reținut vorbele mele. Transmiteți-le excelenței sale, împreună cu complimentele mele.

— Dar, domnule... — începu unul din ei.

— Nu mai am nimic de adăugat, domnilor. Numele meu este Blood, cu voia dumneavoastră, căpitanul Blood, comandantul corăbiei *Cinco Llagas*, pe care am luat-o ca pradă de război de la don Diego de Espinosa y Valdez, care este prizonierul meu la bord. Trebuie să înțelegeți că am răsturnat situația nu numai în ceea ce îi privește pe spanioli. Iată scara. O să găsiți că este mult mai comod să coborîți pe ea, decît să fiți aruncați peste bord, lucru care se va întîmpla cu siguranță dacă mai zăboviți.

Ofițerii plecară, deși nu fără oarecare îmbrînceală și fără să le mai pese de urletele colonelului Bishop, a cărui furie de nedescris era sporită și de groaza de a se afla la cheremul unor oameni despre care știa foarte bine că au toate motivele să-l urască.

Vreo șase dintre condamnați — în afară de Jeremy Pitt, cu desăvîrșire incapabil de a face ceva — aveau unele cunoștințe superficiale în materie de marinărie. Singur Hagthorpe, care, deși fusese ofițer combatant, nespecializat în ale navigației, știa totuși să conducă o corabie, și sub comanda lui se pregătiră s-o pornească la drum.

După ce ridicară ancora și întinseră vela cea mare, ieșiră în larg, mînați de o briză ușoară, fără ca cei din fort să încerce a-i împiedica.

În timp ce navigau în apropierea promontoriului, la est de golf, Peter Blood se întoarse spre colonel, care, păzit de o santinelă și cuprins de panică, sta abătut pe marginea tambuchiului principal.

— Știți să înotați, domnule colonel ?

Colonelul Bishop ridică ochii spre Blood. Obrazul lui mare era galben și, în momentul acela, părea nefiresc de fleșcăit. Totuși ochii lui mici ca mărgelele străluceau ca niciodată.

— În calitate de medic al dumneavoastră vă prescriu o cursă de înot ca să vă mai temperați nervii înfierbîntați. Blood dădu această lămurire pe un ton amabil și, neprimind nici un răspuns, continuă : Ați avut mare noroc că nu sînt din fire tot așa de însetat de sînge ca unii dintre prietenii mei de aici. A trebuit să mă lupt al dracului ca să-i conving să nu se răzbune. Mă îndoiesc că sînteți demn de osteneala pe care mi-am dat-o pentru dumneavoastră.

Blood mințea. Nu se îndoia cîtuși de puțin. Dacă ar fi fost după dorința lui și după cum se simțea îmboldit, l-ar fi spînzurat pe colonel de o funie scurtă, socotind că a făcut o faptă lăudabilă. Doar gîndul la Arabella Bishop îl îndemna să-l ierte pe colonel și să se opună dorinței legitime de răzbunare a tovarășilor săi, chiar cu riscul de a-i împinge la revoltă. Favoarea pe care o arătase colonelului se datora numai faptului că era unchiul Arabellei, deși lui Bishop nici nu i-ar fi putut trece prin gînd un asemenea motiv.

— Aveți posibilitatea să vă salvați viața, făcînd o cursă de înot — continuă Peter Blood. Pînă la dig nu este decît un sfert de milă și, cu norocul dumneavoastră dintotdeauna, veți reuși să ajungeți pînă acolo. De altfel, al dracului să fiu, sînteți destul de gras ca să puteți pluti. Haideți ! Nu ezitați ! Altfel s-ar putea să fiți obligat să faceți cu noi o călătorie lungă, și naiba știe ce vi se mai poate întîmpla pe drum. Știți că nu sînteți iubit mai mult decît meritați.

Colonelul Bishop își stăpîni furia și se ridică de jos. Tiran nemilos, care nu simțise niciodată nevoia de a-și stăpîni pornirile, se vedea silit acum de o soartă vrăjmașă să se abțină, și asta tocmai în clipa cînd furia lui ajunsese la paroxism.

Peter Blood dădu un ordin. O scîndură fu împinsă peste bord și fixată acolo.

— Poftiți, vă rog, domnule colonel — spuse el, cu un gest larg și grațios.

Colonelul se uită la căpitan și în privirea lui sălășluia infernul. Apoi, hotărîndu-se și luîndu-și cel mai grozav aer cu putință, căci nimic altceva nu-i putea fi de vreun folos, își scoase cizmele, se dezbrăcă de frumoasa-i haină de lustrin de culoarea biscuitului și se cățără pe scîndură. Se opri o clipă, ținîndu-se cu mîna de bord, și privi îngrozit la apa verde ce se învolbura dedesubtul lui, la aproximativ treizeci de picioare.

— Doar o mică plimbare, dragă domnule colonel — vorbi un glas mieros și batjocoritor în spatele lui.

Ținîndu-se încă cu mîna de bord, colonelul Bishop privi șovăitor în jurul lui și văzu parapetul navei ticsit de fețe arse de soare, fețele unor oameni care pînă mai ieri ar fi pălit doar să se fi încruntat un pic și care acum îl priveau rînjind cu răutate.

Timp de cîteva clipe, furia fu mai tare decît frica. Începu să-i ocărască cu vorbe pline de venin și lipsite de noimă, după care păși pe scîndură. Izbuti să mai facă vreo trei pași înainte de a-și pierde echilibrul și de a se prăvăli în apa verde de dedesubt.

Cînd apăru din nou la suprafață, respirînd convulsiv, corabia *Cinco Llagas* se afla la mai multe optimi de milă depărtare, plutind în direcția vîntului. Pe deasupra apei ajungeau pînă la el strigătele batjocoritoare de rămas bun ale condamnaților, strigăte care înfipseră și mai adînc în sufletul lui pironul mîniei neputincioase.

C A P I T O L U L X

DON DIEGO

Don Diego de Espinosa y Vladez se trezi și privi cu ochi apatici cabina sa inundată de lumina soarelui ce intra pe ferestrele pătrate de la pupa. Din cauza durerii groaznice pe care o simțea la cap, scoase un geamăt și închise din nou ochii. Așa cum zăcea întins, încercă să se gîndească, să se plaseze în timp și spațiu. Dar din pricina durerii de cap care-l chinuia și a confuziei ce domnea în mintea lui îi fu imposibil să zămislească un singur gînd coerent.

Un vag sentiment de neliniște îl făcu să deschidă iar ochii și să cerceteze locul unde se afla. Părea neîndoielnic că zăcea culcat în cabina cea mare a propriei sale corăbii, *Cinco Llagas*, astfel că neliniștea care-l scormonea era, desigur, neîntemeiată. Și totuși unele reminiscențe obscure venite în ajutorul cugetării îl siliră să ajungă la concluzia că ceva nu-i în regulă. Poziția joasă a soarelui care umplea cabina cu o lumină aurie ce intra prin ferestrele pătrate îl îndemnă să creadă, la prima vedere, că este dis-de-dimineață, bineînțeles presupunînd că nava merge spre vest. Îi veni însă în gînd că lucrurile ar putea sta și altfel. De pildă ca nava să se-ndrepte spre est. Însă asta ar fi însemnat că e sfîrșitul după-amiezii. Iar că se aflau în plin mers, de lucrul acesta îți dădeai seama după ușoara ridicare a provei. Dar cum de era cu putință ca nava să meargă, și el, comandantul ei, să nu știe dacă navigau spre vest sau spre est și încotro navigau ?

Se gîndi la întîmplările din ajun, dacă de fapt se petrecuseră ieri, și nu alaltăieri. Își aducea perfect aminte de incursiu-

nea încununată de succes şi, relativ, uşor executată asupra insulei Barbados. În minte i se perindară vii toate amănuntele pînă în clipa cînd, revenind la bord, păşise pe puntea propriei lui nave. Din acest moment, amintirile lui încetau brusc şi inexplicabil.

Începuse a-şi chinui din nou mintea cu fel şi fel de presupuneri cînd uşa se deschise şi, parcă într-adins ca să-i sporească buimăceala, don Diego văzu intrînd în cabină cel mai bun costum de haine pe care-l avea. Era vorba de un costum de haine deosebit de elegant şi specific spaniol, croit din tafta neagră şi împodobit cu fireturi de argint, pe care şi-l lucrase acum un an la Cadiz. Îl cunoştea în cele mai mici amănunte, aşa că era imposibil să greşească.

Costumul se opri ca să închidă uşa şi înaintă apoi spre divanul pe care stătea întins comandantul spaniol. Îmbrăcat în acest costum, venea un gentilom înalt şi zvelt, cam de aceeaşi înălţime şi aproape la fel ca don Diego. Văzîndu-l pe spaniol că-l priveşte uimit şi cu ochii holbaţi, gentilomul mări pasul.

— Ei ? V-aţi trezit ? întrebă el în spaniolă.

Bărbatul întins pe divan îşi ridică zăpăcit privirile spre o pereche de ochi albaştri-deschis care-l cercetau de pe un obraz ars de soare şi batjocoritor, încadrat de bucle negre. Însă spaniolul era prea uluit ca să poată răspunde.

Degetele străinului atinseră capul lui don Diego, iar acesta se strîmbă, ţipînd de durere.

— Doare, ai ? întrebă străinul. Luă încheietura mîinii lui don Diego între degetul cel mare şi arătător.

De-abia atunci spaniolul cel uluit începu să vorbească :

— Sînteţi medic ?

— Printre altele. Gentilomul cel smead continuă să examineze pulsul pacientului. Constant şi regulat — anunţă el într-un tîrziu şi dădu drumul mîinii. N-aţi păţit-o prea rău.

Cu mari sforţări, don Diego reuşi să se aşeze în capul oaselor pe divanul de pluş roşu.

— Cine naiba sînteţi ? întrebă el. Şi ce naiba căutaţi îmbrăcat în hainele mele şi la bordul corăbiei mele ?

Sprîncenele negre şi drepte se ridicară în sus şi un zîmbet imperceptibil flutură pe buzele gurii mari.

— Mă tem că deliraţi încă. Corabia aceasta nu este a dumneavoastră. Corabia este a mea şi tot ale mele sînt şi hainele.

— Corabia dumneavoastră ? întrebă celălalt, înspăimîntat, adăugînd apoi şi mai înspăimîntat : Hainele dumneavoastră ? Păi... atunci... Ochii lui priviră înnebuniţi în jur. Explorară din nou cabina, scrutînd cu atenţie fiecare obiect cunoscut. Sînt nebun ? întrebă el, în sfîrşit. Nu-i aşa că aceasta este corabia *Cinco Llagas* ?

— Da, corabia *Cinco Llagas*.

— Atunci... — spaniolului i se opri vorba-n gît, iar privirea i se tulbură şi mai vîrtos. *Valga me Dios*[1] *!* strigă el ca un om supus la cazne. Vreţi să-mi spuneţi, poate, că dumneavoastră sînteţi don Diego de Espinosa ?

— A, asta nu. Numele meu este Blood, căpitanul Peter Blood. Această frumoasă corabie şi acest superb costum de haine sînt ale mele, în virtutea dreptului învingătorului. Tot aşa cum şi dumneavoastră, don Diego, sînteţi prizonierul meu.

Deşi explicaţia era surprinzătare, ea îl linişti pe don Diego, deoarece era mult mai puţin surprinzătoare decît lucrurile pe care începuse să şi le imagineze el.

— Dar... dumneavoastră nu sînteţi spaniol ?

— Mă măguliţi pentru accentul castilian. Am cinstea să fiu irlandez. Vă gîndiţi, probabil, că s-a întîmplat o minune. Chiar aşa şi este. O minune săvîrşită de geniul meu, care este considerabil de mare.

Căpitanul Blood împrăştie misterul, istorisindu-i pe scurt cele petrecute. Ascultîndu-i povestea, faţa spaniolului se coloră pe rînd în roşu şi alb. Don Diego îşi duse mîna la ceafă şi descoperi acolo, ca o confirmare a celor auzite, o umflătură cît un ou de porumbel. Apoi îl privi cu ochi înspăimîntaţi pe sardonicul căpitan Blood.

— Şi fiul meu ? Ce s-a întîmplat cu fiul meu ? strigă el. Era cu mine în barca ce m-a adus la bord.

— Fiul dumneavoastră se află în siguranţă. El şi echipajul navei, împreună cu tunarul dumneavoastră şi cu oamenii lui, stau la largul lor în cală, puşi în lanţuri.

Don Diego se întinse din nou pe divan, aţintindu-şi ochii negri şi strălucitori pe chipul arămit de soare aplecat deasu-

[1] Vai de păcatele mele (în limba spaniolă în text).

pra lui. Izbuti să se liniştească. La urma urmelor, poseda stoicismul propriu meseriei sale pline de primejdii. În această acţiune riscantă, soarta i se arătase potrivnică. Situaţia fusese răsturnată în defavoarea lui chiar în clipa izbîndei. Se împăcă deci cu această situaţie, resemnat ca un fatalist.

Plin de un calm desăvîrşit, el întrebă :

— Şi acum, domnule căpitan ?

— Şi acum — răspunse căpitanul Blood (ca să folosim titlul pe care şi-l luase singur) — fiind un om cu suflet bun, îmi pare rău să constat că nu aţi decedat de pe urma loviturii pe care v-am dat-o. Fiindcă aceasta înseamnă că va trebui să vă deranjaţi să mai muriţi o dată.

— Ah ! Don Diego respiră adînc. Este oare neapărat necesar să se întîmple acest lucru ? întrebă el, netulburat în aparenţă.

Ochii albaştri ai căpitanului Blood încuviinţară comportarea spaniolului.

— Puneţi-vă singur această întrebare — zise el. Spuneţi-mi ca pirat cu experienţă şi necruţător cum sînteţi, ce aţi face dumneavoastră în locul meu ?

— Ah ! Există însă o diferenţă. Don Diego se ridică în capul oaselor, ca să discute chestiunea : Diferenţa constă în aceea că, spre deosebire de mine, dumneavoastră vă lăudaţi că sînteţi un om bun.

Căpitanul Blood se cocoţă pe marginea mesei lungi de stejar.

— Da, dar nu şi nebun — replică el. Nu pot admite ca acest înnăscut sentimentalism irlandez să mă împiedice de a săvîrşi ceea ce este necesar şi just. Dumneavoastră şi celelalte canalii ale dumneavoastră care au scăpat cu viaţă sînteţi o primejdie pentru corabia mea. În afară de asta, stăm cam slab cu apa şi proviziile. Ce-i drept, din fericire sîntem puţini, însă dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră sporiţi numărul gurilor într-un fel care nu ne convine. Aşa că, din orice punct de vedere am privi chestiunea, prudenţa ne obligă să ne refuzăm plăcerea de a vă avea tovarăşi de drum şi, învîrtoşindu-ne inimile tandre în faţa inevitabilului, să vă rugăm a ne face serviciul de a sări peste bord.

— Înţeleg — spuse spaniolul, gînditor. Îşi coborî picioarele de pe divan şi se aşeză pe marginea lui, rezemîndu-şi coatele pe genunchi. Îşi dădea seama cu ce fel de om avea de-a face şi de aceea îi răspunse cu o politeţe prefăcută şi cu o nepăsare amabilă, potrivită cu felul de a fi al lui Blood. Mărturisesc că motivele dumneavoastră sînt foarte puternice — încuviinţă don Diego.

— Îmi luaţi o piatră de pe inimă — răspunse căpitanul Blood. N-aş vrea să par mai aspru decît este necesar, mai cu seamă că şi eu, şi tovarăşii mei vă datorăm atît de mult. Fiindcă, indiferent ce a însemnat pentru alţii, incursiunea dumneavoastră asupra insulei Barbados a fost cît se poate de binevenită pentru noi. Aşadar, sînt fericit că sînteţi de acord că nu am altă alternativă.

— Dar, dragă prietene, n-am spus că sînt întru totul de acord.

— Dacă puteţi să-mi faceţi o altă propunere, voi fi fericit să o examinez.

Don Diego îşi mîngîie barba neagră şi ascuţită :

— Puteţi să-mi acordaţi un răgaz pînă mîine dimineaţă, ca să reflectez ? Mă doare capul atît de cumplit, încît sînt incapabil să gîndesc. Cred că sînteţi de aceeaşi părere că o asemenea chestiune trebuie examinată serios.

Căpitanul Blood se ridică. Luă de pe poliţă un ceasornic cu nisip cu ajutorul căruia se puteau măsura jumătăţile de oră, îl răsturnă astfel ca globul ce conţinea nisipul roşu să fie sus şi îl aşeză pe masă :

— Îmi pare rău că trebuie să vă presez într-o asemenea chestiune. Tot ce vă pot acorda este o jumătate de oră. Dacă pînă în clipa cînd se va fi scurs şi ultimul firişor de nisip nu veţi fi în stare să-mi propuneţi o altă soluţie acceptabilă, mă voi vedea silit, împotriva voinţei mele, să vă rog să săriţi peste bord împreună cu prietenii dumneavoastră.

Căpitanul Blood se înclină, ieşi din cabină şi încuie uşa.

Cu coatele pe genunchi şi cu capul în mîini, don Diego se uita cum se scurge nisipul de culoare ruginie din globul de sus în cel de jos al ceasornicului. Şi pe măsură ce privea, zbîrciturile obrazului său slab şi smead se adînceau din ce în ce mai mult. În clipa cînd căzu ultimul fir de nisip, uşa cabinei se deschise din nou. Spaniolul oftă şi îşi îndreptă spinarea pentru a-i da căpitanului Blood răspunsul pe care acesta îl aştepta.

— M-am gîndit la o posibilitate, domnule căpitan, dar ea depinde de generozitatea dumneavoastră. Aceea de a ne duce pînă la țărmul uneia din insulele acestui arhipelag pestilențial și de a ne lăsa să ne descurcăm singuri.

Căpitanul Blood își țuguie buzele.

— Soluția aceasta prezintă anumite dificultăți — spuse el încet.

— M-am temut că așa are să fie. Don Diego oftă din nou și se ridică în picioare : Să nu mai vorbim de asta.

Ochii albaștri-deschis îl pipăiau ca niște lame de oțel.

— Nu vă e frică de moarte, don Diego ?

Spaniolul își înalță capul și încruntă sprîncenele :

— Întrebarea este jignitoare, domnule.

— Atunci dați-mi voie să o pun altfel, poate mai potrivit. Nu doriți să trăiți ?

— A, la întrebarea aceasta pot să vă răspund. Doresc să trăiesc. Și cu atît mai mult doresc ca fiul meu să trăiască. Dar această dorință nu va face din mine un laș pentru a vă face plăcere dumneavoastră, domnule maestru al sarcasmului.

Era primul semn de mînie sau de ură pe care spaniolul îl dădea în vileag. Căpitanul Blood nu-i răspunse deîndată. Ca și mai înainte, el se cocoță pe colțul mesei :

— Ați fi dispus, domnule, să cîștigați viața și libertatea dumneavoastră, a fiului dumneavoastră și a celorlalți spanioli aflați pe bord ?

— Să le cîștig ? întrebă don Diego.

Ochilor atenți și albaștri al lui Peter Blood nu le scăpă fiorul ce străbătu trupul spaniolului.

— Să le cîștig, spuneți ? Ei bine, dacă serviciul pe care vreți să mi-l cereți nu-mi poate atinge onoarea...

— S-ar putea oare să mă fac vinovat de așa ceva ? protestă căpitanul Blood. Îmi dau seama că și un pirat poate avea sentimentul onoarei. Și continuă, spunîndu-i ce dorește de la el. Dacă priviți pe fereastră, don Diego, vedeți la orizont ceva ce pare a fi un nor. Este insula Barbados, care se vede în urma noastră. Am navigat toată ziua spre est, cu vîntul în spate, doar cu un singur gînd : să punem între noi și insula Barbados cea mai mare depărtare cu putință. Acum însă, cînd pămîntul aproape că nu se mai vede, nu știm ce să facem. Singurul dintre noi care cunoaște arta navigației are febră și delirează de pe urma faptului că a fost maltratat pe insulă înainte de a-l fi luat cu noi. Eu pot comanda o corabie într-o bătălie navală și am la bord unul sau doi oameni care m-ar ajuta într-o asemenea operație. Dar despre tainele mai ascunse ale marinăriei, despre arta de a-ți dibui drumul pe întinsul fără urme al oceanului, nu știu nimic. A ne ține într-una aproape de coastă și a naviga la întîmplare prin arhipelagul acesta pe care dumneavoastră l-ați denumit așa de potrivit pestilențial, ar însemna să ne ducem singuri la pierzanie, după cum vă puteți lesne închipui. Astfel că propunerea pe care vreau să v-o fac este următoarea : dorim să ne-ndreptăm spre colonia olandeză Curaçao, cît mai direct posibil. Dacă vă eliberez pe cuvînt de onoare, ne dați asigurarea solemnă c-o să ne conduceți acolo ? Dacă vă țineți de cuvînt, vă eliberez pe dumneavoastră și pe oamenii dumneavoastră, în clipa cînd ajungem la destinație.

Don Diego își plecă fruntea și se-ndreptă gînditor spre fereastră. Rămase un timp acolo, privind oceanul însorit și apa care se învolbura în jurul uriașei corăbii, corabia lui pe care acești cîini de englezi i-o furaseră, corabia lui pe care i se cerea să o conducă fără primejdii într-un port unde o va pierde definitiv și unde va fi echipată ca să lupte împotriva celor din neamul lui. Iată ce atîrna într-un taler al balanței. În celălalt taler se aflau viețile a șaisprezece oameni. De paisprezece dintre ele nu-i păsa prea mult lui don Diego, însă celelalte două erau viața lui și a fiului lui.

În cele din urmă se întoarse. Din cauză că stătea cu spatele spre lumină, Peter Blood nu putu să vadă cît era de palid la față.

— Primesc — spuse el.

DRAGOSTE FILIALĂ

În baza cuvîntului dat, don Diego de Espinosa căpătă dreptul de a se mişca liber pe corabia al cărei stăpîn fusese odată, iar navigaţia fu lăsată în întregime pe seama lui. Din cauză că englezii aflaţi la bordul navei nu se familiarizaseră încă cu Marea Caraibilor şi fiindcă nici măcar cele întîmplate la Bridgetown nu fuseseră îndeajuns ca să-i înveţe să considere pe fiecare pirat spaniol drept o canalie setoasă de sînge şi trădătoare care trebuie ucisă pe loc, ei îl tratau pe don Diego cu politeţe, datorită, de altfel, şi curtoaziei pline de amabilitate pe care le-o arăta acesta. Spaniolul lua masa în cabina cea mare, împreună cu Blood şi cu cei trei ofiţeri aleşi de echipaj ca să-l asiste: Hagthorpe, Wolverstone şi Dyke.

Găsiră în don Diego un tovarăş plăcut şi chiar amuzant, iar sentimentele prieteneşti pe care le nutreau faţă de el se datorau poate tăriei de caracter şi admirabilei seninătăţi cu care acesta înfrunta vitregia soartei.

Era imposibil ca cineva să-l bănuiască pe don Diego că nu juca cinstit. De altfel, ar fi fost greu să-ţi imaginezi ce l-ar putea determina să nu fie cinstit. Nu se arătase el cu desăvîrşire sincer faţă de ei ? Nu le arătase greşeala pe care o comiseseră navigînd cu vîntul în spate atunci cînd părăsiseră insula Barbados ? Ar fi trebuit să plece din insulă navigînd împotriva vîntului, spre Marea Caraibilor şi îndepărtîndu-se de arhipelag. Aşa cum se prezenta acuma situaţia, vor fi nevoiţi să treacă din nou prin arhipelag pentru a se îndrepta apoi spre Curaçao, iar acest drum nu era lipsit de anumite riscuri. În

oricare punct dintre insule ar putea întîlni o navă, egală sau superioară ca forţe, şi, indiferent de naţionalitatea acesteia, fie ea spaniolă sau engleză, situaţia lor va fi la fel de grea, fiindcă, datorită numărului redus de oameni de care dispuneau, nu vor fi în stare să lupte. Pentru a micşora pe cît posibil primejdia, don Diego îndreptă corabia mai întîi spre sud, iar apoi spre vest, şi astfel, urmînd drumul ce trecea cam pe la jumătatea distanţei dintre insula Tobago şi insula Grenada, ei traversară zona periculoasă fără a întîmpina vreo primejdie, pătrunzînd în apele relativ sigure ale Mării Caraibilor.

— Dacă vîntul continuă să sufle — le spuse el în seara aceea la cină, după ce le comunicase poziţia — vom atinge insula Curaçao în trei zile.

Deşi vîntul a bătut cu aceeaşi tărie în următoarele trei zile, înteţindu-se chiar într-o oarecare măsură în ziua a doua, totuşi, cînd cea de a treia noapte coborî deasupra lor, ei nu dăduseră încă de uscat. *Cinco Llagas* spinteca valurile unei mări încinse din toate părţile de bolta albastră a cerului. Cuprins de nelinişte, căpitanul Blood îi vorbi despre acest lucru lui don Diego.

— Vom ajunge mîine dimineaţă — îi răspunse spaniolul, calm şi ferm în convingerea lui.

— Pe toţi sfinţii, îmi spuneţi într-una „mîine dimineaţă", fără ca acest „mîine" să vină odată.

— Vă asigur că acest „mîine" vine de astă dată. Oricît de timpuriu va fi ceasul la care vă veţi scula, o să vedeţi în faţa dumneavoastră uscatul, don Pedro.

Căpitanul Blood se declară mulţumit şi se duse să-l viziteze pe Jeremy Pitt, pacientul său, a cărui stare îi dăduse lui don Diego posibilitatea să-şi salveze viaţa. De douăzeci şi patru de ore bolnavul nu mai avea febră şi, datorită îngrijirilor lui Peter Blood, spinarea lui sfîrtecată începuse să se vindece. Îşi revenise atît de bine, încît începu să se plîngă că este ţinut la pat, precum şi de căldura din cabină. Pentru a-i face pe plac, căpitanul Blood îi îngădui să iasă pe punte şi să ia aer, astfel că, în timp ce ultimele raze ale soarelui se stingeau pe cer, Jeremy Pitt părăsi cabina la braţul căpitanului.

Aşezat pe capacul tambuchiului, tînărul din Somersetshire îşi umplu cu nespusă plăcere plămînii cu aerul răcoros al nopţii, mărturisind însoţitorului său că simte cum reînvie.

Apoi, cu instinctul lui de marinar, își aruncă ochii pe bolta întunecată a cerului presărată cu mii și mii de puncte luminoase. Un timp, ochii lui cercetară bolta cu o privire distrată și leneșă. Apoi, brusc, începu să se uite cu luare-aminte. Privi în jurul lui, pe urmă la căpitanul Blood, care stătea în picioare lîngă el.

— Ai vreo idee despre astronomie, Peter ? întrebă tînărul.

— Despre astronomie ? Pe cinstea mea, nu sînt în stare să deosebesc Centura lui Orion de cea a lui Venus.

— Așa... va să zică ! Îmi închipui că și ceilalți membri ai acestui echipaj nepriceput știu tot atîta despre astronomie ca și tine.

— Ar fi mai politicos din partea ta să presupui că știu mai mult ca mine.

Jeremy Pitt arată în sus un punct luminos de pe cer, aflat deasupra provei, înspre tribord.

— Asta e Steaua polară — spuse el.

— Zău ? Asta este ? Sfinte Dumnezeule ! Mă miră că poți s-o distingi de celelalte !

— Și faptul că Steaua polară se află în fața noastră deasupra provei și înspre tribord, înseamnă că ne îndreptăm spre nord-nord-vest, sau poate chiar nord-cart-nord-vest, fiindcă mă îndoiesc că drumul nostru se abate spre vest cu mai mult de zece grade față de nord.

— Și de ce n-ar trebui să fie așa ? se miră căpitanul Blood.

— Fiindcă mi-ai spus că navigăm dinspre arhipelag spre vest, printre insulele Tobago și Grenada, și că ne îndreptăm spre Curaçao. Dacă acesta ar fi drumul nostru, atunci Steaua polară ar trebui să se afle în unghi drept cu linia navei, adică acolo.

Într-o clipă, domnul Blood ieși din toropeala ce pusese stăpînire pe el pînă atunci. Mai-mai că îngheță de frică și căscă gura ca să vorbească, cînd o rază de lumină străbătu întunericul deasupra capetelor lor, ieșind pe ușa cabinei de la pupa, deschisă tocmai în clipa aceea. Ușa se închise și îndată se auziră pași pe scară. Se apropia don Diego. Degetele căpitanului Blood strînseră umărul lui Jerry ca să-i dea a înțelege să tacă. Îl strigă apoi pe spaniol, vorbindu-i englezește, așa cum obișnuia cînd erau și alții de față.

— Vreți să lămuriți o mică controversă dintre noi, don Diego ? spuse el, glumeț. Domnul Pitt și cu mine avem păreri deosebite asupra locului unde se află Steaua polară.

— Zău ? Spaniolul vorbea degajat. Îți făcea impresia că-i vine să rîdă, și motivul se văzu în fraza următoare : Nu mi-ați spus doar că domnul Pitt este navigatorul dumneavoastră ?

— În lipsă de altul mai bun — răspunse rîzînd căpitanul, cu un dispreț amical. Ei bine, sînt gata să pun rămășag cu el pe o sută de dolari spanioli că Steaua polară este asta. Și întinse brațul spre un punct luminos de pe cer în unghi drept cu linia navei.

Mai tîrziu îi spuse lui Pitt că, dacă don Diego i-ar fi dat dreptate, l-ar fi înjunghiat pe loc. Totuși, departe de a face așa ceva, spaniolul îl luă peste picior :

— Aveți siguranța pe care o dă neștiința, don Pedro. Așa că veți pierde. Steaua polară este asta — și întinse mîna spre ea.

— Sînteți sigur ?

— Dar, dragă don Pedro (tonul spaniolului exprima un protest amuzat), este oare posibil să mă-nșel. Și-apoi, în afară de asta, nu avem busola ? Veniți la habitaclu să vedem încotro mergem.

Sinceritatea desăvîrșită și purtarea degajată a omului care nu are nimic de ascuns spulberară pe loc bănuiala ce încolțise atît de brusc în mintea căpitanului Blood. Dar Pitt nu putea fi ușor convins :

— În cazul acesta, don Diego, sînteți bun să-mi spuneți cum se face că, deși destinația noastră este insula Curaçao, am luat totuși o asemenea direcție ?

Don Diego nu șovăi cîtuși de puțin.

— Ai dreptate să mă-ntrebi — zise el și oftă. Speram să nu se bage de seamă. Am fost neglijent. De o neglijență condamnabilă. Așa fac întotdeauna. Mă bazez prea mult pe simțul meu de apreciere. Așa că astăzi, cînd am luat din nou în mînă sextantul, am descoperit că navigam cu o jumătate de grad prea mult spre sud. Din cauza asta, Curaçao vine acum drept la nord. Și tot din cauza asta am întîrziat. Dar vom ajunge acolo cu siguranță mîine.

Explicația aceasta așa de satisfăcătoare, dată atît de simplu și cu atîta sinceritate, alungă din mintea lui Peter Blood orice urmă de îndoială cum că don Diego nu și-ar respecta

cuvîntul. Şi, curînd după aceea, cînd spaniolul se retrase, căpitanul Blood îi mărturisi lui Pitt că este absurd din partea lor să-l bănuiască. Indiferent de purtarea lui anterioară, don Diego dovedise că este un om cinstit atunci cînd declarase că mai degrabă e gata să moară, decît să întreprindă ceva ce ar putea să-i atingă onoarea sau să dăuneze patriei sale.

Nou venit în Marea Caraibilor şi nefamiliarizat încă cu aventurierii care o cutreierau, căpitanul Blood îşi mai făcea încă iluzii. Dar zorile zilei următoare aveau să-i nimicească dintr-o dată pentru totdeauna aceste iluzii deşarte.

Păşind pe bord înainte de răsăritul soarelui, el văzu dinaintea lui pămîntul, aşa cum îi făgăduise spaniolul cu o zi înainte. La aproximativ zece mile depărtare se vedea o coastă întinsă, ocupînd linia zării spre est şi vest, cu un promontoriu masiv ce înainta drept spre ei. Privindu-l, căpitanul Blood se încruntă. Nu-şi închipuise că insula Curaçao putea fi atît de mare. De fapt, ceea ce vedea în faţa lui părea să fie nu o insulă, ci chiar continentul.

Drept înainte, la tribord, Blood zări o corabie mare care înainta înfruntînd briza uşoară ce bătea spre uscat, şi socoti că nava se află la o distanţă de trei sau patru mile, iar după cît putea el să aprecieze de la această depărtare, vasul avea un tonaj egal sau chiar superior corăbiei sale. Şi chiar în timp ce o observa, corabia străină îşi schimbă direcţia şi, virînd, porni drept spre ei.

Vreo zece dintre tovarăşii lui se învîrteau pe teugă, privind curioşi înainte, iar glasurile şi rîsetele lor îi ajungeau la urechi străbătînd uriaşa corabie de la un capăt la altul.

— Acolo este Ţara Făgăduinţei, don Pedro — spuse o voce în spatele lui.

În glasul acela răsuna ceva deosebit, o notă de bucurie mocnită, care reînnoi bănuiala încolţită mai demult în mintea lui Blood. Căpitanul îşi îndreptă brusc privirea spre faţa lui don Diego, atît de brusc, încît zîmbetul viclean nu avu timp să dispară mai înainte ca ochii căpitanului Blood să fi trecut ca fulgerul peste chipul spaniolului.

— Dacă mă gîndesc bine, mi se pare cam ciudată satisfacţia pe care o arătaţi, văzînd-o.

— Fireşte ! Spaniolul îşi freca mîinile şi domnul Blood observă că-i tremurau : Satisfacţia unui marinar.

— Sau a unui trădător ? îl întrebă calm domnul Blood.

Şi cum spaniolul se dădea înapoi, cu expresia feţei schimbată subit, ceea ce nu făcea decît să confirme întru totul bănuielile căpitanului, Blood întinse mîna spre ţărmul îndepărtat :

— Ce pămînt este acela ? Ai neruşinarea să-mi spui că este ţărmul insulei Curaçao ? Înaintă spre don Diego, care se trăgea înapoi pas cu pas : Să-ţi spun eu ce pămînt e acesta ? Să-ţi spun ?

Aceste vorbe hotărîte, care, fără a se baza pe ceva concret, dovedeau că englezul cunoaşte adevărul, pare-se că-l uluiră pe spaniol. Timp de cîteva clipe, don Diego nu răspunse nimic. Atunci, pentru a descoperi adevărul, căpitanul Blood riscă o nouă afirmaţie, care însă nu era azvîrlită chiar la-ntîmplare. „O coastă ca aceasta — chibzui el repede — nu poate fi decît sau a insulei Cuba, sau a insulei Hispaniola [1]. În nici un caz nu aparţine continentului." Întrucît Cuba se află situată mai la nord şi mai la vest decît Hispaniola, rezulta că, dacă don Diego avusese de gînd să-l trădeze, se îndreptase spre cel mai apropiat din aceste două teritorii spaniole.

— Acest pămînt, cîine de spaniol mincinos şi sperjur, este insula Hispaniola.

Spunînd acestea, căpitanul Blood privi stăruitor faţa negricioasă, acum îngălbenită, pentru a putea citi, oglindită acolo, justeţea sau greşeala ipotezei sale. Retrăgîndu-se într-una, spaniolul ajunsese la mijlocul punţii de la pupa, unde pînza arborelui artimon alcătuia o perdea care-i ascundea pe amîndoi de privirile englezilor aflaţi dedesubt. Buzele lui se schimonosiră într-un zîmbet cinic.

— Ah, *perro ingles*, ştii prea multe — rosti el în şoaptă şi se repezi la căpitan să-l înhaţe de gît.

Strînş încleştaţi, se clătinară cîteva clipe şi căzură apoi pe punte, după ce căpitanul Blood, cu piciorul drept, îi puse piedică spaniolului, făcînd să-i fugă pămîntul de sub tălpi. Acesta se bizuise prea mult pe forţa lui, într-adevăr foarte mare, dar nu putuse face faţă muşchilor de oţel ai irlandezului căliţi în timpul din urmă de vicisitudinile sclaviei. Intenţia spaniolului fusese să-l sugrume pe Blood pentru a cîştiga astfel jumătatea de oră, probabil necesară ca frumoasa corabie ce se-ndrepta spre ei să se apropie îndeajuns. Era, desigur, o navă

[1] Denumirea dată de Columb insulei Haiti.

spaniolă, fiindcă nici o navă de altă naționalitate n-ar fi îndrăznit să intre în apele Hispaniolei. Însă don Diego nu făcuse decît să se trădeze pe de-a-ntregul și fără nici un folos. Își dădu seama de aceasta de-abia cînd se văzu țintuit cu spatele la pămînt de către Blood, care-l apăsa cu genunchiul pe piept, în timp ce oamenii, alarmați de strigătul căpitanului, coborau în goană scara.

— Să rostesc o rugăciune pentru sufletul tău mîrșav, în vreme ce stau în această poziție ? spuse căpitanul Blood, zeflemisindu-l pe spaniol.

Dar don Diego, deși înfrînt și fără vreo nădejde de scăpare, zîmbi forțat și răspunse la batjocură cu batjocură.

— Mă-ntreb cine o să se roage pentru sufletul tău atunci cînd galionul acela va fi lîngă bordul navei tale ?

— Galionul acela ? ! răspunse ca un ecou căpitanul Blood, dîndu-și deodată seama, îngrozit, că era prea tîrziu ca să mai evite urmările trădării lui don Diego.

— Da, galionul acela — repetă și don Diego, adăugînd batjocoritor : Știi ce corabie este ? Să-ți spun eu. Este *Encarnacion*, nava-amiral a lui don Miguel de Espinosa, amiral suprem al Castiliei, iar don Miguel este fratele meu. Nu-i așa că este o întîmplare norocoasă ? După cum vezi, Atotputernicul veghează asupra destinelor Spaniei catolice.

Căpitanul Blood își pierdu orice urmă de umor și de politețe. Ochii lui albaștri ardeau, iar fața îi încremenise. Se ridică, lăsîndu-l pe spaniol în mîna oamenilor lui.

— Legați-l ! le ordonă el. Legați-l de mîini și de picioare, dar fără să-l vătămați. Să nu v-atingeți nici măcar de un fir de păr din capul lui, foarte prețios pentru noi în clipele astea.

Ordinul acesta era absolut necesar. Înnebuniți la gîndul de a se vedea expuși să schimbe sclavia din care abia scăpaseră cu una și mai cumplită, condamnații ar fi fost în stare să-l sfîrtece pe spaniol acolo, pe loc, bucățică cu bucățică. Iar dacă l-au ascultat totuși pe căpitan și și-au înfrînt pornirile, aceasta s-a datorat faptului că asprimea din glasul comandantului lor îi făgăduia lui don Diego un chin mai rafinat decît moartea.

— Drojdie a societății ! Pirat murdar ! Om de onoare, hai ? își apostrofa Blood prizonierul.

Don Diego se uită la el și rîse :

— M-ai subestimat. Vorbea englezește, ca să-l audă toți. Ți-am spus că nu mi-e frică de moarte și-ți arăt și acum că nu mă tem de ea. N-ai înțeles. Nu ești decît un tîmpit de englez.

— Irlandez, te rog — îl corectă căpitanul Blood. Dar cu cuvîntul tău cum rămîne, javră spaniolă ?

— Îți închipui că ți-am dat cuvîntul de onoare ca să vă las vouă, feciori de spurcăciune, această frumoasă corabie spaniolă, pentru ca apoi să luptați cu ea împotriva noastră ? Ha, ha ! Don Diego rîse înfundat : Tîmpiților ! Puteți să mă ucideți ! Pfui ! Nu regret nimic ! Mor după ce am făcut o treabă bună. În mai puțin de un ceas veți fi prizonierii Spaniei, iar *Cinco Llagas* va aparține din nou Spaniei.

Căpitanul Blood îl privea fără să-și ia ochii de la el. Fața lui, deși impasibilă, pălise sub stratul adînc de piele arsă de soare. În jurul prizonierului se înghesuiau condamnații pentru răzvrătire, zbierînd, înfuriați, feroci și setoși de sînge.

— Așteptați ! le ordonă căpitanul Blood și, întorcîndu-se cu spatele, se îndreptă spre parapet. În timp ce stătea acolo adîncit în gînduri, i se alăturară Hagthorpe, Wolverstone și Ogle, tunarul, uitîndu-se toți în tăcere spre cealaltă corabie. Aceasta făcuse un viraj cam de un grad și se așezase pe o direcție care trebuia să întretaie în cele din urmă drumul corăbiei *Cinco Llagas*.

— În mai puțin de o jumătate de oră — spuse Blood — o vom avea de-a curmezișul provei, împroșcîndu-ne punțile cu tunurile.

— Putem lupta — răspunse uriașul cu un singur ochi, adăugînd și o înjurătură.

— Să luptăm ! îl luă în bătaie de joc Blood. Oare putem lupta cu echipajul redus pe care-l avem, compus de-abia din douăzeci de oameni ? Nu ! Nu există decît o singură cale. Să-i convingem că la bord totul este în regulă și că sîntem spanioli, astfel ca să ne lase să ne continuăm drumul.

— Și cum putem face asta ? întrebă Hagthorpe.

— Vezi bine că nu putem — spuse Blood. Dacă...

Se întrerupse și căzu pe gînduri, cu ochii ațintiți la apa verde a mării. Ogle, din fire înclinat spre sarcasm, rosti cu amărăciune, făcînd următoarea propunere :

— L-am putea trimite pe don Diego de Espinosa într-o barcă avînd echipaj spaniol, ca să-l asigure pe fratele său, amiralul, că sîntem cu toţii supuşi credincioşi ai maiestăţii sale catolice.

Căpitanul se întoarse spre tunar şi, o clipă, ai fi zis că vrea să-l plesnească. Apoi expresia feţei sale se schimbă. Privirea îi strălucea inspirată :

— Al dracului să fiu ! Asta este. Piratul ăsta blestemat nu se teme de moarte, însă fiul lui s-ar putea să fie de altă părere. Dragostea filială e foarte puternică în Spania. Se întoarse brusc şi se-ndreptă spre grupul de oameni grămădiţi în jurul prizonierului : Duceţi-l jos !

Luînd-o înainte, coborî pe puntea din mijloc, iar de acolo, prin tambuchiul cel mic, spre întunericul interpunţii, plin de miros de catran şi de parîme. Îndreptîndu-se apoi spre pupa, deschise uşa careului şi intră urmat de vreo doisprezece oameni care-i aduceau pe spaniol legat fedeleş. Poate că toţi cei aflaţi pe bord ar fi venit aici, dacă Blood n-ar fi dat un ordin sever ca o parte să rămînă pe punte împreună cu Hagthorpe.

În careu, cele trei tunuri folosite în luptă erau aşezate în poziţie de tragere, încărcate şi cu gurile ieşind prin sabordurile deschise, întocmai aşa cum le lăsaseră tunarii spanioli.

— Vino aici, Ogle. Asta-i o treabă pentru tine — spuse Blood şi, în timp ce voinicul tunar îşi croia drum cu umerii, împingînd în dreapta şi-n stînga grupul de oameni care căscau gura, căpitanul arătă spre tunul din mijloc. Trage tunul ăsta înapoi — ordonă el. După ce ordinul fu executat, Blood făcu semn celor care-l ţineau pe don Diego. Legaţi-l la gura tunului — le ordonă el şi, pe cînd aceştia, ajutaţi de alţi doi, se grăbeau să-i dea ascultare, se-ntoarse spre ceilalţi : Cîţiva dintre voi duceţi-vă la arest şi aduceţi-mi prizonierii. Iar tu, Dyke, aleargă sus şi spune-le să ridice pavilionul spaniol.

Don Diego, cu trupul întins ca un arc peste gura tunului, cu mîinile şi picioarele legate de o parte şi de alta a afetului şi cu ochii rostogolindu-i-se în cap, se uita nebun de furie la Blood. Se prea poate ca unui om să nu-i pese de moarte, dar totuşi felul în care ar urma să moară îl poate umple de groază.

Făcînd spume la gură, îşi împroşca cu blesteme şi înjurături călăul :

— Barbar mîrşav ! Sălbatic lipsit de omenie ! Eretic afurisit ! Nu eşti mulţumit să mă ucizi într-un mod mai creştinesc ?

Căpitanul Blood binevoi să-i răspundă cu un zîmbet plin de răutate înainte de a se întoarce ca să-i primească pe cei cincisprezece prizonieri puşi în lanţuri şi împinşi în faţa lui.

În vreme ce erau duşi acolo, ei auziseră strigătele de împotrivire ale lui don Diego, iar acum, stînd în apropierea sa, priveau cu ochi înspăimîntaţi starea în care se afla comandantul lor. Un adolescent plăcut la înfăţişare, cu obrazul măsliniu, deosebindu-se ca ţinută şi îmbrăcăminte de tovarăşii lui, se desprinse din mijlocul lor şi se repezi spre tun, cu un strigăt dureros : „Tată !"

Zvîrcolindu-se în mîinile celor care se grăbiră să-l înhaţe şi să-l ţină în loc, tînărul invocă cerul şi iadul ca să abată de pe capul tatălui său această năpastă, iar apoi, mîndru şi rugător totodată, se adresă căpitanului Blood, cerînd îndurare.

Privindu-l, căpitanul Blood constată cu satisfacţie că tînărul manifesta un grad convenabil de dragoste filială. Mai tîrziu mărturisi că în acele clipe fusese cît pe ce să-şi piardă cumpătul şi că, pentru moment, mintea i se răzvrătise împotriva cruzimii pe care o punea la cale, iar ca să-şi înăbuşe mila, a fost nevoit să-şi reamintească fărădelegile săvîrşite de spanioli la Bridgetown. Revăzu aievea chipul alb ca varul al acelei copile Mary Trail, ce fugea îngrozită, vrînd să scape de ticălosul pe care el îl ucisese, precum şi alte întîmplări şi mai greu de zugrăvit pe care le trăise în noaptea aceea cumplită. A trebuit ca toate acestea să i se perinde prin minte spre a-i întări hotărîrea şi a-i alunga şovăiala. Spaniolii dăduseră dovadă că nu ştiu ce e mila, că sînt lipsiţi de orice fel de sentimente omeneşti şi de respect faţă de om. Îndopaţi cu religie, ei nu aveau, de fapt, în sufletul lor nici un dram din creştinismul al cărui simbol era arborat pe catargul cel mare al navei ce se apropia. Cu cîteva clipe mai înainte, acest individ crud şi ticălos, acest don Diego, nu-l insultase oare pe atotputernicul, pretinzînd că Dumnezeu veghează binevoitor şi cu precădere asupra destinelor Spaniei catolice ? Aşadar, don Diego trebuia să primească o lecţie care să-i arate că se înşală.

Recăpătîndu-şi astfel sîngele rece cu care începuse această operaţie, sînge rece absolut necesar pentru a duce la bun sfîrşit cele ce-şi pusese în gînd, Blood îi porunci lui Ogle să aprindă un fitil şi să scoată dopul de plumb ce astupa gaura de aprindere a tunului de care se afla legat don Diego. Cum însă tînărul spaniol începuse din nou să se roage şi să blesteme în acelaşi timp, Blood se întoarse brusc spre el.

— Tăcere ! se răsti căpitanul. Taci şi ascultă ! N-am de gînd să-l expediez pe tatăl tău în iad, aşa cum merită, şi nici măcar să-l omor.

Determinîndu-l pe tînăr să tacă la auzul acestei promisiuni foarte surprinzătoare, dacă ţinem seama de cele ce se petreceau, Blood se apucă să-i explice — în castiliana lui fără greş şi elegantă pe care o stăpînea aşa de bine spre norocul său şi al lui don Diego — ce dorea să facă.

— Ceea ce ne-a adus în această situaţie grea, riscînd să fim capturaţi şi ucişi de corabia spaniolă pe care o vezi acolo, a fost trădarea premeditată a tatălui tău. Aşa cum părintele tău a recunoscut nava-amiral a fratelui său, tot astfel şi acesta a recunoscut corabia *Cinco Llagas*. Pînă aici, toate bune. Peste puţin timp însă, *Encarnacion* va fi îndeajuns de aproape ca să observe că pe nava noastră ceva nu este în regulă. Mai devreme sau mai tîrziu, ea va descoperi adevărul şi atunci va deschide focul asupra noastră sau ne va aborda. După cum ştia foarte bine tatăl tău atunci cînd ne-a atras în această cursă, noi nu sîntem în stare să luptăm. Şi totuşi vom lupta de nu vom avea încotro. Nu ne vom supune de bună voie cruzimii spaniolilor. Puse mîna pe chiulasa tunului de care era legat don Diego. Ţi-o spun cît se poate de limpede : la primul foc tras de pe bordul lui *Encarnacion* va răspunde tunul acesta. Sper că vorbesc destul de clar, nu-i aşa ?

Tremurînd şi cu faţa albă ca varul, tînărul Espinosa privea în ochii albaştri şi necruţători care-l ţintuiau.

— Dacă e limpede ? gîngăvi el, rupînd tăcerea adîncă ce domnea acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, cum poate să fie limpede ? Ce trebuie să înţeleg din cele ce mi-aţi spus ? Oare puteţi evita lupta ? Dacă ştiţi vreun mijloc şi dacă eu şi oamenii aceştia vă putem ajuta, în caz că la asta v-aţi gîndit, atunci spuneţi-ne, în numele cerului !

— Lupta ar putea fi evitată dacă don Diego s-ar duce pe vasul fratelui său, ca să-l asigure pe amiral, prin prezenţa

lui, că pe bordul lui *Cinco Llagas* totul e-n ordine, că ea este o corabie spaniolă, aşa cum o arată pavilionul. Însă, fireşte, don Diego nu se poate duce personal, fiindcă... este reţinut de ceva. Are un uşor acces de friguri, să zicem, care-l împiedică să părăsească patul. Însă tu, fiul lui, poţi să-i comunici unchiului tău toate acestea şi încă alte lucruri, transmiţîndu-i totodată şi omagiile fratelui său. Ai să te duci într-o barcă, însoţit de şase dintre prizonierii spanioli, iar eu, un spaniol de rang nobil, eliberat din captivitate pe insula Barbados cu prilejul recentei voastre incursiuni, te voi însoţi ca să te sprijin. Dacă mă întorc teafăr şi dacă nu se întîmplă nimic care ar putea să ne împiedice să plecăm liberi mai departe, don Diego va rămîne în viaţă şi, împreună cu el, voi toţi. Dar dacă se-ntîmplă cea mai mică încurcătură, indiferent cum, fie prin trădare, fie datorită unei întîmplări nenorocite, atunci, aşa cum am avut onoarea să-ţi spun, noi vom deschide lupta cu tunul acesta, iar tatăl tău va fi prima victimă a ciocnirii.

Se opri pentru cîteva clipe. Din rîndurile tovarăşilor lui se auzi un murmur de încuviinţare, iar printre spanioli se produse o agitaţie plină de îngrijorare. Dinaintea lui, tînărul Espinosa îl privea uluit, cînd pălind la faţă, cînd înroşindu-se. Aştepta ca tatăl său să-i dea un sfat. S-ar fi zis însă că vitejia lui don Diego se topise în faţa acestei încercări violente. Atîrna moale în legăturile lui şi nu scotea un sunet. Era limpede că nu îndrăznea să-l îndemne pe fiul său să se împotrivească şi totodată îi era ruşine să-l povăţuiască să se supună. Astfel că-l lăsa pe băiat să decidă.

— Haide — spuse Blood — cred că am fost destul de clar. Ce zici ?

Don Esteban îşi umezi buzele uscate şi îşi şterse cu dosul mîinii sudoarea de pe frunte. Ochii săi priviră cîteva clipe rugător umerii tatălui său, ca şi cînd ar fi implorat un sfat. Dar părintele lui rămînea mut. Un hohot de plîns izbucni din pieptul băiatului.

— Eu... primesc — răspunse el, în sfîrşit. Se întoarse apoi către spanioli. Şi voi, de asemenea, trebuie să primiţi — li se adresă el, vehement. Pentru binele lui don Diego şi pentru binele vostru, pentru binele nostru, al tuturora. Dacă nu primiţi, omul acesta ne va măcelări pe toţi, fără pic de milă.

Datorită faptului că tînărul se supunea şi cum însuşi comandantul lor nu-i sfătuia să se împotrivească, atunci la ce bun şi-ar fi riscat ei viaţa printr-un act de eroism zadarnic ? De aceea răspunseră, fără a sta prea mult pe gînduri, că vor face întocmai ce li se va cere.

Blood se întoarse şi păşi către don Diego :

— Îmi pare rău că te deranjez în felul acesta... Se opri o clipă, încruntîndu-se, în timp ce ochii lui îl priveau ţintă pe prizonier. Apoi continuă : Nu cred însă că trebuie să te temi şi de vreo altă supărare în afară de aceasta şi poţi să te bizui pe mine că am să caut să ţi-o scurtez pe cît posibil.

Don Diego nu dădu nici un răspuns.

Peter Blood aşteptă o clipă, privindu-l. Apoi înclină din cap şi se trase înapoi.

CAPITOLUL XII

DON PEDRO SANGRE

După schimbul convenţional de semnale, cele două corăbii, *Cinco Llagas* şi *Encarnacion*, stăteau nemişcate, cu prova în vînt, la o distanţă de un sfert de milă una de alta, iar pe fîşia de apă care se întindea între ele, luminată de soare şi uşor încreţită de briză, aluneca o barcă lansată de pe *Cinco Llagas*, avînd la bord şase spanioli, precum şi pe don Esteban de Espinosa şi pe căpitanul Peter Blood.

Barca mai ducea, de asemenea, două lăzi ferecate conţinînd 50 000 de dolari spanioli. În toate timpurile, aurul a fost considerat drept cea mai puternică mărturie a bunei credinţe, iar Peter Blood era hotărît să aranjeze astfel lucrurile, încît aparenţele să fie, din toate punctele de vedere, de partea sa. Tovarăşii lui socotiseră că, ducînd aceşti bani, căpitanul lor exagerează în ceea ce priveşte prefăcătoria. Însă el reuşise să-şi impună voinţa şi de astă dată. Mai luase cu el şi un pachet voluminos adresat unui grande de Spania, prevăzut cu o mulţime de sigilii cu blazonul familiei Espinosa — altă piesă doveditoare confecţionată în grabă în cabina de pe *Cinco Llagas*.

Peter Blood folosea aceste ultime clipe pentru a completa instrucţiunile date tînărului său însoţitor, iar don Esteban îşi exprimă unicul motiv de îngrijorare ce-i mai stăruia în inimă.

— Dar dacă o să vă trădaţi ? întrebă el.

— O să fie o nenorocire... pentru toţi. L-am sfătuit pe tatăl tău să spună o rugăciune pentru succesul nostru. Mă bizui şi pe tine c-o să mă sprijini cît mai mult.

— Am să fac tot ce-am să pot. Vă jur că-mi voi da toată silinţa — zise băiatul.

Blood clătină gînditor din cap şi nu mai schimbară nici o vorbă pînă cînd barca lor se alătură corpului falnic al lui *Encarnacion*. Don Esteban urcă scara, urmat îndeaproape de căpitanul Blood. Pe puntea din mijloc îi aştepta, ca să-i primească, însuşi amiralul, un bărbat frumos, încrezut, foarte înalt şi foarte ţeapăn, ceva mai în vîrstă şi mai cărunt ca don Diego, cu care, de altfel, semăna foarte bine. Era însoţit de patru ofiţeri şi de un călugăr îmbrăcat în veşmîntul negru şi alb al dominicanilor.

Prietenos, îşi desfăcu braţele ca să-şi îmbrăţişeze nepotul, a cărui stînjeneală o luă drept dovada unei emoţii plăcute şi, după ce-l strînse la piept, se întoarse ca să-l salute pe însoţitorul lui don Esteban.

Peter Blood făcu o plecăciune plină de eleganţă, cu desăvîrşire la largul lui, dacă ne-am fi călăuzit după aparenţe.

— Mă numesc don Pedro Sangre — spuse el, traducînd în spaniolă numele lui englezesc — un gentilom nefericit din Leon, eliberat recent din captivitate de preaviteazul părinte al lui don Esteban.

Istorisi apoi în cîteva cuvinte împrejurările imaginare în care fusese capturat de blestemaţii de eretici care stăpîneau insula Barbados, şi eliberat după aceea de don Diego.

— *Benedicamus Dominum* [1] *!* rosti călugărul în clipa cînd Peter Blood îşi sfîrşi povestea.

— *Ex hoc nunc et usque in seculum* [2] — răspunse cu ochii plecaţi în pămînt acest catolic de ocazie.

Amiralul şi ofiţerii care-l însoţeau ascultară cu simpatie povestea şi îi urară călduros bun sosit. Apoi urmă întrebarea mult temută :

— Dar unde este fratele meu ? De ce n-a venit el însuşi să mă salute ?

[1] Să lăudăm pe Domnul (în limba latină în text).
[2] Acum şi-n vecii vecilor (în limba latină în text).

Cel care răspunse fu tînărul Espinosa :

— Tatăl meu este îndurerat că trebuie să se priveze de această onoare şi plăcere. Din nefericire, domnule unchi, don Diego este un pic indispus. Oh, nu-i nimic grav, însă boala lui este îndeajuns de serioasă ca să-l silească să stea în cabină. Puţină febră pricinuită de o rană uşoară căpătată în recenta noastră incursiune asupra insulei Barbados, care a dus la fericita eliberare a acestui gentilom.

— Nu, nepoate, nu ! protestă don Miguel, refuzînd glumeţ să asculte mai departe. N-am dreptul să ştiu asemenea lucruri. Am cinstea să reprezint pe mări pe maiestatea sa catolică, care trăieşte în pace cu regele Angliei. Mi-ai spus mai mult chiar decît se cuvine ca eu să ştiu. Voi încerca să uit ce mi-ai povestit şi, de asemenea, am să vă rog şi pe dumneavoastră, domnilor, să uitaţi — adăugă el, privind spre ofiţeri. Făcu semn din ochi căpitanului Blood, care îi răspunse cu o privire strălucind de plăcere. Rosti apoi ceva ce stinse strălucirea din ochii acestuia : Dacă Diego nu poate veni la mine, mă voi duce eu la el.

Pentru o clipă, pe faţa lui don Esteban se aşternu o expresie de spaimă mortală. Atunci se auzi glasul lui Blood. Vorbea încet şi confidenţial, îmbinînd măiestrit fineţea cu emoţia, şiretenia cu ironia :

— Dacă îmi permiteţi, don Miguel, dar tocmai acest lucru nu trebuie să-l faceţi. Tocmai acest lucru don Diego nu doreşte ca dumneavoastră să-l faceţi. Nu trebuie să-l vedeţi pînă nu i se vor fi vindecat rănile. Este propria lui dorinţă. Acesta-i motivul real pentru care el nu se află aici. Ce-i drept, rănile nu-s chiar atît de grave ca să-l împiedice să vină. Ceea ce l-a reţinut a fost respectul faţă de sine însuşi şi situaţia neplăcută în care v-ar pune dacă v-ar istorisi cu gura lui cele întîmplate. După cum a spus excelenţa voastră, între maiestatea sa catolică şi regele Angliei domneşte pacea, iar fratele dumneavoastră, don Diego... — se opri o clipă. Sînt sigur că nu-i nevoie să mai adaug nimic. Ceea ce auziţi de la noi sînt doar simple zvonuri. Cred că excelenţa voastră înţelege.

Excelenţa sa se încruntă preocupat.

— Înţeleg... în parte — zise el.

Căpitanul Blood se nelinişti o clipă. Se îndoia oare spaniolul de buna lui credinţă ? Ştia totuşi că este îmbrăcat şi că

vorbeşte întocmai ca un spaniol. De altfel, nu era de faţă don Esteban ca să-i confirme spusele ? Continuă să aducă şi alte dovezi, mai înainte ca amiralul să poată adăuga ceva :

— Avem în barcă două lăzi conţinînd 50 000 de dolari spanioli, pe care trebuie să-i predăm excelenţei voastre.

Excelenţa sa tresări, iar printre ofiţeri se produse brusc o agitaţie.

— Reprezintă preţul de răscumpărare stors de don Diego de la guvernatorul insulei...

— Nici un cuvînt mai mult, pentru numele lui Dumnezeu ! strigă amiralul, alarmat. Nu-i aşa că fratele meu doreşte să primesc în custodie banii şi să-i duc, în locul lui, în Spania ? Ei bine, asta-i o chestiune de familie între fratele meu şi mine. Aşa se poate face. Dar eu nu trebuie să ştiu... Hm ! Un pahar de Malaga în cabina mea, vă rog — îi pofti el — în timp ce lăzile vor fi aduse pe bord.

Dădu ordinele necesare privitor la transportul lăzilor, apoi îi conduse în cabina lui mobilată regeşte. Cei patru ofiţeri şi călugărul fură invitaţi şi ei. Se aşezară la masă, cu paharul de vin rubiniu în faţă, şi aşteptară ca slujitorul care le turnase să se retragă, după care don Miguel începu să rîdă, mîngîindu-şi barba ascuţită şi căruntă.

— *Virgen sanctissima*[1] *!* Fratele ăsta al meu are o minte care se gîndeşte la toate. Dacă ar fi fost după capul meu, aş fi comis o imprudenţă prostească, aventurîndu-mă pe vasul său tocmai acum. Aş fi fost silit să văd lucruri pe care eu, în calitatea mea de amiral suprem al Spaniei, mi-ar fi cu neputinţă să le ignorez.

Atît Esteban cît şi Blood se grăbiră să-l aprobe. Apoi Blood ridică paharul, închinînd pentru gloria Spaniei şi afurisindu-l la chinurile veşnice ale iadului pe beţivanul de Iacob, care ocupa tronul Angliei. Această ultimă parte a toastului era cel puţin sinceră.

Amiralul rîse.

— Domnule, domnule, e nevoie ca fratele meu să-ţi tempereze zelul. Te rog să-ţi aduci aminte că maiestatea sa catolică şi regele Angliei sînt prieteni buni. Un asemenea toast n-ar trebui rostit în cabina mea. Dat fiind însă că a fost

[1] Sfîntă Fecioară (în limba spaniolă în text).

rostit, şi încă de cineva care are un motiv personal şi special ca să-i urască pe cîinii de englezi, am să ridic şi eu paharul, dar neoficial.

Rîseră cu toţii şi băură pentru afurisenia regelui Iacob. Totul se petrecu neoficial, dar cu atît mai plin de entuziasm. Apoi, don Esteban, îngrijorat de soarta tatălui său şi amintindu-şi că suferinţele lui don Diego se prelungeau cu fiece clipă care trecea de cînd îl lăsaseră în situaţia aceea groaznică, se ridică spunînd că trebuie să se înapoieze.

— Tatăl meu — explică el — se grăbeşte să ajungă la San Domingo. M-a rugat să nu stau mai mult decît este necesar ca să vă îmbrăţişez. Vă rog să ne îngăduiţi să plecăm, domnule unchi.

Ţinînd seama de împrejurări, unchiul nu insistă.

În timp ce se-ndreptau spre bordul corăbiei, ochii căpitanului Blood priviră îngrijoraţi şirul de marinari care stăteau rezemaţi de parapet, flecărind cu spaniolii din şalupa ce aştepta la capătul scării. Purtarea lor însă îi arătă că nu avea nici un motiv să se-ngrijoreze. Echipajul şalupei ştiuse cu înţelepciune să-şi ţină gura.

Amiralul îşi luă rămas bun, afectuos de la Esteban şi ceremonios de la Blood.

— Îmi pare rău că te pierd aşa de repede, don Pedro. Aş fi dorit ca vizita dumitale pe *Encarnacion* să fi durat mai mult.

— Mă simt cu adevărat nefericit din această cauză — spuse Blood, politicos.

— Sper însă că ne vom mai întîlni.

— Vorbele dumneavoastră mă măgulesc mai mult decît merit.

Se urcară în şalupă, care îşi desfăcu parîma ce o ţinea legată de uriaşa corabie. În vreme ce se desprindeau de ea şi amiralul, stînd la pupa, le făcea semne cu mîna, auziră şuieratul strident al şefului de echipaj care-şi chema oamenii la posturi ; încă înainte de a fi ajuns la bordul lui *Cinco Llagas* o văzură pe *Encarnacion* plecînd, cu toate pînzele sus. Aceasta îşi coborîse pavilionul, iar de la pupa răsună o salvă de tun în semn de salut.

Cineva de pe *Cinco Llagas* — se dovedi mai tîrziu că fusese Hagthorpe — avu prezenţa de spirit să răspundă la fel.

Comedia se sfîrşise. Totuşi, ca epilog, mai urmă ceva, un lucru care dădu o notă sinistră şi sarcastică întregii întîmplări.

În timp ce păşeau pe puntea din mijloc a lui *Cinco Llagas*, Hagthorpe le ieşi înainte ca să-l salute pe căpitan. Blood băgă de seamă expresia încremenită şi aproape înfricoşată a feţei lui.

— Văd că ai aflat — spuse Blood, calm.

Ochii lui Hagthorpe priveau întrebători, însă mintea îi era goală de gînduri.

— Don Diego... — începu el, apoi se întrerupse, uitîndu-se atent la Blood.

Văzîndu-l că se opreşte şi observîndu-i privirea, Esteban se repezi la el, cu faţa învineţită.

— V-aţi călcat cuvîntul, laşilor! I s-a întîmplat vreo nenorocire? strigă băiatul, iar cei şase spanioli din spatele lui, furioşi, începură să facă larmă, punînd întrebări.

— Noi nu ne călcăm cuvîntul — rosti hotărît Hagthorpe, aşa de hotărît, încît îi linişti pe dată. Iar în cazul acesta, nici nu era nevoie să ne călcăm cuvîntul. Don Diego a murit legat, încă înainte ca dumneavoastră să fi ajuns pe bordul lui *Encarnacion*.

Peter Blood nu scoase un cuvînt.

— A murit? ţipă Esteban. Vrei să spui că l-aţi ucis. Din ce cauză a murit?

Hagthorpe se uită la băiat.

— După cîte îmi dau eu seama — spuse el — don Diego a murit de frică.

La aceste vorbe, don Esteban îl plesni pe Hagthorpe peste faţă. Hagthorpe i-ar fi răspuns şi el cu o lovitură, însă Blood se băgă între ei, iar oamenii lui puseră mîna pe băiat.

— S-o lăsăm moartă — spuse Blood. Dumneata l-ai provocat pe băiat, insultîndu-i tatăl.

— N-am avut intenţia să-l insult — răspunse Hagthorpe, frecîndu-şi obrazul. Aşa s-a întîmplat. Vino să vezi.

— Am văzut — răspunse Blood. A murit mai înainte ca eu să fi părăsit *Cinco Llagas*. Atîrna mort în legăturile lui cînd i-am vorbit înainte de plecare.

— Ce spuneţi? strigă Esteban.

Blood îl privi grav, deşi în sinea lui mai-mai că zîmbea.

— Ce s-ar fi întîmplat dacă ai fi ştiut asta încă de-atunci? Ei? întrebă el.

O clipă, Esteban se uită la englez cu ochii holbaţi, neîncrezător.

— Nu vă cred — rosti el într-un tîrziu.

— Şi totuşi ai putea să mă crezi. Sînt medic şi recunosc moartea cînd o văd.

Din nou se făcu tăcere, în timp ce băiatul, încet-încet, se convingea.

— Dacă aş fi ştiut asta — spuse el după cîteva clipe cu o voce răguşită — aţi atîrna acum pe *Encarnacion*, spînzurat de un catarg.

— Te cred — zise Blood. Faptul că n-ai ştiut demonstrează ce foloase poţi trage din neştiinţa altora.

— Şi totuşi, acolo o să staţi spînzurat — strigă înnebunit băiatul.

Căpitanul Blood dădu din umeri şi-i întoarse spatele. Însă vorbele băiatului nu fură privite cu nepăsare nici de Blood, nici de Hagthorpe, nici de ceilalţi care le auziseră, după cum se dovedi la sfatul pe care îl ţinură în noaptea aceea în cabină.

Ei se întruniră ca să hotărască soarta prizonierilor spanioli. Ţinînd seama că, faţă de locul unde se aflau, nu mai puteau atinge insula Curaçao, deoarece le lipsea şi apa, şi hrana, iar Pitt nu se simţea încă în stare să preia conducerea vasului, hotărîră să meargă pe la est de Hispaniola, apoi de-a lungul coastei ei nordice, de unde să se îndrepte spre Tortuga, acel refugiu al piraţilor, căci în acest port nesupus nici unei legi nu aveau cel puţin să se teamă de a fi capturaţi din nou.

După aceea au discutat dacă să-i ia pe spanioli cu ei la Tortuga sau să-i pună într-o barcă şi să-i lase să ajungă cum or putea pînă la ţărmul Hispaniolei, aflat doar la zece mile depărtare. Blood stăruia pentru această din urmă soluţie.

— Nu-i nimic altceva de făcut — insistă el. În Tortuga vor fi jupuiţi de vii.

— Ceea ce nici nu-i prea mult faţă de cît merită porcii ăştia — mîrîi Hagthorpe. Şi nu trebuie să uiţi, Peter, ameninţarea de azi-dimineaţă a băiatului. Dacă scapă şi-i povesteşte unchiului său, amiralul, toate cele întîmplate, se prea poate ca ameninţarea să fie pusă în practică.

Este o cinste pentru Blood că argumentul acesta nu l-a clintit din hotărîrea lui. Chestiunea poate că nu prezintă importanţă, dar cum în această povestire sînt nenumărate lu-

cruri care pledează în defavoarea lui, și fiindcă, spunîndu-vi-o, eu mi-am luat rolul de avocat al apărării, nu pot să-mi îngădui a trece sub tăcere un fapt care pledează cu atîta tărie pentru el. Și acest fapt demonstrează că cinismul ce i-a fost atribuit se datora mai degrabă primejdiilor care-l amenințau decît unei porniri firești.

— Nu-mi pasă de amenințarea lui.

— Ar trebui să-ți pese — spuse Wolverstone. Înțelept ar fi să-l spînzurăm și, o dată cu el, și pe ceilalți.

— Nu-i omenesc să fii înțelept — spuse Blood. Este mult mai omenesc să greșești, lăsînd din cînd în cînd ca-n balanță să precumpănească bunătatea. Noi vom face această excepție. Pfui ! N-am curajul să ucid cu sînge rece. În zorii zilei, înghesuie-i într-o barcă, pune-le un butoiaș cu apă și un sac cu boțuri de făină de porumb și lasă-i să se ducă dracului.

Acestea au fost ultimele lui cuvinte în legătură cu problema discutată, iar ele i-au convins pe oameni datorită funcției cu care ei înșiși îl împuterniciseră și pe care Blood o exercita cu atîta autoritate.

În zorii zilei, don Esteban și însoțitorii lui fură expediați într-o barcă.

Două zile mai tîrziu, *Cinco Llagas* intra în golful înconjurat de stînci al Cayonei, pe care însăși natura părea că-l hărăzise drept fortăreață pentru cei ce puseseră stăpînire pe el.

TORTUGA

A sosit, în sfîrșit, vremea să vă dezvălui că povestea isprăvilor lui Peter Blood se datorește în întregime lui Jeremy Pitt, căpitanul de corabie din Somersetshire. În afară de iscusința lui de navigator, se pare că acest tînăr simpatic avea și un condei neobosit, iar plăcerea cu care a folosit ușurința condeiului său s-a datorat afecțiunii foarte puternice pe care Pitt o nutrea față de Peter Blood.

Jeremy Pitt ținea jurnalul de bord al fregatei *Arabella*, navă cu 40 de tunuri, pe care servea ca master sau, cum se spune acum, ca ofițer navigant. Un asemenea jurnal de bord nu s-a ținut vreodată, cel puțin din cele pe care le-am văzut eu. Se compunea din douăzeci și ceva de volume de dimensiuni potrivite, dintre care unele au dispărut, iar altora le lipsesc așa de multe file, că aproape nu sînt de nici un folos. Dacă în cursul lecturii atente și obositoare, uneori am tunat și fulgerat împotriva acestor lipsuri, alteori m-am mîniat din cauza prolixității și a dificultății de a extrage din textele acestea confuze părțile cu adevărat esențiale. Dacă vă interesează, pot să vă spun că jurnalele lui Jeremy Pitt sînt păstrate în biblioteca domnului James Speke din Comerton.

Bănuiesc că Esquemeling trebuie să fi avut acces la aceste însemnări — deși nu pot să presupun nici cum, nici unde — și că a smuls de acolo cîteva pene strălucitoare — isprăvi săvîrșite de căpitanul Blood — pentru a le înfige în coada propriului său erou, căpitanul Morgan. Dar n-are a face. Dacă pomenesc de acest lucru, o fac doar pentru a vă avertiza,

deoarece; îndată ce voi începe să povestesc întîmplarea de la Maracaibo, aceia dintre dumneavoastră care l-aţi citit pe Esquemeling veţi crede poate că Henry Morgan a fost de fapt autorul isprăvilor atribuite aici, pe bună dreptate, lui Peter Blood.

Cred totuşi că atunci cînd veţi pune în balanţă motivele care i-au îndemnat să acţioneze în această afacere atît pe Blood, cît şi pe amiralul spaniol, veţi vedea cît de perfect se integrează întîmplarea aceasta în istoria celui dintîi, în timp ce ea este doar un incident izolat în istoria lui Morgan, şi veţi ajunge la aceeaşi concluzie ca şi mine în privinţa persoanei care trebuie considerată drept plagiator.

Primul dintre jurnalele lui Pitt se ocupa aproape în întregime cu povestirea retrospectivă a întîmplărilor petrecute pînă în ziua cînd Blood a sosit pentru prima oară la Tortuga. Acest jurnal împreună cu colecţia Tannatt a proceselor de stat sînt principalele, dar nu singurele izvoare ale povestirii mele de pînă acum.

Pitt pune un accent deosebit pe faptul că doar împrejurările despre care am pomenit — şi numai ele — l-au constrîns pe Peter Blood să ancoreze la Tortuga. El insistă, intrînd în cele mai mici amănunte, cu o vehemenţă şi impetuozitate ce demonstrează că existau cercuri care aveau păreri diametral opuse în această privinţă, că n-a fost niciodată în intenţia lui Blood şi a tovarăşilor săi de nenorocire de a se uni cu piraţii, care, sub protecţia semioficială a francezilor, făcuseră din Tortuga o vizuină de unde puteau ieşi spre a-şi practica meseria lor necruţătoare, în special în dauna Spaniei.

Pitt ne spune că Blood a intenţionat întîi să se-ndrepte spre Franţa sau spre Olanda. Însă în timpul lungilor săptămîni de aşteptare a unei corăbii care să-l ducă în una sau alta din aceste două ţări, mijloacele lui materiale s-au împuţinat, pentru ca să se topească cu desăvîrşire după o bucată de vreme.

Cronicarul ne mai spune de asemenea că descoperise la prietenul său semnele unei suferinţe ascunse, şi atribuie acest fapt abuzului de spirt vestindian de care se făcea vinovat Blood în zilele acelea de inactivitate, coborînd astfel pe aceeaşi treaptă cu aventurierii cu care se înhăita în port.

Nu sînt de părere că, scriind toate acestea, Pitt ar pleda în favoarea prietenului său, încercînd să-i găsească scuze. Cred mai degrabă că în zilele acelea multe necazuri îl apăsau

pe Peter Blood. Mai întîi, gîndul la Arabella Bishop, şi nu avem motive să ne-ndoim că el îi ocupa întreaga minte. Momeala chinuitoare a inaccesibilului îl înnebunea. O dorea pe Arabella, deşi ştia că fata este irevocabil şi pentru totdeauna pierdută şi că el nu are nici o posibilitate de a o mai vedea vreodată.

Atunci cînd îşi pusese în cap să plece în Franţa sau în Olanda — dacă lucrul acesta este adevărat — el nu urmărea de fapt nici un scop precis ajungînd într-una din aceste ţări. La urma urmei, ce era decît un sclav fugar, un proscris în propria lui ţară şi un paria lipsit de adăpost în oricare alta ? Nu-i rămînea decît marea, care e a tuturor şi negrăit de ispititoare pentru cei ce sînt în război cu omenirea. Şi astfel, dacă ne gîndim la spiritul lui neliniştit, care-l împinsese să cutreiere lumea numai de dragul aventurii, dacă ţinem seama că această nelinişte era sporită acum de mînia generată de starea lui de proscris, şi că pregătirea şi cunoştinţele sale în lupta pe mare veneau în sprijinul ofertelor ispititoare ce i se făceau, putem oare să ne mai mirăm, sau vom îndrăzni să-l condamnăm că, pînă la sfîrşit, a acceptat ? De asemenea, să nu pierdem din vedere că aceste îndemnuri nu veneau numai din partea corsarilor aventurieri ce populau tavernele acelui azil răufamat al Tortugăi, ci chiar din partea domnului d'Ogeron, guvernatorul insulei, care percepea ca taxă portuară o sumă egală cu o zecime din valoarea tuturor prăzilor aduse în golf şi care mai realiza cîştiguri suplimentare şi de pe urma comisionului pretins la banii pe care era rugat să-i transmită în Franţa prin cambii iscălite de el.

O meserie care avea un aspect respingător cînd era practicată de aventurieri, de piraţi, de tăietori de lemne şi de jefuitori de epave, toţi soioşi şi mai totdeauna beţi, englezi, francezi şi spanioli, devenea o formă de piraterie demnă şi aproape oficială cînd era sprijinită de gentilomul manierat, de vîrstă mijlocie, care, reprezentînd Compania franceză a Indiilor de Vest, părea că reprezintă însăşi Franţa.

Ceva mai mult, absolut toţi oamenii care fugiseră împreună cu el de pe plantaţiile insulei Barbados şi care, deci, ca şi Peter Blood, nu ştiau încotro s-o apuce, erau hotărîţi să intre în marea Frăţie a Coastei, aşa cum numeau piraţii asociaţia lor. Iar dintre aceştia nu trebuie să-l excludem nici pe Jeremy Pitt, în al cărui sînge chemarea mării pulsa veşnic vie

şi poruncitoare. Ei bine, toţi aceşti oameni îşi uniră rugămințile lor cu cele ale altora, ca să-l convingă pe Blood să preia din nou conducerea încredinţată lui când părăsiseră insula Barbados, jurîndu-i să-l urmeze cu credinţă, indiferent încotro i-ar duce.

Şi astfel, pentru a rezuma toate cele notate de Jeremy în această problemă, Peter Blood sfîrşi prin a ceda acestor presiuni interne şi externe şi se lăsă dus de valul destinului. *Fata viam invenerunt*[1] este propria lui expresie.

Cred că dacă a rezistat atîta vreme, a fost din cauză că-l oprea gîndul la Arabella Bishop. Faptul că nu le era dat să se mai întîlnească vreodată nu a avut la început, sau poate nicicînd, vreo importanţă. El însă îşi închipuia dispreţul fetei atunci cînd ea va auzi că s-a făcut pirat, şi acest dispreţ, deocamdată imaginar, îl durea ca şi cînd ar fi fost o realitate. Şi chiar cînd reuşi să biruie acest sentiment, gîndul la ea rămase într-una prezent în mintea lui. Împrejurările l-au silit să accepte un compromis cu conştiinţa lui, pe care gîndul la Arabella o menţinea tulburător de trează. Jură însă că gîndul acesta va fi veşnic viu în mintea lui pentru a-l ajuta să rămînă cu mîinile curate, bineînţeles atît pe cît era posibil în această meserie primejdioasă pe care urma s-o înceapă. Şi astfel, deşi nu se amăgea cu speranţa deşartă că fata ar putea fi vreodată a lui, sau că măcar îi va fi cu putinţă s-o mai revadă, totuşi amintirea ei avea să-i stăruie în inimă ca o influenţă purificatoare, amară şi dulce. O dragoste neîmplinită poate deveni adesea un ideal care să călăuzească viaţa unui om.

Odată hotărîrea luată, Peter Blood se puse cu nădejde pe treabă. Domnul d'Ogeron, cel mai serviabil dintre guvernatori, îi avansă banii necesari ca să-şi echipeze cum trebuie corabia *Cinco Llagas*, pe care o reboteză cu numele de *Arabella*. Făcu lucrul acesta după o oarecare ezitare, fiindcă se simţea stingherit să-şi dea astfel în vileag sentimentele. Prietenii lui din Barbados socotiră acest lucru doar ca o expresie a spiritului său ironic, gata să se manifeste în orice împrejurare.

La cei aproape douăzeci de oameni pe care-i avea, mai adăugă vreo şaizeci, alegîndu-i cu grijă şi discernămînt printre aventurierii din Tortuga, ca un excepţional cunoscător de oameni ce era. Cu toţi aceştia încheie contractul obişnuit dintre membrii Frăţiei Coastei, conform căruia fiecare om urma să fie plătit printr-o cotă din prăzile luate. Din alte puncte de vedere însă, clauzele contractului difereau de cele uzuale. Pe bordul *Arabellei* era interzisă indisciplina dezmăţată ce domnea de obicei pe corăbiile piraţilor. Acei care navigau cu el se obligau ca în toate împrejurările să-l asculte şi să i se supună lui, în calitate de comandant, şi ofiţerilor aleşi de el. Cui nu-i era pe plac această clauză, n-avea decît să intre sub comanda altui căpitan.

[1] Soarta a găsit drumul (în limba latină în text).

Către sfîrşitul lui decembrie, cînd anotimpul uraganelor se terminase, căpitanul Blood plecă pe mare cu corabia lui bine aprovizionată şi bine echipată şi, mai înainte de a se întoarce, în luna mai a anului următor, dintr-o croazieră prelungită şi aventuroasă, faima căpitanului Blood se împrăştiase ca valurile mării în bătaia vîntului peste întreaga întindere a Mării Caraibilor. Chiar din primele zile, *Arabella* s-a luptat în strîmtoarea Windward cu un galion spaniol, spintecîndu-l şi trimiţîndu-l la fund. Cu ajutorul mai multor pirogi potrivite, Peter Blood şi oamenii lui au făcut o incursiune îndrăzneaţă asupra unei flote spaniole ce culegea perle, aflată pe Rio de la Hacha, alegîndu-se cu o pradă deosebit de bogată în perle. Au mai întreprins şi o expediţie la cîmpurile aurifere de la Santa Maria de pe continent — cele petrecute par aproape de necrezut — apoi au mai avut şi alte aventuri mai puţin importante, iar de pe urma tuturor acestor peripeţii echipajul *Arabellei* se întoarse acoperit de glorie şi plin de bani, deşi nu în întregime nevătămat.

Şi aşa s-a întîmplat ca mai înainte ca *Arabella* să înceapă a se reînarma şi a-şi face reparaţiile, deoarece nici ea nu scăpase teafără, după cum e lesne de închipuit, renumele acestei corăbii şi al lui Peter Blood, căpitanul ei, se răspîndi de la insulele Bahama pînă la insulele Windward, de la New Providence pînă la Trinidad.

Ecouri ale acestor întîmplări ajunseră şi în Europa, iar la curtea lui Iacob din Londra ambasadorul Spaniei protestă vehement, însă i se răspunse că nu are nici un temei să presupună că acest căpitan Blood ar fi primit vreun mandat din partea regelui Angliei, că Blood era de fapt un rebel proscris şi un

sclav fugit şi că, prin urmare, orice măsuri luate contra lui de maiestatea sa catolică vor primi aprobarea deplină din partea regelui Iacob al II-lea.

În Indiile de Vest, don Miguel de Espinosa, amiralul Spaniei, şi nepotul său don Esteban, care naviga împreună cu el, nu doreau mai puţin să-l spînzure pe acest aventurier de un catarg. Pentru ei, problema capturării lui Peter Blood, care devenise un caz internaţional, era şi o chestiune de familie. Spania, prin gura lui don Miguel, nu economisea ameninţările. Rapoarte privind aceste ameninţări ajunseseră şi la Tortuga şi, o dată cu ele, asigurarea că don Miguel nu avea la spate numai autoritatea propriei lui naţiuni, ci şi pe aceea a regelui englez.

Toate acestea erau un fel de *brutum fulmen*[1] care nu-l îngrozea nicidecum pe căpitanul Blood. De altfel, nu era el omul care din cauza asta să stea şi să ruginească în siguranţa oferită de Tortuga. Căpitanul Blood hotărîse că, pentru cele pătimite de pe urma oamenilor, trebuia să plătească Spania. Îşi făcea socoteala că, procedînd astfel, obţinea două lucruri deodată : se despăgubea şi în acelaşi timp servea, nu pe regele Iacob, pe care-l dispreţuia, ci Anglia, şi o dată cu ea, tot restul omenirii civilizate, pe care aceşti spanioli cruzi, trădători, lacomi şi bigoţi căutau să o împiedice de a avea legături cu Indiile de Vest.

Într-o zi, în timp ce fuma o pipă şi bea o sticlă cu rom împreună cu Hagthorpe şi cu Wolverstone în duhoarea sufocantă de gudron şi fum stătut de tutun a unei taverne din port, Peter Blood fu interpelat de un individ bine făcut, purtînd o haină de satin albastru-închis cu fireturi de aur şi încins peste mijloc cu o eşarfă purpurie, lată de o palmă.

— C'est vous qu'on appelle Le Sang ?[2] îl întrebă individul în semn de salut.

Înainte de a-i răspunde, căpitanul Blood ridică privirea spre a-l cerceta pe cel ce-i pusese întrebarea. Omul era înalt, robust şi zvelt, cu un nas acvilin şi cu o faţă oacheşă de o frumuseţe animalică. Un diamant de mare preţ strălucea la degetul mîinii lui destul de curate, care se rezema pe mînerul

[1] Fulger orb (în limba latină în text).
[2] Dumneata eşti numitul Le Sang ? (în limba franceză în text).

spadei sale lungi. În urechi purta cercei de aur, pe jumătate ascunşi în buclele părului castaniu, uns cu ulei.

Căpitanul Blood îşi scoase luleaua din gură.

— Numele meu este Peter Blood[1] — spuse el. Spaniolii mă cunosc sub numele de don Pedro Sangre, iar un francez mă poate chema Le Sang, dacă îi face plăcere.

— Prea bine — răspunse în englezeşte aventurierul îmbrăcat ţipător şi, fără să mai aştepte vreo invitaţie, trase un scaun şi se aşeză la masa murdară.

— Numele meu — îi informă el pe cei trei bărbaţi, dintre care cel puţin doi se uitau la el chiorîş — este Levasseur. Probabil că aţi auzit de mine.

Într-adevăr, auziseră de el. Comanda un vas pirat cu douăzeci de tunuri, care ancorase în golf cu o săptămînă înainte, avînd un echipaj alcătuit în cea mai mare parte din piraţi francezi, de baştină din nordul Hispaniolei, oameni care aveau motive întemeiate să-i urască pe spanioli, chiar mai mult decît îi urau englezii. Lavasseur îi adusese din nou la Tortuga, după o călătorie soldată cu un succes destul de modest. Totuşi, pentru a tempera înfumurarea din cale afară a individului, era nevoie de ceva mult mai grav decît un succes lipsit de strălucire. Levasseur era un individ de o veselie zgomotoasă, veşnic pus pe ceartă, un beţiv înrăit şi un pasionat jucător de cărţi ; ca pirat, el se bucura de o reputaţie straşnică printre sălbaticii Fraţi ai Coastei. De altfel, mai avea şi un alt soi de reputaţie. În purtarea lui grosolană şi plină de îngîmfare femeile găseau ceva deosebit de atrăgător. Căpitanului Blood nu i se părea ciudat că această secătură se lăuda în gura mare cu succesele lui în dragoste. Ceea ce i se părea bizar era faptul că laudele lui se vădeau îndreptăţite într-o oarecare măsură.

Toată lumea din Tortuga vorbea că însăşi domnişoara d'Ogeron, fiica guvernatorului, fusese prinsă în capcana furtunoasei puteri de atracţie a lui Levasseur şi că individul îndrăznise să o ceară în căsătorie tatălui ei. Domnul d'Ogeron îi dăduse singurul răspuns cu putinţă : îi arătase uşa. Levasseur plecase turbat, jurînd că o va face pe *mademoiselle* soţia lui

[1] În limba engleză *blood* înseamnă sînge ; acelaşi lucru înseamnă *sangre* în spaniolă şi *sang* în franceză.

chiar dacă va trebui să înfrunte toţi taţii din lumea creştină şi că domnul d'Ogeron va regreta amarnic afrontul pe care i l-a făcut.

Iată cine era omul care se vîra în sufletul căpitanului Blood, cu o propunere de asociere, oferindu-şi nu numai spada, ci şi corabia şi oamenii de pe ea.

Cu vreo doisprezece ani în urmă, Levasseur, care pe atunci număra doar douăzeci de ani, navigase împreună cu acel monstru de cruzime pe nume L'Ollonais, iar isprăvile săvîrşite după ce s-a despărţit de acesta din urmă stăteau mărturie şi făceau cinste şcolii la care fusese instruit. Mă îndoiesc dacă în acele timpuri exista printre Fraţii Coastei o canalie mai mare decît acest Levasseur. Şi totuşi, oricît de respingător îl găsea ca individ, căpitanul Blood nu putea să nu recunoască în sinea lui că propunerile lui vădeau îndrăzneală şi imaginaţie ; totodată se vedea silit să admită că, împreună, ar fi întreprins operaţii de o amploare mai mare decît cele pe care puteau să le pună la cale singuri, fiecare pe contul său. Dintre planurile lui Levasseur, cel mai extraordinar apărea acela al unei incursiuni asupra bogatului oraş de pe continent Maracaibo. El fu de acord însă că pentru o asemenea acţiune aveau nevoie de cel puţin şase sute de oameni şi că, în calele celor două corăbii pe care le comandau în prezent, nu încăpeau atîţia piraţi. De aceea trebuiau să întreprindă călătorii preliminare, avînd drept scop capturarea altor corăbii.

Cum omul îi era antipatic, căpitanul nu voi să se angajeze imediat. Dar fiindcă propunerile îi plăceau, consimţi să le ia în considerare. În cele din urmă, presat atît de Hagthorpe, cît şi de Wolverstone, care nu-i împărtăşeau antipatia resimţită faţă de francez, în decurs de o săptămînă, între Levasseur şi Blood s-a încheiat un contract, semnat de ei doi şi de reprezentanţii aleşi ai echipajelor, aşa cum era obiceiul.

Contractul conţinea printre altele şi clauza că, în cazul cînd cele două nave ar opera separat, fiecare căpitan va trebui să prezinte la întoarcere socoteala exactă a tuturor bunurilor prădate, iar cel care va săvîrşi jaful va opri pentru sine trei cincimi din valoarea prăzilor luate şi va preda două cincimi asociatului său. Aceste părţi urmau să fie apoi împărţite între

echipajele celor două corăbii, după cum prevedeau contractele încheiate între respectivul căpitan şi oamenii lui. În rest, contractul conţinea toate clauzele uzuale, printre care şi aceea că orice om găsit vinovat că a sustras sau ascuns vreo parte din pradă, chiar dacă această parte nu valora mai mult de un peso, va fi spînzurat de un capăt de vergă.

Totul fiind pus la punct, se pregătiră să iasă în larg. Dar chiar în ajunul plecării, Levasseur scăpă ca prin urechile acului să nu fie împuşcat atunci cînd făcu romantica încercare de a sări zidul grădinii guvernatorului, în scopul de a-şi lua un pasionat rămas bun de la domnişoara d'Ogeron, îndrăgostită nebuneşte de el. Dar se văzu nevoit să se lase păgubaş, după ce asupra lui s-au tras două focuri de muschetă dintr-un înmiresmat tufiş de piper unde se postaseră oamenii de pază ai guvernatorului, astfel că el se-ndepărtă de locul cu pricina, jurîndu-şi ca la întoarcere să ia măsuri de altă natură şi foarte hotărîte.

În noaptea aceea dormi la bordul corăbiei sale, pe care, cu înflăcărarea-i caracteristică, o botezase *La Foudre* [1], şi unde, a doua zi, primi vizita căpitanului Blood, pe care-l salută, numindu-l în glumă amiralul său. Irlandezul venise să pună la punct cîteva din ultimele amănunte ale contractului, dintre care singurul care ne interesează este următoarea înţelegere : dacă cele două nave s-ar despărţi cumva pe mare, din întîmplare sau intenţionat, ele trebuiau să se reîntîlnească negreşit, cît mai curînd posibil, la Tortuga.

După aceea, Levasseur îşi pofti amiralul la masă, unde băură împreună pentru succesul expediţiei, cu un asemenea zel din partea lui Levasseur, încît, atunci cînd sosi timpul să se despartă, acesta atinsese ultimul grad de beţie, păstrîndu-şi însă trează raţiunea.

În sfîrşit, pe înserate, căpitanul Blood coborî de pe vas şi fu condus într-o barcă spre corabia lui mare, cu bordajul roşu şi cu saborduri aurite, care străluceau minunat în lumina asfinţitului. Căpitanul era cam abătut. V-am spus că era un bun cunoscător de oameni, astfel că părerea pe care şi-o făcuse despre

[1] Trăsnetul (în limba franceză în text).

Levasseur îi umplea inima de presimţiri rele, ce deveneau din ce în ce mai sumbre pe măsură ce se apropia ora plecării.

Îi împărtăşi gîndurile sale lui Wolverstone, care îi ieşi în întîmpinare în clipa cînd păşi pe bordul *Arabellei*.

— Tu m-ai îndemnat să închei contractul, escrocule! Mira-m-aş să iasă ceva bun din asociaţia asta!

Uriaşul îşi rostogoli singurul ochi şi rînji, cu falca-i masivă repezită înainte.

— O să-i sucim gîtul cîinelui ăstuia, dacă umblă cu vreo înşelăciune.

— Aşa o să facem... dacă vom fi acolo ca să i-l sucim. Pe urmă continuă, alungînd din minte chipul lui Levasseur: Plecăm mîine dimineaţă, la începutul refluxului.

Apoi se duse în cabină.

FAPTELE EROICE ALE LUI LEVASSEUR

A doua zi dimineaţă, cam cu mai bine de o oră înainte de timpul hotărît pentru plecare, o luntre se opri lîngă bordul corăbiei *La Foudre*. Un indian metis coborî din ea şi se urcă pe scară. Purta nişte pantaloni de piele păroasă şi netăbăcită, iar drept manta o pătură roşie. Indianul aducea un petic de hîrtie îndoit, adresat căpitanului Levasseur.

Căpitanul despături scrisorica, pe care metisul o boţise şi o murdărise într-un hal fără de hal. Conţinutul ei putea fi tradus aproximativ după cum urmează:

„Multiubitul meu. Sînt pe bricul olandez YONGVROUW, care este gata de plecare. Hotărît să ne despartă pentru totdeauna, nemilosul meu tată mă trimite în Europa, sub paza fratelui meu. Te implor, vino şi mă salvează! Eliberează-mă, multadoratul meu erou! Dezolata ta Madeliene, care te iubeşte“.

Mult adoratul erou fu mişcat pînă în adîncul sufletului de această chemare pasionată. Privirea lui posomorîtă străbătu întinderea golfului ca să descopere bricul olandez, care, după cum ştia şi el, urma să plece la Amsterdam, cu o încărcătură de piei de vită şi de tutun.

În portul îngust şi înconjurat de stînci, şi printre corăbiile ancorate acolo, nu se vedea însă nici un bric olandez. Zbierînd, puse metisului întrebarea care-l preocupa. Drept răspuns, acesta arătă cu degetul un punct dincolo de brizanţii înspumaţi care indicau poziţia bancului de nisip, unul din principalele

mijloace de apărare ale fortăreţei. Dincolo de banc, la o depărtare de o milă sau cam atît, o pînză se ivea deasupra mării.

— Acolo este — spuse el.

— Acolo !

Francezul privea ţintă punctul acela, în timp ce sîngele îi fugea din obraji. Furia primejdioasă a piratului izbucni şi se descărcă asupra mesagerului :

— Unde dracu ai stat, de vii cu scrisoarea abia acuma ?

Metisul se dădu cîţiva paşi înapoi, îngrozit de mînia individului. Explicaţia lui, dacă exista vreuna, rămase nerostită din cauza spaimei. Levasseur îl înhăţă de gît, îl scutură de două ori, mîrîind, şi-l zvîrli apoi în deschiderea pentru scurgerea apei de pe punte. Căzînd, metisul se lovi cu capul de bordul navei şi, în timp ce zăcea acolo nemişcat, un firicel subţire de sînge i se prelingea din gură.

Levasseur îşi plesni palmele una de alta, ca şi cînd s-ar fi scuturat de praf.

— Aruncaţi-l peste bord — porunci unuia dintre cei care lenevea pe puntea din mijloc — apoi ridicaţi ancora ca s-o luăm după olandezi.

— Încet, căpitane ! Ce-nseamnă asta ?

Pe umăr i se lăsă o mînă care încerca să-l oprească, iar de alături îl privea obrazul lătăreţ al lui Cahusac, locotenentul lui, un flăcău voinic şi brutal, de fel din Bretania.

Levasseur îi explică ce vrea să facă, adăugînd mai multe obscenităţi inutile. Cahusac clătină din cap :

— Un bric olandez ? ! Cu neputinţă. Niciodată n-o să ni se îngăduie aşa ceva.

— Dar cine dracu o să ne oprească ? întrebă Levasseur, şovăind între mirare şi mînie.

— Mai întîi propriul dumitale echipaj, care n-o să fie dispus să facă o asemenea treabă. În al doilea rînd, este vorba de căpitanul Blood.

— Puţin îmi pasă mie de căpitanul Blood...

— Ar trebui să-ţi pese. E mult mai tare ca noi, are mai multe tunuri şi mai mulţi oameni şi, dacă-l cunoşti cît de cît, atunci ar trebui să-ţi dai seama c-o să ne trimită la fund mai înainte ca noi să-i fi atacat pe olandezi. Acest căpitan Blood are vederile lui proprii în materie de piraterie, aşa după cum ţi-am spus de la început.

— Ah ! exclamă Levasseur, arătîndu-şi colţii.

Ochii lui aţintiţi spre nava îndepărtată priveau mohorîţi şi gînditori. Dar nu pentru multă vreme. Imaginaţia şi spiritul inventiv descoperite de căpitanul Blood în persoana lui erau pe cale să-i ofere o soluţie. Blestemînd în sinea lui, chiar mai înainte de a fi ridicat ancora, înţelegerea dintre el şi Blood căuta să găsească un mijloc ca s-o încalce. Ceea ce spunea Cahusac era adevărat. Blood nu va îngădui niciodată ca vasul olandez să fie atacat în prezenţa lui. Lucrul acesta putea fi săvîrşit doar cînd Blood nu va fi de faţă şi, odată isprava făcută, Blood va trebui s-o treacă cu vederea, deoarece va fi prea tîrziu ca să mai protesteze.

După un ceas, *Arabella* şi *La Foudre* îşi croiau împreună drum pe mare. Fără a pricepe de ce fusese schimbată ora plecării, căpitanul Blood acceptă totuşi şi ridică şi el ancora înaintea orei convenite, întrucît îl văzuse pe asociatul său făcînd la fel.

Bricul olandez rămase vizibil în tot cursul zilei, deşi către seară nu se mai zărea decît ca o pată abia desluşită, spre miazănoapte, la orizont. Căpitanul Blood şi Levasseur hotărîră să se îndrepte spre est, de-a lungul ţărmului nordic al insulei Hispaniola. *Arabella* continuă să navigheze în această direcţie toată noaptea, pentru ca atunci cînd mijiră zorile să constate că era singură. La adăpostul întunericului, *La Foudre* se abătuse din drum, pornind spre nord-est, cu toate pînzele sus.

Cahusac încercase din nou să protesteze împotriva intenţiilor căpitanului său.

— Du-te dracului ! îi răspunse Levasseur. O corabie este o corabie, indiferent dacă-i olandeză sau spaniolă. Singurul lucru de care avem nevoie acum sînt corăbiile. Asta-i de ajuns pentru oameni.

Locotenentul nu mai zise nimic. Dar, fiindcă văzuse scrisoarea şi ştia că adevărata ţintă a căpitanului său era o fată şi nicidecum o corabie, clătină mohorît din cap în timp ce se îndepărta legănîndu-se pe picioarele-i strîmbe, ca să dea ordinele necesare.

Zorile o găsiră pe *La Foudre* navigînd pe urmele vasului olandez, la mai puţin de o milă depărtare, iar vederea navei-pirat stîrni o agitaţie vădită pe *Yongvrouw*. Răspunzător de neliniştea iscată pe bordul corăbiei olandeze era, fără îndoială, fratele demoazelei, care recunoscu vasul lui Levasseur. Oame-

nii de pe *La Foudre* văzură cum *Yongvrouw* își ridică toate pînzele, într-o încercare disperată de a-i lăsa în urmă. Atunci nava-pirat mări viteza și își continuă cursa pînă ajunse într-o poziție din care să poată trimite o ghiulea de avertizare în fața provei lui *Yongvrouw*. Bricul își schimbă direcția, le arătă pupa și deschise foc cu tunurile din spate. Mica ghiulea trecu șuierînd printre parîmele catargelor lui *La Foudre*, avariindu-i ușor pînzele. Urmă o scurtă luptă de urmărire în cursul căreia vasul olandez mai trase o salvă laterală. Cinci minute mai tîrziu, cele două corăbii erau bord la bord, cu *Yongvrouw* ținută strîns în ghearele cîngilor de abordare ale lui *La Foudre*, în timp ce pirații se împrăștiau pe puntea de mijloc, făcînd o gălăgie infernală.

Căpitanul olandez, cu fața roșie ca racul, se repezi să-l înfrunte pe pirat, urmat îndeaproape de un gentilom elegant și palid în persoana căruia Levasseur recunoscu pe viitorul său cumnat.

— Căpitane Levasseur, săvîrșești un act de violență, pentru care vei fi tras la răspundere. Ce cauți pe corabia mea ?

— La început n-am vrut altceva decît să caut un bun care-mi aparține și de care am fost jefuit. Dar fiindcă dumneata ai ales lupta și ai deschis focul împotriva mea, avariindu-mi corabia și ucigîndu-mi cinci oameni, ei bine, luptă să fie și, în acest caz, nava dumitale este o pradă de război.

De la pupa, domnișoara d'Ogeron privea cu ochi înflăcărați și cu o admirație care o făcea să-și piardă răsuflarea pe adoratul ei erou. Așa cum stătea el acolo, falnic, autoritar, îndrăzneț și frumos, făcea impresia unui viteaz, a unui biruitor. Eroul o văzu și, cu un strigăt fericit, se repezi spre ea. Căpitanul olandez îi tăie calea, cu brațele ridicate, vrînd să-l împiedice să înainteze. Dar Levasseur nu se opri să discute cu el. Era prea nerăbdător să ajungă la iubita lui. Înălță sabia pe care-o ținea în mînă și olandezul căzu însîngerat, cu țeasta despicată în două. Înfocatul îndrăgostit păși peste cadavru și înaintă cu fața aprinsă de fericire. Dar mademoiselle se dădea înapoi, cuprinsă de groază. Era o fată în pragul desăvîrșirii ei ca femeie, de înălțime potrivită și cu un trup admirabil, cu părul negru, bogat și lucios, tot numai bucle, încadrînd un chip de culoarea fildeșului vechi. Pe fața ei stăruia o expresie arogantă, accentuată de pleoapele negre ale ochilor negri și mari.

Dintr-un salt, iubitul fu lîngă ea. Aruncă sabia plină de sînge și deschise larg brațele pentru a o strînge la piept. Nu putem să tăgăduim faptul că fata încercă să se sustragă chiar în timp ce el o îmbrățișa. O umbră de frică venise să tempereze aroganța chipului ei aproape perfect.

— A mea, a mea, în sfîrșit, și împotriva tuturor ! strigă el, triumfător și teatral.

Dar fata, care se străduia să-l împingă înapoi, apăsîndu-i mîinile pe piept, putu doar să gîngăvească :

— De ce, de ce l-ai ucis ?

El rîse, așa cum fac eroii, și îi răspunse vitejește și îngăduitor, ca un zeu adresîndu-se unui muritor de rînd căruia îi arată bunăvoință :

— Fiindcă stătea între noi. Vreau ca moartea lui să fie un simbol și un avertisment. Fie ca toți cei ce-ar vrea să ne despartă să ia aminte și să se păzească !

Vorbele lui erau atît de splendid de îngrozitoare, gestul cu care fuseseră însoțite atît de larg și de drăgăstos, iar farmecul lui personal atît de irezistibil, încît ea își alungă temerile naive și se supuse de bună voie și îmbătată de dragoste tandrei lui îmbrățișări. Piratul o aruncă pe un umăr și, pășind sprinten cu dulcea-i povară în vreme ce oamenii săi îl aclamau cu vorbe desfrînate, o duse în triumf pe puntea propriei sale corăbii. Poate că nesocotitul ei frate ar fi tulburat această scenă romantică, dacă vigilentul Cahusac nu i-ar fi pus calm o piedică și nu l-ar fi legat ca pe o găină.

Apoi, pe cînd căpitanul se topea de dor în cabină sub zîmbetul domniței lui, Cahusac se ocupă de prada de război. Echipajului olandez i se porunci să se urce în șalupă și să se ducă dracului. Din fericire, numărul olandezilor era ceva mai mic de treizeci, astfel că șalupa, deși periculos de supraîncărcată, putu totuși să-i cuprindă. După ce inspectă încărcătura, Cahusac lăsă un ajutor de timonier și vreo douăzeci din oamenii lui pe bordul lui *Yongvrouw*, ordonîndu-le s-o urmeze pe *La Foudre*, care se îndrepta spre sud, în direcția insulelor Leewardds.

Cahusac avea motive să fie prost dispus. Riscul la care se expuneau capturînd bricul olandez și violentîndu-i pe membrii de familie ai guvernatorului din Tortuga era mult prea mare față de valoarea prăzii. Cu un aer ursuz, îi spuse toate acestea lui Levasseur.

— Păstrează-ţi părerile pentru tine — îi răspunse Levasseur. Să nu-ţi închipui că sînt omul care să-şi vîre capul în laţ, fără a şti cum o să-l scoată. Am să-i pun guvernatorului din Tortuga nişte condiţii, pe care va fi forţat să le primească. Îndreaptă corabia spre Virgen Magra. O să debarcăm acolo şi tot de acolo o să aranjăm lucrurile. Spune cuiva să-l aducă pe papă-laptele acela de d'Ogeron în cabină.

Levasseur se întoarse spre domniţa care-l adora. Cîteva clipe mai tîrziu, tot în aceeaşi cabină fu adus şi fratele domniţei. Aplecîndu-şi trupul puternic ca să nu se lovească cu capul de tavan, căpitanul se ridică să-l întîmpine. Mademoiselle se ridică şi ea.

— De ce-ai făcut asta ? îl întrebă fata pe Levasseur, arătînd spre mîinile legate ale fratelui ei, o rămăşiţă a măsurilor de precauţie luate de Cahusac.

— Îmi pare nespus de rău — o asigură piratul. Aş dori să nu mai fiu silit s-o fac. Dacă domnul d'Ogeron îşi dă cuvîntul...

— Nu-ţi dau nici un cuvînt — izbucni tînărul, cu faţa palidă de furie şi plin de curaj.

— Vezi ? !

Levasseur strînse din umeri ca să-şi arate adîncul lui regret, iar mademoiselle se întoarse protestînd către fratele ei :

— Henry, ceea ce faci este ridicol. Nu te porţi ca un prieten. În...

— Proastă mică ce eşti — îi răspunse el, deşi acest „mică" suna cam nepotrivit, deoarece fata era mai înaltă decît frate-său. Proasto, crezi că aş proceda ca un prieten dacă m-aş înţelege cu acest escroc de pirat ?

— Ia-o mai încet, tînărul meu cocoşel ! Levasseur rîse, însă rîsul lui nu era de loc simpatic.

— Nu-ţi dai seama ce primejdioasă nebunie săvîrşeşti şi cîtă nenorocire ai adus pînă acum ? Tu nu vezi că au fost jertfite vieţi omeneşti numai pentru ca acest monstru să poată pune mîna pe tine ? Şi nu-ţi dai seama în ce situaţie te afli ? Eşti în puterea acestei bestii, a acestui om de nimic, născut într-un coteţ şi crescut în tîlhării şi omoruri...

Poate că ar mai fi spus ceva, dacă Levasseur nu l-ar fi plesnit peste gură. După cum vedeţi, lui Levasseur nu-i convenea, aşa cum multora nu le convine, să audă spunîndu-i-se adevărul cu privire la persoana lui.

Domniţa îşi înăbuşi un ţipăt cînd îl văzu pe frate-său împleticindu-se, ameţit de lovitură. D'Ogeron se opri lîngă perete şi se rezemă de el, cu buzele pline de sînge. Curajul nu-l părăsi însă. Pe faţa lui albă se aşternu un zîmbet sinistru, în timp ce ochii îi căutau pe cei ai surorii.

— Iată — spuse el simplu — loveşte un om cu mîinile legate.

Aceste cuvinte neînsemnate şi, poate, mai mult decît cuvintele, tonul plin de un nemărginit dispreţ treziră mînia, care nu dormea niciodată prea adînc în inima lui Levasseur.

— Şi ce-ai face, căţeluşule, dac-ai avea mîinile libere ? Îl înhăţă pe prizonier de pieptii hainei sale scurte şi-l scutură : Răspunde ! Ce-ai face ? Pfui ! Piele de cimpoi ! Tu...

Urmă apoi un torent de vorbe necunoscute pentru mademoiselle, dar a căror grosolănie fata o putu pricepe cu ajutorul intuiţiei. Galbenă de frică, ea se rezemă de masa din cabină şi-i strigă lui Levasseur să înceteze. În semn de ascultare, piratul deschise uşa şi-l zvîrli afară pe fratele domnişoarei.

— Băgaţi gunoiul ăsta în cală, pînă cînd o să vă poruncesc să mi-l aduceţi înapoi ! mugi el şi închise uşa.

Calmîndu-se, se întoarse spre fată, cu un zîmbet care arăta că nu admite nici o împotrivire. Dar zîmbetul lui rămase fără răspuns. Mademoiselle îşi văzuse eroul adorat „în halat şi în papuci", dacă ne putem exprima aşa, şi găsise spectacolul dezgustător şi cumplit. Îşi aminti modul brutal în care fusese ucis căpitanul olandez şi îşi dădu brusc seama că ceea ce-i spusese cu cîteva clipe mai înainte frate-său despre acest om era mai mult decît adevărat. Aşa cum stătea acolo rezemată de masă, i se citea pe faţă că frica i se transforma în groază.

— Dar bine, iubito, ce-nseamnă asta ? o întrebă Levasseur, apropiindu-se de ea.

Domniţa se trase cîţiva paşi înapoi. Chipul piratului era zîmbitor, iar ochii îi străluceau într-un fel care o făcu ca inima să i se strîngă înfricoşată. Tot dîndu-se îndărăt, fata ajunse la capătul cabinei ; Levasseur puse mîna pe ea, o cuprinse în braţele sale lungi şi o trase spre el.

— Nu, nu ! gîfîi fata.

— Da, da ! o imită piratul, şi această luare în derîdere fu pentru mîndria ei lucrul cel mai teribil din toate cîte se întîmplau.

O zdrobi brutal la pieptul său, căutînd intenţionat să o jignească din cauză că rezista, şi o sărută pe buze, în timp ce ea se zvîrcolea în îmbrăţişarea lui. Apoi, cum patima pusese stăpînire pe el, se înfurie lepădîndu-şi ultimul petic din masca de erou prinsă de obraz.

— Prostuţo ! Nu l-ai auzit pe frate-tău spunîndu-ţi că eşti în puterea mea ? Adu-ţi aminte de asta şi nu uita că ai ajuns aici din propria ta dorinţă. Eu nu mi-s bărbatul cu care o femeie să se poată juca aşa cum îi place. Bagă-ţi minţile-n cap, fetiţo, şi primeşte ce-ai dorit. O sărută din nou, aproape dispreţuitor, apoi o depărtă de el. Fără mutre, te rog — spuse el. Altfel ai să regreţi.

Cineva bătu la uşă. Înjurîndu-l pe cel ce-l întrerupea din îndeletnicirile sale, Levasseur se duse să deschidă. Dinaintea lui stătea Cahusac. Faţa bretonului era gravă. Venise să raporteze că vasul avea o spărtură deasupra liniei de plutire, pricinuită de o ghiulea trasă de pe nava olandeză. Alarmat, Levasseur plecă cu el. Cantitatea de apă ce pătrundea în corabie era lipsită de importanţă atîta timp cît vremea se menţinea frumoasă. Dacă însă i-ar fi surprins o furtună, situaţia putea deveni gravă. Un om fu legat de o parîmă pentru ca să înfunde provizoriu gaura cu o bucată de pînză, iar pompele intrară în funcţiune.

În faţa lor, la orizont, se ivi un fel de nor jos, în care Cahusac recunoscu una din cele mai nordice insule ale grupului Virgen Magra.

— Trebuie să ne adăpostim acolo, ca să reparăm corabia — spuse Levasseur. N-am încredere în căldura asta zăpuşitoare. Furtuna ne poate surprinde înainte de a debarca.

— O furtună sau poate altceva — zice Cahusac cu o voce sinistră. Asta ai văzut-o ? întrebă el, arătînd cu degetul spre tribord.

Levasseur se uită şi, de emoţie, i se tăie răsuflarea. Două corăbii, care, de la distanţă, păreau a fi de tonaj foarte mare, se îndreptau spre ei, cam de la aproximativ cinci mile.

— Dacă ne urmăresc, ce-o să se întîmple ? întrebă Cahusac.

— O să luptăm, indiferent dacă vom fi în stare sau nu — răspunse Levasseur, adăugînd şi o înjurătură.

— Sfat dictat de disperare — spuse dispreţuitor Cahusac şi, pentru a-şi sublinia vorbele, scuipă pe punte. Aşa se-ntîmplă

cînd porneşti pe mare ca un nebun care tînjeşte după dragoste. Păstrează-ţi calmul, căpitane, fiindcă altfel oamenii şi-l vor pierde pe-al lor dacă vom avea vreun bucluc din cauza chestiei cu olandezii.

În tot restul zilei, Levasseur se gîndi la orice altceva numai la dragoste nu. Rămase pe punte, cu ochii cînd la uscat, cînd la cele două nave ce se apropiau încet. Nu i-ar fi folosit la nimic dacă ar fi navigat spre larg. Dimpotrivă, spărtura din bordaj ar fi fost un pericol în plus. Deci trebuia să se menţină în situaţia asta pînă la capăt şi să lupte, dacă va fi nevoie...

Pe înserat, cînd se afla la vreo trei mile de ţărm şi tocmai se pregătea să dea ordin ca pînzele să fie strînse în vederea luptei, mai-mai să leşine de bucurie cînd auzi o voce din gabie vestind că cea mai mare dintre cele două nave este *Arabella*. Cea de-a doua era probabil o captură.

Însă pesimismul lui Cahusac era greu de domolit.

— E răul cel mai mic dintre două rele — mîrîi el. Ce-o să spună Blood despre olandezi ?

— N-are decît să spună ce-o vrea.

Levasseur rîse, negrăit de uşurat.

— Şi ce-i cu copiii guvernatorului din Tortuga ?

— Blood nu trebuie să ştie de asta.

— Dar va trebui să afle.

— Da, însă pînă atunci, chestia va fi aranjată, iar eu voi fi făcut pace cu guvernatorul. Îţi spun că ştiu prin ce mijloc să-l silesc pe d'Ogeron să ajungă la o înţelegere.

Curînd, cele patru nave stăteau nemişcate şi cu prova-n vînt în largul din apropierea coastei nordice a lui Virgen Magra, o insuliţă îngustă, aridă şi lipsită de arbori, avînd cam douăzeci de mile lungime şi vreo trei mile lăţime, locuită doar de păsări şi de broaşte ţestoase şi fără altă bogăţie decît sarea care se găsea în cantităţi uriaşe în regiunile de la sud.

Levasseur plecă într-o barcă, însoţit de Cahusac şi de alţi doi ofiţeri, ca să-l viziteze pe căpitanul Blood la bordul *Arabellei*.

— Scurta noastră despărţire a fost foarte avantajoasă — le spuse în loc de salut căpitanul Blood. Am avut amîndoi o dimineaţă grea.

Conducîndu-i spre cabina cea mare, ca să le prezinte socotelile, Blood era din cale afară de bine dispus.

Nava cea înaltă care o însoţea pe *Arabella* era o corabie spaniolă cu 26 de tunuri, *Santiago* din Puerto Rico, avînd pe bord 120 000 măsuri de cacao, 40 000 de dolari spanioli şi bijuterii în valoare de 10 000 de dolari. O pradă bogată din care, conform contractului, două cincimi aparţineau lui Levasseur şi oamenilor lui. Banii şi bijuteriile fură împărţite pe loc. În ceea ce priveşte cacaua, s-au înţeles s-o ducă la Tortuga şi s-o vîndă acolo.

Fu apoi rîndul lui Levasseur să-l informeze pe Blood. Fruntea căpitanului se posomorî în timp ce francezul îi istorisea cele întîmplate. Cînd acesta isprăvi, Blood îşi exprimă fără înconjur dezaprobarea. Olandezii erau oameni paşnici şi ar fi fost o prostie să ţi-i înstrăinezi, mai ales pentru un fleac ca aceste piei de vită şi acest tutun care, laolaltă, puteau aduce, în cel mai bun caz, de-abia 20 000 de dolari spanioli.

Levasseur îi răspunse însă, aşa cum îi spusese şi lui Cahusac, că o corabie este o corabie şi că totuşi de corăbii au nevoie pentru acţiunea pe care o plănuiesc ei. Poate din cauză că treburile îi merseseră aşa de bine în ziua aceea, Blood încheie discuţia ridicînd din umeri. Apoi Levasseur propuse ca *Arabella* împreună cu nava capturată să se întoarcă la Tortuga, să descarce acolo încărcătura de cacao şi să recruteze un număr de avneturieri corespunzător noilor posibilităţi de îmbarcare. Între timp, Levasseur urma să facă reparaţiile necesare, ca apoi, navigînd spre sud, să-şi aştepte amiralul la Saltatudos, o insulă aflată la 11° 11' latitudine nordică, foarte potrivită pentru incursiunea lor asupra oraşului Maracaibo. Spre bucuria lui Levasseur, căpitanul Blood nu numai că fu de acord, dar se declară gata s-o pornească imediat la drum.

Nici nu plecase bine *Arabella,* că Lavasseur duse corăbiile în lagună şi îşi puse echipajul la treabă, poruncind să se ridice pe ţărm locuinţe provizorii în care să stea, cît timp vor dura reparaţiile vasului *La Foudre,* el, oamenii lui şi oaspeţii luaţi cu de-a sila.

În seara aceea, spre asfinţit, vîntul se înteţi. La început se transformă în furtună, apoi, într-un asemenea uragan, încît Levasseur fu recunoscător providenţei că se găseşte la ţărm, iar navele sale într-un adăpost sigur. Se întrebă într-o doară cam cum o fi ducînd-o pe mare căpitanul Blood, aflat la discreţia acelui uragan teribil ; dar Levasseur nu îngădui îngrijorării să-l tulbure prea mult.

C A P I T O L U L XV

RĂSCUMPĂRAREA

A doua zi dimineaţă, o splendidă dimineaţă scînteietoare şi limpede după furtună, cu văzduhul încărcat de o adiere sărată şi înviorătoare ce venea dinspre lacurile saline din sudul insulei, o scenă ciudată se petrecea pe plaja lui Virgen Magra, la poalele unui şir de dune înălbite, alături de pînza întinsă din care Levasseur îşi făcuse un cort.

Piratul francez stătea ca pe tron pe un butoi gol şi încheia o afacere importantă, anume aceea de a cădea la pace cu guvernatorul insulei Tortuga.

În jurul lui se învîrtea o gardă de onoare compusă dintr-o jumătate de duzină de ofiţeri. Cinci dintre ei erau piraţi, voinici, purtînd veste ajustate pe corp şi pline de pete, precum şi pantaloni de piele. Cel de-al şaselea era Cahusac. În faţa lui Levasseur sta în picioare tînărul d'Ogeron, în cămaşă plisată, cu pantaloni de satin strînşi pe picior şi încălţat cu pantofi fini de piele de Cordoba, păzit de doi negri pe jumătate goi. Era fără haină şi avea mîinile legate la spate. Chipul plăcut al tînărului era descompus. În apropiere, şi tot sub pază, dar cu braţele libere, stătea mademoiselle, sora lui, chircită pe o movilă de nisip. Foarte palidă, ea căuta în zadar să-şi ascundă sub o înfăţişare arogantă frica ce-o stăpînea.

Levasseur se adresă domnului d'Ogeron. Vorbi vreme îndelungată şi isprăvi astfel.

— Sînt încredinţat, domnule — spuse el cu o politeţe mieroasă şi prefăcută — că am fost foarte limpede. Ca să nu fie nici o neînţelegere la mijloc, am să recapitulez. Preţul

de răscumpărare pe care trebuie să mi-l plătiţi este fixat la 20 000 dolari spanioli. Îţi redau libertatea, sub cuvînt de onoare, ca să te poţi duce la Tortuga şi să-i procuri. Mijlocul de transport pînă acolo ţi-l pun eu la dispoziţie. Ai timp o lună ca să te duci şi să te-ntorci. În timpul acesta, sora dumitale rămîne aici ca ostatică. Tatăl dumitale să nu socotească prea mare această sumă ca preţ al libertăţii fiului său şi ca zestre pentru fiica sa. La drept vorbind, cred mai degrabă că sînt modest. Ce dracu! Domnul d'Ogeron este recunoscut doar ca un om bogat.

Domnul d'Ogeron cel tînăr ridică fruntea şi-l privi curajos pe căpitan în faţă:

— Refuz! Categoric şi absolut! Înţelegi? Fă ce vrei. Fir-ai al naibii de pirat mîrşav, neruşinat şi fără onoare.

— Ce vorbe mari! rîse Levasseur. Ce ardoare şi ce prostie! Probabil că nu te-ai gîndit şi la cealaltă faţă a problemei. Dacă te-ai fi gîndit, nu te-ai mai încăpăţîna. În nici un caz n-ai refuza. Avem mijloace de constrîngere pentru cei încăpăţînaţi. Şi te mai avertizez, ca nu cumva să-mi dai de formă cuvîntul şi apoi să încerci să mă înşeli. Voi şti cum să te găsesc şi să te pedepsesc. Între timp adu-ţi aminte că onoarea surorii dumitale este zălog la mine. Dacă întîmplător ai uita să te întorci cu zestrea, să nu consideri ca exagerat din partea mea dacă am să uit să-ţi iau sora în căsătorie.

Ochii zîmbitori ai lui Levasseur, care cercetau atent faţa tînărului, văzură cum groaza se zugrăveşte în privirea acestuia. Domnul d'Ogeron se uită înnebunit spre mademoiselle şi constată că deznădejdea cumplită aproape îi ştersese frumuseţea obrazului.

Pe chipul tînărului se aşternu mînia şi un dezgust profund:

— Nu, cîine! De o mie de ori, nu!

— E o prostie din partea ta să te încăpăţînezi. Levasseur vorbea calm, cu un regret glacial în care se simţea bătaia de joc. Pînă atunci degetele lui fuseseră ocupate să înnoade din loc în loc o bucată de sfoară subţire de cînepă. I-o arătă tînărului: Ştii ce-i asta? E un şirag de mătănii care a dus la convertirea multor eretici încăpăţînaţi. Poate scoate ochii din capul cuiva pentru a-l îndemna să dea ascultare unui sfat înţelept.

— Fă cum vrei.

Levasseur aruncă bucata de sfoară înnodată unuia dintre negri, care o legă într-o clipă în jurul frunţii prizonierului. Apoi, între sfoară şi ţeastă, negrul introduse o vergea scurtă de metal, rotundă şi subţire ca o coadă de pipă. După ce isprăvi, se uită la căpitan, aşteptînd semnalul.

Levasseur îşi privi cu atenţie victima. Tînărul stătea încordat şi ţeapăn, cu faţa descompusă şi de culoarea plumbului, iar de sub sfoară broboane de sudoare licăreau pe fruntea lui palidă.

Mademoiselle scoase un ţipăt şi vru să se ridice. Paznicii o reţinură însă şi ea căzu din nou la pămînt, gemînd.

— Sînt sigur că ai să te cruţi şi pe dumneata, şi pe sora dumitale, arătîndu-te înţelegător. La urma urmelor, ce reprezintă suma pe care am pretins-o? O bagatelă pentru tatăl dumitale, care-i aşa de bogat. Repet, am fost prea modest. Dar fiindcă am spus o dată 20 000 de dolari spanioli, rămînem la 20 000.

— Şi pentru ce, mă rog, ai spus 20 000 de dolari spanioli?

Rostită într-o franceză mizerabilă, dar cu o voce aspră şi plăcută, care părea ecoul zeflemelii din glasul lui Levasseur, această întrebare pluti pe deasupra capetelor lor.

Surprinşi, Levasseur şi ofiţerii lui se uitară mai întîi în sus, apoi împrejur. Pe creasta dunelor din spatele lor, profilîndu-şi limpede silueta pe cerul albastru şi adînc, ei văzură un om înalt şi zvelt, îmbrăcat îngrijit într-o haină neagră cu fireturi de argint. O pană roşie de struţ îndoită peste borul lat al pălăriei era singura pată colorată în veşmîntu-i de culoare închisă. De sub pălărie se iţea faţa arsă de soare a căpitanului Blood.

Levasseur îşi reveni din buimăceală, trăgînd o înjurătură de surprins ce era. Îşi închipuise că Blood se află undeva departe, dincolo de orizont, în drum spre Tortuga, presupunînd că fusese aşa de norocos ca să ţină piept uraganului din noaptea trecută.

Pornind la vale pe nisipul fin, în care intră pînă la turetcile cizmelor din piele fină, căpitanul Blood veni alunecînd în picioare pînă la plajă. Era urmat de Wolverstone şi de o duzină de alţi oameni. Oprindu-se, îşi scoase cu un gest larg pălăria în faţa doamnei, apoi se întoarse spre Levasseur.

— Bună dimineaţa, căpitane — spuse el şi începu să-i explice cum de se găseşte acolo. Uraganul din noaptea trecută

ne-a silit să ne-ntoarcem. N-am avut încotro şi a trebuit să plutim în faţa lui, cu toate pînzele strînse, astfel că am fost împinşi înapoi pe drumul pe care am plecat. Ba ceva mai mult, ca şi cînd dracul şi-ar fi vîrît coada, *Santiago* şi-a rupt catargul cel mare. Am fost fericiţi că am putut ancora într-un golf de partea cealaltă a insulei, la o distanţă de cîteva mile de aici. Am venit încoace pe jos, ca să ne mai dezmorţim picioarele şi să vă spunem bună ziua. Dar cine sînt cei doi ? Şi arătă spre femeie şi spre bărbat.

Cahusac strînse din umeri şi îşi aruncă braţele lungi spre cer.

— *Voilà*[1] ! strigă el semnificativ către firmament.

Levasseur îşi muşcă buzele şi se schimbă la faţă. Se stăpîni totuşi şi răspunse politicos :

— După cum vezi, doi prizonieri.

— Aha ! Aruncaţi probabil la ţărm de furtuna de astă-noapte ? Nu-i aşa ?

— Nu. Levasseur se stăpîni anevoie în faţa acestei ironii. Erau în bricul olandez.

— Nu-mi aduc aminte să-mi fi pomenit de ei pînă acum.

— Nici n-am pomenit. Sînt prizonierii mei proprii. O chestiune personală. Sînt francezi.

— Francezi ? Ochii albaştri ai căpitanului Blood se aţintiră scrutători asupra lui Levasseur şi apoi asupra prizonierilor.

Domnul d'Ogeron stătea încordat şi ţeapăn ca şi pînă atunci, dar de pe faţa lui dispăruse groaza aceea nebună. Intervenţia aceasta, evident neaşteptată atît de călăul lui, cît şi de el, îi sădise în suflet speranţa. Sora lui, împinsă de un sentiment asemănător, stătea aplecată înainte, cu buzele întredeschise şi cu ochii larg căscaţi.

Căpitanul Blood îşi ciupi buzele cu degetele, uitîndu-se încruntat şi gînditor la Levasseur.

— Ieri m-ai luat prin surprindere, atacîndu-i pe prietenii noştri olandezi. Mi se pare că acum nici propriii dumitale compatrioţi nu sînt în siguranţă, cînd ajung în preajma dumitale.

— Nu ţi-am spus că ăştia... că asta-i o chestiune de-a mea personală ?

— Da ? Şi cum îi cheamă ?

[1] Iată (în limba franceză în text).

Purtarea severă, autoritară şi aproape dispreţuitoare a englezului stîrni mînia lui Levasseur, întotdeauna gata să izbucnească. Încet-încet, sîngele îi coloră faţa pe care se citea frica, iar privirea îi deveni insolentă, aproape ameninţătoare. În locul lui răspunse prizonierul.

— Sînt Henry d'Ogeron, iar aceasta este sora mea.

— D'Ogeron ? Căpitanul Blood îl privi cu atenţie. Eşti, din întîmplare, rudă cu bunul meu prieten, guvernatorul insulei Tortuga ?

— E tatăl meu.

Levasseur sări în lături trăgînd o înjurătură. Surpriza căpitanului Blood fu atît de mare, încît îi înăbuşi orice altă emoţie.

— Dumnezeu să ne aibă în pază ! Ai înnebunit cu totul, Levasseur ? Mai întîi îi ataci pe olandezi, prietenii noştri. Iei apoi prizonieri doi oameni de aceeaşi naţionalitate cu dumneata, compatrioţi de-ai dumitale, şi care nu sînt altcineva decît copiii guvernatorului din Tortuga, unicul adăpost sigur de care ne bucurăm pe aceste insule...

Furios, Levasseur îl întrerupse :

— Trebuie să-ţi mai repet că asta-i o chestiune de-a mea personală ? Răspund eu singur în faţa guvernatorului din Tortuga.

— Şi cei 20 000 de dolari spanioli ? Şi asta-i o chestiune personală de-a dumitale ?

— Da.

— Ei bine, nu sînt de loc de acord cu dumneata.

Blood se aşeză pe butoiul pe care Levasseur îl părăsise cu cîteva minute mai înainte şi se uită binevoitor la pirat.

— Pentru ca să nu pierdem timpul, aş vrea să te informez că am auzit propunerea pe care ai făcut-o acestei doamne şi acestui domn. Îţi reamintesc, de asemenea, că noi navigăm pe baza unui contract care nu admite nici un echivoc. Ai fixat preţul de răscumpărare la 20 000 de dolari spanioli. Suma aceasta aparţine deci echipajului dumitale şi echipajului meu, în proporţiile stabilite prin contract. Sper că nu doreşti să negi acest lucru. Dar mai grav este faptul că ai ascuns faţă de mine această parte a prăzii luată în ultima dumitale cursă, şi pentru o încălcare ca asta contractul prevede anumite pedepse, oarecum severe.

— Ha, ha! rîse Levasseur, dezagreabil. Apoi adăugă: Dacă nu-ţi place comportarea mea, putem dizolva asociaţia.

— Asta-i şi intenţia mea. Numai c-o s-o dizolvăm cînd voi crede eu de cuviinţă şi în felul pe care am să-l aleg eu, şi asta îndată ce-ţi vei fi lichidat obligaţiile ce rezultă din contractul pe baza căruia am operat în această cursă.

— Adică ce vrei să spui?

— Am să fiu cît mai scurt cu putinţă — răspunse căpitanul Blood. Las deoparte necuviinţa de a-i fi atacat pe olandezi sau de a-i fi făcut prizonieri pe aceşti francezi, stîrnind astfel mînia guvernatorului din Tortuga. Accept situaţia aşa cum este. Dumneata singur ai fixat preţul de răscumpărare al acestei perechi la 20 000 de dolari spanioli şi, după cîte am înţeles, doamna ar urma să reprezinte un fel de venit suplimentar pentru dumneata. Dar de ce să fie ea numai venitul dumitale, şi nu şi al altora, ţinînd seamă că, după contract, fata ne aparţine nouă, tuturor, ca pradă de război?

Fruntea lui Levasseur se întunecă de furie.

— Totuşi — continuă căpitanul Blood — n-am să ţi-o disput, dacă eşti gata s-o cumperi.

— S-o cumpăr?

— La preţul pe care i l-ai fixat.

Levasseur îşi stăpîni turbarea ca să poată discuta în contradictoriu cu irlandezul.

— Asta-i preţul de răscumpărare pentru bărbat. Va trebui plătit de către guvernatorul din Tortuga.

— Nu, nu. I-ai pus în aceeaşi oală pe amîndoi. Mărturisesc că mi se pare destul de ciudat. I-ai evaluat la 20 000 de dolari spanioli, şi pentru această sumă poţi să-i reţii dacă doreşti. Trebuie să plăteşti însă pentru ei cei 20 000 de dolari care-ţi vor reveni pînă la urmă drept preţ de răscumpărare pentru băiat şi drept zestre pentru fată, iar această sumă va fi împărţită între echipajele noastre. Dacă nu vei proceda astfel, este lesne de închipuit că oamenii noştri s-ar putea să nu privească cu prea multă îngăduinţă încălcarea din partea dumitale a contractului pe care l-am semnat cu toţii.

Levasseur începu să rîdă ca un nebun.

— *Ah ça! Crédieu*[1]! Ce glumă straşnică!

[1] Nu, zău! Al dracului să fiu! (în limba franceză în text).

— Sînt întru totul de acord cu dumneata — spuse căpitanul Blood.

Pentru Levasseur gluma consta în faptul că Blood, care nu avea mai mult de doisprezece oameni, venea acolo şi încerca să-l intimideze pe el, care avea în imediată apropiere o sută de oameni. Se pare însă că francezul pierduse din vedere un lucru foarte important, pe care, de fapt, se bizuia adversarul său. Fiindcă în timp ce-şi întorcea, încă rîzînd, capul spre ofiţerii lui, văzu ceva care-l făcu să i se oprească rîsul în gît. Căpitanul Blood mizase cu dibăcie pe lăcomia acestor aventurieri — supremul lor mobil de acţiune. Şi Levasseur citi limpede pe chipurile tovarăşilor săi că împărtăşesc pe de-a-ntregul propunerea căpitanului Blood, ca fiecare să-şi ia partea cuvenită din preţul de răscumpărare, pe care el, şeful lor, intenţiona să şi-l însuşească. Toate acestea îl făcură pe ticălosul îmbrăcat în veşminte ţipătoare să ezite şi, pe cînd Levasseur îi blestema în inima lui pe aceşti oameni credincioşi doar lăcomiei lor, îşi dădu seama, şi tocmai la vreme, că cel mai bun lucru este să procedeze cu prudenţă.

— M-ai înţeles greşit — zise el, înghiţindu-şi mînia. Preţul de răscumpărare va fi împărţit în clipa cînd îl voi încasa. Între timp, fata îmi aparţine pe baza acestei înţelegeri.

— Bun — mormăi Cahusac — atunci toate sînt în regulă.

— Zău? Aşa crezi? spuse căpitanul Blood. Dar dacă domnul d'Ogeron refuză să plătească preţul de răscumpărare? Ce se-ntîmplă atunci? Rîse şi se ridică încet în picioare. Nu şi iar nu. Dacă Levasseur doreşte să-şi păstreze fata, aşa cum pretinde, n-are decît să plătească el preţul de răscumpărare, pentru ca riscul să fie suportat de el.

— Aşa este! strigă unul din ofiţerii lui Levasseur.

Iar Cahusac adăugă:

— Propunerea e înţeleaptă. Căpitanul Blood are dreptate. Aşa scrie în contract.

— Ce scrie în contract, idioţilor? Levasseur era pe punctul de a-şi pierde minţile. De unde dracu vă-nchipuiţi că pot eu să procur 20 000 de dolari spanioli? Partea ce-mi revine mie din bunurile jefuite în această cursă nu se ridică nici măcar la jumătate din suma în cauză. Rămîn datornicul vostru pînă cînd primesc banii. Sînteţi mulţumiţi aşa?

Poate că pînă la urmă propunerea i-ar fi mulțumit pe oameni, dacă Blood n-ar fi avut alte intenții.

— Și dacă mori pînă primești banii ? Meseria noastră e plină de riscuri, căpitane.

— Să te ia dracu ! Levasseur se repezi la el, furios : Nimic nu te mulțumește ?

— Ba da ! 20 000 de dolari spanioli care să fie împărțiți imediat.

— Nu-i am.

— Atunci să-i cumpere pe prizonieri cineva care are banii.

— Și cine crezi că-i are, dacă nu-i am eu.

— Eu — spuse căpitanul Blood.

— Dumneata ? ! Levasseur bîigui : Dumneata... dumneata o dorești pe fată ?

— De ce nu ? Te-ntrec în curtenie, fiindcă sînt dispus să fac sacrificii pentru ca s-o capăt, de asemenea și în cinste, fiindcă sînt gata să plătesc pentru ceea ce doresc.

Levasseur se uita la el cu gura căscată, prostește. În spatele lui se înghesuiau ofițerii, căscînd și ei gura. Căpitanul Blood se așeză din nou pe butoi și, dintr-un buzunar interior al hainei, scoase o pungă mică de piele.

— Sînt fericit să pot rezolva o dificultate, ce părea la un moment dat fără ieșire.

Și sub ochii holbați ai lui Levasseur și ai ofițerilor lui deschise gura pungii și răsturnă în palma stîngă patru sau cinci perle de mărimea unui ou de vrabie. În pungă mai erau douăzeci de perle la fel, cele mai frumoase din cele luate cu prilejul incursiunii asupra flotilei spaniole de pescuit perle.

— Te lauzi că te pricepi la perle, Cahusac. La cît le evaluezi pe acestea ?

Bretonul luă între degetele lui aspre bobul strălucitor, cu irizări delicate, ce-i fusese întins, cîntărindu-l cu ochi de cunoscător.

— O mie de dolari — răspunse el scurt.

— Valorează ceva mai mult în Tortuga sau în Jamaica — spuse căpitanul Blood — și de două ori mai mult în Europa. Accept însă evaluarea dumitale. După cum vezi, toate sînt aproape de aceeași mărime. Poftim douăsprezece perle în valoare de douăsprezece mii de dolari spanioli, ceea ce reprezintă cele trei cincimi cuvenite echipajului de pe *La Foudre*,

așa cum prevede contractul. Pentru cei opt mii de dolari care se cuvin *Arabellei*, răspund eu față de oamenii mei. Și acum, Wolverstone, du-i pe acești doi prizonieri, care îmi aparțin, la bordul *Arabellei*.

Se ridică iar în picioare, arătînd spre cei doi tineri.

— A, nu ! Levasseur își deschise larg zăgazurile mîniei ce-l cuprinsese. Numai asta nu ! N-ai s-o iei.

Ar fi sărit la căpitanul Blood, care stătea la oarecare distanță, încordat, cu buzele strînse și atent, dacă nu l-ar fi împiedicat unul din ofițerii lui.

— *Nom de Dieu* [1], căpitane ! Ce vrei să faci ? S-a aranjat. S-a aranjat onorabil, spre mulțumirea tuturor.

— Spre mulțumirea tuturor ? întrebă Levasseur, furios foc. Pentru voi toți, animalelor. Dar pentru mine ?

Cahusac, strîngînd perlele în palma-i lată, trecu de partea cealaltă a lui Levasseur :

— Nu fi nebun, căpitane ! Vrei să produci tulburări printre oameni ? Echipajul lui este aproape de două ori mai mare ca al nostru. Ce-i pentru dumneata o fată mai mult sau mai puțin ? Pentru numele lui Dumnezeu, las-o să se ducă. A plătit cît trebuie pentru ea și s-a purtat cinstit cu noi.

— S-a purtat cinstit ? zbieră înfuriat căpitanul. Tu...

În tot vocabularul lui plin de obscenități n-a putut să găsească un epitet potrivit care să-l caracterizeze pe locotenent. Îi dădu una, mai-mai să-l trîntească la pămînt. Perlele se risipiră pe nisip. Cahusac se năpusti după ele, împreună cu prietenii lui. Răzbunarea putea să mai aștepte. Tîrîndu-se în patru labe, bîjbîiră prin nisip timp de cîteva secunde, uitînd de orice altceva. Și totuși, în acele secunde se întîmplau lucruri de o importanță vitală.

Levasseur, cu mîna pe sabie și cu fața albă de furie, se așezase în drumul căpitanului Blood, ca să-l împiedice să plece.

— N-ai s-o iei atîta vreme cît mai sînt în viață ! strigă el.

— Atunci am s-o iau după ce-ai să mori — răspunse Blood, și sabia lui străluci în lumina soarelui. Contractul prevede că orice om, indiferent ce rang ar avea el, care ascunde o parte din pradă, chiar dacă această parte nu valorează mai mult de un peso, va fi spînzurat de catarg. Asta și voiam să

---

[1] Ei, drăcia dracului (în limba franceză în text).

fac cu dumneata pînă la urmă. Dar dacă preferi această cale, ladă de gunoi ce eşti, am să-ţi fac pe plac.

Îi îndepărtă cu un gest pe cei care voiră să intervină şi săbiile se încrucişară.

Domnul d'Ogeron privea năucit, incapabil să ghicească ce însemnătate putea avea pentru el sfîrşitul, într-un fel sau altul, al acestei lupte. Doi oameni de-ai lui Blood, care luaseră locul paznicilor negri, îi desfăcuseră sfoara cu noduri care-i încingea capul. Cît despre mademoiselle, ea se ridicase în picioare şi stătea aplecată înainte, apăsîndu-şi cu o mînă pieptul agitat, cu faţa palidă ca de mort şi cu o spaimă cumplită în ochi.

Totul se sfîrşi repede. Forţa brutală pe care se bizuia cu atîta încredere Levasseur nu-i fu de nici un folos în faţa dibăciei şi experienţei irlandezului. În timp ce Levasseur zăcea întins pe nisipul alb, cu amîndoi plămînii străpunşi, tuşind şi scuipîndu-şi sîngele ticălos, căpitanul Blood privi calm, peste trupul francezului, la Cahusac.

— Cred că faţă de cele întîmplate, contractul dintre noi s-a desfăcut — spuse el.

Cahusac se uita nepăsător, lipsit de orice sentiment, la trupul scuturat de spasme al fostului său comandant. Dacă Levasseur ar fi avut alt caracter, poate că lucrurile s-ar fi sfîrşit cu totul altfel. În acest caz însă, fără doar şi poate că Blood ar fi adoptat în conflictul dintre ei cu totul altă tactică. Levasseur nu fusese nici simpatic, nici leal. Oamenii care-l urmaseră erau drojdia acelei îndeletniciri josnice şi nu acţionau decît din lăcomie. Tocmai de această lăcomie a lor se folosise cu îndemînare căpitanul Blood pentru a-i determina să-l socotească pe Levasseur vinovat de singura crimă pe care ei n-ar fi iertat-o niciodată, şi anume crima de a-şi fi însuşit ceva ce putea fi transformat în aur şi împărţit la toţi.

Aşa se explică faptul că gloata pestriţă a piraţilor ce sosea în goană spre locul tragicomediei rapid desfăşurată putu fi domolită datorită lui Cahusac, care le adresă cîteva vorbe. În timp ce oamenii mai şovăiau încă, Blood adăugă şi el ceva, grăbindu-le hotărîrea :

— Dacă vreţi să veniţi la locul unde am ancorat noi, veţi primi imediat partea voastră din prada luată de pe *Santiago*, ca s-o împărţiţi după plac.

Travesară cu toţii insula, luîndu-i şi pe cei doi prizonieri. Către sfîrşitul zilei, după ce împărţeala fusese făcută, probabil că cele două echipaje s-ar fi despărţit, dacă locotenentul Cahusac, care fusese ales urmaşul lui Levasseur, nu i-ar fi oferit căpitanului Blood, la insistenţele oamenilor săi, serviciile echipajului francez.

— Puteţi naviga din nou cu mine, dacă doriţi — îi răspunse căpitanul englez — cu condiţia să vă-mpăcaţi cu olandezii, restituindu-le bricul şi încărcătura.

Condiţia fu acceptată, iar căpitanul Blood plecă să-şi întîlnească oaspeţii, copiii guvernatorului din Tortuga.

Mademoiselle d'Ogeron şi fratele ei, cu mîinile libere acum, stăteau în cabina cea mare a *Arabellei*, unde fuseseră conduşi.

Benjamin, economul şi bucătarul negru al căpitanului Blood, adusese la masă vin şi mîncare, spunîndu-le că sînt pentru ei. Dar nici unul nu se atinse de nimic. Fratele şi sora stăteau năuci şi înspăimîntaţi, închipuindu-şi că, scăpînd de Levasseur, nu făcuseră decît să sară din lac în puţ. După un timp, istovită de aşteptare, mademoiselle se aruncă în genunchi la picioarele fratelui ei, implorîndu-l s-o ierte pentru tot răul pricinuit de nebunia ei primejdioasă.

Însă domnul d'Ogeron nu era dispus să ierte aşa de uşor :

— Îmi pare bine că-ţi dai, în sfîrşit, seama de ce-ai făcut. Acum te-a cumpărat un alt pirat şi eşti proprietatea lui. Sper că-ţi dai seama şi de asta...

Poate că ar mai fi spus şi altele, dar se opri văzînd că se deschide uşa. În prag stătea căpitanul Blood, care isprăvise de pus la punct chestiunile cu oamenii lui Levasseur. Cum domnul d'Ogeron nu se străduise cîtuşi de puţin să-şi înăbuşe vocea-i ascuţită, căpitanul Blood auzise ultimele fraze ale francezului. De aceea pricepu limpede de ce mademoiselle sări în picioare la vederea lui şi se trase înapoi înspăimîntată.

Blood scoase pălăria împodobită cu pană şi se apropie de masă.

— Mademoiselle — spuse el în franceza lui groaznică, dar curgătoare — vă rog să vă alungaţi temerile. Pe bordul acestei corăbii veţi fi tratată cu toată cinstea cuvenită. Îndată ce vom putea să ieşim din nou în larg, vom porni spre Tortuga pentru a vă duce acasă, la tatăl dumneavoastră. Vă rog să nu credeţi nici o clipă că v-am cumpărat, aşa cum spunea mai adineauri fratele dumneavoastră. Singurul lucru pe care l-am făcut a

fost să procur banii de răscumpărare, bani absolut necesari pentru a mitui o bandă de canalii, ca în felul acesta ei să nu mai dea ascultare canaliei şi mai mîrşave care îi comanda şi astfel să vă scap de orice primejdie. Vă rog să socotiţi banii daţi de mine drept un împrumut prietenesc, pe care mi-l veţi restitui atunci cînd veţi dori.

Fata îl privea cu ochii mari, necrezîndu-şi urechilor. Domnul d'Ogeron se ridică în picioare :

— Domnule, vorbiţi serios ?

— Da. Vorbesc serios. Poate că lucrul acesta nu se întîmplă prea des în zilele noastre. Este adevărat că sînt pirat. Dar procedeele mele nu sînt procedeele lui Levasseur, care mai bine ar fi rămas în Europa ca să practice hoţia la drumul mare. Am şi eu o anumită cinste, hai să-i spunem un rest de cinste, care mi-a rămas din zilele mele mai bune. Apoi adăugă pe un ton mai vesel : Luăm masa peste o oră şi sper că mă veţi onora cu prezenţa dumneavoastră. Între timp, domnule, Benjamin se va îngriji să vă pună la dispoziţie o îmbrăcăminte mai convenabilă.

Se înclină în faţa lor şi dădu să plece. Mademoiselle îl reţinu însă.

— Domnule ! strigă ea ascuţit.

Peter Blood se opri şi se întoarse în timp ce fata se apropia încet de el, privindu-l cu un amestec de teamă şi admiraţie :

— Oh, sînteţi aşa de nobil !

— Dacă ar fi după mine, nu mi-aş acorda o apreciere aşa de înaltă.

— Ba da, sînteţi ! Şi de aceea aveţi dreptul să ştiţi totul.

— Madelon ! strigă fratele ei, vrînd s-o împiedice să vorbească.

Dar ea nu dorea acest lucru. Inima ei prea plină trebuia să se reverse în mărturisiri :

— Domnule, eu port cea mai mare vină a celor întîmplate. Acest om, acest Levasseur...

El o privea şi, de astă dată, era rîndul lui să nu-şi creadă urechilor.

— Dumnezeule ! E cu putinţă ? Acest animal ? !

Fata căzu pe neaşteptate în genunchi, îi luă mîna şi i-o sărută, înainte ca el să şi-o poată retrage.

— Ce faceţi ? strigă Blood.

— Vreau să-mi repar greşeala. În mintea mea v-am dezonorat, socotind că sînteţi la fel cu Levasseur şi închipuindu-mi că lupta dumneavoastră împotriva lui era doar o luptă între şacali. Domnule, vă implor în genunchi să mă iertaţi !

Căpitanul Blood se uită la ea cum stătea în genunchi şi pe buzele sale se ivi un zîmbet care îi lumină ochii albaştri, aşa de ciudat de strălucitori pe faţa aceea arsă de soare.

— Copilă — zise el — mi-ar veni mai greu să-ţi iert prostia de a fi crezut contrariul.

În timp ce o ajuta să se ridice de jos, căpitanul Blood încerca să se încredinţeze pe sine însuşi că se comportase destul de bine în această afacere. Apoi oftă. Faima îndoielnică de care se bucura şi care se răspîndise aşa de repede de-a curmezişul Mării Caraibilor va fi ajuns desigur şi la urechile Arabellei Bishop. Blood nu se îndoia de fel că fata îl dispreţuieşte, socotindu-l cu nimic mai bun decît ceilalţi ticăloşi care practicau această infamă meserie de pirat. De aceea nădăjduia că poate vreun ecou al faptei lui frumoase va ajunge pînă la ea pentru a stinge o parte din dispreţul ce-l nutrea pentru el. Fiindcă adevărul adevărat — pe care nu-l putuse mărturisi domnişoarei d'Ogeron — este că, atunci cînd îşi riscase viaţa ca s-o slaveze, fusese mînat de gîndul că fapta lui ar fi pe placul domnişoarei Bishop, dacă aceasta ar fi de faţă ca s-o vadă.

CAPITOLUL XVI

CAPCANA

Întîmplarea cu domnişoara d'Ogeron avu drept rezultat firesc o şi mai mare îmbunătăţire a relaţiilor, şi aşa destul de cordiale, dintre căpitanul Blood şi guvernatorul insulei Tortuga. În splendida casă de piatră cu ferestrele apărate de jaluzele verzi, pe care domnul d'Ogeron o clădise el însuşi, într-o grădină mare şi luxuriantă la est de Cayona, căpitanul Blood era un oaspete întotdeauna binevenit. Domnul d'Ogeron îi datora căpitanului mult mai mult decît cei 20 000 de dolari spanioli, pe care acesta îi plătise drept preţ de răscumpărare pentru domnişoara. Şi deşi francezul era un om foarte priceput şi se tocmea în afaceri, ştia totuşi să fie generos şi ştia ce înseamnă recunoştinţa, pe care şi-o arătă în toate felurile posibile, astfel că sub puternica lui ocrotire reputaţia căpitanului Blood printre piraţi atinse foarte repede apogeul.

De aceea, atunci cînd se puse problema echipării flotei sale de corăbii în vederea acţiunii plănuite împotriva oraşului Maracaibo — care la început fusese ideea lui Levasseur — nu-i lipsiră nici corăbiile şi nici oameni care să-l urmeze. Căpitanul Blood recrută în total cinci sute de aventurieri şi ar fi putut recruta tot atîtea mii, dacă ar fi avut loc pentru ei pe corăbiile sale. De asemenea, ar fi putut să-şi sporească de două ori numărul corăbiilor, fără să întîmpine nici o greutate, dacă n-ar fi preferat să rămînă la ceea ce avusese pînă atunci. Cele trei nave la care căpitanul Blood îşi limitase flota erau *Arabella, La Foudre*, cu un echipaj de şaizeci de oameni şi pe care o comanda Cahusac, precum şi *Santiago*, care fusese reechipată şi botezată din nou cu numele de *Elizabeth*, după numele acelei regine a Angliei ai cărei marinari umiliseră Spania, aşa cum avea de gînd s-o umilească şi căpitanul Blood de acum înainte. În calitatea sa de fost ofiţer în marina regală, lui Hagthorpe i se încredinţase comanda acestei din urmă corăbii, iar numirea lui fusese confirmată de echipaj.

Se scurseseră cîteva luni de la eliberarea domnişoarei d'Ogeron cînd, în luna august a anului 1687, după ce trecuse prin cîteva peripeţii mai mult sau mai puţin importante şi pe care renunţ să le mai povestesc aici, această mică flotă intră pe marele lac numit Maracaibo şi execută incursiunea asupra bogatului oraş cu acelaşi nume de pe continent.

Acţiunea nu se desfăşurase chiar aşa cum fusese plănuită, astfel că forţele lui Blood se aflaseră la un moment dat într-o situaţie riscantă.

Toate cele întîmplate reies foarte limpede din cuvintele folosite de Cahusac şi reproduse cu grijă de Pitt, în cursul unei certe izbucnite pe treptele bisericii Nuestra Señora del Carmen, pe care căpitanul Blood pusese stăpînire, cu o totală lipsă de respect faţă de religie, în scopul de a face din ea cazarmă pentru corpul lui de gardă. Am mai spus cîndva că Blood era catolic numai cînd îi convenea.

Cearta se dezlănţui între două grupe adverse, una avîndu-i în frunte pe Hagthorpe, pe Wolverstone şi pe Pitt, iar cealaltă pe Cahusac, din a cărui pripeală se întîmplase totul.

La spatele lor, în piaţa arsă de soare şi plină de praf, înconjurată de palmieri răzleţi, ale căror frunze atîrnau nemişcate în dogoarea ce făcea să vibreze aerul, se tălăzuiau cîteva sute de indivizi înnebuniţi de furie, aparţinînd ambelor grupe ; pentru moment, oamenii se liniştiseră ca să poată auzi ce se petrece între conducătorii lor.

Pare-se că Cahusac îşi dăduse frîu liber pornirilor, vorbind în gura mare cu vocea-i aspră şi cîrcotaşă, astfel ca să audă cu toţii învinuirile violente pe care le aducea. Pitt ne spune că francezul se exprima într-o englezească groaznică, pe care el nici nu încearcă s-o mai reproducă. Îmbrăcămintea lui Cahusac era tot aşa de puţin armonioasă ca şi felul lui de a se exprima. Părea anume aleasă ca să i se ghicească îndeletnicirea, contrastînd în chip grotesc cu hainele sobre ale lui Hagthorpe sau cu veşmintele aproape elegante ale lui Jeremy

Pitt. Cămaşa-i murdară şi pătată de sînge, croită din pînză albastră, şi-o lăsase descheiată în faţă pentru a-şi răcori pieptul păros, de cureaua ce-i susţinea pantalonii de piele atîrna un întreg arsenal de pistoale şi de cuţite, iar de diagonala de piele, aruncată neglijent peste umeri, era prinsă o sabie scurtă. În jurul capului, deasupra obrazului lat şi turtit, individul îşi înfăşurase o basma roşie, aidoma unui turban.

— Nu v-am prevenit de la început că totul părea mult prea uşor ? întrebă el, cu un glas jumătate plîngăreţ, jumătate furios. Eu nu sînt prost, prieteni. Am ochi în cap şi văd cu ei. Văd la intrarea lacului un fort părăsit, unde nu se zărea măcar un singur om care să descarce un tun în noi în timp ce intram. Atunci am bănuit o cursă. Care om cu ochi şi cu creieri n-ar fi bănuit acelaşi lucru ? Aş ! Noi mergem mai departe. Şi ce găsim ? Un oraş părăsit ca şi fortul, un oraş din care au fost scoase toate obiectele de preţ. Îl avertizez din nou pe căpitanul Blood. „E o capcană", îi spun eu. Dar sîntem siliţi să înaintăm, să înaintăm mereu, fără să întîmpinăm rezistenţă, pînă cînd ne dăm seama că e prea tîrziu să mai ieşim la mare şi că nu ne mai putem întoarce. Dar nimeni nu vrea să m-asculte. Ştiţi cu toţii chiar mai multe decît mine. Al dracului său fiu ! Căpitanul Blood vrea să mergem mai departe şi mergem mai departe. Mergem la Gibraltar. Este adevărat că, în cele din urmă, după atîta timp, punem mîna pe locţiitorul guvernatorului. Este adevărat că-l silim să plătească un preţ de răscumpărare mare pentru oraşul Gibraltar. Este adevărat că, mai cu răscumpărarea, mai cu jaful, ne întoarcem aici cam cu două sute de mii de dolari spanioli. Dar, în realitate, ce reprezintă lucrul acesta, sînteţi aşa de buni să-mi spuneţi ? Sau să vă spun eu ? Iaca, e o bucată de brînză ! O bucată de brînză într-o capcană de şoareci, iar noi sîntem şoricei. Al dracului să fiu ! Iar pisicile ? Pisicile ne-aşteaptă. Pisicile sînt cele patru corăbii de război spaniole care au venit între timp. Ne-aşteaptă dincolo de strîmtoarea lagunei. *Mort Dieu* [1] ! Iată ce-a ieşit din încăpăţînarea afurisită a excelentului vostru căpitan Blood !

Wolverstone izbucni într-un hohot de rîs. Cahusac avu o explozie de furie.

---

[1] Fir-ar al dracului ! (în limba franceză în text).

— *Ah, sangdieu* [1] ! Rîzi, animalule ? Rîzi ? Răspunde-mi la ce te-ntreb : cum ieşim de aici dacă nu acceptăm condiţiile domnului amiral al Spaniei ?

Din rîndurile piraţilor aflaţi pe treptele de jos se auzi un vuiet de încuviinţare. Singurul ochi al uriaşului Wolverstone se rostogoli înspăimîntător, iar pumnii lui mari se strînseră ca şi cum ar fi vrut să-l lovească pe franţuzul care instiga la revoltă. Însă Cahusac era greu de intimidat. Atitudinea oamenilor îi insufla curaj.

— Poate credeţi că acest căpitan Blood al vostru este chiar bunul Dumnezeu în persoană ? Credeţi că poate face minuni, hai ? E ridicol căpitanul ăsta Blood al vostru, cu aerele măreţe pe care şi le dă, şi...

Se opri. În clipa aceea, Peter Blood cel cu aere măreţe etc. ieşea din biserică de parcă ar fi plecat la plimbare. Împreună cu el se afla un lup de mare francez, voinic şi cu picioare lungi, numit Yberville, care, deşi încă tînăr, îşi cîştigase faimă ca şef de piraţi înainte de a-şi fi pierdut corabia şi a se fi văzut silit să intre în serviciul căpitanului Blood. Căpitanul înaintă spre grupul de oameni care se certau, sprijinindu-se uşor în bastonu-i lung de abanos, cu faţa umbrită de o pălărie mare şi împodobită cu pene. Nu avea nimic de pirat în înfăţişarea lui. Mai curînd ai fi zis că-i un plimbăreţ de pe Mall [2] sau de pe Alameda [3] — mai degrabă de pe aceasta din urmă, credem, întrucît costumul lui elegant din tafta violetă, cu butonierele brodate în aur, era croit după moda spaniolă. Impresia era corectată de spada mare şi oricînd gata de luptă, împinsă spre spate de mîna-i stîngă care se rezema uşor pe mînerul ei. Această spadă şi ochii lui duri îl dădeau în vileag pe aventurier.

— Mă găseşti ridicol, Cahusac ? întrebă el, oprindu-se în faţa bretonului, a cărui mînie părea că se evaporase dintr-o dată. În cazul acesta, cum ar trebui să te calific eu pe tine ? Vorbea calm, aproape plictisit. Zici că am întîrziat şi că din pricina întîrzierii ne aflăm acum în primejdie, nu ? Dar cine-i vinovat de întîrziere ? Ne-a trebuit o lună ca să facem ceea ce ar fi trebuit făcut într-o săptămînă, şi se putea face, dacă n-ar fi fost gafele dumitale.

---

[1] Fir-ai al dracului ! (în limba franceză în text).
[2] Stradă din Londra.
[3] Stradă din Madrid.

— *Ah, ça! Nom de Dieu!* Ce vină am eu că...

— A fost vina altcuiva că nava dumitale, *La Foudre*, a eşuat pe bancul de nisip din mijlocul lacului? N-ai consimţit să fii pilotat. Îţi cunoşteai drumul. N-ai vrut să faci măcar sondaje. Rezultatul a fost că am pierdut trei zile preţioase ca să ne procurăm luntre şi să aducem la ţărm oamenii şi echipamentul dumitale. În aceste trei zile locuitorii din Gibraltar au avut timp să audă că venim şi au putut s-o şteargă. Apoi, tot din această cauză, a trebuit să-l urmărim pe guvernator în fortăreaţa aceea infernală de pe insulă şi să pierdem o săptămînă şi aproximativ o sută de oameni ca s-o cucerim. Aşa s-a întîmplat de am întîrziat, iar flota spaniolă a fost adusă încoace de un vas păzitor de coastă. Iar dacă dumneata nu ţi-ai fi pierdut corabia şi nu ne-ai fi redus flota de la trei, la două nave, am fi acum în stare să ne croim drum prin luptă, cu sorţi de izbîndă. Şi totuşi dumneata îţi închipui că ai dreptul să vii aici şi să faci pe grozavul, învinuindu-mă pe mine pentru o situaţie care nu-i decît rezultatul incapacităţii dumitale.

Căpitanul Blood vorbea cu o reţinere, pe care sînt sigur că o veţi găsi şi dumneavoastră demnă de admirat, dacă ne gîndim că flota spaniolă ce păzea ieşirea din marele lac Maracaibo, aşteptînd acolo cu deplină încredere, bazată pe forţa ei zdrobitoare, plecarea căpitanului Blood, era comandată de duşmanul său cel mai neînduplecat, don Miguel de Espinosa y Valdez, amiralul Spaniei. În afară de datoria către ţara lui, care-i încredinţase misiunea de a-l nimici pe căpitanul Blood, amiralul mai avea, după cum ştiţi, şi un motiv personal rezultînd din întîmplarea petrecută cu un an în urmă pe bordul navei *Encarnacion*, soldată apoi cu moartea fratelui său, don Diego. Ceva mai mult, împreună cu amiralul naviga şi don Esteban, nepotul său, a cărui dorinţă de răzbunare o întrecea pe a unchiului.

Şi totuşi, cunoscînd toate acestea, căpitanul Blood îşi păstra calmul, dezaprobînd furia laşă a unui om pentru care situaţia nu prezenta nici măcar jumătate din primejdia ce-l pîndea pe el însuşi. Întorcîndu-se cu spatele la Cahusac, el se adresă gloatei de piraţi, care se apropiase ca să-l audă, deoarece căpitanul nu se ostenea să glăsuiască tare.

— Sper că vorbele mele au să vă corecteze unele idei greşite care, pare-se, v-au tulburat — spuse el.

— N-are nici un rost să mai discutăm de cele trecute şi făcute — strigă Cahusac, trecînd dintr-o dată de la violenţă la economie de cuvinte.

Auzindu-l, Wolverstone rîse, şi rîsul lui semăna mai mult a nechezat de cal.

— Întrebarea este, ce trebuie să facem acuma? continuă Cahusac.

— După părerea mea, în momentul de faţă nu se pune nici o întrebare — răspunse căpitanul Blood.

— Şi totuşi este una — insistă Cahusac. Don Miguel, amiralul spaniol, ne-a oferit trecere liberă spre mare cu condiţia să plecăm imediat, fără a aduce vreo pagubă oraşului, să eliberăm prizonierii şi să-i predăm tot ce am luat din Gibraltar.

Căpitanul Blood zîmbea calm, ştiind prea bine cît valora cuvîntul lui don Miguel. Cel care răspunse fu Yberville, şi el îşi arătă în mod făţiş dispreţul pentru compatriotul său:

— Toate astea dovedesc că, şi în situaţia defavorabilă în care ne aflăm, amiralul spaniol se teme de noi.

— Pesemne numai din cauză că nu ştie cît de slabi sîntem în realitate — răspunse Cahusac, îndîrjit. În orice caz, trebuie să acceptăm condiţiile pe care ni le-a pus. N-avem încotro. Asta-i părerea mea.

— Ei bine, părerea mea e alta — interveni căpitanul Blood. De aceea i-am respins condiţiile.

— Le-ai respins? Faţa lată a lui Cahusac se făcu stacojie. Un murmur de aprobare din partea oamenilor aflaţi în spatele său îi dădu curaj: Le-ai respins? Le-ai respins, şi asta fără să mă întrebi şi pe mine?

— Faptul că dumneata eşti de altă părere nu putea schimba nimic. Te-ai fi aflat în minoritate, fiindcă Hagthorpe, aici de faţă, a fost de părerea mea. Totuşi — continuă el — dacă dumneata şi francezii dumitale doriţi să vă folosiţi de condiţiile puse de spanioli, noi n-o să vă împiedicăm. Trimite pe unul din prizonierii dumitale să-l anunţe pe amiral. Don Miguel va primi cu bucurie hotărîrea dumitale, poţi fi sigur de asta.

Timp de cîteva clipe, Cahusac îl privi ameninţător pe căpitanul Blood. Apoi, reuşind să se stăpînească, îl întrebă cu voce răspicată:

— Care este răspunsul precis pe care l-ai dat amiralului ?
Un surîs lumină faţa şi ochii căpitanului :
— I-am răspuns că, dacă în douăzeci şi patru de ore nu ne dă cuvîntul că porneşte în larg, dacă nu renunţă să ne blocheze trecerea şi să ne împiedice plecarea şi dacă nu ne depune cincizeci de mii de dolari spanioli drept preţ de răscumpărare pentru Maracaibo, vom preface oraşul în ruine, pentru ca apoi să ieşim şi să-i distrugem flota.

Neruşinarea unui asemenea răspuns îl făcu pe Cahusac să-şi piardă graiul. Printre piraţii din piaţă se găseau însă destui în stare să savureze acest umor plin de curaj. Nişte oameni prinşi în cursă dictează condiţii vînătorilor ! Aceştia începură să rîdă, şi rîsul lor îi molipsi şi pe ceilalţi pentru a se transforma în aclamaţii, deoarece gluma este o armă dragă fiecărui aventurier. Cînd înţeleseră despre ce-i vorba, chiar oamenii lui Cahusac fură luaţi de valul de entuziasm poznaş, astfel că pînă la urmă Cahusac rămase, în încăpăţînarea lui îndîrjită, singurul om avînd o părere contrară. Se îndepărtă jignit de moarte şi nu se domoli decît în ziua următoare, cînd îşi luă revanşa. Aceasta sosi sub chipul unui mesager al lui don Miguel ; trimisul aducea o scrisoare în care amiralul spaniol se jura solemn în faţa lui Dumnezeu că, deoarece piraţii îi respinseseră oferta mărinimoasă ce le îngăduia să se predea, bucurîndu-se de toate privilegiile acordate celor care capitulează de bună voie, îi va aştepta la gura lacului pentru a-i distruge cînd vor încerca să iasă. Amiralul mai adăuga că, dacă piraţii vor mai zăbovi, îndată ce flota lui va fi întărită cu cea de a cincea navă, *Santo Niño*, care se afla în drum, venind dinspre La Guayra, va pătrunde el însuşi în lac pentru a-i prinde la Maracaibo.

De data aceasta, căpitanul Blood îşi ieşi din sărite.
— Nu mă mai deranja — se răsti el la Cahusac, care începuse să mîrîie din nou. Trimite vorbă lui don Miguel că te-ai despărţit de mine. O să te lase să treci, nu încape îndoială. Ia-ţi apoi şalupele, ordonă oamenilor să se-mbarce, ieşi în larg şi duceţi-vă dracului.

Probabil că francezul ar fi ales această cale dacă toţi oamenii lui ar fi fost de acord. Plecînd, ei trebuiau să renunţe la partea lor din pradă, care era foarte mare, precum şi la sclavi şi la ceilalţi prizonieri luaţi. Şi dacă după aceea Blood reuşea să iasă nevătămat din capcană — iar după cît îl ştiau

ei de inventiv, lucrul acesta, deşi puţin probabil, nu era imposibil — atunci căpitanul englez avea să profite de drepturile abandonate de ei. Era o eventualitate prea amară pentru a putea fi luată în consideraţie. Şi aşa s-a întîmplat că, pînă la urmă, în ciuda tuturor argumentelor aduse de Cahusac, francezii nu s-au supus lui don Miguel, ci lui Peter Blood. În această acţiune primejdioasă veniseră cu el, spuneau piraţii, şi tot împreună cu el sau vor scăpa teferi, sau îşi vor lăsa acolo oasele. Acesta fu mesajul pe care căpitanul Blood îl primi de la ei în aceeaşi seară, prin gura morocănoasă a lui Cahusac însuşi.

Blood ascultă bucuros mesajul şi-l pofti pe breton să ia loc şi să participe la sfatul care dezbătea chiar atunci măsurile ce trebuiau luate. Sfatul se ţinea în marea curte interioară pavată cu piatră a casei guvernatorului, pe care căpitanul Blood şi-o însuşise pentru treburile lui personale, un pătrat de cremene împrejmuit din toate părţile cu ziduri, în mijlocul căruia un izvor îşi scînteia stropii reci sub o boltă de viţă de vie. Pe margini creşteau portocali, iar în văzduhul liniştit al serii plutea mireasma lor. Era unul din acele exterioare în interiorul locuinţelor pe care arhitecţii mauri le-au introdus în Spania şi pe care spaniolii le-au dus cu ei în lumea nouă. Sfatul de război alcătuit din şase oameni discută în această curte, pînă tîrziu noaptea, planul de acţiune propus de căpitanul Blood.

Marele lac cu apă dulce numit Maracaibo, alimentat de vreo douăzeci de rîuri izvorînd din şirurile de munţi cu vîrfurile acoperite de zăpezi veşnice care-l înconjoară din două părţi, măsoară vreo sută douăzeci de mile în lungime şi cam tot atîtea acolo unde este mai lat. Aşa cum am mai spus, lacul are forma unei butelii imense, cu gîtul îndreptat spre mare, prin golful Maracaibo. Dincolo de acest gît, lacul se lărgeşte din nou în locul unde două fîşii lungi şi înguste de pămînt, cunoscute sub numele de insulele Vigilias şi Palomas, blochează şenalul, fiind aşezate cu toată lungimea lor de-a curmezişul acestuia. Singura posibilitate de trecere spre mare pentru nave, indiferent de tonajul lor, este prin strîmtoarea îngustă dintre aceste două insule. Palomas, care are o lungime de aproape zece mile, nu poate fi abordată — o jumătate de milă de fiecare parte — decît de ambarcaţiile cu un pescaj extrem de redus, cu excepţia capătului ei dinspre est,

unde, dominînd trecerea îngustă spre mare, se află fortul masiv pe care piraţii îl găsiseră părăsit la venirea lor. În apele mai mari între această trecere şi bariera de nisip stăteau ancorate, pe şenalul din mijloc, cele patru corăbii spaniole. Vasul-amiral *Encarnacion*, pe care îl cunoaştem mai de mult, era un galion puternic cu 48 de tunuri mari şi 8 mai mici. Al doilea ca mărime era *Salvador*, cu 36 de tunuri, iar celelalte două, *Infanta* şi *San Felipe*, deşi mult mai mici, erau totuşi destul de puternice cu cele 20 de tunuri şi cu cei 150 de oameni cît aveau fiecare pe bord.

Aceasta era flota căreia trebuia să-i facă faţă căpitanul Blood cu *Arabella* lui înarmată cu 40 de tunuri, cu *Elizabeth* avînd 26 de tunuri şi cu două goelete capturate la Gibraltar, fiecare înarmate cu cîte patru culverine [1]. Ca oameni, dispunea de 400 de supravieţuitori din cei 500 şi ceva de piraţi cu care plecase din Tortuga, iar cu aceştia trebuia să reziste celor aproape o mie de spanioli care echipau galioanele.

Planul de luptă propus sfatului de către căpitanul Blood era extrem de riscant, aşa cum l-a calificat fără nici un înconjur Cahusac.

— Ei bine, aşa şi este — spuse căpitanul Blood. Am săvîrşit însă lucruri şi mai riscante. Mulţumit de sine, trăgea dintr-o pipă umplută cu un tutun frumos mirositor, numit Sacerdotes, care făcea faima oraşului Gibraltar şi din care adusese cu el o anumită cantitate în butoaie. Şi important este că toate au reuşit : *Audaces fortuna juvat* [2]. Pe Dumnezeul meu ! Romanii aceştia din vechime cunoşteau lumea în care trăiau.

Izbuti să insufle tovarăşilor săi, şi chiar lui Cahusac, ceva din spiritul lui cutezător, şi astfel, plini de încredere, se apucară cu toţii de treabă. Vreme de trei zile, de la răsăritul şi pînă la apusul soarelui, piraţii au trudit şi au asudat ca să termine pregătirile în vederea acţiunii menite să le aducă salvarea. Timpul îi presa. Trebuiau să dea lovitura înainte ca don Miguel să primească întăriri, şi anume cel de al cincilea galion, *Santo Niño*, care venea de la Guayra să i se alăture.

[1] Tun mare, foarte lung în raport cu diametrul gurii, folosit în special în secolul al XVI-lea şi al XVII-lea.

[2] Norocul îi favorizează pe cei îndrăzneţi (în limba latină în text).

Îşi concentraseră toate forţele asupra goeletei celei mai mari dintre cele două capturate la Gibraltar, căreia îi era destinat rolul principal în planul lui Blood. Începură prin a-i da jos toţi pereţii interiori, pînă cînd nu rămase din ea decît scheletul, iar în bordajul ei tăiară atîtea deschizături, încît îi transformară marginea într-un fel de grătar. Măriră apoi, cu încă şase, numărul bocaporturilor, iar în cală băgară tot catranul, toată smoala şi toată pucioasa pe care le găsiră în oraş, mai adăugînd şi şase butoaie cu pulbere, pe care le aşezară ca pe nişte tunuri în sabordurile de la babord.

În seara celei de a patra zile, după ce isprăviră cu pregătirile, se urcară cu toţii în corăbii, iar Maracaibo, acest oraş frumos şi pustiu, fu părăsit în cele din urmă. Dar nu ridicară ancora decît la două ore după miezul nopţii. Apoi, la începutul refluxului, se lăsară duşi în tăcere de curent în direcţia barierei de nisip, navigînd cu toate pînzele strînse — în afară de focul mare şi focul mic întinse în faţa brizei uşoare ce adia în întunericul purpuriu al nopţii tropicale — pentru ca navele să poată răspunde la comenzile cîrmei.

Ordinea în care înaintau era următoarea : în frunte mergea vasul-incendiar improvizat, sub conducerea lui Wolverstone, cu un echipaj compus din şase voluntari, care urmau să primească fiecare, drept recompensă specială, cîte o sută de dolari spanioli peste partea cuvenită din pradă. Venea apoi *Arabella*, urmată la o oarecare distanţă de *Elizabeth*, comandată de Hagthorpe, cu care navigau acum Cahusac, cel ce-şi pierduse corabia, şi majoritatea oamenilor lui. Ariergarda era alcătuită din cea de a doua goeletă şi din opt luntre în care se aflau prizonierii, sclavii şi cea mai mare parte a bunurilor capturate. Prizonierii erau legaţi fedeleş şi păziţi de patru piraţi înarmaţi cu muschete ; în afară de aceştia patru, fiecare ambarcaţie dispunea de încă doi oameni însărcinaţi să asigure mersul. Cei patru piraţi înarmaţi trebuiau să rămînă în ariergardă, fiindu-le interzis să ia parte, în vreun fel oarecare, la lupta ce urma să se angajeze.

Cînd primele licăriri ca de opal ale zorilor prinseră să destrame întunericul, privirile încordate ale piraţilor desluşiră greementul înalt al navelor spaniole, ancorate la mai puţin de un sfert de milă depărtare. Nefiind bănuitori din fire şi siguri pe ei din cauza forţei lor zdrobitoare, este puţin

probabil ca spaniolii să fi instituit o pază mai severă decît le era obiceiul. Ceea ce ştim cu precizie este faptul că spaniolii nu zăriră flota lui Blood în lumina aceea slabă decît după ce se scurse o bucată de vreme din clipa cînd flota lui Blood îi zărise pe ei. Pînă să se trezească şi să înceapă a lua măsuri, goeleta lui Wolverstone, mînată repede de vîntul care sufla în toate pînzele, ridicate sus pe catarge îndată ce galioanele începuseră să-şi profileze siluetele, ajunsese în apropierea lor.

Wolverstone îşi îndreptă goeleta spre *Encarnacion*, marea navă-amiral, şi, imobilizîndu-i cîrma, aprinse de la un fitil ce stătea gata pregătit lîngă el o ditamai torţă din împletitură deasă de paie, muiată în bitum. La început, torţa lumină slab, pentru ca apoi, după ce Wolverstone o roti de cîteva ori deasupra capului, să înceapă să ardă cu flacără, chiar în clipa cînd uşoara ambarcaţie se ciocni, trosnind şi scîrţîind, de bordajul navei-amiral, făcînd ca greement să se-ncurce în greement, vergile să se-ndoaie şi catargele să se rupă. La babordul goeletei stăteau la posturi şase oameni în pielea goală, fiecare înarmat cu cîte o cange de abordaj, patru dintre ei lîngă bordura punţii, iar ceilalţi doi ceva mai sus. În momentul ciocnirii, ei aruncară căngile pentru a fixa goeleta de vasul spaniol, căngile de sus avînd rostul de a desăvîrşi şi de a menţine încîlceala dintre cele două greemente.

La bordul galionului, trezit din somn cu atîta lipsă de maniere, se produse o învălmăşeală generală: toţi se grăbeau, alergau, zbierau şi sunau din trompete. La început, disperaţi, spaniolii se grăbiră să ridice ancora, dar renunţară îndată, dîndu-şi seama că era prea tîrziu. Închipuindu-şi apoi că sînt pe punctul de a fi abordaţi, se înarmară ca să respingă atacul. Încetineala cu care erau atacaţi îi puse pe gînduri, fiindcă nu se potrivea cu tactica obişnuită a piraţilor. De asemenea, îi mai intriga şi vederea uriaşului Wolverstone, care alerga gol de-a lungul punţii şi ţinînd în mîini o torţă mare aprinsă. Nu bănuiră adevărul — şi anume că piratul aprindea fitiluri cu ardere lentă — decît după ce Wolverstone îşi isprăvi treaba, şi de-abia atunci, unul din ofiţeri, frica dîndu-i curaj, ordonă ca o echipă de abordaj să atace goeleta.

Ordinul sosea însă prea tîrziu. Wolverstone aşteptă mai întîi ca cei şase tovarăşi ai săi, după ce înţepeniseră căngile, să sară peste bord, pentru ca apoi să se repeadă şi el spre marginea punţii dinspre tribord. Prin cel mai apropiat bocaport, aruncă torţa în cală şi sări, la rîndul lui, în mare, de unde fu pescuit aproape imediat de şalupa *Arabellei*. Între timp, goeleta se transformase într-o imensă torţă arzîndă, din mijlocul căreia exploziile aruncau pe bordul lui *Encarnacion* materii inflamabile aprinse, iar limbi lungi de flăcări se înălţau ca să devoreze galionul, alungîndu-i pe acei spanioli cutezători care luptau deznădăjduiţi şi din răsputeri să desprindă goeleta de galion şi s-o împingă-n voia valurilor.

Şi în timp ce nava cea mai formidabilă a flotei spaniole era scoasă astfel încă de la început din luptă, *Arabella* se apropie ca să deschidă focul împotriva lui *Salvador*. Trase întîi în direcţia provei o salvă laterală, care mătură cu un efect înspăimîntător punţile, pentru ca apoi, continuîndu-şi cursa şi virînd de bord, să descarce de la mică distanţă o a doua salvă, direct în bordaj. Lăsîndu-l pe *Salvador* pe jumătate paralizat, cel puţin pentru un timp oarecare, şi menţinîndu-şi direcţia, *Arabella* reuşi să zăpăcească echipajul *Infantei*, cu cîteva ghiulele trase din tunurile ei de la prova, pentru ca apoi să se lipească de ea, s-o prindă-n căngi şi să supună echipajul, în timp ce Hagthorpe făcea acelaşi lucru cu *San Felipe*. Şi-n vreme ce se-ntîmplau toate cele povestite aici, spaniolii nu reuşiseră să tragă măcar o singură ghiulea într-atît de surprinzătoare fusese acţiunea şi într-atît de rapidă şi de paralizantă fusese lovitura dată de Blood.

Punţile fiind invadate de piraţi şi, aflîndu-se în faţa săbiilor lor, nici echipajul lui *San Felipe*, nici acela al *Infantei* nu opuseră o rezistenţă prea mare. Văzîndu-şi nava-amiral în flăcări şi pe *Salvador* plutind avariat în voia valurilor, spaniolii îşi pierdură în aşa măsură curajul, încît se socotiră învinşi şi depuseră armele.

Dacă *Salvador* s-ar fi opus în mod hotărît piraţilor, încurajînd astfel la rezistenţă şi celelalte două nave, mai mult ca sigur că spaniolii ar fi schimbat soarta luptei. S-a întîmplat însă ca *Salvador* să fie handicapat de faptul — specific flotelor spaniole — că servea drept purtător de tezaur, avînd la bord argintărie în valoare de aproape 50 000 de dolari spanioli. Preocupat, în primul rînd, de salvarea acestei bogăţii pe care nu voia s-o lase să cadă în mîinile piraţilor, don Miguel, care împreună cu un rest al echipajului său trecuse între timp pe bordul lui *Salvador*, îndreptă corabia spre Palomas şi spre fortul ce păzea trecerea. În zilele acelea cînd

îl aşteptase pe Blood, amiralul luase în secret măsuri ca fortul să fie întărit cu trupe şi reînarmat. În acest scop, scosese tot armamentul din fortul Cajero, situat mai jos în golf, armament care cuprindea şi cîteva tunuri de mare calibru, cu tragere lungă şi mult mai puternice decît cele obişnuite.

Fără a bănui ceva, căpitanul Blood îşi urmări duşmanul, însoţit acum şi de *Infanta*, pe care fusese trimis un echipaj comandat de Yberville. Tunurile de la pupa lui *Salvador* încercau să răspundă la focul bine ochit al urmăritorilor, însă stricăciunile suferite erau aşa de mari, încît, îndată ce ajunse sub protecţia tunurilor din fort, începu să se scufunde, rămînînd aşezat pe fundul lacului puţin adînc, cu o parte deasupra apei. Folosind fie bărcile, fie înotînd, echipajul amiralului reuşi să ajungă la ţărm, lîngă fortul Palomas.

Şi tocmai cînd căpitanul Blood socotea că victoria îi aparţine şi că ieşirea din capcană, spre largul mării, dincolo de golf, era liberă, fortul îşi dădu în vileag puterea lui extraordinară şi cu totul nebănuită. Tunurile de mare calibru îşi manifestară prezenţa, iar *Arabella* se clătină sub o lovitură care-i prefăcu în bucăţi parapetul punţii din mijloc, semănînd moartea şi pricinuind învălmăşeală printre oamenii adunaţi acolo. Dacă Pitt, navigatorul, n-ar fi apucat el însuşi echea spre a răsuci brusc cîrma, astfel ca nava să se-ndrepte strîns spre tribord, *Arabella* ar fi avut de suferit şi mai mult de pe urma celei de a doua salve, care urmă aproape imediat după cea dintîi.

Cu *Infanta*, o navă mult mai plăpîndă, lucrurile merseră şi mai prost. Deşi lovită doar de o singură ghiulea, proiectilul îi zdrobise bordajul de lemn la babord, chiar pe linia de plutire, făcîndu-i o gaură mare prin care apa ar fi pătruns numaidecît ca s-o dea la fund, dacă experimentatul Yberville n-ar fi intervenit prompt, ordonînd ca tunurile de la babord să fie aruncate în apă. Uşurată astfel de greutate şi aplecată acum spre tribord, *Infanta* continua să tragă, mergînd pe urmele *Arabellei*, care bătea în retragere, amîndouă urmărite de tirul tunurilor din fort, care totuşi nu le pricinuiră decît puţine stricăciuni.

Ieşind din bătaia tunurilor, cele două corăbii se opriră cu prova-n vînt, împreună cu *Elizabeth* şi cu *San Felipe*, ca să analizeze situaţia.

C A P I T O L U L XVII

PĂCĂLIŢII

Sfatul convocat în grabă şi ţinut pe puntea pupa a *Arabellei*, sub lumina strălucitoare a soarelui, era prezidat de un om deprimat : căpitanul Blood. A trăit atunci, aşa cum a mărturisit chiar el mai tîrziu, cele mai amare clipe din viaţa lui. Era silit să admită faptul că, după ce condusese lupta cu o iscusinţă pentru care se putea mîndri şi după ce nimicise o forţă mult superioară în nave, tunuri şi oameni, pe care don Miguel de Espinosa o considera, pe bună dreptate, zdrobitoare, biruinţa îi fusese anihilată de trei ghiulele trase la-ntîmplare de către o baterie a cărei existenţă n-o bănuia şi care îl luase prin surprindere. Iar biruinţa lor urma să rămînă zadarnică pînă cînd vor putea supune fortul, care continua să apere trecerea.

La început, căpitanul Blood fu de părere să repare navele şi să încerce imediat să forţeze trecerea. Ceilalţi îl convinseră însă să nu se lase mînat de impetuozitate, care, de fapt, îi era străină, o impetuozitate izvorîtă doar din supărare şi umilinţă, simţăminte ce pot împinge la nesocotinţă pe cel mai copt la minte dintre oameni. Redobîndindu-şi calmul, el examină cu sînge rece situaţia. *Arabella* nu mai era în stare să navigheze. *Infanta* se putea menţine la suprafaţă numai printr-un artificiu, iar *San Felipe* era şi el aproape la fel de avariat de pe urma loviturilor de tun primite înainte de a se preda.

Era limpede — fu el silit să admită — că nu le rămînea altceva decît să se înapoieze la Maracaibo și să-și repare acolo navele înainte de a încerca din nou să forțeze trecerea.

Și astfel, acești învingători înfrînți în lupta aceea scurtă și înspăimîntătoare se întoarseră la Maracaibo. Iar dacă mai lipsea ceva ca să-l exaspereze și mai mult pe conducătorul lor, lucrul acesta era pesimismul pe care Cahusac și-l exprima fără nici un fel de menajamente. De unde la început francezul plutise pe culmile unei bucurii amețitoare datorită biruinței rapide și lesnicioase pe care o repurtaseră în dimineața aceea mica lor flotă, inferioară ca forțe, acum se cufunda din nou, mai adînc ca niciodată, în prăpastia deznădejdii, iar această stare de spirit molipsise cea mai mare parte a oamenilor lui, dacă nu și pe alții.

— Asta-i sfîrșitul — îi spuse el căpitanului Blood. De data asta sîntem pierduți.

— Îmi iau îngăduința să-ți reamintesc că ai mai spus lucrul acesta și mai înainte — îi răspunse căpitanul Blood, cu toată răbdarea de care era capabil. Totuși, indiferent de cele întîmplate, nu poți să nu vezi că ne-am întors cu mai multe nave și tunuri decît am plecat. Uită-te la flota noastră de-acum, omule!

— Mă uit — spuse Cahusac.

— Pfui! Nu ești altceva decît o potaie lașă.

— Mă faci laș?

— Îmi iau această permisiune.

Răsuflînd precipitat, Cahusac îi aruncă lui Blood o privire fioroasă. N-avea însă nici un chef să ceară satisfacție pentru că fusese insultat. Știa prea bine ce fel de satisfacție ar fi fost în stare să-i ofere căpitanul Blood. Își aminti de soarta lui Levasseur și se mulțumi să-și verse mînia doar în vorbe.

— Asta-i prea de tot! Mergi prea departe! se tîngui el cu amărăciune.

— Uite ce este, Cahusac. Sînt scîrbit și plictisit de veșnicele tale tînguieli și plîngeri atunci cînd lucrurile nu merg așa ca într-un refectoriu. Dacă doreai treburi liniștite și ușoare, nu trebuia să te faci marinar și nici să navighezi cu mine, fiindcă la mine treburile nu merg niciodată liniștit și ușor. Cred că asta-i cam tot ce-am avut să-ți spun în dimineața asta.

Cahusac o luă din loc înjurînd și se duse să vadă care este starea de spirit a oamenilor săi.

Căpitanul Blood plecă și el să-și pună la dispoziția răniților talentele sale de chirurg și se ocupă de ei pînă către sfîrșitul după-amiezii. În cele din urmă, hotărîndu-se, porni spre țărm ca să redacteze o scrisoare drastică, dar foarte erudită, și în cea mai curată castiliană, lui don Miguel.

„I-am arătat azi-dimineață excelenței voastre ce sînt în stare să fac — scria el. Deși întrecut numericește într-o proporție mai mare de doi la unu în oameni, corăbii și tunuri, am scufundat sau capturat vasele marii flote cu care aveați intenția să veniți la Maracaibo și să ne distrugeți. De aceea nu mai sînteți în măsură să vă puneți în aplicare intențiile cu care v-ați lăudat, chiar dacă întăririle pe care le așteptați să vină din partea corăbiei *Santo Niño* v-ar sosi de la Guayra. După cele ce s-au întîmplat, puteți deduce cele ce urmează să se-ntîmple. N-aș deranja-o pe excelența voastră cu această scrisoare, dacă n-aș fi un om bun la suflet, căruia îi repugnă vărsarea de sînge. De aceea, înainte de a proceda cu fortul dumneavoastră, pe care îl considerați probabil invincibil, tot așa cum am procedat cu flota dumneavoastră, pe care ați socotit-o, de asemenea, invincibilă, vă fac — numai din considerente strict umanitare — următoarea și ultima propunere asupra condițiilor unui pact. Voi cruța orașul Maracaibo și-l voi părăsi deîndată, lăsînd acolo pe cei 40 de prizonieri pe care i-am luat, dacă îmi plătiți în schimb ca preț de răscumpărare suma de 50 000 de dolari spanioli și 100 de capete de vită, garantîndu-mi totodată trecerea, fără nici un obstacol, a barierei de nisip. Pe prizonieri, dintre care cei mai mulți sînt persoane de vază, îi voi reține ca ostatici pînă după plecarea mea, trimițîndu-i apoi îndărăt în luntrele pe care le vom lua cu noi în acest scop. Dacă excelența voastră veți fi așa de imprudent ca să refuzați aceste condiții, impunîndu-mi astfel în mod necesar să cuceresc fortul cu prețul cîtorva vieți, vă avertizez că nu va trebui să vă așteptați la milă din partea noastră. Voi începe prin a lăsa un morman de cenușă pe locul unde se înalță acum acest frumos oraș Maracaibo."

După ce scrise scrisoarea, ordonă să fie adus unul dintre prizonieri, guvernatorul-delegat din Maracaibo, care fusese prins la Gibraltar, și-l trimise cu scrisoarea la don Miguel, după ce-i aduse la cunoștință conținutul.

Alegerea mesagerului fusese făcută cu iscusință. Dintre toți prizonierii, guvernatorul-delegat dorea cu ardoare ca orașul să fie eliberat, deci el era omul care avea să pledeze din proprie inițiativă și cu multă înfocare ca orașul să fie cruțat cu orice preț de soarta pe care i-o pregătea căpitanul Blood.

Lucrurile s-au petrecut așa cum socotise acesta. La propunerile din scrisoare, guvernatorul-delegat adăugă propria și pasionata lui pledoarie.

Don Miguel avea însă o inimă vitează. Ce-i drept, flota lui fusese în parte distrusă, în parte capturată. Dar, argumenta el, fusese luat prin surprindere. Lucrul acesta nu se va mai întîmpla a doua oară. Fortul nu va putea fi luat prin surprindere. Căpitanul Blood n-are decît să facă ce-i trece prin cap la Maracaibo, însă în clipa cînd se va decide — căci mai devreme sau mai tîrziu va trebui să se decidă — să iasă spre mare, va trebui să plătească cu vîrf și îndesat pentru toate cîte le-a săvîrșit.

Guvernatorul-delegat își pierdu cumpătul și, ieșindu-și din fire, îi spuse amiralului cîteva vorbe tari. Dar vorbele lui nu fură la fel de tari ca acelea cu care îi răspunse amiralul.

— Dacă ți-ai fi făcut tot cu atîta credință față de rege datoria dumitale de a-i împiedica pe acești afurisiți de pirați să intre pe lac, cum mi-o voi face-o eu, împiedicîndu-i să iasă de aici, nu ne-am afla în situația grea de acum. De aceea te rog să nu mă mai plictisești cu sfaturile dumitale lașe. Eu n-am de gînd să cad la învoială cu căpitanul. Îmi cunosc datoria față de rege și vreau să mi-o îndeplinesc. Știu, de asemenea, ce datorie am față de mine însumi. Am o socoteală personală cu ticălosul ăsta și vreau s-o lichidez. Ia-ți scrisoarea înapoi.

Și astfel, guvernatorul-delegat se întoarse cu răspunsul amiralului înapoi la Maracaibo, în frumoasa lui casă în care căpitanul Blood își stabilise statul-major. Și cum, dînd dovadă de atîta curaj în fața nenorocirii, amiralul îl făcuse de rușine pe guvernatorul-delegat, acesta încercă și el să se arate cutezător și îi comunică lui Peter Blood răspunsul primit, pe un ton brutal și fanfaron, cum ar fi făcut-o însuși don Miguel.

— Va să zică așa stă treaba ? întrebă căpitanul Blood, cu un zîmbet liniștit, deși inima i se strînse văzînd că toată lăudăroșenia nu-i fusese de nici un folos. Ei bine, păcat că amiralul este atît de încăpățînat. Din cauza asta și-a pierdut flota, deși, la urma urmei, avea dreptul s-o piardă fiindcă era a lui. Dar frumosul oraș Maracaibo nu este proprietatea lui, așa că, dacă o fi să-l piardă, va regreta mai puțin. Îmi pare rău. Distrugerile ca și vărsarea de sînge îmi repugnă. Însă n-am încotro. Mîine dimineață, în toate clădirile din oraș vor fi puse legături de vreascuri, și probabil că mîine seară, cînd amiralul va vedea vîlvătaia, se va convinge că Peter Blood este un om care-și respectă cuvîntul. Poți pleca, don Francisco.

Guvernatorul ieși tîrîndu-și picioarele, urmat de paznicii săi, fără a păstra nimic din fanfaronada pe care o manifestase cu cîteva clipe înainte. Nici nu se închise bine ușa după don Francisco, cînd Cahusac, care făcea parte din sfatul întrunit ca să audă răspunsul amiralului, sări în picioare. Era alb la față ca varul, iar mîinile întinse pentru a protesta îi tremurau.

— Dracu să mă ia ! Ce mai ai de zis acuma ? strigă el cu voce răgușită. Și, fără să mai aștepte răspunsul, continuă să bată cîmpii : Știam că n-ai să-l înspăimînți pe amiral așa de ușor. Am căzut în cursă și el știe asta. Iar dumneata ți-ai făcut iluzia că o să accepte mesajul dumitale nerușinat. Scrisoarea asta idioată ne-a pecetluit soarta noastră a tuturora.

— Ai isprăvit ? îl întrebă Blood, calm, cînd francezul se opri ca să răsufle.

— Nu, n-am isprăvit.

— Atunci, scutește-mă de rest... Nu mă-ndoiesc că e de aceeași calitate cu tot ce-ai spus pînă acum, așa că nu ne poate ajuta să dezlegăm ghicitoarea în fața căreia ne aflăm.

— Și ce-ai de gînd să faci ? Vrei să-mi spui ? Nu era o întrebare, ci o poruncă.

— De unde dracu să știu ? Speram că poate ai dumneata vreo idee. Dar fiindcă ești așa de grozav de interesat să-ți salvezi pielea, ești liber să pleci împreună cu cei ce gîndesc ca dumneata. Sînt sigur că amiralul va privi bucuros, chiar la această dată tîrzie, reducerea echipajelor noastre. La despărțire, vei primi în dar din partea noastră goeleta. Din partea mea și indiferent de serviciile pe care ai putea să ni le faci în această situație dificilă, n-ai decît să te duci în fort și să te alături lui don Miguel.

— Lucrul acesta au să-l hotărască oamenii mei — ripostă Cahusac, înghițindu-și furia.

Plin de aroganţă, părăsi încăperea, lăsîndu-i pe ceilalţi să discute în linişte.

A doua zi dimineaţă, Cahusac veni din nou la căpitanul Blood. Îl găsi singur în curtea interioară, plimbîndu-se cu paşi măsuraţi cînd în sus, cînd în jos şi cu capul în piept. Cahusac confundă meditaţia cu deprimarea. Fiecare dintre noi are în el un etalon cu care-şi măsoară semenul.

— Ţi-am luat vorbele în serios, căpitane — începu el, jumătate morocănos, jumătate sfidător. Căpitanul Blood se opri locului cu umerii aduşi şi cu mîinile la spate ; îl privi blajin pe pirat fără a scoate o vorbă. Cahusac se explică : Noaptea trecută am trimis pe unul din oamenii mei la amiralul spaniol cu o scrisoare. I-am oferit capitularea cu condiţia să ne acorde libera trecere şi să ne garanteze imunitatea. Azi-dimineaţă i-am primit răspunsul. Este de acord cu propunerile noastre, cu condiţia să nu luăm nimic cu noi. În momentul acesta oamenii mei se îmbarcă pe goeletă. Pornim imediat.

— *Bon voyage*[1] ! îi ură în franţuzeşte căpitanul Blood şi se răsuci pe călcîie, cufundîndu-se din nou în gînduri.

— Asta-i tot ce ai să-mi spui ? strigă Cahusac.

— Ţi-aş mai spune şi altele — îi răspunse Blood peste umăr — dar ştiu că n-or să-ţi placă.

— Ha ! Atunci, la revedere, căpitane ! Şi adăugă cu răutate : Am credinţa că n-o să ne mai întîlnim niciodată.

— Credinţa dumitale e o speranţă pentru mine — replică Blood.

Cahusac o luă din loc, trăgînd cîteva înjurături triviale. Încă înainte de amiază se afla în drum spre fort împreună cu oamenii lui, vreo şaizeci de piraţi deznădăjduiţi, care se lăsaseră convinşi de el să plece cu mîinile goale, deşi Yberville făcuse tot posibilul ca să-i oprească. Amiralul se ţinu de cuvînt şi le îngădui să treacă fără piedici spre mare, lucru aproape de necrezut pentru Blood, care îi cunoştea aşa de bine pe spanioli.

Între timp, chiar înainte ca dezertorii să fi ridicat ancora, căpitanul Blood fu înştiinţat că guvernatorul-delegat cerea permisiunea să-l vadă. Adus în faţa lui Blood, don Francisco dovedi îndată că o noapte de gîndire fusese de ajuns ca să-i

[1] Călătorie frumoasă.

sporească temerile pentru soarta oraşului Maracaibo şi să-l facă să dezaprobe intransigenţa amiralului.

Căpitanul Blood îl primi cu amabilitate.

— Vă doresc bună dimineaţa, don Francisco. Am amînat focul în aer liber pînă după apusul soarelui. Spectacolul va fi mai frumos pe întuneric.

Don Francisco, un bărbat plăpînd, nervos şi între două vîrste, nobil din născare, dar cu o vitalitate redusă, trecu de-a dreptul la subiect :

— Don Pedro, am venit să vă spun că, dacă amînaţi cu trei zile punerea în aplicare a intenţiilor dumneavoastră, îmi iau răspunderea de a strînge banii reprezentînd preţul de răscumpărare pe care don Miguel îl refuză.

Căpitanul Blood îl privea, cu o cută săpată pe fruntea-i arsă de soare, deasupra ochilor lui de un albastru-deschis.

— Şi de unde ai să-i strîngi ? întrebă el, trădîndu-şi oarecum surpriza.

Don Francisco clătină din cap.

— Asta-i o chestiune care mă priveşte pe mine — răspunse el. Ştiu unde să-i găsesc, iar compatrioţii mei trebuie să-şi aducă contribuţia lor. Îngăduiţi-mi să plec pentru trei zile şi o să am grijă să fiţi complet satisfăcut. Vă dau cuvîntul meu de onoare că mă întorc. Între timp, fiul meu rămîne în mîinile dumneavoastră ca ostatic pînă la întoarcerea mea.

După aceea începu să se milogească, dar fu întrerupt cu asprime :

— Pe toţi sfinţii, don Francisco ! E curată obrăznicie să vii la mine cu o asemenea poveste. Să vii şi să-mi spui că ştii de unde poţi strînge banii, dar să refuzi să-mi spui şi mie cum şi în ce fel. Nu crezi că dacă ţi-aş pune un fitil aprins între degete ai deveni mai vorbăreţ ?

Chiar dacă don Francisco se făcu un pic mai alb la faţă, el clătină din cap :

— Metoda asta o foloseau Morgan şi L'Ollonais, precum şi ceilalţi piraţi. Căpitanul Blood nu procedează aşa. Dacă m-aş fi îndoit cît de cît, nu v-aş fi dezvăluit toate acestea.

Căpitanul Blood rîse.

— Eşti un pungaş bătrîn — spuse el. Vrei să profiţi de vanitatea mea, nu-i aşa ?

— De cinstea dumneavoastră, domnule căpitan.

— De cinstea unui pirat ? Ai înnebunit, desigur.

— De cinstea căpitanului Blood. Don Francisco continuă : Vă bucuraţi de faima că duceţi războiul în mod cinstit.

Căpitanul Blood rîse din nou, cu o notă batjocoritoare şi amară, care îl făcu pe don Francisco să se teamă de cele mai grave urmări cu putinţă. N-avea de unde să ştie că Peter Blood îşi bătea joc de el însuşi.

— Mă port astfel, fiindcă, pînă la urmă, avantajele băneşti sînt mai mari. Şi tot din această cauză îţi acord cele trei zile pe care mi le ceri. Cam asta-i tot, don Francisco. Vei primi atîţia catîri, cîţi ai nevoie. Am să mă îngrijesc eu de asta.

Don Francisco plecă în misiunea lui, lăsîndu-l pe căpitanul Blood să chibzuiască.

Exact în cea de a treia zi, guvernatorul-delegat se înapoie la Maracaibo, cu catîrii împovăraţi cu argintărie şi cu bani însumînd atît cît ceruse căpitanul Blood, iar o turmă de 100 de capete de vită fu mînată în oraş de către sclavi negri.

Boii au fost daţi pe seama piraţilor care odinioară, în viaţa lor de toate zilele, se îndeletniciseră cu meseria de vînători de boi sălbatici şi deci erau meşteri în conservarea cărnii ; aproape toată săptămîna care a urmat, vînătorii au tăiat în bucăţi, pe ţărmul lacului, trupurile animalelor şi le-au sărat.

În timp ce unii trebăluiau aici, iar alţii trudeau să repare corăbiile, căpitanul Blood se gîndea la ghicitoarea de a cărei dezlegare depindea propria lui soartă. Nişte spioni indieni pe care îi folosea îi aduseseră ştirea că spaniolii, lucrînd în timpul refluxului, salvaseră cele treizeci de tunuri de pe corabia *Salvador*, ceea ce le dădea posibilitatea să mai adauge o baterie la forţele lor copleşitoare. În cele din urmă, căpitanul Blood făcu el însuşi o recunoaştere, sperînd să-i vină vreo inspiraţie la faţa locului. Întovărăşit de doi indieni prieteni şi punîndu-şi în primejdie viaţa, el traversă lacul într-o barcă, îndreptîndu-se spre insulă, la adăpostul întunericului. Ascunseră barca şi se ascunseră şi ei în tufărişul des şi nu prea înalt ce creştea în această parte a insulei ; rămaseră acolo pînă în zorii zilei următoare, cînd Blood plecă singur spre fort, luîndu-şi cele mai straşnice măsuri de prevedere, ca să studieze în amănunţime situaţia. Vroia să verifice o bănuială pe care o avea ; în acest scop, se apropie de fort atît cît putu el să se-ncumete şi mult mai aproape decît ar fi fost prudent. Mergînd în patru labe, se strecură spre vîrful unei coline aflată la aproximativ

o milă de locul unde debarcaseră, de unde avea o privire generală asupra dispozitivului interior al fortăreţei. Cu ajutorul unui ochean pe care-l luase cu el, se convinse că, aşa după cum bănuise şi după cum sperase, toată artileria fortului era instalată pe partea dinspre mare.

Mulţumit de cele văzute, căpitanul Blood se întoarse la Maracaibo şi prezentă celor şase oameni care alcătuiau sfatul — Pitt, Hagthorpe, Yberville, Wolverstone, Dyke şi Ogle — planul de a lua cu asalt fortul dinspre uscat. Traversînd lacul spre insulă la adăpostul întunericului, vor cădea asupra spaniolilor prin surprindere şi vor încerca să-i strivească înainte ca ei să-şi poată muta tunurile spre a face faţă atacului.

Cu excepţia lui Wolverstone, care, prin temperament, era omul soluţiilor disperate, ofiţerii întîmpinară cu răceală această propunere. Hagthorpe se împotrivi fără să-şi economisească vorbele.

— E un plan nesăbuit — spuse el grav, clătinîndu-şi capul frumos. Trebuie să ţinem seama de faptul că nu ne putem bizui pe posibilitatea de a ne apropia neobservaţi pînă la o distanţă de la care să asaltăm fortul înainte ca tunurile să fie schimbate de pe poziţii. Dar chiar dacă lucrul acesta ar fi cu putinţă, nu trebuie să uităm că nu putem lua cu noi tunuri. Va trebui deci să ne bizuim numai pe armele noastre de mînă. De altfel, cum am putea noi, oare, care nu numărăm mai mult de trei sute de oameni (acesta era efectivul de care dispuneau după dezertarea lui Cahusac), să străbatem un cîmp deschis şi să atacăm o armată de două ori mai numeroasă, care, pe deasupra, se află ocrotită de fort.

Ceilalţi ofiţeri, Dyke, Ogle, Yberville şi chiar Pitt, a cărui credinţă faţă de Blood l-ar fi silit poate să tacă, îl aprobară cu tărie pe Hagthorpe. Cînd terminară ce aveau de spus, căpitanul Blood continuă :

— Am ţinut seama de toate. Am cîntărit riscurile şi am cercetat cum să le micşorez. În situaţia critică în care ne aflăm...

Se întrerupse brusc. Se încruntă cîteva clipe, reflectînd adînc. Apoi, dintr-o dată, faţa i se lumină de o inspiraţie. Îşi plecă încet fruntea, analizînd şi chibzuind, cu bărbia apăsată-n piept. Dădu din cap murmurînd „da", apoi rosti din nou „da, aşa e". Îşi ridică ochii şi-i privi ţintă pe cei de faţă.

— Ascultați ! strigă el. Poate că aveți dreptate. S-ar putea ca riscul să fie prea mare. Dar, indiferent cum ar fi, mi-a venit o idee mai bună. Ceea ce ar fi trebuit să fie un atac adevărat, va fi de data aceasta doar un atac simulat. Iată care este planul pe care vi-l propun.

Vorbea repede și limpede și, pe măsură ce vorbea, fețele ofițerilor lui se luminau rînd pe rînd și se înflăcărau. Cînd isprăvi, strigară toți într-un glas că îi salvase.

— Lucrul acesta rămîne să fie dovedit prin fapte — le spuse el.

Deoarece, începînd cu ultimele douăzeci și patru de ore, totul era pregătit pentru plecare și nimic nu-i mai reținea acolo, hotărîră să pornească a doua zi dimineața.

Atît de mare încredere avea căpitanul Blood în reușita acestei acțiuni, încît eliberă numaidecît prizonierii pe care îi ținea ca ostatici, ba chiar și pe sclavii negri, considerați de ceilalți drept o pradă firească. Singura măsură de prevedere pe care o luă față de prizonieri, fu aceea de a le ordona să intre în biserică, unde îi încuie, urmînd să aștepte să li se dea drumul de către ceilalți cetățeni, care trebuiau să se întoarcă în oraș îndată după plecarea piraților.

Apoi, după ce se-mbarcară cu toții pe cele trei corăbii, cu tezaurul la loc sigur în cale, pirații ridicară ancora și se-ndreptară spre bariera de nisip, fiecare navă remorcînd la pupa trei pirogi.

Privindu-le cum înaintează maiestuoase în lumina dreaptă a amiezii, cu velele sclipind albe sub strălucirea orbitoare a soarelui, amiralul își frecă bucuros mîinile lungi și uscate, rîzînd printre dinți.

— În sfîrșit ! strigă el. Dumnezeu mi-l încredințează în mîinile mele. Se întoarse spre grupul de ofițeri care se holbau în spatele lui la corăbii : Mai devreme sau mai tîrziu, lucrul acesta trebuia să se-ntîmple. Spuneți-mi acuma, domnilor, dacă perseverența mea a fost sau nu justificată. În acest loc vor lua sfîrșit astăzi necazurile pricinuite supușilor regelui catolic de către acest infam don Pedro Sangre, așa cum mi s-a recomandat el însuși cîndva.

Se întoarse să dea ordine, și fortul se învioră ca un stup de albine. Oamenii se postară lîngă tunuri, iar tunarii și aprinseseră fitilurile, cînd flota piraților, care continua încă să se-ndrepte spre Palomas, fu văzută că o ia spre vest. Spaniolii priveau nedumeriți.

La o distanță de o milă și jumătate la vest de fort și la mai puțin de o jumătate de milă față de țărm — adică chiar la limita apelor cu mică adîncime, care făceau insula Palomas inaccesibilă de pe ambele părți pentru orice ambarcație ce nu avea un pescaj extrem de redus — cele patru corăbii aruncară ancorele, în văzul spaniolilor, dar în afara bătăii celui mai greu tun al lor.

Amiralul rînji :

— Aha ! Cîinii ăștia de englezi șovăie ! *Por Dio*[1], au și de ce să șovăie.

— Așteaptă probabil să coboare noaptea — își dădu cu părerea nepotul lui, care stătea alături de amiral, tremurînd de emoție.

Dar Miguel se uită la el zîmbind :

— Și oare cu ce-o să le fie noaptea de folos în trecătoarea asta îngustă, chiar sub gurile tunurilor mele ? Fii sigur, Esteban, că în noaptea aceasta tatăl tău va fi răzbunat.

Își duse din nou ocheanul la ochi, continuînd să-i observe pe pirați. Văzu că pirogile remorcate de corăbii sînt trase lîngă bordaje și se-ntrebă cam ce putea să-nsemne asta.

Un timp, pirogile rămaseră ascunse vederii, în spatele navelor. Apoi, una cîte una, se iviră din nou, vîslind în jurul vaselor și apoi îndepărtîndu-se, iar fiecare pirogă, observă amiralul, era ticsită la refuz cu oameni înarmați. Astfel încărcate, pirogile se îndreptară spre țărm, într-un loc acoperit de un tufăriș des care se întindea chiar pînă la marginea apei. Ochii uimiți ai amiralului urmăriră ușoarele ambarcații pînă cînd frunzișul le ascunse vederii. Apoi amiralul lăsă în jos ocheanul și se uită la ofițeri.

— Ce dracu poate să-nsemne asta ? întrebă el.

Nu-i răspunse nimeni, fiindcă cu toții erau la fel de uluiți ca și el.

După un timp, Esteban, care privea într-una spre apă, îl trase pe unchiu-său de mînecă.

— Iată-i că pleacă ! strigă el și arătă cu degetul.

Într-adevăr, pirogile se întorceau înapoi spre corăbii. De data aceasta însă erau goale, dacă nu ținem seama de oa-

[1] Pe Dumnezeul meu (în limba spaniolă în text).

menii de la vîsl. Încărcătura lor armată fusese lăsată pe țărm. Se alipiră din nou de corăbii, pentru ca apoi să se înapoieze imediat cu o nouă încărcătură de oameni înarmați, care fură duși, ca și mai înainte, tot pe insula Palomas. De-abia atunci, unul din ofițerii spanioli riscă o explicație:

— Cred că au de gînd să ne-atace dinspre uscat, ca să încerce să ia cu asalt fortul.

— Firește! zîmbi amiralul. Am ghicit și eu. Atunci cînd zeii vor să distrugă un om, îi iau mai întîi mințile.

— Să executăm o ieșire! stărui Esteban, surescitat.

— O ieșire? Prin tufișurile astea? Ar însemna să cădem de-a dreptul în mîinile lor. Nu. Vom aștepta aici ca să le întîmpinăm atacul. Indiferent cînd îl dau, ei vor fi cei nimiciți, cu desăvîrșire nimiciți. Așa are să se-ntîmple, fii sigur.

Pe-nserate însă, starea sufletească a amiralului nu mai era chiar atît de senină. Pînă atunci, pirogile făcuseră vreo șase curse cu încărcătura lor de oameni înarmați. Mai fuseseră duse pe țărm — după cum putu să constate limpede don Miguel cu ocheanul lui — și cel puțin douăsprezece tunuri.

De pe chipul lui dispăruse zîmbetul. Cînd se întoarse din nou spre ofițerii săi, amiralul dădea semne vădite de mînie și de neliniște.

— Care e nătărăul care mi-a spus că numărul piraților nu se ridică decît la un total de trei sute de oameni? Au adus pînă acum pe țărm cel puțin de două ori pe-atîta.

Deși don Miguel era destul de uimit, totuși uimirea lui ar fi fost și mai mare dacă cineva i-ar fi spus adevărul, și anume că pe insula Palomas nu se găsea nici măcar un singur pirat și nici un singur tun de-al lor. Înșelăciunea fusese desăvîrșită. Don Miguel n-avea cum să ghicească, sărmanul, că oamenii pe care îi văzuse în pirogi erau aceiași de fiecare dată, că atunci cînd se îndreptau spre țărm stăteau pe bănci sau în picioare, în văzul tuturor, pentru ca la reîntoarcere să se ascundă pe fundul pirogilor, și astfel, neputînd fi zăriți, acestea păreau goale.

Temerile crescînde ale spaniolilor pricinuite de perspectiva unui atac de noapte dat dinspre uscat de întreaga forță armată a piraților, adică de o forță de două ori mai puternică

decît își închipuiseră ei și comandată de individul acela afurisit cu numele de Blood, începură să pună stăpînire și pe amiral.

În ultimele ceasuri ale zilei ce se stingea, spaniolii făcură exact ceea ce căpitanul Blood scontase cu atîta încredere că vor face, adică luară măsuri pentru preîntîmpinarea atacului ale cărui preparative fuseseră așa de conștiincios simulate. Începură să muncească, întocmai ca niște osîndiți la chinurile iadului, pe lîngă tunurile grele, așezate în așa fel ca să domine trecerea îngustă spre mare. Gemînd, asudînd și îmbolditi de înjurăturile sau chiar de bicele ofițerilor, trudiră din greu, într-o grabă nebună și cuprinși de spaimă, ca să mute cea mai mare parte și cele mai puternice tunuri pe latura cealaltă a fortăreței, adică înspre uscat, și să le așeze din nou în poziție de tragere spre a fi pregătiți să-nfrunte atacul ce putea să se dezlănțuie în orice clipă dinspre tufișurile aflate la mai puțin de o jumătate de milă depărtare.

Și astfel, cînd se lăsă noaptea, deși nespus de îngrijorați de atacul acelor diavoli sălbatici, al căror curaj nebunesc ajunsese proverbial pe întinsul Mării Caraibilor, spaniolii erau destul de bine pregătiți ca să-l înfrunte. Așteptînd atacul, stăteau în picioare lîngă tunurile lor. Și în timp ce ei așteptau așa, la adăpostul întunericului nopții și folosind refluxul care începuse, flota căpitanului Blood ridică în cea mai deplină tăcere ancora și, așa cum se mai întîmplase odată, fără să înalțe mai multe vele, vopsite și acestea în negru, decît cele pe care le tolera bompresul, astfel ca fiecare navă să poată răspunde la comenzile cîrmei, cele patru corăbii, cu toate luminile stinse, își dibuiră calea cu ajutorul sondajelor spre șenalul ce ducea către acea trecere îngustă spre mare.

Elizabeth și *Infanta*, care mergeau în frunte, alături una de alta, aproape ajunseseră în dreptul fortului, pînă cînd silueta lor întunecată și gîlgîitul melodios al apei tăiată de prove să fie băgate-n seamă de spanioli, a căror atenție se concentrase spre cealaltă parte a fortăreței. Și atunci, din pieptul acelor oameni turbați de mînie că fuseseră trași pe sfoară, izbucni în văzduh un strigăt asemănător cu cel ce s-a auzit la poalele Turnului Babel în clipa cînd s-au încîlcit limbile. Ca să-i zăpăcească și mai avan pe soldații spanioli și ca să-i deruteze, *Elizabeth* își descărcă asupra fortului tu-

nurile de la babord în timp ce trecea cu viteză, dusă de refluxul cel iute.

Dîndu-și dintr-o dată seama că fuseseră păcăliți (deși tot nu se dumireau cum și în ce fel) și că prada era pe punctul să le scape, amiralul, care își ieșise din minți de furie, ordonă ca tunurile mutate cu atîta trudă să fie tîrîte din nou pe vechile poziții, iar tunarii să deservească deocamdată bateriile de artilerie ușoară, singurele din întregul lui armament formidabil, dar indisponibil acuma, care mai rămăsese cu tunurile îndreptate spre șenal. Cu aceste baterii, și după ce pierduse cîteva clipe prețioase, fortăreața deschise, în sfîrșit, focul. I se răspunse cu o salvă laterală înspăimîntătoare de la bordul *Arabellei,* care ajunsese și ea în dreptul fortului și care în momentul acela își ridica toate pînzele pe catarge. Înfuriați și strigînd cuvinte neînțelese, spaniolii o zăriră pentru o fracțiune de secundă în clipa cînd dîra de flăcări zbucni din bordajul ei roșu, iar tunetul salvei înăbuși scîrțîitul prelung al gabierului mare. Apoi n-o mai văzură. Înghițite de întunericul prietenos pe care tunurile ușoare ale spaniolilor îl înțepau întemeindu-se pe supoziții, corăbiile care evadau nu mai traseră nici un foc pentru a nu îngădui vrăjmașului derutat și năucit să le repereze.

Flota lui Blood suferi totuși unele avarii ușoare. Dar pînă să reușească spaniolii a pune capăt zăpăcelii și a institui o oarecare ordine care să le permită o ripostă primejdioasă, flota piraților, ajutată de un vînt ușor dinspre sud, străbătuse strîmtoarea și se-ndrepta acum spre larg.

Și astfel, don Miguel de Espinosa fu lăsat să rumege hapul amar al unei șanse pierdute și să reflecteze asupra termenilor în care va raporta consiliului suprem al regelui catolic că Peter Blood a reușit să fugă de la Maracaibo, luînd cu el două fregate cu douăzeci de tunuri, care pînă atunci fuseseră proprietate spaniolă, fără a mai vorbi de cele două sute cincizeci de mii de dolari spanioli și de alte prăzi. Și toate acestea, în ciuda celor patru galioane ale lui don Miguel și a fortului său foarte puternic armat, care cîndva îi ținuse pe pirați atît de sigur în capcană.

Contul debitor al lui Peter Blood se ridicase peste măsură. De aceea don Miguel jură în adîncul sufletului său și în fața

cerului că, indiferent cît l-ar costa, îl va sili pe pirat să-și achite datoriile pînă la ultima lăscaie.

De fapt, pierderile de care am pomenit nu reprezentau totalul general al pierderilor suferite cu acest prilej de către regele Spaniei. Fiindcă în seara următoare, în largul coastei insulei Oruba, și anume la intrarea în Golful Venezuelei, flota căpitanului Blood dădu cu totul din întîmplare peste întîrziata corabie *Santo Niño,* care se zorea, cu toate pînzele sus, să-i vină în ajutor lui don Miguel la Maracaibo.

La început, corabia spaniolă își închipui că are în față flota victorioasă a lui don Miguel, care se întorcea după ce-i nimicise pe pirați. Cînd însă, pentru a-i risipi orice iluzie, zări, de la o distanță relativ redusă, că pe catargul cel mare al *Arabellei* se ridică pavilionul Sfîntului Gheorghe, *Santo Niño* alese calea cea mai puțin periculoasă a bravurii și își coborî pavilionul.

Căpitanul Blood ordonă echipajului navei spaniole să se urce în bărci și să debarce la Oruba sau în oricare altă parte ar dori. Se arătă atît de amabil cu ei, încît, pentru a-i ajuta, le dărui cîteva din pirogile pe care le mai remorca încă.

— O să constați — se adresă el căpitanului corăbiei *Santo Niño* — că don Miguel este grozav de furios. Încredințează-l de prietenia mea și spune-i că îndrăznesc să-i arăt că trebuie să se mustre numai pe el însuși pentru toate belelele ce i-au căzut pe cap. Răul pe care l-a făcut trimițîndu-l într-ascuns pe frate-său să atace insula Barbados s-a întors împotrivă-i. Roagă-l ca de acum încolo să se gîndească de două ori înainte de a-și slobozi din nou diavolii asupra unei colonii engleze.

Cu aceste vorbe, îl concedie pe căpitanul lui *Santo Niño,* care coborî de pe bordul corăbiei. Apoi Blood se apucă să cerceteze valoarea noii sale capturi. Cînd deschiseră bocaporturile, descoperiră în cală o încărcătură de oameni.

— Sclavi — spuse Wolverstone și își menținu părerea, blestemînd faptele diavolești ale spaniolilor, pînă cînd din măruntaiele întunecoase ale vasului se tîrî la suprafață Cahusac, clipind din ochi din pricina soarelui.

Bretonul mai avea și alte motive, decît lumina soarelui, care-l făceau să clipească. Fiindcă cei ce se tîrîră afară după

el, adică resturile echipajului său, se porniră să-l înjure cumplit pentru nemernicia lui, care-i adusese în situaţia ruşinoasă de a-şi datora eliberarea tocmai acelor oameni pe care ei îi părăsiseră considerîndu-i pierduţi fără nădejde.

Cu trei zile în urmă, goeleta lor întîlnise nava *Santo Niño* şi fusese scufundată de aceasta.

Cahusac scăpă ca prin urechile acului să nu fie spînzurat. A fost lăsat în viaţă doar cu scopul ca pentru un timp oarecare să fie subiect de batjocură printre Fraţii Coastei. Multe luni după aceea francezul avea să audă în Tortuga întrebarea batjocoritoare : „Unde-ţi cheltuieşti aurul pe care l-ai adus de la Maracaibo ?"

CORABIA MILAGROSA

Acţiunea de la Maracaibo trebuie considerată drept capodopera piratereascã a căpitanului Blood. Deşi aproape nu există luptă din cele multe pe care le-a dat — lupte înregistrate în cele mai mici amănunte de Jeremy Pitt — care să nu ilustreze geniul lui în tactica navală, totuşi în nici una din ele acest geniu nu s-a manifestat mai strălucit decît în cele două lupte susţinute împotriva spaniolilor cînd a izbutit să iasă din capcana întinsă de don Miguel de Espinosa.

Renumele de care se bucura înainte, deşi foarte mare, rămase lipsit de importanţă în comparaţie cu faima dobîndită după lupta de la Maracaibo. Nici un alt pirat nu s-a putut lăuda vreodată cu asemenea faimă — nici chiar Morgan — nici înainte, şi nici de-atunci încoace.

În lunile petrecute la Tortuga pentru a-şi reechipa cele trei corăbii capturate de la spanioli, Blood deveni aproape un obiect de adoraţie în ochii sălbaticilor Fraţi ai Coastei, care, cu toţii, îşi disputau zgomotos cinstea de a servi sub comanda lui. Lucrul acesta îl puse în situaţia destul de rară de a se arăta dificil în alegerea echipajelor pentru flota sa care sporise la număr, iar el îşi selecta oamenii cu o deosebită exigenţă. Cînd ieşi din nou în larg, flota lui dispunea de cinci corăbii splendide, cu ceva mai mult de o mie de oameni la bord. De aceea, putea fi considerat nu numai celebru, dar şi cu adevărat redutabil. Cu un umor oarecum savant, el reboteză cele

trei nave spaniole capturate cu numele de *Cloto*[1], *Lachesis* şi *Atropos*, un mijloc poznaş şi sardonic de a comunica lumii că făcea din ele arbitri ai soartei oricăror spanioli pe care-i va întîlni vreodată pe mări.

Vestea despre flota lui, urmînd pe cea privitoare la înfrîngerea amiralului spaniol la Maracaibo, produse o oarecare senzaţie. Spania şi Anglia se preocupau de cele întîmplate, fiecare în felul ei, dar amîndouă în chip neplăcut. Dacă aţi avea bunăvoinţa să răsfoiţi corespondenţa diplomatică schimbată între ele în legătură cu acest subiect, aţi constata că este foarte voluminoasă şi nu întotdeauna amicală.

Şi-n timp ce se-ntîmplau toate acestea, don Miguel de Espinosa, amiralul spaniol, se învîrtea de colo-colo pe Marea Caraibilor, cuprins de o beţie turbată de sînge, sau, ca să folosim o expresie neinventată încă la acea dată, apucat de amoc. Dizgraţia în care căzuse ca urmare a dezastrelor suferite din cauza lui Blood îl adusese aproape în pragul nebuniei. Dacă am putea sili mintea noastră să judece imparţial, ar fi imposibil să-i refuzăm un dram de simpatie lui don Miguel. Pîinea cea de toate zilele a acestui om nefericit era ura, iar speranţa de a se răzbuna devenise o obsesie. Ca un nebun, cutreiera turbat Marea Caraibilor, căutîndu-şi duşmanul, iar între timp, ca un fel de aperitiv la pofta-i aprigă de răzbunare, se năpustea asupra oricărei corăbii ivite la orizont şi aparţinînd Angliei sau Franţei.

Cred că nu-i nevoie să vă spun mai multe spre a înţelege că acest ilustru căpitan al mărilor şi mare nobil de Castilia îşi pierduse minţile şi devenise la rîndul lui pirat. Consiliul superior al Castiliei n-avea decît să-i înfiereze faptele. Ce importanţă putea să mai aibă acest lucru pentru un om aproape definitiv condamnat ? Dimpotrivă, dacă don Miguel ar pune mîna pe îndrăzneţul acela de căpitan Blood, un individ lipsit de ruşine şi cu neputinţă de zugrăvit în cuvinte, era posibil ca Spania să privească cu ochi mai îngăduitori purtările lui dezmăţate din prezent şi pagubele din trecut.

Şi astfel, fără să-i pese că Blood dispunea de forţe cu mult superioare alor lui, spaniolul îl căuta pretutindeni pe mările

[1] Zeităţi mitologice la greci (romanii le numeau Parce). Ele erau stăpîne pe viaţa oamenilor, al cărei fir îl torceau. Cloto era zeiţa naşterilor şi ţinea caierul, Lachesis învîrtea fusul, iar Atropos tăia firul.

fără cărări. Vreme de un an încheiat însă, îl căută în zadar. Împrejurările în care s-au întîlnit în cele din urmă sînt foarte ciudate.

Un observator inteligent al existenţei umane ar putea dovedi celor cu o gîndire superficială, care iau în zeflemea folosirea coincidenţelor în romane şi în dramă, că viaţa însăşi nu este nimic altceva decît un şir de coincidenţe. Deschideţi istoria trecutului la orice pagină doriţi şi veţi găsi în acţiune coincidenţa determinînd evenimente pe care o simplă întîmplare ar fi putut să le anuleze. De fapt, coincidenţa ar putea fi definită drept adevărata unealtă folosită de Parce ca să modeleze destinele oamenilor. Priviţi-o acum la lucru în treburile căpitanului Blood şi ale altor cîtorva persoane.

În ziua de 15 septembrie 1688, un an memorabil în analele Angliei, pe Marea Caraibilor pluteau trei corăbii care, în viitoarele lor întîlniri, urmau să făurească destinul mai multor oameni.

Prima din aceste corăbii era *Arabella*, nava-amiral a lui Peter Blood, care fusese despărţită de flota piraţilor în timpul unui uragan ce bîntuise pe Marea Antilelor Mici. Aflîndu-se aproximativ la 17° latitudine nordică şi 74° longitudine, corabia se îndrepta spre strîmtoarea Windward, mînată de briza intermitentă a acelui anotimp sufocant, cu destinaţia Tortuga, locul firesc de întîlnire a navelor împrăştiate pe mare.

Cea de a doua corabie era marele galion spaniol *Milagrosa*, care, întovărăşit de fregata mai mică *Hidalga*, stătea la pîndă în largul insulei Caymite, la nord de lunga peninsulă ce se întinde la sud-vestul insulei Hispaniola. La bordul *Milagrosei* se afla răzbunătorul don Miguel.

Cea de a treia şi ultima corabie de care ne interesăm în momentul de faţă era o navă de război englezească, care, la data aceea, se găsea ancorată în portul francez St. Nicholas, pe ţărmul nord-vestic al insulei Hispaniola. Vasul era în drum spre Jamaica venind de la Plymouth şi avea la bord un pasager foarte distins în persoana lordului Julian Wade, însărcinat de ruda lui, lordul Sunderland, cu o misiune îndeajuns de importantă şi plină de delicateţe decurgînd direct din corespondenţa aceea iritată dintre Anglia şi Spania.

Guvernul francez, ca şi cel englez, nespus de plictisit de prădăciunile piraţilor şi de încordarea crescîndă a relaţiilor cu Spania, consecinţă directă a acestor fapte, încercase în zadar să

le reprime, impunînd diferiţilor săi guvernatori de peste ocean să manifeste cea mai mare severitate faţă de aceşti hoţi ai mărilor. Dar guvernatorii fie că prosperau de pe urma asocierii aproape făţişe cu piraţii, aşa cum era cazul guvernatorului din Tortuga, fie socoteau că piraţii trebuiesc încurajaţi pentru a pune o stavilă puterii şi lăcomiei spaniole, care altfel s-ar fi exercitat în dauna coloniilor altor naţiuni. Printre aceştia din urmă se număra şi guvernatorul teritoriului francez din insula Hispaniola. De fapt, tuturor le era teamă să recurgă la măsuri mai riguroase, care ar fi putut să-i determine pe mulţi piraţi să-şi caute noi terenuri de vînătoare în mările sudice.

Pentru a satisface dorinţa regelui Iacob de a se cîştiga bunăvoinţa Spaniei, şi ca răspuns la reclamaţiile nesfîrşite şi penibile ale ambasadorului spaniol, lordul Sunderland, secretarul de stat, numise un om de mînă forte în calitate de guvernator-delegat al insulei Jamaica. Omul de mînă forte era acel colonel Bishop, care vreme de mai mulţi ani fusese plantatorul cel mai influent de pe insula Barbados.

Colonelul Bishop acceptase postul şi se grăbise să părăsească plantaţiile de pe urma cărora adunase imensa lui avere, cu un zel ce îşi avea explicaţia în dorinţa de a lichida o socoteală personală cu Peter Blood.

Îndată după sosirea în Jamaica, colonelul Bishop îi făcu pe piraţi să-i simtă pumnul. Dar cu toate strădaniile sale, singurul pirat, pe care-l considera vînatul lui personal, acel Peter Blood, odinioară sclavul lui, îi scăpa veşnic cu iscusinţă din mîini, continuînd să-i hărţuiască pe spanioli atît pe apă cît şi pe uscat, nestingherit şi dispunînd de forţe mari, contribuind astfel la menţinerea încordată a relaţiilor dintre Anglia şi Spania, situaţie deosebit de periculoasă în zilele acelea cînd pacea Europei era aşa de ameninţată.

Exasperat nu numai de supărările adunate în sufletul lui, ci şi de reproşurile ce-i veneau de la Londra pentru acest insucces, colonelul Bishop merse atît de departe, încît se gîndi la posibilitatea de a-şi urmări vînatul chiar la Tortuga şi de a încerca să curețe insula de piraţii adăpostiţi acolo. Din fericire pentru el, colonelul Bishop părăsi ideea unei acţiuni atît de nebuneşti, împiedicat fiind nu numai de faptul că insula se bucura de o aşezare naturală foarte bine întărită, dar şi de gîndul că o incursiune asupra unei insule care era, măcar cu

numele, o colonie franceză ar fi fost considerată drept o ofensă gravă la adresa Franţei. Neputînd să-şi pună planul în aplicare, colonelului Bishop i se păru că nu vede nici o altă ieşire. Cel puţin aşa mărturisi el într-o scrisoare adresată secretarului de stat.

Scrisoarea, precum şi starea de lucruri pe care o dezvăluia îl făcură pe lordul Sunderland să piardă orice speranţă de a rezolva, prin mijloace obişnuite, această problemă sîcîitoare. De aceea îşi îndreptă atenţia spre mijloacele ieşite din comun şi îşi aduse aminte de felul cum se procedase cu Morgan, care fusese înrolat în serviciul regelui pe vremea lui Carol al II-lea. Îşi zise că o măsură similară ar putea fi la fel de eficace şi în ceea ce-l priveşte pe căpitanul Blood. Înălţimea sa nu omise să ia în considerare şi faptul că Blood nu săvîrşea fărădelegile actuale dintr-o pornire firească, ci numai constrîns de o necesitate absolută, că fusese silit de împrejurările exilului şi că s-ar bucura să aibă prilejul de a ieşi din situaţia prezentă. Acţionînd pe baza acestor concluzii, lordul Sunderland trimise în misiune pe rubedenia sa, lordul Julian Wade, cu un număr de brevete în care spaţiul rezervat numelui era lăsat în alb, precum şi cu instrucţiuni complete privind căile pe care secretarul le socotea cele mai potrivite de urmat, dar totodată fără a pierde din vedere şi discreţia desăvîrşită ce trebuia păstrată în această chestiune.

Vicleanul Sunderland, un maestru al uneltirilor întortocheate, îşi sfătui rubedenia că, în cazul cînd Blood s-ar arăta refractar sau dacă, din alte motive, el, Julian, ar ajunge la concluzia că nu este avantajos să-l înroleze în serviciul regelui, atunci să-şi îndrepte atenţia spre ofiţerii din serviciul căpitanului, determinîndu-i să se despartă de acesta, şi astfel căpitanul de piraţi să rămînă aşa de slăbit, încît să devină o pradă uşoară pentru flota colonelului Bishop.

Corabia *Royal Mary* care îl transporta pe acest iscusit, niţel cam desfrînat şi foarte elegant mesager al lordului Sunderland, traversă oceanul şi ajunse cu bine în portul St. Nicholas, ultima escală înainte de insula Jamaica. Se stabilise ca lordul Julian să se prezinte mai întîi guvernatorului-delegat din Port Royal, de unde, dacă va fi cazul, să i se pună la dispoziţie un mijloc de transport spre Tortuga. Întîmplarea făcuse ca nepoata guvernatorului-delegat să se afle la St. Nicholas, unde venise cu cîteva luni înainte ca să-şi viziteze

nişte neamuri şi să scape de căldura insuportabilă din Jamaica în acest anotimp al anului. Cum sosise vremea să se întoarcă acasă, s-a cerut permisiunea ca fata să călătorească pe bordul navei *Royal Mary*, permisiune ce a fost acordată datorită rangului şi poziţiei unchiului său.

Lordul Julian întîmpină cu plăcere venirea fetei, care dădea călătoriei foarte importante pe care o întreprindea savoarea picantă necesară spre a o face perfectă ca fapt trăit. Înălţimea sa se număra printre acei bărbaţi galanţi pentru care o zi nebinecuvîntată de prezenţa sexului opus este, mai mult sau mai puţin, lipsită de farmec.

Domnişoara Arabella Bishop, această fetişcană sinceră, cu vocea ei cam băieţească şi cu uşurinţa ei aproape băieţească de a se mişca, nu era poate o femeie care în Anglia ar fi atras prea mult privirile ochilor de expert ai înălţimii sale. Gusturile lui rafinate înclinau mai degrabă spre femeile durdulii, languroase şi cu totul neajutorate. Este adevărat că farmecul domnişoarei Bishop era de netăgăduit, însă de aşa natură, încît numai un om cu suflet delicat putea să-l aprecieze. De asemenea, este adevărat că lordul Julian avea un suflet ce nici pe departe nu putea fi numit vulgar, dar care totuşi nu poseda gradul necesar de delicateţe. Nu vreau să credeţi că încerc să insinuez ceva în defavoarea lui.

Nu este mai puţin adevărat însă că domnişoara Bishop era o femeie tînără şi, pe deasupra, o doamnă, iar la latitudinea pe unde rătăcea lordul Julian lucrul acesta constituia un fenomen îndeajuns de rar ca să-i forţeze atenţia. Cît despre lordul Julian, acesta, cu titlul şi situaţia lui, cu eleganţa şi farmecu-i de curtean experimentat, aducea cu el atmosfera cercurilor înalte unde îşi petrecuse în mod obişnuit viaţa, o lume care pentru Arabella Bishop, trăită mai mult în Antile, nu era decît un nume. Aşa că nu-i nimic extraordinar în faptul că cei doi s-au simţit atraşi unul spre celălalt încă înainte ca *Royal Mary* să fi ieşit bine din portul St. Nicholas. Fiecare putea spune celuilalt multe lucruri interesante. El desfăta imaginaţia fetei cu povestiri de la curtea regelui Iacob, în care îşi atribuia un rol eroic sau măcar unul distins, iar ea avea posibilitatea să îmbogăţească cunoştinţele lordului, cu informaţii privind această lume nouă.

Înainte ca portul St. Nicholas să fi dispărut din vedere, cei doi erau buni prieteni, iar înălţimea sa începu să-şi schimbe

primele impresii pe care şi le făcuse despre fată, descoperind la ea acel farmec al atitudinii camaradereşti, o camaraderie în virtutea căreia Arabella trata pe fiecare bărbat ca pe un frate. Dacă ţinem seama că lordul Julian era obsedat de obiectul misiunii sale, nu-i de mirare că s-a întîmplat ca el să-i vorbească fetei despre căpitanul Blood.

— Mă întreb — spuse el în timp ce se plimbau pe punte, la pupa — dacă l-aţi văzut vreodată pe individul acela, pe Blood, care a lucrat într-o vreme ca sclav pe plantaţia unchiului dumneavoastră.

Domnişoara Bishop se opri din mers şi se rezemă de balustrada punţii, privind spre insula ce se îndepărta încet ; se scurseră astfel cîteva clipe pînă să răspundă cu o voce sigură şi egală :

— L-am văzut adesea. L-am cunoscut foarte bine.

— Nu mai spuneţi !

Înălţimea sa îşi pierdu pentru cîteva momente imperturbabilitatea cultivată cu atîta grijă. Era un tînăr cam de vreo 28 de ani, de o înălţime mai mult decît mijlocie, părînd şi mai înalt din cauza nemaipomenitei lui slăbiciuni. Avea o faţă ca o lamă de cuţit, delicată, palidă şi mai curînd plăcută, încadrată de buclele unei peruci blonde, şi o gură mobilă, iar ochii săi albaştri dădeau acestui chip o expresie visătoare, un aer gînditor, aproape melancolic. Şi cu toate că ochii aceştia ştiau să fie atenţi şi să observe, de astă dată nu izbutiră să surprindă uşoara schimbare la faţă a domnişoarei Bishop pricinuită de întrebarea lui şi nici calmul suspect de perfect al răspunsului ei.

— Nu mai spuneţi ! repetă el şi se apropie de balustradă ca să se rezeme alături de fată. Şi ce fel de om aţi găsit că este ?

— Pe vremea aceea l-am socotit un bărbat nefericit.

— Îi cunoaşteţi povestea ?

— Mi-a spus-o el însuşi. De aceea îl stimam. Pentru tăria calmă cu care îndura vitregia soartei. Dar cînd mă gîndesc la ce-a făcut, aproape mă-ndoiesc că cele ce mi-a spus despre el erau adevărate.

— Dacă vă referiţi la nedreptăţile suferite din partea comisiei regale care i-a judecat pe răzvrătiţii lui Monmouth, nu încape îndoială că cele ce v-a povestit sînt purul adevăr. N-a

luptat niciodată alături de Monmouth, asta-i sigur. A fost condamnat în baza unui articol de lege, pe care este foarte probabil să nu-l fi cunoscut atunci cînd a săvîrşit fapta ce a fost interpretată drept act de trădare. Însă, pe cinstea mea, s-a răzbunat şi el într-un fel sau altul.

— Iată ce nu i se poate ierta — rosti ea cu jumătate de gură. Asta l-a distrus, şi pe bună dreptate.

— L-a distrus ? Înălţimea sa rîse încetişor. Nu fiţi chiar aşa de sigură. După cîte am auzit eu, s-a îmbogăţit. Se spune că şi-a transformat bunurile jefuite de la spanioli în monede de aur franceze puse la păstrare în Franţa. S-a ocupat de asta viitorul lui socru, domnul d'Ogeron.

— Viitorul lui socru ? întrebă fata şi se uită la el cu ochi mari şi cu gura întredeschisă. Apoi adăugă : Domnul d'Ogeron, guvernatorul din Tortuga ?

— Chiar el. După cum vedeţi, individul se bucură de o înaltă protecţie. Ştirea am aflat-o la St. Nicholas. Nu sînt sigur dacă trebuie să mă bucure, fiindcă nu cred să-mi uşureze misiunea cu care ruda mea, lordul Sunderland, m-a trimis încoace. Dar asta-i situaţia. N-aţi ştiut ?

Fata clătină din cap, fără să răspundă. Îşi întoarse faţa şi ochii ei priveau în jos, la apa ce se ridica şi se lăsa încet. După cîteva secunde, începu să vorbească cu un glas ferm şi perfect controlat :

— Dacă acest lucru ar fi adevărat, ar fi isprăvit pînă acum cu pirateria. Dacă... dacă ar iubi o femeie şi s-ar logodi cu ea, dacă ar fi şi bogat, după cum spuneţi, desigur că şi-ar schimba viaţa îngrozitoare pe care o duce şi...

— Ei bine, aşa am crezut şi eu — o întrerupse înălţimea sa — pînă cînd am aflat care-i cauza. Domnul d'Ogeron este avar atît faţă de el însuşi cît şi faţă de copilul lui. Cît despre fată, mi s-a spus că-i o poamă bună, o soţie potrivită pentru un om ca Blood. Chiar mă mir că nu se căsătoreşte şi s-o ia cu el să vagabondeze împreună. N-ar fi ceva nou pentru ea. De asemenea, mă miră şi răbdarea lui Blood. A omorît un om ca să poată pune mîna pe ea.

— Spuneţi c-a omorît un om pentru ea ? În vocea ei se simţea groaza.

— Da, un pirat francez cu numele de Levasseur. Era amantul fetei şi asociatul lui Blood într-o afacere. Blood

rîvnea la fată şi l-a ucis pe Levasseur ca s-o cîştige. Pfui ! E o poveste dezgustătoare, sînt de acord. Dar pe meleagurile acestea oamenii trăiesc după alte reguli de conduită...

Domnişoara Bishop se întoarse ca să-l poată privi în faţă. Sîngele îi fugise din obraji şi de pe buze, iar ochii ei căprui străluceau în timp ce-l întrerupea vehement pe înălţimea sa, care încerca să-i găsească scuze lui Blood.

— Probabil că aveţi dreptate, de vreme ce tovarăşii lui l-au lăsat să mai trăiască după cele întîmplate.

— Oh, Levasseur a fost ucis în luptă cinstită, aşa mi s-a spus.

— Cine v-a spus ?

— Un om care a navigat cu ei, un francez cu numele de Cahusac peste care am dat într-o tavernă din portul St. Nicholas. Fusese locotenentul lui Levasseur şi a fost de faţă pe insulă atunci cînd s-au petrecut toate astea şi cînd Levasseur a fost ucis.

— Şi fata ? V-a spus că fata era şi ea acolo ?

— Da. Fata a fost şi ea de faţă la luptă. Blood a luat-o cu el, după ce a isprăvit cu piratul, tovarăşul lui.

— Şi oamenii mortului au îngăduit ca lucrul acesta să se-ntîmple ? Lordul surprinse nuanţa de neîncredere din vocea ei, dar nu sesiză şi nota de uşurare ce se amesteca cu neîncrederea : Oh ! Nu cred povestea asta. Nu vreau s-o cred !

— Atitudinea aceasta vă face cinste, domnişoară Bishop. Şi mie mi-a venit foarte greu să cred că oamenii pot avea inimi atît de împietrite, pînă cînd Cahusac mi-a dat toate lămuririle.

— Cum ? Îşi birui neîncrederea, care o ferise de o mîhnire inexplicabilă. Ţinîndu-se de balustradă, ea se întoarse ca s-o înfrunte pe înălţimea sa cu această întrebare. Mai tîrziu, lordul şi-a amintit că a observat în purtarea ei de atunci o anumită ciudăţenie, căreia nu-i acordase nici o atenţie în acele clipe.

— Blood le-a cumpărat consimţămîntul şi dreptul de a lua cu el fata. I-a plătit în perle valorînd peste 20 000 de dolari spanioli. Înălţimea sa rîse din nou, dispreţuitor : Straşnic preţ ! Pe cinstea mea ! Sînt cu toţii nişte nemernici, nişte derbedei venali şi hoţi. De altfel, frumoasă poveste pentru urechile unei doamne !

Fata își întoarse privirile de la el, dîndu-și seama că ochii îi sînt umbriți de lacrimi. După cîteva secunde, cu un glas mai puțin sigur ca înainte, îl întrebă :

— De ce v-a spus francezul asemenea poveste ? Îl ura pe căpitanul Blood ?

— N-am putut deduce asta — răspunse încet înălțimea sa. Mi-a povestit-o... doar așa, ca pe un fapt divers, ca pe un exemplu de apucături piraterești.

— Un fapt divers ! zise ea. Dumnezeule ! Un fapt divers !

— Cred că sub veșmîntul pe care ni-l confecționează civilizația sîntem cu toții niște sălbatici — spuse înălțimea sa. Și totuși, din cîte mi-a mai istorisit Cahusac, Blood acesta este un om cu mari calități. E doctor în medicină...

— După cîte știu eu, lucrul acesta e adevărat.

— Și a fost multă vreme în serviciul altor țări, pe mare și pe uscat. Cahusac mi-a spus, deși nu-mi prea vine să cred, că a servit sub comanda lui de Ruyter.

— Ba-i adevărat — spuse ea. Oftă adînc : Se pare că acest Cahusac al dumneavoastră a fost destul de exact. Vai !

— Vă pare rău deci ?

Domnișoara Bishop se uită la el. Lordul băgă de seamă că era foarte palidă.

— Așa cum ne pare rău cînd auzim de moartea cuiva pe care l-am stimat. L-am stimat cîndva ca pe un om nefericit, dar demn de respect. Acum... Se opri și schiță un zîmbet, strîmbîndu-și un pic buzele : Pe un asemenea om e mai bine să-l uiți.

Și spunînd acestea, începu să vorbească deodată despre alte lucruri.

Prietenia, pe care fata știa așa de bine să o inspire tuturor celor pe care îi întîlnea, deveni și mai puternică între cei doi în puținul timp ce se scurse pînă cînd se petrecu evenimentul care strică farmecul a ceea ce făgăduia să fie cea mai plăcută fază a călătoriei înălțimii sale.

Cel ce le făcu pocinogul fu amiralul spaniol, acel cîine turbat, pe care-l întîlniră a doua zi de la plecarea lor, cînd se aflau cam la jumătatea drumului ce trecea prin Golful Gonaves. Căpitanul lui *Royal Mary* nu se lăsă intimidat, deși don Miguel deschisese focul împotriva lui. Văzînd bordajul larg al navei spaniole ridicîndu-se mult deasupra apei și oferindu-i astfel o țintă minunată, englezul crezu că are motive

să privească cu un dispreț orgolios. Dacă acest don, care arbora pavilionul Castiliei, dorea să lupte, atunci *Royal Mary* era tocmai nava indicată să-i facă această plăcere. Poate că englezul se simțea îndreptățit să manifeste această cutezanță plină de bravură și poate că ziua aceea ar fi pus capăt carierei furtunoase a lui don Miguel de Espinosa, dacă o ghiulea trasă la-ntîmplare de pe *Milagrosa* n-ar fi dat peste niște butoaie cu pulbere înmagazinate pe teuga lui *Royal Mary*, aruncînd în aer jumătate din navă mai înainte ca lupta să fi început măcar. Nimeni nu va ști niciodată cum de-a ajuns pulberea aceea acolo, iar viteazul căpitan nu supraviețui ca să facă cercetări în legătură cu această problemă.

Echipajul lui *Royal Mary* încă nu-și venise în fire, văzîndu-și căpitanul ucis și o treime din oameni omorîți o dată cu el, iar vasul rupt în două legănîndu-se neputincios și schilodit pe apă, cînd spaniolii abordară corabia.

În cabina de sub pupa, unde domnișoara Bishop fusese condusă pentru a se afla la adăpost, lordul Julian încerca s-o consoleze și s-o încurajeze, încredințînd-o că totul se va sfîrși cu bine, în timp ce don Miguel punea piciorul pe bordul navei. De altfel, însuși lordul Julian nu prea era sigur de vorbele sale și, neîndoielnic, se înălbise la față. Nu că înălțimea sa ar fi fost un laș. Însă lupta aceasta într-un spațiu închis și plutind pe un element necunoscut, într-o colivie de lemn gata în orice clipă să se scufunde în adîncimile oceanului, avea darul să-l tulbure pe omul care nu putea fi viteaz pe uscat. Din fericire, domnișoara Bishop nu părea să aibă chiar atîta nevoie de slaba mîngîiere pe care el se dovedea în stare să i-o ofere. Ce-i drept, era palidă, iar ochii ei căprui poate că păreau ceva mai mari ca de obicei. Însă fata știa să se stăpînească admirabil. Stînd rezemată de masa căpitanului, izbutise să-și păstreze destul curaj pentru a încerca s-o liniștească pe însoțitoarea ei, care se tîra îngrozită la picioarele tinerei sale stăpîne.

Apoi ușa cabinei se deschise larg și don Miguel în persoană, înalt, ars de soare și cu nas acvilin, intră cu pași mari înăuntru. Lordul Julian se răsuci pe călcîie ca să-l înfrunte, punînd repede mîna pe sabie.

Spaniolul era grăbit și intră de-a dreptul în subiect.

— Nu fi prost — i se adresă el în englezește — fiindcă altfel o să ai un sfîrșit prostesc. Corabia voastră se scufundă.

În spatele lui don Miguel stăteau trei sau patru oameni cu coifuri în cap. Lordul Julian îşi dădu seama de situaţie. Luă mîna de pe mînerul sabiei şi în clipa aceea cîţiva zeci de centimetri de oţel lunecară uşor înapoi în tecile spaniolilor. Don Miguel zîmbi, iar dinţii lui albi scăpărară din fuiorul bărbii cărunte, apoi întinse mîna.

— Dacă sînteţi bun — zise el.

Lordul Julian şovăi un moment. Ochii lui se întoarseră spre domnişoara Bishop.

— Cred că-i mai bine să i-o daţi — îi spuse calm domnişoara, după care, ridicînd din umeri, înălţimea sa se predă aşa cum i se cerea.

— Veniţi cu toţii pe bordul vasului meu — îi invită don Miguel şi ieşi cu paşi mari din cabină.

S-au dus, fireşte. În primul rînd, fiindcă spaniolul putea să-i constrîngă, iar în al doilea rînd, pentru că o navă despre care li se spusese că se scufundă îi ademenea prea puţin spre a mai rămîne acolo. Nu zăboviră mai mult decît fu necesar ca domnişoara Bishop să-şi adune cîteva obiecte de îmbrăcăminte şi ca lordul să-şi înşface valiza.

Cît despre supravieţuitorii acelui îngrozitor masacru petrecut pe fosta navă *Royal Mary*, aceştia fură lăsaţi de spanioli să se descurce cu propriile lor mijloace. N-aveau decît să se urce în bărci, iar dacă bărcile nu le ajungeau, n-aveau decît să înoate sau să se înece. Dacă lordul Julian şi domnişoara Bishop au fost reţinuţi, lucrul acesta s-a datorat faptului că don Miguel îşi dăduse seama de valoarea lor evidentă. Îi primi în cabina lui, arătîndu-le o deosebită curtoazie şi, politicos, îşi exprimă dorinţa de a avea onoarea să le cunoască numele.

Scîrbit de grozăvia scenelor al căror martor tocmai fusese, lordul Julian reuşi anevoie să se stăpînească spre a putea răspunde. Apoi, dispreţuitor, ceru, la rîndul său, să cunoască numele agresorului. Era nespus de ursuz. Îşi dădea seama că, dacă nu făcuse nimic compromiţător în această situaţie neobişnuită şi dificilă în care-l aruncase soarta, nu săvîrşise însă nici vreo faptă demnă de laudă. Lucrul acesta poate că n-ar fi avut importanţă, dacă martor ocular al isprăvilor sale mediocre n-ar fi fost o doamnă. De aceea era hotărît să se prezinte mai bine de-acum încolo, în caz că-i va fi cu putinţă.

— Sînt don Miguel de Espinosa — i se răspunse. Amiral al flotelor regelui catolic.

Lordului Julian i se tăie răsuflarea. Dacă Spania făcea atîta tărăboi pentru atacurile unui aventurier fugar cum era căpitanul Blood, ce să mai zică Anglia în situaţia de faţă ?

— În acest caz, vrei să fii bun şi să-mi spui de ce te porţi ca un afurisit de pirat ? întrebă el. Şi apoi adăugă : Sper că-ţi dai seama care vor fi consecinţele şi că va trebui să plăteşti amarnic pentru fărădelegile dumitale de astăzi, pentru sîngele pe care l-ai vărsat în mod criminal şi pentru violenţele săvîrşite faţă de această doamnă şi faţă de mine.

— Nu vă constrîng la nimic — îi răspunse amiralul zîmbind, aşa cum poate zîmbi doar cel care are în mînă atuurile la jocul de cărţi. Dimpotrivă, v-am salvat viaţa...

— Ne-ai salvat viaţa ? Pentru moment, lordului Julian îi pieri graiul în faţa unei asemenea neruşinări. Şi ce-ai de spus de vieţile pe care le-ai nimicit în măcelul acela lipsit de sens ? Zău, omule, toate astea au să te coste scump.

Don Miguel continuă să surîdă :

— Este posibil. Totul este posibil. Între timp, vieţile voastre au să vă coste şi ele scump. Colonelul Bishop este un om bogat, iar dumneata, milord, eşti, fără îndoială, şi dumneata bogat. Am să mă gîndesc şi am să vă fixez preţul de răscumpărare.

— Aşa ! Va să zică nu eşti decît un pirat criminal, după cum bănuiam ! tună şi fulgeră înălţimea sa. Şi mai ai încă obrăznicia să te numeşti amiral al flotelor regelui catolic ? O să vedem ce o să aibă de spus regele dumitale catolic în această privinţă.

Amiralul încetă să mai zîmbească. Îşi dădu în vileag o parte din mînia care-i clocotea în piept.

— Nu înţelegi — spuse el — nu înţelegi că vă tratez pe voi, cîini eretici de englezi, întocmai aşa cum voi, cîini eretici de englezi, i-aţi tratat pe spanioli pe întinsul mărilor, hoţi şi tîlhari ieşiţi din iad ce sînteţi ! Eu sînt destul de cinstit ca s-o fac pe piratul sub propriul meu nume, în timp ce voi, bestii perfide, vă trimiteţi piraţii sub diferite nume, Blood, Hagthorpe şi Morgan, să lupte contra noastră, pentru ca să tăgăduiţi apoi orice răspundere pentru faptele lor. Vă spălaţi pe mîini ca Pilat. Rîse sălbatic : Daţi-i voie Spaniei să joace acum rolul lui Pilat ! Permiteţi-i să-şi tăgăduiască orice răspundere

pentru faptele mele, atunci cînd ambasadorul vostru de pe lîngă Escurial se va duce la consiliul suprem ca să se jeluiască, osîndind actul de piraterie al lui don Miguel de Espinosa.

— Căpitanul Blood şi ceilalţi nu sînt amirali ai Angliei ! strigă lordul Julian.

— Zău ! Da' de unde ştiu eu asta ? Cum poate Spania să ştie ? Nu sînteţi toţi nişte mincinoşi, voi ăştia, englezii eretici ?

— Domnule ! Vocea lordului Julian era aspră ca un raşpel, iar ochii lui zvîrleau fulgere. Instinctiv, îşi duse mîna spre locul unde îi atîrna de obicei sabia. Strînse apoi din umeri şi rîse dispreţuitor : Faptul că insulţi un om neînarmat, care este prizonierul dumitale, se potriveşte de minune cu toate cîte am auzit în legătură cu onoarea spaniolilor şi cu toate pe care le-am văzut în legătură cu onoarea dumitale.

Amiralul se făcu stacojiu la faţă. Ridică mîna, vrînd să lovească. Apoi, reţinut poate chiar de cuvintele în care fusese înveşmîntată insulta adusă de lordul Julian, se răsuci brusc pe călcîie şi părăsi cabina fără să răspundă.

CAPITOLUL XIX

ÎNTÎLNIREA

În timp ce uşa se trîntea în clanţă după amiralul care ieşise, lordul Julian se întoarse spre Arabella, zîmbind cu adevărat. Îşi dădea seama că se prezenta mai bine şi simţea o satisfacţie aproape copilărească, dacă ţinem seama de împrejurări.

— Cred în mod incontestabil că eu sînt cel care am avut ultimul cuvînt în discuţia aceasta — spuse el, scuturîndu-şi brusc buclele aurii.

Domnişoara Bishop, aşezată la masă, îl privea fix fără să-i întoarcă surîsul.

— Oare interesează aşa de mult cine are ultimul cuvînt ? Mă gîndesc la nenorociţii aceia de pe *Royal Mary*. Mulţi dintre ei şi-au spus, într-adevăr, ultimul cuvînt. Şi pentru ce ? O corabie frumoasă, scufundată, zeci de vieţi pierdute şi încă de trei ori pe atîtea în primejdie. Şi pentru ce toate acestea ?

— Sînteţi surescitată, doamnă. Eu...

— Surescitată ! Rîse ascuţit. Vă asigur că sînt calmă. Vă pun o întrebare, lord Julian. De ce-a făcut spaniolul toate acestea ? În ce scop ?

— L-aţi auzit. Lordul Julian ridică supărat din umeri : Setea de sînge — lămuri el scurt.

— Setea de sînge ?! repetă ea. Părea uluită. Aşadar, există aşa ceva ? Este un lucru nebunesc, monstruos !

— Diabolic — încuviinţă înălţimea sa. Opera diavolului.

— Nu înţeleg. Acum trei ani, spaniolii au făcut o incursiune asupra oraşului Bridgetown. Au săvîrşit lucruri pe care nişte

oameni adevăraţi n-ar fi în stare să le făptuiască, lucruri revoltătoare şi de necrezut, care şi astăzi îmi par, cînd mă gîndesc la ele, ca nişte arătări dintr-un vis urît. Oare sînt oamenii doar nişte bestii ?

— Oamenii ? întrebă lordul, holbîndu-se la ea. Spuneţi spaniolii şi voi fi de acord. Un englez vorbea odată de duşmanii ereditari. Şi totuşi, în cele ce spunea el era un dram de adevăr. Astea sînt obiceiurile spaniolilor în lumea nouă. Să fiu afurisit dacă nu-i aşa. Aproape că îndreptăţesc faptele unor oameni ca Blood.

Fata se cutremură, străbătută parcă de un fior de frig, şi, punîndu-şi coatele pe masă, îşi sprijini bărbia în palme şi rămase aşa, privind ţintă înaintea ei. Cercetînd-o mai bine, înălţimea sa observă cît de trasă şi de albă era la faţă. Desigur, avea suficiente motive ca să arate aşa, ba chiar mult mai rău. Nici una dintre femeile pe care le cunoştea el n-ar fi fost în stare să-şi păstreze stăpînirea de sine într-o încercare grea ca asta. Cît despre frică, domnişoara Bishop nu dăduse nici o clipă semn că ştie ce-i aia. Nu se putea să n-o găsească admirabilă.

În cabină intră un slujitor spaniol, aducînd un serviciu de argint cu ciocolată şi o cutie cu bomboane peruviene pe care le puse pe masă, dinaintea doamnei.

— Împreună cu omagiile amiralului — spuse el şi, după ce făcu o plecăciune, se retrase.

Domnişoara Bishop nu dădu nici o atenţie darurilor, continuînd să privească fix înaintea ei, pierdută în gînduri. Lordul Julian înconjură cabina lungă şi joasă, luminată de ferestre mari pătrate spre pupa. Cabina era luxos mobilată. Pe jos fuseseră aşternute bogate covoare persane, iar pe lîngă pereţi se vedeau dulapuri ticsite de cărţi, precum şi un bufet de nuc sculptat încărcat cu veselă de argint. Pe o ladă lungă şi scundă, aşezată sub fereastra din mijloc, se afla o chitară împodobită cu panglici. Lordul Julian o ridică, îi ciupi nervos coardele apoi o puse jos.

Se întoarse din nou cu faţa spre domnişoara Bishop.

— Am venit aici — spuse el — ca să suprim pirateria. Dar, dracu să mă ia, încep să cred că francezii au dreptate atunci cînd doresc ca pirateria să continue, ca să-i ţină în frîu pe ticăloşii ăştia de spanioli.

Această părere avea să-i fie confirmată din plin înainte de a se scurge prea multe ore. Între timp, erau trataţi de către don Miguel cu amabilitate şi curtenie. Se adeverea astfel părerea dispreţuitoare exprimată de domnişoara Bishop către înălţimea sa : fata spusese că, o dată ce erau ţinuţi spre a fi răscumpăraţi, n-aveau să se teamă de vreo violenţă sau insultă.

Amiralul puse o cabină la dispoziţia doamnei şi a însoţitoarei sale copleşite de spaimă, iar alta la dispoziţia lordului Julian. De asemenea, li se îngădui să se mişte liberi pe bordul corăbiei şi au fost poftiţi să ia masa împreună cu amiralul. Nu li se pomeni nimic de intenţiile viitoare ale acestuia în privinţa lor şi nici măcar încotro se îndreptau.

Corabia *Milagrosa*, împreună cu vasul de escortă *Hidalga*, care mergea legănîndu-se în urma ei, se îndreptă mai întîi spre sud-cart-sud-vest, viră apoi după vînt în direcţia sud-est în jurul capului Tiburton, iar apoi, pornind departe în larg, astfel că uscatul nu se mai zărea decît ca un contur vag la babord, o luă direct spre est, căzînd drept în braţele căpitanului Blood, care, după cum ştim, mergea spre strîmtoarea Windward. Lucrul acesta se întîmplă în primele ceasuri ale dimineţii următoare. După ce-şi vînase timp de un an, sistematic, dar în zadar, inamicul, don Miguel de Espinosa dădu peste el în chip neaşteptat şi cu totul întîmplător. Dar aşa sînt căile ironice ale Fortunei [1]. Fu de asemenea un capriciu al Fortunei că don Miguel dădu peste *Arabella* într-un moment cînd, separată de restul flotei, era singură şi în inferioritate. În ochii amiralului, aceasta însemna că norocul, care fusese atîta vreme de partea lui Blood, în cele din urmă virase după vînt în favoarea lui.

Domnişoara Bishop, de-abia sculată din somn, ieşise să ia aer pe puntea de la pupa, cu înălţimea sa alături, aşa cum trebuie să ne aşteptăm din partea unui gentilom galant, cînd deodată zări nava mare şi roşie care fusese cîndva *Cinco Llagas* din portul Cadiz. Corabia se năpustea drept spre ei, cu grămada de pînze albe ca zăpada umflate înspre prova, cu fanionul lung ce avea pe el crucea Sfîntului Gheorghe fluturînd pe catargul cel mare în briza dimineţii, cu saborduri aurite în bordajul roşu şi cu prova aurită strălucind în soarele matinal.

[1] Zeiţa întîmplării, a neprevăzutului, la romani.

Domnișoara Bishop n-avea de unde să știe că această corabie era *Cinco Llagas*, pe care o văzuse o singură dată, într-o zi tragică pe insula Barbados, cu trei ani în urmă. Pentru ea, era doar o navă mare ce se-ndrepta hotărîtă și maiestuoasă spre ei, o corabie englezească, judecînd după pavilionul arborat. Priveliștea o emoționă în chip straniu : îi trezi în inimă un simțămînt înălțător de mîndrie care nu ținea seama de primejdia ce avea să rezulte din această întîlnire de neînlăturat.

Alături de ea, la pupa, unde se urcase ca să poată vedea mai bine, la fel de atent și de interesat stătea lordul Julian. Dar înălțimea sa nu împărtășea de fel negrăita plăcere a fetei. De-abia ieri luase parte, prima oară în viața lui, la o luptă navală și avea convingerea că această experiență îi va ajunge pentru un timp foarte îndelungat. Stărui să nu considerați cele spuse de mine ca o critică la adresa curajului său.

— Priviți — spuse domnișoara Bishop, arătînd cu degetul, și, spre marea-i mirare, înălțimea sa observă că ochii fetei scînteiau. „Oare își dă ea seama — se întrebă lordul — ce urmează să se-ntîmple ?“ Fraza următoare a fetei îi risipi îndoiala : E o corabie engleză și se îndreaptă hotărîtă spre noi. Vrea să se lupte cu noi.

— În cazul acesta, Dumnezeu s-o aibă în pază ! exclamă înălțimea sa, lugubru. Căpitanul ei trebuie să fie nebun. Ce poate nădăjdui să facă împotriva celor două namile ale noastre ? Dacă au măturat-o cu atîta ușurință pe *Royal Mary* de pe suprafața apei, ce se va alege din corabia asta ? Uitați-vă la diavolul de don Miguel. E de-a dreptul dezgustător în veselia lui.

De pe puntea de la pupa unde se agita în furia pregătirilor, amiralul întoarse capul, aruncînd peste umăr o privire prizonierilor săi. Ochii îi scînteiau, iar fața îi era transfigurată. Cu un gest larg, întinse mîna spre corabia ce înainta și strigă cîteva vorbe în spaniolă, pe care ei nu le auziră din pricina zgomotului stîrnit de echipaj.

Se apropiară de parapetul pupei ca să poată privi mai bine agitația de pe vas. De pe puntea de la pupa, cu ocheanul în mînă, amiralul împărțea comenzi. Tunarii își aprindeau fitilurile, pe catarge se cățăraseră marinari ca să strîngă velele, în timp ce alții întindeau o plasă împletită din funii groase deasupra punții din mijloc pentru a o proteja contra vergilor

în cădere. Ca răspuns la semnalele pe care don Miguel le dăduse între timp vasului său de escortă, *Hidalga* înaintase, iar acum se afla în apropierea *Milagrosei*, la o depărtare de aproape două sute de iarzi la tribordul ei ; de la pupa înaltă unde se găseau, lordul și domnișoara Bishop puteau să vadă preparativele ce se făceau în grabă și pe bordul celei de a doua corăbii. De asemenea, puteau desluși pregătirile care se desfășurau și pe bordul navei engleze ce se îndrepta spre ei. Corabia își înfășura gabierul și trinca, strîngîndu-și, de fapt, în vederea luptei, toate pînzele, afară de cele ale arborelui artimon și de pe bompres. Și în felul acesta, fără nici un fel de provocare și fără a schimba semnale între ele, cele două vase hotărîră să intre în luptă.

Cum o bună parte din pînze fuseseră strînse, *Arabella* înainta, firește, mai încet, dar nu se oprea. Ajunsese chiar în bătaia tunurilor, iar cei doi care o priveau puteau desluși siluetele ce se mișcau pe teugă, precum și tunurile de alamă care străluceau la prova. Tunarii de pe *Milagrosa* își ridicaseră bețele cu crăcană și suflau în fitilurile aprinse agățate de acestea, uitîndu-se nerăbdători la amiral.

Dar amiralul clătină solemn din cap.

— Răbdare — îi sfătui el. Nu dați foc pînă cînd nu-l avem în mînă. Se îndreaptă glonț spre moarte, glonț spre catargul și spre funia care-l așteaptă de atîta vreme.

— Dracu să mă ia ! exclamă lordul Julian. Englezul trebuie să fie foarte curajos, dacă primește această luptă inegală. Uneori, prudența comandantului este mai prețioasă decît curajul.

— Curajul biruie adesea chiar forțe copleșitoare — spuse domnișoara Bishop.

Lordul se uită la fată și, în atitudinea ei, nu se ghicea decît emoția, fără pic de frică. Uimirea înălțimii sale nu mai cunoștea margini. Oricum, domnișoara Bishop nu făcea parte dintre femeile cu care era obișnuit în viață.

— Sper c-o să-mi permiteți să vă conduc imediat la adăpost — zise el.

— De aici pot să văd mai bine — îi răspunse fata. Și adăugă liniștită : Mă rog lui Dumnezeu pentru englezul acesta. Trebuie să fie foarte viteaz.

În sinea lui, lordul Julian blestema vitejia individului.

Arabella înainta într-o direcţie, pe care, dacă şi-o menţinea, urma să nimerească drept între cele două nave spaniole. Înălţimea sa sublinie acest lucru.

— E nebun, desigur ! strigă el. Se vîră singur în capcană ! Praf şi pulbere se va alege din corabia lui, între cele două vase. Nu-i de mirare că ăst don Miguel, negru la faţă, amînă deschiderea focului. În locul lui, şi eu aş face la fel.

Dar chiar atunci, amiralul ridică mîna. Pe puntea din mijloc, aflată dedesubtul lui, se auzi un sunet de trompetă şi numaidecît tunarul de la prova făcu să bubuie tunurile. Cînd bubuitul lor se stinse, înălţimea sa văzu în faţa lui, dincolo de corabia englezească şi spre babordul ei, două trombe uriaşe de apă. Aproape imediat, din tunurile de alamă de la prova *Arabellei* izbucniră succesiv două flăcări, iar cei doi observatori de la pupa mai că nu apucară să vadă jerba de stropi stîrnită de una din ghiulele care lovise apa în apropierea lor, cînd cealaltă ghiulea se împlîntă în teuga *Milagrosei* cu un trosnet asurzitor, însoţit de o izbitură ce cutremură vasul de la pupa la prova. Ca să răzbune lovitura, *Hidalga* trase asupra englezului cu cele două tunuri de la prova. Dar chiar la această distanţă mică, de două pînă la trei sute de iarzi, nici una din ghiulele nu-şi atinse ţinta.

De la o sută de iarzi, tunurile de la prova *Arabellei*, care între timp fuseseră reîncărcate, traseră din nou asupra *Milagrosei*, prefăcîndu-i în ţăndări bompresul, astfel că pentru cîteva clipe nava viră brusc spre babord. Don Miguel scăpă o înjurătură indecentă şi, în vreme ce timonierul răsucea cîrma pentru a repune corabia pe direcţie, tunurile sale de la prova traseră din nou. Linia de ochire fusese fixată însă prea sus, de aceea, în timp ce una din ghiulele trecea cu viteză printre parîmele *Arabellei*, zgîriindu-i catargul cel mare, cealaltă nu-şi atinse nici de astă dată ţinta. În clipa cînd fumul ultimei salve se risipi, vasul englezesc aproape ajunsese între cele două nave spaniole, cu prova paralelă cu pupele acestora, vîrîndu-se neîncetat acolo unde înălţimea sa socotea că-l pîndeşte o primejdie de moarte.

Lordului Julian i se ţăie răsuflarea, iar domnişoara Bishop suspină adînc şi se apucă strîns cu mîinile de parapet. Dintr-o aruncătură de ochi, fata zărise chipul lui don Miguel, pe care se aşternuse un rînjet răutăcios, de asemenea şi feţele rînjitoare ale oamenilor de lîngă tunurile de pe puntea din mijloc.

Arabella ajunse, în sfîrşit, în linie perfect paralelă între cele două nave spaniole, prova la pupa şi pupa la prova. Don Miguel îi spuse ceva trîmbiţaşului, care se afla pe puntea de la pupa, alături de amiral. Omul ridică trompeta de argint pentru a da celor două nave semnalul salvelor laterale. Dar chiar în clipa cînd îşi duse trompeta la gură, amiralul îl apucă de mînă, vrînd să-l oprească. De abia atunci îşi dăduse seama de un lucru evident, sau care ar fi trebuit să fie evident pentru orice om experimentat în lupta navală, şi anume că întîrziase prea mult şi că Blood îi dejucase planurile : trăgînd asupra *Arabellei, Milagrosa* şi nava ei de escortă trăgeau, de fapt, una asupra celeilalte. Cînd ordonă timonierului să împingă echea la refuz ca să vireze vasul spre babord, ca o măsură preliminară pentru a obţine o poziţie de atac mai puţin absurdă, era prea tîrziu. Chiar în clipa aceea, *Arabella* păru că explodează în mişcarea ei maiestuoasă. Cele optsprezece tunuri de pe cele două părţi ale sale se goliră, cu gurile ţevilor îndreptate spre corpurile ambelor nave spaniole.

Pe jumătate buimăcită de bubuitul răsunător al tunurilor şi pierzîndu-şi echilibrul din cauza devierii bruşte a navei, domnişoara Bishop se ciocni zdravăn de lordul Julian, care izbuti să se menţină pe picioare apucîndu-se strîns de parapetul de care stătuse rezemat. Norii de fum ce se ridicară la tribord le ascunseră priveliştea, iar mirosul acela acru, intrîndu-le pe gît, îi făcu să-şi piardă răsuflarea şi să tuşească.

Din învălmăşeala şi harababura grozavă ce se iscară dedesubtul lor, pe puntea din mijloc, se înălţau urlete, înjurături cumplite la adresa bunului Dumnezeu, precum şi ţipetele ascuţite ale oamenilor schilodiţi. *Milagrosa* se aplecă uşor înainte, cu o spărtură largă în spargeval. Arborele trinchet zăcea sfărîmat în bucăţi, iar în plasa întinsă deasupra punţii din mijloc atîrnau bucăţi de vergi. Ciocul corăbiei fusese prefăcut în ţăndări, iar ghiuleaua ce pătrunsese în cabina cea mare o transformase în ruină.

Don Miguel dădea ordine zbierînd înnebunit şi, din cînd în cînd, se străduia să străbată cu privirea perdeaua de fum ce se tîra încet spre pupa pentru a vedea ce s-a întîmplat cu *Hidalga*.

Deodată, prin negura ce se destrăma, se întrezări, la început ca o nălucă, silueta unei corăbii. Încetul cu încetul,

carcasa ei roşie se contura tot mai limpede în timp ce nava sosea în viteză, cu pînzele coborîte de pe catarg, în afară de vela de pe subarbă.

În loc să-şi continue drumul, aşa cum crezuse cu atîta siguranţă don Miguel, *Arabella* virase la adăpostul norului de fum şi, navigînd în aceeaşi direcţie ca şi *Milagrosa*, se apropia de ea, cu vîntul în coastă şi atît de repede, încît înainte ca don Miguel, înnebunit, să-şi poată da seama de situaţie, corabia lui se clătină, izbită violent de către cealaltă navă, care se năpustise cu atîta forţă, că mai-mai să-i despice bordajul. Se auzi apoi zăngănitul metalic produs de vreo zece căngi de abordare ce se abăteau asupra *Milagrosei*, muşcîndu-i lemnăria pentru a se înfige în ea ; astfel, nava spaniolă fu înhăţată de tentaculele navei engleze.

La capătul celălalt al *Arabellei*, înspre pupa, perdeaua de fum se risipi, în sfîrşit, lăsînd să se vadă că *Hidalga* era într-o situaţie disperată. Santina ei lua repede apă, iar vasul se înclina ameninţător spre babord, astfel că scufundarea era o chestiune de cîteva minute. Deznădăjduit, echipajul nu se mai îngrijea acum decît de a lansa la vreme bărcile pe apă.

Ochii înspăimîntaţi ai lui don Miguel mai avură doar răgazul să cuprindă într-o străfulgerare această privelişte înainte ca punţile propriului său vas să fie invadate de o adunătură de indivizi sălbatici, care se năpusteau urlînd de pe corabia ce-l abordase. Nicicînd siguranţa de sine nu s-a transformat aşa de repede în disperare, şi niciodată un vînător nu s-a schimbat aşa de iute într-o pradă neputincioasă. Căci spaniolii erau într-adevăr neputincioşi. Manevra de abordare executată atît de rapid îi luase prin surprindere chiar imediat după salva laterală trasă de la o distanţă foarte mică. Cîţiva dintre ofiţerii lui don Miguel se străduiră plini de curaj să-şi regrupeze oamenii pentru a tăia calea năvălitorilor. Însă soldaţii spanioli, care nu se dovediseră niciodată la înălţime în lupta corp la corp, erau demoralizaţi de cele ce ştiau despre oamenii cu care aveau de-a face. Rîndurile lor înjghebate în grabă fură zdrobite încă înainte de a se fi putut consolida, astfel că unii fură împinşi de-a curmezişul punţii din mijloc, spre pupa, iar alţii spre pereţii teugii, lupta transformîndu-se apoi în încăierări între grupuri izolate. Şi-n timp ce toate acestea se petreceau pe puntea superioară, o altă hoardă de piraţi se năpusti, prin tambuchiul principal, pe puntea de tragere, ca să-i supună pe tunarii aflaţi la posturile lor.

Pe puntea de la pupa spre care se îndrepta, măturînd totul în cale, alt val de piraţi, conduşi de un uriaş cu un singur ochi şi gol pînă la brîu, stătea don Miguel, încremenit de disperare şi de furie. De sus, din spatele lui, priveau lordul Julian şi domnişoara Bishop. Înălţimea sa era înspăimîntată de violenţa acestei lupte ce se dădea într-un spaţiu atît de restrîns, iar fata, al cărei calm admirabil fusese biruit în cele din urmă de groază, tremura scîrbită şi sleită de puteri.

În curînd, violenţa acestei lupte scurte se domoli. Văzură cum pavilionul Castiliei căzu fluturînd de pe catargul cel mare. Un pirat tăiase cu sabia lui scurtă sauła de care era legat. Piraţii deveniseră stăpîni pe navă ; sus, pe puntea superioară, grupuri de spanioli dezarmaţi stăteau ghemuiţi unul într-altul, ca nişte biete turme de oi.

Deodată, domnişoara Bishop îşi veni în fire şi se aplecă peste bord, uitîndu-se cu ochii holbaţi în vreme ce se făcea şi mai albă la faţă, dacă lucrul acesta era cu putinţă.

Păşind cu băgare de seamă printre cadavre, un bărbat înalt, cu faţa arsă de soare şi umbrită de un coif spaniol străbătea puntea din mijloc. Purta o armură damaschinată cu frumoase arabescuri de aur care-i apăra pieptul şi spatele. Peste armură, şi atîrnîndu-i de pe umeri ca o etolă, avea un fel de eşarfă de mătase stacojie, de capetele căreia atîrna cîte un pistol lucrat în argint. Bărbatul se urcă pe scara largă ce ducea spre puntea de la pupa, mişcîndu-se cu o siguranţă degajată, şi se opri dinaintea amiralului spaniol. Se înclină în faţa acestuia, ţeapăn şi protocolar. O voce aspră şi metalică exprimîndu-se într-o spaniolă desăvîrşită ajunse la urechile celor doi spectatori de la pupa, sporind şi mai mult admiraţia lordului Julian pentru acest om, pe care-l urmărise apropiindu-se.

— În sfîrşit, ne întîlnim din nou, don Miguel — spuse el. Sper că eşti mulţumit. Deşi întîlnirea poate că nu este aşa cum ţi-ai imaginat-o, a fost totuşi urmărită şi dorită cu cea mai mare ardoare de dumneata.

Fără grai, cu faţa lividă, cu gura schimonosită şi răsuflînd anevoie, don Miguel ascultă ironia aruncată în obraz de acest om, pe care-l făcea răspunzător de ruina lui şi de multe alte lucruri pe deasupra. Scoase un strigăt nearticulat de furie şi

brațul i se îndreptă fulgerător spre spadă. Dar chiar în clipa cînd degetele sale strîngeau mînerul, pumul piratului i se încleștă pe încheietura mîinii ca să-l oprească.

— Astîmpără-te, don Miguel ! îi ordonă piratul, cu glas liniștit, dar ferm. Nu mă sili, cu nesăbuința dumitale, să iau împotrivă-ți măsurile extreme pe care le-ai fi luat dumneata dacă situația ar fi fost inversă.

Cîteva clipe stătură nemișcați, uitîndu-se unul în ochii celuilalt.

— Și ce intenții ai cu mine ? se interesă, în sfîrșit, spaniolul, cu voce răgușită.

Căpitanul Blood ridică din umeri. Pe buzele lui hotărîte se așternu un zîmbet ușor :

— Toate intențiile mele au fost realizate. Chiar cu riscul de a mă urî și mai mult, vreau să-ți spun că toate cele ce ți s-au întîmplat au fost numai și numai din vina dumitale. Dumneata ai vrut-o. Se întoarse și arătă spre bărcile pe care oamenii spaniolului le coborau pe apă : Bărcile dumitale sînt lansate la apă. Îți îngădui să te îmbarci în ele împreună cu oamenii dumitale, înainte ca să sabordăm corabia. Acolo, în depărtare, se află coasta insulei Hispaniola. Vei putea ajunge fără dificultăți. Și dacă vrei să-mi primești sfatul, domnule, nu te mai ține după mine. Cred că îți port ghinion. Du-te mai bine la dumneata acasă, în Spania, don Miguel, și apucă-te de treburi pe care le cunoști mai bine decît meseria asta a mărilor.

Amiralul înfrînt nu-și lua ochii de la Peter Blood, rumegîndu-și în tăcere ura. Apoi, fără a scoate o vorbă, coborî scara, clătinîndu-se ca un om beat și tîrîndu-și spada ce zăngănea lovindu-se de scări și care acum nu-i mai era de nici un folos. Învingătorul, care nici măcar nu catadicsise să-l dezarmeze, îl privi plecînd, apoi se întoarse spre cei doi care stăteau sus, pe puntea de la pupa. Dacă ar fi fost mai puțin preocupat de alte lucruri, lordul Julian ar fi putut observa că omul parcă se înțepeni dintr-o dată și păli, cu toate că fața îi era arsă de soare. Stătu cîteva clipe privind țintă, apoi începu să urce repede scara. Lordul Julian făcu cîțiva pași ca să-l întîmpine.

— Cred că nu ai intenția, domnule, s-o lași pe canalia asta de spaniol să plece liber ! strigă el.

Domnul în armură neagră păru că-și dă pentru prima oară seama de prezența înălțimii sale.

— Cine dracu ești dumneata ? întrebă el, cu un pronunțat accent irlandez. Și la urma urmelor, ce te privește treaba asta ?

Înălțimea sa se gîndi că atitudinea sfidătoare a individului și lipsa lui de respect trebuiau corectate.

— Sînt lordul Julian Wade — anunță el în acest scop.

După toate aparențele, vestea nu produse nici o impresie.

— Zău, așa ! Dumneata ești ? Atunci poate că ai să-mi explici ce naiba cauți la bordul acestei corăbii ?

Lordul Julian se stăpîni pentru a da lămurirea cerută. Făcu acest lucru pe scurt și plin de nerăbdare.

— Te-a luat prizonier, nu-i așa... împreună cu domnișoara Bishop de colo ?

— O cunoști pe domnișoara Bishop ? strigă înălțimea sa, mergînd din surpriză în surpriză.

Dar individul, care părea că nu cunoaște codul manierelor elegante, și trecuse pe lîngă el și se pleca adînc în fața doamnei, în vreme ce doamna luase o atitudine rece și distantă, aproape disprețuitoare. Observîndu-i atitudinea, se întoarse și îi răspunse lordului Julian :

— Am avut cîndva această onoare. Se pare însă că domnișoara Bishop are o memorie mai scurtă.

Buzele i se încrețiră într-un zîmbet strîmb, iar în ochii lui albaștri, ce străluceau așa de viu de sub sprîncenele negre, se citea durerea, o durere amestecată cu sarcasmul din glasul său. Din toate acestea, domnișoara Bishop nu reținu decît sarcasmul, care o răni.

— Hoții și pirații nu se numără printre cunoștințele mele, căpitane Blood — spuse ea.

Lordul Julian fu cît pe ce să leșine de emoție.

— Căpitanul Blood ! strigă el. Dumneata ești căpitanul Blood ?

— Dar cine altul ți-ai închipuit că sînt ?

Blood rosti această întrebare pe un ton obosit, ca un om care se gîndește în altă parte. „Hoții și pirații nu se numără printre cunoștințele mele." Fraza aceasta nemiloasă îi frămînta mintea, răsunînd și vibrînd.

Lordul Julian însă nu înțelegea să fie refuzat. Îl prinse cu o mînă de mînecă, în timp ce cu cealaltă arăta în direcția lui don Miguel, care se îndepărta doborît :

— Am înțeles bine atunci cînd mi-ai spus că n-ai de gînd să-l spînzuri pe ticălosul ăsta de spaniol ?

— De ce să-l spînzur ?

— Pur și simplu, fiindcă-i un blestemat de pirat, după cum pot dovedi și după cum am și dovedit-o.

— Ah ! exclamă Blood, și lordul Julian se miră văzîndu-i chipul descompus, care doar cu cîteva clipe mai înainte fusese atît de cutezător. Și eu sînt un blestemat de pirat, așa că sînt milostiv cu cei de teapa mea. Don Miguel este liber să plece.

Lordul Julian răsufla sacadat :

— După cele ce ți-am spus că le-a săvîrșit ? După ce a scufundat nava *Royal Mary* ? După felul cum m-a tratat pe mine... pe noi ?... protestă indignat lordul Julian.

— Nu sînt în serviciul Angliei și nici în al vreunei alte țări, domnule. Nu mă interesează prejudiciile, indiferent de ce natură, care ar putea fi aduse pavilionului ei.

Înălțimea sa se dădu înapoi din fața ochilor ce-l priveau cu furie de pe chipul acela descompus. Însă mînia se stinse la fel de repede cum izbucnise. Cu o voce egală, căpitanul adăugă :

— V-aș rămîne îndatorat dacă ați conduce-o pe domnișoara Bishop la bordul corăbiei mele. Vă rog să vă grăbiți. Sîntem pe cale să sabordăm nava.

Se întoarse încet, vrînd să plece. Dar lordul Julian interveni din nou. Stăpînindu-și uluirea amestecată cu indignare, înălțimea sa rosti cu răceală :

— Căpitane Blood, mă dezamăgești. Mi-am pus mari speranțe în dumneata.

— Du-te dracului ! îi răspunse căpitanul Blood, răsucindu-se pe călcîie și îndepărtîndu-se.

C A P I T O L U L XX

HOȚ ȘI PIRAT

Căpitanul Blood străbătea cu pași măsurați puntea de la pupa corăbiei sale, singur în înserarea caldă, luminată doar de strălucirea aurie, ce creștea cu fiece clipă, a marii lanterne de la pupă, în care un marinar aprinsese chiar atunci trei lămpi. Jur împrejur domnea liniștea. Urmele luptei din ziua aceea fuseseră șterse, punțile spălate, iar ordinea restabilită deasupra și dedesubtul punților. Cîțiva marinari, stînd pe călcîie în jurul tambuchiului principal, îngînau somnoroși un cîntec, iar firea lor aspră se înduioșa, poate, copleșită de liniștea și frumusețea nopții. Făceau de cart la babord și așteptau semnalul apropiat ce vestea miezul nopții.

Căpitanul Blood nu-i auzea. În urechile lui nu răsuna decît ecoul vorbelor nemiloase care-l stigmatizaseră drept hoț și pirat.

Hoț și pirat !

Dintr-o veche experiență a firii omenești se știe că un om își poate da prea bine seama că un anumit lucru trebuie să se petreacă într-un anumit fel, și totuși să se revolte atunci cînd descoperă, prin propriile-i simțuri, că lucrul acela este aidoma cu ceea ce și-a imaginat el. Atunci cînd la Tortuga, cu trei ani în urmă, Blood se simțise îmboldit pentru prima oară s-o pornească pe calea aventurii — pe care, de altfel, o și urmase — știa neîndoielnic ce părere va avea despre el Arabella Bishop. Numai convingerea că a pierdut-o pentru totdeauna, convingere care-i dăduse un fel de curaj al disperării, a constituit ultimul impuls ce l-a determinat să apuce pe drumul pirateriei.

Nu socotise şi nici măcar nu visase că o va mai întîlni vreodată. Îşi zicea că erau despărţiţi, irevocabil şi pentru veşnicie. Şi totuşi, în ciuda acestei convingeri, ba chiar în ciuda convingerii că frămîntările şi chinurile lui nu aveau darul s-o facă să regrete, gîndul la Arabella Bishop nu-l părăsise în toţi aceşti ani furtunoşi de piraterie. Se gîndise la ea nu numai pentru a-şi înfrîna propriile sale porniri, ci şi pe acelea ale oamenilor care-l urmaseră. Nicicînd n-au fost piraţi aşa de straşnic ţinuţi din scurt şi cu atîta energie conduşi şi opriţi să jefuiască sau să se destrăbăleze, cum obişnuiau cei de teapa lor, ca piraţii care navigau cu căpitanul Blood. După cum vă amintiţi, în contractul încheiat între el şi oamenii săi era stipulată obligaţia din partea tuturor de a se supune ordinelor conducătorului. Şi, poate, datorită norocului neobişnuit care-l însoţise pretutindeni, el fusese în stare să impună această disciplină severă, necunoscută mai înainte în rîndul corsarilor. Ce-ar mai rîde de el oamenii lui dacă le-ar spune că făcuse acest lucru numai din respect faţă de o fetişcană de care se îndrăgostise în mod romantic ! Şi nu s-ar tăvăli ei oare de rîs dacă ar mai adăuga că, în ziua aceea, fata îl informase că hoţii şi piraţii nu se numără printre cunoştinţele ei ? !

Hoţ şi pirat !

Cum îl mai obsedau aceste cuvinte, cum îl mai dureau şi cum îi frigeau creierii !

Nefiind psiholog şi nici experimentat în ceea ce priveşte căile sinuoase ale sufletului femeiesc, nu i se păruse cîtuşi de puţin ciudat faptul că domnişoara Bishop îi zvîrlise în obraz acele epitete chiar în clipa întîlnirii lor şi în împrejurările date. Deoarece nu sesizase acest lucru, nici nu putea să analizeze cum trebuie problema. Altfel, ar fi ajuns la concluzia că amărăciunea exprimată de Arabella chiar în momentul cînd el o eliberase din captivitate şi cînd ea ar fi trebuit să-i arate recunoştinţă era adînc înfiptă în inima ei, cu mult înaintea recunoştinţei. Fata se purtase în felul acela fiindcă auzise pe ce căi apucase căpitanul. Dar de ce să se poarte aşa ? Tocmai această întrebare nu şi-o punea Blood, căci altfel o rază de lumină s-ar fi coborît, poate, să-i însenineze descurajarea sumbră şi fără margini ce-l cuprinsese. Desigur, ar fi putut el să raţioneze, că ea n-ar fi făcut niciodată acel gest dacă nu s-ar fi simţit personal atinsă, dacă faptele lui n-ar fi rănit-o grav,

fiindcă singure isprăvile lui piratereşti nu puteau s-o împingă să-şi manifeste dispreţul cu atîta înverşunare.

Probabil că aşa aţi judecat dumneavoastră. Dar căpitanul Blood nu judeca astfel. De fapt, în noaptea aceea căpitanul Blood nu mai judecă de loc. Inima lui era hărţuită, pe de o parte de dragostea aproape sfîntă pe care i-o purtase fetei în toţi acei ani, iar pe de altă parte, de mînia nefastă, perfidă pe care ea i-o trezise. Extremele se ating şi, atingîndu-se, s-ar putea ca o regiune să devină confuză, imperceptibilă. În noaptea aceea, două extreme, iubirea şi ura, erau atît de învălmăşite în inima căpitanului Blood, încît amestecul lor dădu naştere unei furii monstruoase.

Hoţ şi pirat !

Iată cum îl considera Arabella, fără pic de milă, uitînd nedreptăţile îndurate de el, ignorînd situaţia deznădăjduită în care se aflase după evadarea din insula Barbados, precum şi toate cîte i se întîmplaseră pînă să devină ceea ce era. Ea nu se gîndea că, făcîndu-şi meseria de pirat, el se străduise să nu-şi păteze mîinile, atît cît îi era cu putinţă unui om angajat într-o asemenea întreprindere, pentru ca măcar acest gînd generos s-o facă să judece mai blînd un om pe care îl stimase cîndva. N-avea pentru el nici milă, nici îndurare. Cu o singură frază îl calificase, îl acuzase şi-l osîndise. În ochii ei nu era decît un hoţ şi un pirat, nici mai mult, nici mai puţin. „Dar ea, ea ce este ? Oare cum trebuiesc calificaţi cei care nu cunosc mila ?“ întreba el cerul.

Fie ! Dacă aşa l-a socotit pînă azi, n-are decît să-l socotească tot astfel şi de aci încolo. Îl stigmatizase : hoţ şi pirat ! Ei bine, îi va da prilejul să-şi confirme părerea. De azi înainte se va dovedi hoţ şi pirat, nici mai mult, nici mai puţin, la fel de lipsit de omenie şi de conştiinţă ca toţi ceilalţi care meritau aceste nume. Va zvîrli la gunoi idealurile după care încercase să se călăuzească în viaţă şi va pune capăt acelei stupide strădanii de a căuta să se-mpace cu două lumi diferite. Fata îi arătase limpede cărei lumi îi aparţine el. Blood trebuia să-i demonstreze că ea are dreptate. Se afla la bordul corăbiei lui, în puterea lui, şi o dorea.

Cum stătea sprijinit de parapet, privind sclipirea fosforescentă a dîrei lăsate pe apă de corabie, rîse încet, batjocoritor, şi propriul lui rîs îl uimi prin ecoul său sinistru. Se opri brusc şi se cutremură. Din adîncul lui se ridică un hohot de

plîns, care puse capăt izbucnirii aceleia nerușinate de veselie. Își luă fața în mîini și simți o umezeală rece pe frunte.

În timp ce el se chinuia astfel, lordul Julian, care cunoștea stirpea femeiască a omenirii ceva mai bine decît căpitanul, se străduia să rezolve ciudata problemă care-i scăpase cu desăvîrșire piratului. După cîte bănuiesc eu, lordul era îndemnat să facă acest lucru din pricina unui vag sentiment de gelozie. Felul cum se comportase domnișoara Bishop în clipele de primejdie prin care trecuseră îl făcuse pe lord să priceapă, în sfîrșit, că o femeie, deși lipsită de farmecul nazurilor — pe atunci calitate indispensabilă la femeile cu educație aleasă — este cu mult mai atrăgătoare tocmai datorită acestei lipse. Se întreba ce relații au existat odinioară între domnișoara Bishop și căpitanul Blood și își dădea seama că-l încearcă o vagă neliniște, care îl îmboldea să aprofundeze problema. Ochii albaștri și visători ai înălțimii sale aveau — după cum v-am mai spus — obiceiul să observe, iar inteligența lui era îndeajuns de ascuțită.

Se mustra că nu băgase de seamă anumite lucruri mai înainte sau că, cel puțin, nu le analizase mai îndeaproape, și acum se grăbea să le pună în legătură cu observațiile făcute chiar în ziua aceea. Așa, de pildă, remarcase că vasul lui Blood se numește *Arabella* și el știa că Arabella este și numele de botez al domnișoarei Bishop. De asemenea, sesizase toate amănuntele bizare ale întîlnirii căpitanului Blood cu domnișoara Bishop, precum și schimbarea ciudată pe care această întîlnire o produsese la fiecare dintre ei.

Doamna fusese monstruos de nepoliticoasă cu căpitanul. Pentru o doamnă aflată în situația ei, atitudinea adoptată față de un om ca Blood se vădea total lipsită de rațiune, iar înălțimea sa nu putea să-și închipuie că domnișoara Bishop era, în mod firesc, o nechibzuită. Și totuși, cu toată grosolănia ei și cu toate că era nepoata unui om pe care Blood, fără doar și poate, îl considera dușman, domnișoara Bishop și înălțimea sa se bucurau de cea mai desăvîrșită considerație pe bordul navei căpitanului. Fiecare avea la dispoziție o cabină, unde fuseseră transportate puținele bagaje ce le mai rămăseseră, precum și însoțitoarea domnișoarei Bishop. De asemenea, aveau dreptul să folosească după plac cabina cea mare și luau masa împreună cu Pitt, navigatorul, și cu Wolverstone, locotenentul lui Blood, care se purtau în modul cel mai curtenitor

cu putință. Nu putea fi omis faptul că Blood își dădea toată silința ca să nu-i inoportuneze.

Mintea înălțimii sale se plimba grăbită, dar atentă, pe aceste căi ale gîndului, observînd și stabilind legături. După ce le parcurse pe toate, se hotărî să obțină informații suplimentare chiar de la domnișoara Bishop. În acest scop trebuia să aștepte pînă cînd Pitt și Wolverstone se vor retrage. Și n-avu mult de așteptat, deoarece, în vreme ce Pitt se ridica de la masă pentru a-l urma pe Wolverstone, care și plecase, domnișoara Bishop îl sili să zăbovească punîndu-i o întrebare.

— Domnule Pitt — întrebă ea — n-ai fost și dumneata printre cei care au evadat din insula Barbados împreună cu căpitanul Blood ?

— Ba da. Am fost unul dintre sclavii unchiului dumneavoastră.

— Și ai fost mereu alături de căpitanul Blood de-atunci încoace ?

— Am fost întotdeauna navigatorul lui, doamnă.

Fata dădu din cap. Era foarte calmă și stăpînă pe sine. Totuși înălțimea sa observă că era neobișnuit de palidă, deși, dacă ținem seama de cele prin care trecuseră amîndoi în ziua aceea, lucrul n-ar fi fost de mirare.

— Ai navigat vreodată cu un francez numit Cahusac ?

— Cahusac ? Pitt rîse. Numele îi evoca o amintire ridicolă : Da. A fost cu noi la Maracaibo.

— Și cu un alt francez numit Levasseur ?

— Da. Cahusac a fost locotenentul lui Levasseur pînă cînd a murit.

— Pînă cînd a murit cine ?

— Levasseur. A fost ucis pe una din insulele Virgen, acum doi ani.

Se făcu tăcere. Apoi, cu o voce și mai calmă decît înainte, domnișoara Bishop întrebă :

— Cine l-a ucis ?

Pitt răspunse bucuros. Nu avea nici un motiv să nu răspundă astfel, deși găsea cam ciudat acest interogatoriu :

— Căpitanul Blood l-a ucis.

— De ce ?

Pitt șovăi. Povestea nu era pentru urechile unei fete.

— S-au certat — răspunse el scurt.

— Din cauza... unei doamne ? Domnişoara Bishop îl privea necruţător.

— Da, se poate spune şi aşa.

— Cum se numea doamna ?

Sprîncenele lui Pitt se ridicară a mirare. Totuşi răspunse :

— Domnişoara d'Ogeron. Fiica guvernatorului din Tortuga. Fugise cu individul acela de Levasseur... iar Peter a scos-o din ghearele lui murdare. Era un ticălos cu sufletul negru şi a meritat ce i-a dat Peter.

— Înţeleg. Şi... şi căpitanul Blood încă nu s-a căsătorit cu ea ?

— Încă nu — rîse Pitt, cunoscînd zvonurile cu totul neîntemeiate ce circulau în Tortuga, după care domnişoara d'Ogeron era socotită drept viitoarea soţie a căpitanului.

Domnişoara Bishop clătină din cap fără să spună un cuvînt, iar Jeremy Pitt se întoarse vrînd să plece, uşurat că interogatoriul se isprăvise. Se opri totuşi în uşă ca să le dea o veste :

— Poate că v-ar face plăcere să ştiţi că Peter Blood a schimbat direcţia navei în avantajul dumneavoastră. Are de gînd să vă debarce pe amîndoi pe coasta insulei Jamaica, atît de aproape de Port Royal, cît putem noi să riscăm. Am virat şi, dacă vîntul continuă să bată, în curînd veţi fi din nou acasă, doamnă.

— Foarte amabil din partea lui — rosti tărăgănat şi cu afectare în glas înălţimea sa, văzînd că domnişoara Bishop n-avea de gînd să răspundă.

Fata stătea cu privirile posomorîte, aţintite în gol.

— Zău că puteţi spune aşa — încuviinţă Pitt. Îşi asumă riscuri pe care puţini şi le-ar asuma în locul lui. Dar aşa a fost el de cînd îl ştiu.

Pitt părăsi cabina, lăsînd-o pe înălţimea sa gînditoare, cercetînd cu ochii săi albaştri, deosebit de atenţi, deşi păreau aşa de visători, şi în suflet cu o nelinişte crescîndă, faţa domnişoarei Bishop. În cele din urmă, domnişoara Bishop se uită la el şi zise :

— Se pare că acel Cahusac al dumneavoastră a spus adevărul adevărat.

— Am băgat de seamă că voiaţi să-l verificaţi — replică înălţimea sa. Tocmai mă întebam de ce.

Neprimind nici un răspuns, continuă s-o examineze în tăcere, jucîndu-se cu degetele-i lungi şi subţiri într-o buclă aurie a perucii care-i încadra chipul prelung.

Domnişoara Bishop stătea nemişcată, cu sprîncenele încruntate, iar privirea ei absentă şi sumbră cerceta dantela fină de Spania ce tivea faţa de masă. În cele din urmă, înălţimea sa rupse tăcerea.

— Omul acesta mă uluieşte — spuse el cu vocea lui înceată şi apatică, ce nu părea că-şi modifică vreodată intensitatea. Este desigur de mirare că şi-a schimbat ruta pentru noi. Dar ca să rişte numai pentru a ne face nouă un serviciu, să se aventureze în apele insulei Jamaica... repet, mă uluieşte.

Domnişoara Bishop îşi ridică ochii şi se uită la el. Părea visătoare. Apoi buzele îi tremurară ciudat, aproape dispreţuitor, după cum avu el impresia. Degetele ei subţiri băteau toba pe masă.

— Faptul că nu ne cere un preţ de răscumpărare, nu este oare şi mai uluitor ? zise ea, în sfîrşit.

— Ce-i drept, aţi merita-o.

— Oh ! Şi de ce, mă rog ?

— Fiindcă i-aţi vorbit aşa cum i-aţi vorbit.

— Sînt obişnuită să spun lucrurilor pe nume.

— Zău ? Dracu să mă ia ! Eu nu m-aş mîndri cu asta. Dovedeşte prea multă tinereţe, sau prea multă prostie. (După cum vedeţi, înălţimea sa era adeptul filozofiei înălţimii sale lordul Sunderland.) După cîteva clipe adăugă : Acelaşi lucru îl dovedeşte şi manifestarea nerecunoştinţei.

Obrajii fetei se colorară uşor :

— Desigur că înălţimea voastră este supărată pe mine. Sînt dezolată. Sper că motivele nemulţumirii înălţimii voastre sînt mai temeinice decît părerile dumneavoastră despre viaţă. Este o noutate pentru mine să aflu că nerecunoştinţa îi caracterizează numai pe tineri şi pe proşti.

— N-am spus asta, doamnă. În glasul lui se ghicea o oarecare asprime, pricinuită de răspunsul ei caustic. Dacă mi-aţi face onoarea să m-ascultaţi, nu m-aţi mai înţelege greşit. Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu spun întotdeauna ce gîndesc, dar cel puţin spun exact ceea ce doresc să exprim. Poate că a fi nerecunoscător este ceva omenesc, însă a-ţi arăta pe faţă nerecunoştinţa este o copilărie.

— Nu... înţeleg. Sprîncenele îi erau încruntate. În ce fel am fost nerecunoscătoare şi faţă de cine ?

— Faţă de cine ? Faţă de căpitanul Blood. Nu ne-a salvat el oare ?

— Credeţi într-adevăr ? Avea o atitudine glacială : Nu mi-am dat seama că ştia de prezenţa noastră pe bordul *Milagrosei.*

Înălţimea sa îşi îngădui un mic gest de nerăbdare :

— Vă daţi seama probabil că ne-a eliberat. Şi fiindcă trăiţi în aceste locuri sălbatice ale lumii, nu se poate să nu ştiţi ceea ce se ştie chiar şi în Anglia, şi anume că Blood se limitează în mod strict numai la lupta contra spaniolilor. Aşa că a-l numi hoţ şi pirat, cum aţi făcut dumneavoastră, înseamnă a exagera învinuirile ce i se aduc, tocmai într-un moment cînd ar fi fost mai prudent să le treceţi cu vederea..

— Prudenţă ? întrebă ea cu o voce dispreţuitoare. Ce am eu de-a face cu prudenţa ?

— Nimic, după cîte constat. Dar cel puţin daţi-vă silinţa să fiţi generoasă. V-o spun sincer, doamnă, că, dacă aş fi fost în locul lui Blood, în nici un caz nu m-aş fi arătat aşa de gentil. Al naibii să fiu ! Dacă ţineţi seamă de cît a suferit din partea concetăţenilor săi, ar trebui să vă minunaţi că-şi mai dă osteneala să-i deosebească pe spanioli de englezi. Să fii vîndut ca sclav ! Înălţimea sa se cutremură. Şi încă unui afurisit de plantator din colonii ! Se corectă brusc : Vă cer scuze, domnişoară Bishop. Pentru moment...

— Aţi fost antrenat de ardoarea cu care luaţi apărarea acestui... tîlhar al mărilor.

Dispreţul domnişoarei Bishop era aproape pătimaş. Lordul se uită din nou fix la ea, apoi îşi miji ochii lui mari şi albaştri plecîndu-şi uşor capul.

— Mă întreb de ce-l urîţi aşa de tare — vorbi el încet.

Lordul Julian văzu văpaia roşie ce aprinse brusc obrajii fetei, precum şi cuta adîncă ce-i brăzdă fruntea. „Am mîniat-o rău" — se gîndi el. Însă mînia nu izbucni. Arabella îşi redobîndi calmul :

— Să-l urăsc ? Dumnezeule ! Ce gînduri vă trec prin cap ! Nici nu mă uit la el.

— Ar trebui totuşi să vă uitaţi, doamnă. Înălţimea sa era sincer. Merită să fie luat în consideraţie. Un om în stare să facă ceea ce a făcut el azi-dimineaţă ar fi o adevărată achiziţie

pentru marina regală. Timpul cît a servit sub comanda lui de Ruyter n-a fost risipit în zadar. Amiralul de Ruyter a fost un marinar vestit şi, al naibii să fiu, elevul e demn de maestrul său, după umila mea părere. Mă îndoiesc că-n marina regală există vreun ofiţer care să-i fie egal. Să se vîre de bună voie între cele două nave, drept în gura tunului, şi astfel să răstoarne complet situaţia ! O asemenea acţiune cere curaj, imaginaţie şi spirit inventiv. Şi nu ne-a tras pe sfoară cu manevra lui numai pe noi, marinarii de apă dulce. Amiralul acela spaniol nu i-a ghicit intenţiile decît în clipa cînd era prea tîrziu şi cînd Blood îl ţinea în şah. Un om mare, domnişoară Bishop ! Un om care merită să vă uitaţi la el.

Domnişoara Bishop era dispusă să fie sarcastică :

— Ar trebui să vă folosiţi influenţa pe lîngă înălţimea sa lordul Sunderland, ca să-l determine pe rege să-i ofere un brevet.

Înălţimea sa rîse încetişor :

— Zău ! Lucrul e gata făcut. Am brevetul în buzunar.

Şi pentru ca s-o uimească şi mai mult, îi istorisi pe scurt cele întîmplate. O lăsă pe fată mirîndu-se şi plecă să-l caute pe Blood. Era încă îndeajuns de intrigat. Dacă atitudinea ei faţă de Blood ar fi fost mai puţin intransigentă, lordul ar fi fost mai fericit.

Îl găsi pe Blood plimbîndu-se cu paşi măsuraţi pe puntea de la pupa, un om cu mintea istovită de lupta dusă cu diavolul, deşi despre această îndeletnicire privată înălţimea sa nu putea să aibă absolut nici o bănuială. Cu familiaritatea binevoitoare pe care o folosea faţă de toată lumea, lordul Julian îşi strecură braţul pe sub braţul căpitanului şi porni la pas cu el.

— Ce-nseamnă asta ? se răsti Blood, a cărui stare sufletească era îndîrjită şi iritată.

Dar înălţimea sa nu se tulbură cîtuşi de puţin.

— Aş dori să fim prieteni, domnule — spuse el, amabil.

— Sînteţi foarte binevoitor.

Lordul Julian se prefăcu a nu pricepe ironia evidentă a răspunsului.

— E o coincidenţă ciudată că ne-am întîlnit în felul acesta, dacă stau şi mă gîndesc că am venit aici, în Indiile de Vest, special ca să vă caut.

— Într-un fel sau altul, nu sînteţi primul care faceţi acest lucru — îl luă peste picior celălalt. Cei mai mulţi însă au fost spanioli şi nu le-a mers prea bine.

— Mă înţelegeţi cu totul greşit — replică lordul Julian. Şi continuă, justificîndu-şi prezenţa şi explicîndu-i ce misiune avea.

Cînd isprăvi, căpitanul Blood, care pînă atunci rămăsese mut de uimire, îşi retrase braţul de sub braţul lordului şi se postă drept în faţa acestuia.

— Îmi sînteţi oaspete pe bordul acestei corăbii — vorbi el — şi mai păstrez din zilele de altădată anumite noţiuni despre bună-cuviinţă, chiar dacă sînt hoţ şi pirat. De aceea n-am să vă spun ce gîndesc despre dumneavoastră, care aveţi îndrăzneala să-mi faceţi această ofertă, şi nici despre excelenţa sa, lordul Sunderland — fiindcă este ruda dumneavoastră — care a avut neruşinarea să vă trimită. Nu mă surprinde de loc că un nobil care este ministrul lui Iacob Stuart îşi închipuie că orice om poate fi mituit ca să-i trădeze pe cei ce se-ncred în el. Întinse mîna spre puntea din mijloc de unde se auzea cîntecul melancolic al piraţilor care leneveau acolo.

— M-ai înţeles din nou greşit — strigă lordul Julian, jumătate îngrijorat, jumătate indignat. Nu are nimeni această intenţie. Oamenii dumitale vor fi trecuţi în brevet.

— Şi credeţi că au să meargă cu mine ca să-şi vîneze tovarăşii, pe cei din Frăţia Coastei ? Pe sufletul meu, lord Julian, cel care nu înţelege sînteţi dumneavoastră. Oare în Anglia nu se mai ştie ce-nseamnă onoarea ? Oh ! Dar mai este şi altceva. Credeţi că aş putea să primesc un brevet al regelui Iacob ? Vă declar că nu vreau să-mi mînjesc mîinile cu el, chiar dacă acestea sînt mîini de hoţ şi de pirat. Aţi auzit-o pe domnişoara Bishop cum m-a numit azi : hoţ şi pirat, un individ demn de dispreţ, un paria. Şi din vina cui am ajuns aşa ? Din vina cui am ajuns hoţ şi pirat ?

— Dacă ai fi un răzvrătit... — începu înălţimea sa.

— Trebuie să ştiţi că n-am fost niciodată un răzvrătit. Şi nimeni n-a susţinut aşa ceva. Dacă aş fi fost, aş putea să le-o iert. Dar ei nu-şi pot acoperi mîrşăvia lor nici măcar cu această scuză. Oh, nu ! N-a fost nici o greşeală. Am fost condamnat pentru ceea ce am făcut, nici mai mult, nici mai puţin. Jeffreys, vampirul acela sîngeros, înghiţi-l-ar iadul, m-a osîndit la moarte, iar respectabilul său stăpîn, Iacob Stuart, m-a trimis

în sclavie fiindcă am săvîrşit un act de umanitate. Fiindcă din milă şi fără să mă gîndesc la religie sau la politică am căutat să uşurez suferinţele unui semen al meu, fiindcă am îngrijit rănile unui om condamnat pentru trădare. Aceasta a fost crima mea. Veţi găsi totul trecut în dosar. Şi pentru asta am fost vîndut ca sclav. Fiindcă, după legile Angliei, aşa cum sînt aplicate de Iacob Stuart, care profanează legile lui Dumnezeu, acela care adăposteşte sau îngrijeşte un răzvrătit este considerat şi el vinovat de răzvrătire. Te-ai gîndit vreodată, omule, ce înseamnă să fii sclav ? Se opri brusc, chiar în clipa cînd mînia atinsese punctul culminant. Şovăi o clipă, apoi o zvîrli ca pe o haină din inima lui. Glasul îi redeveni calm. Rîse scurt, obosit şi plin de dispreţ : Poftim ! Mă aprind pentru nimica toată. Am impresia că mă justific, şi Dumnezeu mi-e martor că nu-mi intră în obicei. Vă sînt recunoscător, lord Julian, pentru intenţiile dumneavoastră binevoitoare, vă rog să mă credeţi. Însă poate c-o să mă-nţelegeţi. S-ar părea că sînteţi în stare.

Lordul Julian stătea fără a scoate un cuvînt. Era adînc tulburat de vorbele celuilalt, de izbucnirea lui pasionată şi elocventă prin care arătase aşa de convingător, folosind cîteva argumente puternice şi categoric exprimate, învinuirile lui vehemente aduse omenirii, scuzele şi justificarea tuturor faptelor ce i se puteau pune în sarcină. Lordul se uită la chipul acela pătimaş şi cutezător licărind alb ca varul în lumina marii lanterne de la pupa şi simţi că privirea i se tulbură. Îi era ruşine. Oftă adînc.

— Păcat ! rosti el încetişor. Ah, al dracului să fiu, tare păcat ! Şi împins de un elan de generozitate, îi întinse mîna : Fără supărare între noi, căpitane Blood !

— Oh, da, fără supărare. Însă... sînt un hoţ şi un pirat. Rîse fără voioşie şi, nebăgînd în seamă mîna întinsă, se întoarse.

Lordul Julian rămase nemişcat cîteva clipe, privind silueta înaltă ce se îndepărta. Apoi, lăsînd braţele să-i cadă neputincioase de-a lungul trupului, plecă descurajat.

Chiar la intrarea coridorului ce dădea spre cabină o văzu pe domnişoara Bishop. Totuşi fata nu ieşea, fiindcă era cu spatele spre el şi mergea în aceeaşi direcţie. O urmă, preocupat cu totul de problema căpitanului Blood pentru ca să se mai intereseze şi de ea.

Ajuns în cabină, se trînti pe un scaun şi izbucni cu o violenţă străină firii lui :

— Al dracului să fiu dacă am întîlnit vreodată un om care să-mi placă mai mult sau măcar un om care să-mi placă tot atît ! Şi totuşi nu-i nimic de făcut cu el.

— Am auzit şi eu — mărturisi ea cu voce slabă. Era foarte palidă şi îşi ţinea ochii aţintiţi spre mîinile-i împreunate.

Lordul o privi surprins, cercetînd-o gînditor.

— Mă întreb — spuse el peste cîteva clipe — dacă răul nu-i opera dumneavoastră. Vorbele dumneavoastră l-au durut. Mi le-a aruncat mereu în faţă. N-a vrut să primească brevetul regal, n-a vrut să-mi întindă măcar mîna. Ce-i de făcut cu un om ca ăsta ? O s-o sfîrşească spînzurat de un catarg, cu tot norocul lui. Şi nebunul ăsta exaltat se expune chiar în această clipă primejdiei, ca să ne facă nouă un serviciu.

— Cum ? îl întrebă ea, brusc interesată şi tresărind.

— Cum ? Aţi uitat că se îndreaptă spre Jamaica şi că Jamaica este cartierul general al flotei engleze ? Ce-i drept, cel care o comandă este unchiul dumneavoastră...

Fata se aplecă peste masă, ca să-l întrerupă. Lordul băgă de seamă că Arabella respiră anevoie, iar ochii îi sînt dilataţi de frică.

— Faptul acesta nu trebuie să-i dea nici o speranţă ! strigă ea. Presupunerea dumneavoastră este neîntemeiată. Căpitanul Blood nu are pe lume alt duşman mai înverşunat. Unchiul meu este un om nemilos şi neînduplecat. Cred că singurul lucru care l-a determinat să-şi părăsească plantaţiile de pe insula Barbados şi să accepte funcţia de guvernator-delegat al insulei Jamaica a fost numai speranţa că-l va putea prinde şi spînzura pe căpitanul Blood. Căpitanul Blood, fireşte, nu ştie asta... Se opri cu un gest de neputinţă.

— Cred că n-are nici cea mai mică importanţă dacă ştie sau nu — spuse grav înălţimea sa. Un om care poate să ierte un inamic ca don Miguel şi să aibă faţă de mine o atitudine atît de intransigentă nu poate fi judecat după criterii obişnuite. Are un sentiment al onoarei care depăşeşte orice limită.

— Şi totuşi a fost ceea ce a fost şi a făcut ceea ce a făcut în ultimii trei ani — spuse ea, dar cuvintele ei răsunau trist acum, fără umbră din dispreţul de mai înainte.

Lordul Julian se arătă sentenţios, aşa cum cred că era adesea.

— Viaţa este infernal de complicată — oftă el.

ÎN SERVICIUL REGELUI IACOB

În dimineaţa următoare, domnişoara Arabella Bishop fu trezită din somn foarte devreme de glasul de alamă al unei trompete şi de sunetul insistent al unui clopot din turnul de alarmă al vasului. Stînd încă culcată şi privind leneşă apa verde şi învolburată ce părea că se scurge de-a lungul hubloului din sticlă groasă, începu să desluşească treptat zgomotul unei forfote grăbite, tropăitul a numeroase picioare, voci răguşite ce strigau şi corpuri mari şi grele rostogolindu-se necontenit în careul aflat chiar dedesubtul cabinei. Închipuindu-şi că zarva aceasta vestea ceva mai mult decît o activitate normală, se ridică în capul oaselor, cuprinsă de o vagă îngrijorare nedesluşită, şi îşi sculă însoţitoarea, care mai moţăia încă.

În cabina lui dinspre tribord, lordul Julian, tulburat de aceleaşi zgomote, era în plină activitate, îmbrăcîndu-se grăbit. În clipa cînd să pună piciorul pe punte, se pomeni holbîndu-se la un munte întreg de pînze. Pe vergile *Arabellei* fusese ridicat fiecare picior de velă pentru ca nava să prindă briza de dimineaţă. Înainte şi în lături se aşternea oceanul fără de sfîrşit, scînteind auriu sub razele soarelui, care se vedea drept în faţă, deasupra orizontului, doar ca o jumătate de disc în flăcări.

În jurul lui, pe puntea din mijloc, unde noaptea trecută nimic nu tulburase pacea, forfoteau într-o activitate nebună vreo cîteva zeci de oameni. Lîngă parapet, imediat deasupra şi înapoia lordului Julian, stătea căpitanul Blood şi discuta aprins cu un uriaş avînd un singur ochi şi o basma roşie de bumbac înfăşurată în jurul capului ; cămaşa lui albastră atîrna

descheiată. Cînd lordul, înaintînd, îşi dădu în vileag prezenţa, glasurile amuţiră, iar Blood se întoarse să-l salute.

— Bună dimineaţa, domnule! spuse el şi adăugă: Am comis o greşeală gravă, zău aşa. Ar fi trebuit să nu fiu chiar atît de naiv şi să mă apropii noaptea prea mult de Jamaica. Dar mă grăbeam să vă debarc. Veniţi aici sus. Vreau să v-arăt ceva.

Uimit, lordul Julian urcă scara, după cum fusese rugat. Stînd lîngă căpitanul Blood, urmări cu privirea indicaţiile acestuia şi scoase un strigăt de uimire. La nici trei mile depărtare se vedea uscatul, un zid neregulat de un verde viu ce se întindea pe linia orizontului la vest. Iar cam la vreo două mile, dinspre zidul acela veneau în viteză, îndreptîndu-se spre ei, trei corăbii mari şi albe.

— N-au arborat pavilionul, dar fac parte din flota din Jamaica. Blood vorbea fără să pară emoţionat, aproape cu un fel de nepăsare. Cînd s-au ivit zorile, ne-am pomenit că mergeam în întîmpinarea lor. Am virat şi de atunci se ţin după noi. Însă *Arabella* colindă mările de patru luni, şi carena ei este prea murdară pentru viteza de care avem nevoie.

Wolverstone îşi înfipse degetele mari în cingătoarea largă de piele şi, de la înălţimea staturii lui impunătoare, ce întrecea cu mult pe cea obişnuită, privi în jos, batjocoritor, la lordul Julian, deşi lordul era şi el destul de înalt :

— Aşa ! Pare-se c-o s-aveţi prilejul să mai luaţi parte la o luptă navală înainte de a isprăvi cu corăbiile, înălţimea voastră !

— Tocmai despre asta discutam — spuse Blood. Căci eu susţin că ne este imposibil să luptăm în aceste condiţii inegale.

— Să le ia dracu de condiţii inegale ! Wolverstone îşi repezi înainte falca-i masivă. Sîntem obişnuiţi cu condiţiile inegale. Mult mai inegale erau condiţiile la Maracaibo, şi totuşi am învins şi-am capturat trei corăbii. Şi au fost şi mai inegale ieri, cînd l-am atacat pe don Miguel.

— Da. Dar aceia erau spanioli.

— Şi ăştia cu ce-s mai buni ? Ţi-e frică de un plantator nepriceput din insula Barbados ? Ce te-a apucat, Peter ? Nu te-am văzut niciodată înspăimîntat pînă acum.

În spatele lor, bubui un tun.

— Ăsta-i semnalul să oprim — spuse Blood cu aceeaşi voce nepăsătoare şi oftă.

Wolverstone se proţăpi provocator în faţa căpitanului său :

— Mai bine să-l văd pe colonelul Bishop în iad, decît să opresc pentru el. Şi scuipă, pesemne ca să-şi întărească spusele.

Lordul se amestecă şi el în discuţie :

— Cu permisiunea dumitale, sînt sigur că nu ai a te teme de nimic din partea colonelului Bishop. Ţinînd seamă de serviciile pe care i le-ai făcut nepoatei lui şi mie...

Fu întrerupt de rîsul ca un nechezat de cal al lui Wolverstone.

— Ascultaţi-l pe acest domn ! zise el în batjocură. Nu-l cunoaşteţi pe colonelul Bishop, asta-i clar. N-ar renunţa la sîngele ce crede că i se cuvine nici pentru nepoată-sa, nici pentru fiică-sa şi nici măcar pentru propria lui mamă. E un băutor de sînge. O bestie scîrboasă ! Îl ştim, căpitanul şi cu mine. Am fost sclavii lui.

— Dar mai sînt şi eu aici — ripostă lordul Julian, foarte demn.

Wolverstone rîse din nou, ceea ce-l făcu pe înălţimea sa să se aprindă la faţă. Îi venea să ridice vocea, de obicei apatică :

— Vă asigur că cuvîntul meu are o oarecare greutate în Anglia.

— Ei, da, în Anglia, numai că aici nu-i Anglia, fir-aş al dracului !

Se auzi al doilea bubuit de tun şi o ghiulea împroşcă apa la mai puţin de două sute de iarzi în urma vasului. Blood se plecă peste parapet ca să-i vorbească tînărului blond care se afla imediat sub el, lîngă cîrmaciul de la eche.

— Dă ordin să strîngă pînzele, Jeremy — spuse el, liniştit. Ne oprim în vînt.

Wolverstone interveni însă din nou.

— Stai o clipă, Jeremy ! mugi el. Aşteaptă !

Se răsuci ca să ajungă în faţa căpitanului, care îi pusese o mînă pe umăr, zîmbind trist.

— Fii cuminte, lup bătrîn ! Uşurel ! îl mustră Blood.

— Tu să fii cuminte, Peter. Ai înnebunit ?! Vrei să ne bagi pe toţi în iad de dragul unei fuste ?

— Taci ! strigă Blood, cuprins de o furie năprasnică.

Dar Wolverstone nu vroia să tacă :

— Ăsta-i adevărul, neghiobule ! Fusta aia afurisită a făcut un laş din tine. Din cauza ei ţi-e frică. Şi cine-i ea ? Nepoata colonelului Bishop ! Pe Dumnezeul meu, omule, o să ai răscoală

la bord şi am s-o conduc chiar eu, decît să mă predau şi să fiu spînzurat în Port Royal !

Privirile lor se întîlniră, sfidarea încruntată bravînd mînia surdă, uimirea şi durerea.

— Nimeni de pe bord nu se va preda în afară de mine — spuse Blood. Dacă Bishop va putea raporta în Anglia că m-a prins şi m-a spînzurat, se va ridica în slăvi pe el însuşi, satisfăcîndu-şi totodată şi ranchiuna lui personală împotriva mea. Asta îl va mulţumi. Îi voi trimite un mesaj, propunîndu-i să mă predau pe bordul navei sale şi aducînd cu mine pe domnişoara Bishop şi pe lordul Julian, dar numai cu condiţia ca *Arabella* să plece nevătămată. E un tîrg pe care-l va primi, după cîte îl cunosc eu.

— E un tîrg care nu va fi propus niciodată — ripostă Wolverstone. Vehemenţa lui de mai înainte nu însemna nimic pe lîngă cea de acuma. Te-ai ţicnit de-a binelea, Peter, dacă-ţi trece aşa ceva prin cap !

— Nu sînt aşa de ţicnit ca tine, cînd îmi propui să ne luptăm cu astea... Vorbind, întinse mîna şi arătă spre navele care îi urmăreau şi care se strecurau din ce în ce mai aproape, încet dar sigur. Mai înainte de a fi parcurs încă o jumătate de milă, ne vom afla în bătaia tunurilor.

Wolverstone începu să înjure de mama focului, apoi se opri brusc. Cu coada unicului său ochi zărise o siluetă elegantă, în mătase cenuşie, urcînd scara punţii. Fuseseră aşa de absorbiţi de cearta lor, încît n-o văzuseră pe domnişoara Bishop venind pe uşa coridorului ce ducea la cabină. Dar mai era încă ceva, un lucru pe care cei trei oameni de la pupa, precum şi Pitt, care se afla imediat sub ei, nu putuseră să-l observe. Cu cîteva secunde mai înainte, Ogle, urmat de cea mai mare parte a oamenilor săi de pe puntea de tragere, ieşise prin tambuchiul principal, şi acum, furios, discuta pe şoptite cu cei care-şi părăsiseră posturile spre a se înghesui în jurul lui.

Nici chiar în clipa aceasta, Blood nu lua seama la cele ce se întîmplau. Se întoarse şi se uită la domnişoara Bishop, mirîndu-se oarecum că, după ce îl evitase cu o zi înainte, acum se aventura pe puntea de la pupa. Prezenţa ei în momentul acela, ţinînd seama şi de motivul certei lui cu Wolverstone, era stînjenitoare.

Stătea în faţa lui, plină de farmec şi de eleganţă în rochia-i cenuşie, strălucitoare, cu o umbră de emoţie care-i colora

obrajii albi şi care sclipea în ochii ei căprui şi limpezi, atît de sinceri, de cinstiţi. N-avea pălărie, iar buclele părului castaniu-auriu fluturau în adierea dimineţii.

Căpitanul Blood îşi scoase pălăria şi se înclină, salutînd-o fără a rosti o vorbă, iar ea îi răspunse, calmă şi corectă.

— Ce se întîmplă, lord Julian ? întrebă ea.

Ca pentru a-i răspunde, al treilea tun bubui de pe navele spre care se uita atentă şi mirată. Se încruntă, încreţindu-şi fruntea. Privi pe rînd la bărbaţii care stăteau acolo aşa de posaci şi, evident, stînjeniţi.

—Sînt nave ale flotei din Jamaica — îi răspunse înălţimea sa.

În orice caz, era o explicaţie îndeajuns de limpede. Dar mai înainte ca cineva să poată adăuga vreun cuvînt, atenţia le fu, în sfîrşit, atrasă de Ogle, care urca sărind treptele scării late, precum şi de oamenii care păşeau încet în urma lui ; şi-n toate acestea ghiciră o vagă ameninţare.

În capul scării, Ogle îl văzu pe Blood tăindu-i calea şi înfruntîndu-l cu o faţă pe care se aşternuse brusc asprimea.

— Ce-nseamnă asta ? îl întrebă tăios căpitanul. Postul tău e pe puntea de tragere. De ce l-ai părăsit ?

În faţa acestei somaţii, violenţa din atitudinea lui Ogle dispăru, înăbuşită de vechea-i deprindere de a se supune, precum şi de glasul autoritar al căpitanului — secretul datorită căruia Blood reuşea să-i stăpînească pe sălbaticii săi marinari. Dar întrebarea nu-l făcu pe tunar să ezite în intenţiile sale, ci mai degrabă îi spori surescitarea.

— Domnule căpitan — spuse el, arătînd spre vasele care-i urmăreau. Colonelul Bishop ne are în mîinile lui. N-avem posibilitatea nici să fugim, nici să luptăm.

Statura lui Blood păru să crească, la fel şi duritatea lui.

— Ogle — rosti el cu o voce rece şi tăioasă ca oţelul — postul tău este pe puntea de tragere. Te vei întoarce imediat acolo şi-ţi vei lua cu tine oamenii, fiindcă altfel...

Însă Ogle îl întrerupse cu un gest violent :

— Ameninţările nu ajută la nimic, domnule căpitan.

— Aşa crezi ?

Era pentru prima dată în cariera-i de pirat cînd un ordin de-al său era nesocotit şi cînd un om nu-i dădea ascultarea la care se obligaseră toţi cei ce i se alăturaseră. Faptul că nesupunerea venea din partea unuia în care se încrezuse mai mult,

unul din vechii lui tovarăşi de pe insula Barbados, îl mîhnea nespus şi-l împiedica să aplice măsurile pe care, în sinea lui, ştia prea bine că trebuie să le ia. Mîna i se încleştă pe tocul unuia din pistoalele ce-i atîrnau în faţă.

— Nici asta n-o să ajute — îl avertiză Ogle, şi mai îndîrjit. Oamenii sînt de aceeaşi părere cu mine şi au să-şi aleagă singuri calea.

— Şi care-i această cale ?

— Calea de a ne pune în siguranţă. N-o să ne lăsăm nici scufundaţi, nici spînzuraţi, dacă putem ocoli acest lucru.

Din gura celor treizeci-patruzeci de oameni de pe puntea din mijloc ţîşni un murmur de încuviinţare. Ochii căpitanului scrutară şirurile de oameni hotărîţi şi înverşunaţi, apoi se opriră din nou la Ogle. În privirea acestuia se citea limpede o ameninţare, o răzvrătire pe care Blood n-o putea pricepe.

— Aşadar, ai venit să-mi dai sfaturi, nu ? întrebă el fără a-şi domoli asprimea.

— Asta e, domnul căpitan. Un sfat : fata de colo. Şi întinse braţul gol, arătînd-o pe Arabella. Fata lui Bishop, nepoata guvernatorului din Jamaica... Vreau să ne fie ostatic pentru siguranţa noastră.

— Da, da ! vociferară în cor piraţii, iar unul sau doi repetară cuvintele lui Ogle.

Într-o clipită, căpitanul Blood înţelese la ce se gîndeau ei. Şi, cu toate că nu-şi pierdu nimic din calmul şi asprimea atitudinii, frica îi năpădi inima.

— Şi cum credeţi că domnişoara Bishop v-ar fi de folos ca ostatică ? întrebă el.

— Este un noroc providenţial că o avem pe bord, un adevărat noroc providenţial. Pune, domnule căpitan, corabia în pană şi semnalizează-le să trimită o barcă spre a se convinge că domnişoara Bishop este aici. Apoi adu-le la cunoştinţă că, dacă încearcă să ne împiedice să plecăm de aici, vom spînzura mai întîi fata, iar apoi vom lupta pînă la capăt. Asta o să-i domolească, poate, zelul colonelului Bishop.

— Sau poate că n-o să i-l domolească. Înceată şi batjocoritoare, vocea lui Wolverstone răspunse enervării stăpînite a celuilalt. Vorbind, se postase alături de Blood — un aliat neaşteptat. S-ar putea ca unii dintre voi, bobocilor, să creadă povestea asta. Arătă dispreţuitor cu degetul cel mare spre oamenii de pe puntea din mijloc ale căror rînduri sporiseră prin venirea celora de pe teugă. Deşi unii dintre voi ar trebui să aibă mai multă minte, fiindcă mai sînt cîţiva care au fost cu noi pe insula Barbados şi îl cunosc, ca şi mine, pe colonelul Bishop. Dacă socoteşti că ai să-l poţi înduioşa pe colonelul Bishop, eşti un neghiob mai mare decît te-am socotit eu vreodată, Ogle, lăsînd deoparte cunoştinţele tale în materie de tunuri. N-o să oprim corabia pentru o chestie ca asta, afară de cazul cînd ai vrea să fii absolut sigur că vom fi scufundaţi. Chiar dacă am avea o întreagă încărcătură de nepoate de-ale lui Bishop, tot nu l-am face să renunţe. Ei bine, aşa cum îi spuneam mai înainte înălţimii sale, care socotea ca şi voi că, avînd-o pe domnişoara Bishop la bord, sîntem în siguranţă, negustorul ăsta murdar de sclavi n-ar renunţa nici pentru maică-sa la ce i se cuvine. Şi dacă n-ai fi un neghiob, Ogle, n-ar trebui să vin eu să-ţi spun asta. Va trebui să luptăm, băieţi...

— Cum putem să luptăm, omule ? tună şi fulgeră Ogle împotriva lui, încercînd furios să combată argumentele lui Wolverstone, care-şi croiau drum spre cei ce-l ascultaseră. S-ar putea să ai dreptate, şi s-ar putea să nu ai. Trebuie să încercăm. Este singura noastră şansă...

Restul vorbelor lui fu acoperit de strigătele oamenilor care cereau ca fata să le fie predată ca s-o ţină ostatică. Şi deodată, mai năprasnic decît pînă atunci, un tun bubui din direcţie opusă vîntului, iar în dreptul tribordului, văzură o trombă de apă ridicată de ghiuleaua trimisă prea departe.

— Sîntem în raza de acţiune a tunurilor lor ! strigă Ogle. Şi, aplecîndu-se peste parapet, comandă : Cîrma spre vînt !

Pitt, aflat la postul lui, se întoarse curajos, înfruntîndu-l pe tunarul agitat :

— De cînd comanzi pe puntea principală, Ogle ? Primesc ordine numai de la căpitan.

— Ai să primeşti ordinul ăsta de la mine, că de nu, pe Dumnezeul meu...

— Aşteaptă ! îi porunci Blood, întrerupîndu-l, şi puse mîna pe braţul tunarului. Cred că există o cale mai bună.

Se uită peste umăr la navele ce înaintau, dintre care cea din frunte se afla doar la un sfert de milă depărtare. Rotindu-şi ochii, privirea îi lunecă spre domnişoara Bishop şi spre lordul Julian, care stăteau alături, la cîţiva paşi în spatele lui. Văzu că fata era palidă şi încordată, cu buzele întredeschise

și cu ochii înspăimîntați ațintiți asupra lui, martoră îngrijorată a celor ce se întîmplau și care îi hotărau soarta. Blood chibzui la iuțeală, socotind dacă, împușcîndu-l pe Ogle, s-ar isca sau nu o revoltă. Era sigur că unii dintre oameni vor fi de părerea lui. Dar nu era mai puțin sigur că cei mai mulți îi vor sta împotrivă și își vor impune voința — indiferent de ce va face el — încercînd să se salveze prin reținerea domnișoarei Bishop ca ostatică. Și dacă procedau astfel, într-un fel sau altul domnișoara Bishop era pierdută. Fiindcă, presupunînd că Bishop ar ceda cererii lor, ei totuși vor continua s-o rețină ca ostatică.

Între timp, Ogle își pierduse răbdarea. Cu brațul prins încă în mîna încleștată a căpitanului, își vîrî fața sub nasul acestuia.

— Ce cale mai bună ? întrebă el. Nu există alta mai bună. Nu mă las eu dus de spusele lui Wolverstone. Poate că are dreptate, poate că nu. Vom încerca. Este singura noastră șansă, am spus, și trebuie s-o folosim.

Calea cea mai bună la care se gîndise căpitanul Blood era aceea pe care i-o propusese lui Wolverstone. Nu putea să știe însă dacă oamenii, în panica pe care le-o insuflase Ogle, nu vor avea o altă părere. Totuși îi apărea limpede că și dacă vor fi de acord, nu vor renunța niciodată la intențiile lor în privința domnișoarei Bishop, iar din predarea lui vor face doar un atu în plus în partida lor contra guvernatorului insulei Jamaica.

— Din cauza ei am căzut în capcana asta — continua să tune și să fulgere Ogle. Din cauza ei și din cauza dumitale. Ne-ai pus viețile noastre, ale tuturor, în primejdie, ca s-o aduci în Jamaica, însă noi n-avem chef să ne pierdem viețile atîta timp cît există o șansă ca să ne punem în siguranță, așa că vom folosi această șansă.

Se întoarse din nou către cîrmaciul de dedesubt, cînd mîna lui Blood se încleștă și mai vîrtos pe brațul lui. Ogle și-l smulse, cu o înjurătură. Dar în mintea sa, Blood și luase o hotărîre. Găsise singura cale posibilă, și oricît de mult îi repugna, era silit s-o folosească.

— Asta-i șansa disperării ! strigă el. Calea sigură și ușoară este aceea pe care v-o propun eu. Așteptați ! zise el și se aplecă peste parapet. Pune cîrma spre vînt ! îi porunci lui Pitt. Pune corabia în pană și semnalizează-le să trimită o barcă.

O tăcere plină de uimire se așternu deasupra corăbiei, o uimire amestecată cu bănuială față de această cedare bruscă.

Însă Pitt, deși frămîntat și el de aceleași simțăminte ca și ceilalți, ascultă prompt. Glasul lui răsună dînd comenzile necesare și, după o clipă de șovăire, vreo douăzeci de oameni săriră să le execute. Se auzi scîrțîitul roților și al scripeților, răpăitul velelor fîlfîind în răsucirea lor împotriva vîntului. Căpitanul Blood se întoarse și-l invită pe lordul Julian să se apropie. După o clipă de ezitare, înălțimea sa făcu cîțiva pași înainte, surprins și neîncrezător. Neîncrederea lui era împărtășită și de domnișoara Bishop, care, ca toți cei de pe bord, deși fiecare în felul său, rămăsese uluită de supunerea bruscă a lui Blood la cererea de a se opri nava.

Stînd lîngă parapet, cu lordul Julian alături, căpitanul Blood le explică oamenilor despre ce era vorba. Pe scurt și limpede, el le dezvălui tuturor scopul călătoriei lordului Julian în Marea Caraibilor și le aduse la cunoștință oferta ce-i fusese făcută cu o zi înainte de către lordul Julian.

— Considerîndu-mă ofensat, am respins această ofertă, după cum vă poate confirma înălțimea sa. Acei dintre voi care au avut de pătimit sub domnia regelui Iacob mă vor înțelege. Acum însă, în situația deznădăjduită în care ne aflăm, depășiți ca viteză și cu șansa de a fi scoși din luptă, după cum a spus Ogle, sînt gata să-l imit pe Morgan și să accept brevetul regelui pentru a ne pune cu toții la adăpostul lui.

Fu o lovitură de trăsnet care, pentru cîteva clipe, îi ului pe toți. Apoi urmă din nou scena din jurul Turnului Babel. Cea mai mare parte dintre cei de față primi cu bucurie această veste, așa cum numai niște oameni care se pregătesc să moară se pot bucura văzînd că li se dăruiește viața. Însă mulți nu se hotărîră în nici un fel pînă cînd nu li se dădură răspunsuri satisfăcătoare la mai multe întrebări, și în special la una pusă de Ogle.

— Va respecta Bishop brevetul, atunci cînd îl vei avea ?

Cel care răspunse fu lordul Julian :

— Are să-l usture rău dacă încearcă să-și bată joc de autoritatea regelui. Și chiar dacă ar îndrăzni să facă așa ceva, fiți siguri că proprii lui ofițeri nu vor îndrăzni să-i dea ascultare și se vor opune.

— Da, asta-i adevărat — încuviință Ogle.

Mai erau însă cîțiva care se revoltau pe față și sincer împotriva acestei căi. Printre ei se număra și Wolverstone, care își manifestă pe loc ostilitatea.

— Mai bine să putrezesc în iad, decît să-l slujesc vreodată pe rege — țipă el în gura mare, cuprins de o furie nebună.

Blood îl liniști însă atît pe el, cît și pe ceilalți care gîndeau la fel.

— Aceia dintre voi care nu vor nu sînt obligați să mă urmeze în serviciul regelui. Lucrul acesta nu intră în înțelegerea noastră. Vă declar că primesc acest serviciu împreună cu cei care doresc să mă urmeze. Să nu credeți că am acceptat cu dragă inimă. În ceea ce mă privește, sînt cu totul de părerea lui Wolverstone. Accept acest lucru fiindcă este singura cale de a scăpa de o nimicire sigură, nimicire pe care eu am atras-o asupra voastră prin propria mea faptă. De imunitate se vor bucura și acei dintre voi care nu doresc să mă urmeze, fiind liberi să plece unde vor. Acestea sînt condițiile în care mă vînd regelui. Să-l rugăm pe lordul Julian, reprezentantul secretarului de stat, să ne spună dacă este de acord cu ele.

Acordul înălțimii sale sosi prompt, viu și limpede. Și cu asta se puse capăt dilemei. Lordul Julian, acum ținta glumelor nereușite, dar amicale, și a aclamațiilor pe jumătate zeflemisitoare ale piraților, se repezi în cabină să aducă brevetul, bucurîndu-se în sinea lui de întorsătura lucrurilor care îi dădea posibilitatea de a se achita în mod atît de onorabil de misiunea ce-i fusese încredințată.

Între timp, șeful de echipaj semnalase navelor din flota insulei Jamaica să trimită o barcă, iar oamenii de pe puntea din mijloc rupseră rîndurile și se repeziră stoluri-stoluri ca să se înșiruie de-a lungul parapetului pentru a privi la corăbiile mari și maiestuoase ce se apropiau în viteză de ei.

Cînd Ogle părăsi puntea de la pupa, Blood se întoarse și se pomeni față în față cu domnișoara Bishop. Fata îl privise tot timpul cu ochi strălucitori, dar văzîndu-i chipul mohorît și cuta adîncă ce-i brăzda fruntea, își schimbă și ea expresia feței. Se apropie de Blood, șovăitoare — lucru cu desăvîrșire neobișnuit la ea — și-i puse ușor mîna pe braț.

— Ați făcut o alegere înțeleaptă, domnule — îl lăudă Arabella — oricît ar fi de potrivnică sentimentelor dumneavoastră.

El se uită cu ochii triști la aceea pentru care acceptase sacrificiul.

— Vă datoram acest lucru, sau am crezut că vi-l datorez — rosti el calm.

Ea nu-l înțelese.

— Hotărîrea dumneavoastră m-a salvat dintr-o primejdie îngrozitoare — admise ea. Și se cutremură aducîndu-și aminte de cele întîmplate. Nu înțeleg însă de ce-ați ezitat cînd vi s-a făcut pentru prima oară propunerea. Este doar o funcție onorabilă.

— Să fii în serviciul regelui Iacob ? întrebă el, batjocoritor.

— În serviciul Angliei — îl corectă ea, cu reproș. Țara este totul, domnule. Suveranul nu înseamnă nimic. Regele Iacob este muritor. Alții vor veni și se vor duce și ei. Anglia însă rămîne pentru a fi slujită cu cinste de fiii ei, indiferent de nemulțumirile ce le-ar nutri aceștia împotriva celor care domnesc în timpul lor.

Căpitanul se arătă oarecum surprins și schiță un zîmbet.

— E o pledoarie subtilă — încuviință el. Ar fi trebuit să vorbiți echipajului. Apoi, cu o notă glumeață care făcea ca vocea să-i sune grav, rosti : Credeți într-adevăr că această funcție onorabilă ar putea să reabiliteze un om care a fost hoț și pirat ?

Fata își plecă ochii în pămînt. Răspunzîndu-i, în glasul ei se simțea o oarecare șovăire :

— Dacă... are nevoie să fie reabilitat. Poate... poate că a fost judecat prea aspru.

Ochii albaștri scăpărară, iar buzele hotărîte se destinseră din contractarea lor severă.

— Ei bine... dacă aceasta este părerea dumneavoastră — spuse el, cercetînd-o cu o privire stranie — viața poate avea, la urma urmei, foloasele ei, și chiar serviciul sub regele Iacob poate fi suportabil.

Privind pe deasupra capului ei, peste întinsul apelor, văzu o barcă desprinzîndu-se de una din marile corăbii ce stăteau acum nemișcate și cu prova-n vînt, legănîndu-se ușor la o depărtare de aproape trei sute de iarzi. Brusc, atitudinea lui se schimbă. Era ca un om care își vine în fire după o boală, redobîndindu-și stăpînirea de sine.

— Vă rog să vă duceți în cabină și să vă luați bagajele și însoțitoarea, deoarece în curînd veți fi transportată la bordul uneia din corăbiile flotei. Vorbind, îi arătă barca.

Fata îl părăsi. Blood, aplecat peste parapet, urmări împreună cu Wolverstone apropierea bărcii avînd la bord doisprezece marinari şi comandată de o siluetă stacojie ce stătea ţeapănă la pupa. Îşi îndreptă ocheanul spre silueta aceea.

— N-o fi însuşi Bishop ? zise Wolverstone, întrebînd şi afirmînd totodată.

— Nu. Blood îşi strînse ocheanul. Nu ştiu cine este.

— Ha ! Wolverstone scoase o exclamaţie ironică de voioşie. Cu toată dorinţa lui aprigă, Bishop nu prea e dispus să vină el însuşi încoace. A mai fost pe bordul acestei corăbii şi l-am silit să înoate ca să-şi salveze pielea. Pesemne că n-a uitat încă unele lucruri. Aşa că ne trimite un delegat.

Delegatul se dovedi a fi un ofiţer cu numele de Calverley, un individ zdravăn şi încrezut, sosit de curînd din Anglia, a cărui comportare dovedea limpede că fusese admirabil instruit de colonelul Bishop privitor la tratamentul ce trebuie aplicat piraţilor.

Păşi cu un aer arogant, brutal şi dispreţuitor pe puntea din mijloc a *Arabellei.*

Blood, cu brevetul regal în buzunar şi cu lordul Julian alături, îl aştepta. Căpitanul Calverley rămase cam uluit, văzîndu-se faţă în faţă cu doi bărbaţi, total diferiţi ca aspect exterior de ceea ce se aşteptase el. Nu-şi pierdu însă nimic din aroganţă şi de-abia catadicsi să arunce o privire asupra adunăturii de oameni sălbatici şi pe jumătate goi, care stăteau în semicerc, alcătuind parcă un fundal pentru scena ce urma să se desfăşoare.

— Bună ziua, domnule — îl întîmpină amabil Blood. Am onoarea să vă urez bun venit la bordul *Arabellei.* Numele meu este Blood, căpitanul Blood, la dispoziţia dumneavoastră. Poate că aţi auzit de mine.

Căpitanul Calverley holbă ochii. Atitudinea nepăsătoare a acestui corsar redutabil nu era de loc cea la care se aşteptase din partea unui individ aflat într-o situaţie fără ieşire, silit să se predea în condiţii ruşinoase. Pe buzele trufaşe ale ofiţerului se ivi un zîmbet subţire şi acru.

— Nu mă-ndoiesc c-o să te făleşti cu numele dumitale la spînzurătoare — spuse el, dispreţuitor. Îmi închipui că aşa e moda la cei de teapa voastră. Deocamdată, îţi cer să te predai şi nicidecum să fii neruşinat.

Căpitanul Blood păru surprins, aproape mîhnit. Se întoarse întrebător spre lordul Julian :

— Auziţi ce spune ? Şi aţi mai auzit vreodată aşa ceva ? Ce v-am spus eu ? Vedeţi, acest domn face o confuzie regretabilă. Poate că am evita multe neplăceri dacă înălţimea voastră i-ar explica cine şi ce sînt eu în realitate.

Lordul Julian făcu un pas înainte şi se înclină de formă şi mai degrabă dispreţuitor în faţa arogantului ofiţer, care de astă dată rămase înmărmurit. Pitt, care privea scena de pe puntea de la pupa, ne spune că înălţimea sa era la fel de grav ca şi un popă lîngă o spînzurătoare. Bănuiesc însă că această gravitate era doar o mască sub care lordul Julian se amuza în taină.

— Am onoarea să vă informez, domnule — rosti el ţeapăn — că domnul căpitan Blood deţine un brevet de ofiţer în serviciul regelui, prevăzut cu sigiliul înălţimii sale lordul Sunderland, secretarul de stat al maiestăţii sale.

Căpitanul Calverley se împurpură la faţă, iar ochii i se holbară în cap. Piraţii care alcătuiau fundalul scenei începură să chicotească, să cînte cucurigu şi să înjure de plăcere, încîntaţi de comedia la care asistau. Cîteva clipe, Calverley se uită crunt la înălţimea sa, notînd în sinea lui eleganţa costisitoare a îmbrăcămintei, siguranţa calmă şi felul glacial şi pretenţios de a se exprima, care toate la un loc indicau limpede cercurile înalte cărora lordul le aparţinea.

— Cine dracu eşti dumneata ? izbucni el, în sfîrşit.

Vocea înălţimii sale deveni mai glacială şi mai distantă ca oricînd.

— Nu prea eşti politicos, domnule, după cum am remarcat chiar mai înainte. Numele meu este Wade, lordul Julian Wade. Sînt trimisul maiestăţii sale în regiunile acestea sălbatice, iar excelenţa sa lordul Sunderland este ruda mea apropiată. Colonelul Bishop a fost informat de venirea mea.

Schimbarea bruscă a atitudinii lui Calverley în clipa cînd lordul Julian îşi spuse numele dovedea că înştiinţarea fusese primită şi că ofiţerul avea cunoştinţă de ea.

— Cred... cred că a fost informat — spuse Calverley, nesigur şi bănuitor totodată. Este adevărat că domnul colonel Bishop a fost informat de venirea lordului Julian Wade.

Însă... însă... la bordul acestei corăbii ?... Ofițerul făcu un gest de neputință și, cu desăvîrșire zăpăcit, tăcu brusc.

— Veneam pe bordul navei *Royal Mary*...

— Așa am fost informați.

— *Royal Mary* a căzut însă victimă unui corsar spaniol, și poate că n-aș fi ajuns aici niciodată fără intervenția curajoasă a căpitanului Blood, care m-a salvat.

Lumina risipi întunericul din mintea lui Calverley :

— Pricep... Înțeleg...

— Îmi iau permisiunea să mă îndoiesc. Tonul înălțimii sale suna la fel de aspru. Dar chestiunea aceasta poate să mai aștepte. Dacă domnul căpitan Blood ar vrea să vă arate brevetul, poate că bănuielile dumneavoastră s-ar risipi, astfel ca să putem merge mai departe. Aș fi fericit să ajung la Port Royal.

Căpitanul Blood vîrî un pergament sub ochii holbați ai lui Calverley. Ofițerul îl parcurse cu privirea, examinînd în special sigiliile și semnătura. Se trase cîțiva pași înapoi, ca un om descumpănit și în imposibilitatea de a mai face ceva. Se înclină neajutorat.

— Trebuie să mă întorc la colonelul Bishop, ca să cer ordine — îi informă el.

În momentul acela, grupurile de oameni se dădură în lături, lăsînd la mijloc o potecă pe care venea domnișoara Bishop, urmată de însoțitoarea ei metisă. Privind peste umăr, căpitanul Blood o văzu apropiindu-se :

— Deoarece colonelul Bishop se află acolo unde vă duceți și dumneavoastră, sper că îi veți conduce nepoata. Domnișoara Bishop era și ea la bordul lui *Royal Mary* și am salvat-o, o dată cu înălțimea sa. Ea poate să-l informeze pe unchiul ei privitor la amănuntele acestei întîmplări și la starea actuală a lucrurilor.

Zvîrlit astfel din surpriză în surpriză, căpitanului Calverley nu-i mai rămînea altceva decît să se încline din nou.

— În ceea ce mă privește pe mine — spuse lordul Julian cu intenția de a-i împiedica pe pirați să se opună plecării domnișoarei Bishop — voi rămîne pe bordul *Arabellei* pînă cînd vom ajunge la Port Royal. Salutări colonelului Bishop. Spuneți-i că aștept cu plăcere să-i fac cunoștința.

OSTILITĂȚI

Arabella stătea ancorată în marele port al orașului Port Royal, destul de spațios ca să ofere adăpost tuturor corăbiilor din toate flotele lumii. Nava avea aerul unui prizonier, deoarece la un sfert de milă în față, spre tribord, se ridica, înalt, masiv și rotund, singurul turn al fortului, în timp ce la cîteva sute de iarzi în spate, spre babord, stăteau ancorate cele șase vase de război care alcătuiau escadra din Jamaica.

Vizavi de *Arabella*, de partea cealaltă a portului, se înălțau clădirile cu fațade drepte și albe ale acestui oraș impunător, care coborau pînă la marginea apei. În spatele clădirilor se vedeau, ca niște terase, acoperișurile roșii marcînd panta ușoară pe care era clădit orașul, dominate, ici de un turnuleț, colo de o turlă semeață și ascuțită de biserică ; dincolo de acoperișuri se deslușea un șir de coline verzi ce se profilau pe bolta cerului asemănătoare unei cupole de oțel.

Pe o canapea de trestie așezată pentru el pe puntea de la pupa, ocrotită de lumina orbitoare și fierbinte a soarelui de o apărătoare improvizată, croită din pînza cafenie a unei vele, stătea întins Peter Blood, ținînd în mînă, fără să citească, un exemplar legat în piele de vițel și des răsfoit din Odele lui Horațiu.

Dedesubt se auzea foșnetul periilor cu coadă și gîlgîitul apei trecînd prin scurgerile de la bord : era încă dis-de-dimineață și, sub conducerea lui Hayton, șeful echipajului, spălătorii lucrau pe puntea din mijloc și pe teugă. În ciuda arșiței

şi a aerului încremenit, unul dintre cei ce trudeau acolo găsise destulă putere ca să îngîne un cîntecel pirateresc :

Şi-n căngi am apucat-o,
Şi prin sabie-am trecut-o,
Şi-am băgat-o-n marea albastră...
Ei, hei-ho, şi iar hei-ho,
Cine vrea să mă-nsoţească ?

Blood oftă adînc, şi umbra unui zîmbet pluti pe faţa lui ascuţită, slabă şi arsă de soare. Apoi sprîncenele negre se împreunară deasupra ochilor albaştri şi strălucitori, iar gîndul îl izolă repede de cele imediat înconjurătoare. Treburile nu-i merseseră de loc bine în ultimele două săptămîni de cînd acceptase brevetul regelui. A avut încurcături cu Bishop chiar din momentul debarcării. Cînd Blood şi lordul Julian au păşit împreună pe ţărm, au fost întîmpinaţi de un om care nu-şi dădea nici o silinţă să-şi ascundă părerea de rău că lucrurile luaseră o asemenea întorsătură, şi nici hotărîrea de a schimba situaţia. Îi aşteptase pe dig, însoţit de un grup de ofiţeri.

— Sînteţi lordul Julian Wade, după cîte am înţeles — îl salută el cu mojicie.

Pentru Blood nu avu deocamdată nimic altceva decît o privire încărcată de ură.

Lordul Julian se înclină.

— După cîte înţeleg, am onoarea să mă adresez colonelului Bishop, guvernator-delegat al insulei Jamaica.

Aveai impresia că înălţimea sa îi dădea colonelului o lecţie de bună purtare. Colonelul înghiţi în sec şi se înclină cu întîrziere, scoţîndu-şi pălăria cu boruri mari. Apoi începu avîntat :

— Mi s-a adus la cunoştinţă că i-aţi acordat acestui om un brevet regal. Însuşi tonul trăda ciuda lui plină de amărăciune. Fără îndoială că motivele dumneavoastră au fost demne de luat în consideraţie... recunoştinţa dumneavoastră pentru faptul că v-a eliberat din mîinile spaniolilor. Dar lucrul în sine este de neconceput, excelenţă... Brevetul trebuie anulat.

— Nu cred că înţeleg — spuse distant lordul Julian.

— Desigur că nu înţelegeţi, fiindcă altfel n-aţi fi făcut niciodată aşa ceva. Individul v-a indus în eroare. În primul rînd, este un rebel, în al doilea rînd, un sclav evadat şi, în sfîrşit, un afurisit de corsar. Umblu după el de un an.

— Vă asigur, domnule, că am fost perfect informat despre toate acestea. Eu nu acord cu uşurinţă un brevet regal.

— Nu-l acordaţi cu uşurinţă, zău ! Dar oare cum s-ar putea numi altfel ce aţi făcut ? Însă ca guvernator-delegat al maiestăţii sale în insula Jamaica, o să-mi permit să vă corectez greşeala în felul meu.

— Ah ! Şi care ar putea să fie acest fel ?

— Aici, în Port Royal, se află o spînzurătoare care-l aşteaptă pe acest ticălos.

Blood vru să intervină, însă lordul Julian i-o luă înainte :

— Văd, domnule, că nu prea înţelegeţi încă situaţia. Dacă faptul că s-a acordat un brevet căpitanului Blood este o greşeală, greşeala nu este a mea. Lucrez după instrucţiunile înălţimii sale lordul Sunderland. În deplină cunoştinţă a tuturor faptelor, înălţimea sa l-a desemnat în mod expres pe căpitanul Blood pentru acest brevet, cu condiţia ca domnul căpitan Blood să poată fi convins a-l accepta.

Colonelul rămase cu gura căscată de uimire şi de consternare.

— Lordul Sunderland l-a desemnat ?...

— În mod expres.

Înălţimea sa aşteptă cîteva clipe să capete un răspuns. Şi fiindcă guvernatorul-delegat, rămas fără grai, nu răspundea nimic, înălţimea sa puse o întrebare :

— Vă veţi mai încumeta oare să numiţi acordarea acestui brevet drept o greşeală, domnule ? Şi veţi îndrăzni să riscaţi a o corecta ?

— Mie... nici prin cap nu mi-a trecut...

— Înţeleg, domnule. Permiteţi-mi să vi-l prezint pe căpitanul Blood.

Prin forţa împrejurărilor, colonelul Bishop trebui să adopte cea mai convenabilă atitudine pe care şi-o putu impune. Dar înfăţişarea lui nu era decît o mască sub care clocotea furia, în vreme ce reaua lui voinţă era evidentă pentru toată lumea.

De la acest început rău prevestitor încoace, lucrurile nu se îmbunătăţiseră de fel, ci mai degrabă merseseră din ce în ce mai rău.

Aşa cum stătea acolo, lungit pe canapea, Blood se gîndea la toate acestea, precum şi la multe altele. Se afla de două săptămîni în Port Royal, iar corabia lui făcea formal parte din escadra din Jamaica. Cînd ştirea aceasta va ajunge în Tortuga şi la urechile piraţilor care-i aşteptau întoarcerea, numele căpitanului Blood, atît de stimat odinioară printre Fraţii Coastei, va deveni o poreclă, un cuvînt de ocară, ba s-ar putea să plătească chiar cu viaţa, fapta lui fiind considerată drept o trădare perfidă. Şi pentru ce acceptase el situaţia asta? De dragul unei fete care-l evita cu încăpăţînare şi în mod intenţionat, încît se vedea silit să presupună că ea îl privea cu dezgust. În cursul celor două săptămîni nu avusese fericirea de a o zări măcar o dată, deşi numai în acest singur scop dăduse zilnic tîrcoale reşedinţei unchiului ei şi înfruntase zilnic ostilitatea făţişă şi ura neostoită a colonelului Bishop. Şi toate astea nu însemnau încă partea cea mai rea, căci era lăsat să înţeleagă că toate clipele ei sînt închinate graţiosului, elegantului şi frivolului tinerel de la curtea regală, adică lordului Julian Wade. Şi ce şanse putea să aibă el, un aventurier fără nici un căpătîi, cu un trecut de proscris, în faţa unui asemenea rival, care, pe deasupra, după cum se vedea silit să recunoască, era şi un om înzestrat cu mari calităţi.

Vă închipuiţi ce amărăciune îi rodea sufletul. Se compara în sinea lui cu dulăul din poveste care lăsase din gură carnea pentru a se repezi după o umbră înşelătoare.

Căută să găsească consolare într-un vers din cartea deschisă dinaintea lui: *Levius fit patientia quicquid corrigere est nefas* [1]. Căutase, dar nu prea izbutise.

O barcă ce se apropiase neobservată dinspre ţărm se alătură scrîşnind şi izbindu-se de uriaşa carcasă roşie a *Arabellei*, iar un glas răguşit scoase un strigăt de salut. Din gabia corăbiei răsunară clar şi pătrunzător două note argintii, iar o clipă sau două mai tîrziu, fluierul şefului de echipaj răsună prelung şi ascuţit.

---

[1] Mai lesne izbuteşti cu răbdarea acolo unde constrîngerea ar fi fatală (în limba latină în text).

Sunetele acestea îl tulburară pe căpitanul Blood din meditaţiile lui posomorîte.

Se ridică, înalt, sprinten şi izbitor de elegant în haina stacojie, cu galoane de aur ce indicau noua funcţie, şi, strecurînd volumul subţire în buzunar, se îndreptă spre parapetul sculptat al punţii de la pupa, tocmai în clipa cînd Jeremy Pitt punea piciorul pe scară ca să urce la el.

— O scrisoare pentru dumneata din partea guvernatorului-delegat — spuse scurt navigatorul, întinzîndu-i o foaie de hîrtie îndoită.

Blood rupse sigiliul şi citi. Pitt, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni largi, stătea sprijinit de parapet şi-l privea, avînd întipărită pe faţa lui frumoasă şi sinceră o vădită îngrijorare.

Blood rîse scurt, schimonosindu-şi buzele.

— O convocare drastică — zise el şi dădu scrisoarea prietenului său.

Ochii cenuşii ai navigatorului o citiră în fugă. Gînditor, îşi mîngîie barba blondă.

— Nu-i aşa că nu te duci? spuse el, întrebător şi totodată afirmativ.

— De ce nu? N-am fost un vizitator zilnic al fortului?...

— Dar poate că te cheamă în legătură cu amicul nostru Wolverstone. Asta îi oferă, în sfîrşit, un motiv să te acuze. Ştii bine, Peter, că între colonelul Bishop şi ura lui faţă de tine n-a stat pînă acum decît lordul Julian. Dacă poate dovedi că...

— Şi ce dacă poate? Blood îl întrerupse nepăsător. Crezi că mă pîndeşte o primejdie mai mare la ţărm decît pe bord, acum cînd ne-au mai rămas doar cincizeci de oameni, şi ăştia nişte vagabonzi indiferenţi, care l-ar sluji mai degrabă pe rege decît pe mine? Jeremy, băiatul meu drag, *Arabella* este prizonieră aici, pe Dumnezeul meu, aşa cum stă între fortul de colo şi flota de dincoace. Nu uita lucrul ăsta.

Jeremy îşi încleştă pumnii.

— De ce l-ai lăsat pe Wolverstone şi pe ceilalţi să plece? strigă el cu o umbră de înverşunare în glas. Ar fi trebuit să prevezi pericolul.

— La drept vorbind, cum aş fi putut să-i reţin? Aşa a fost înţelegerea. În afară de asta, cu ce m-ar fi ajutat dacă ar fi rămas aici? Şi cum Pitt nu-i răspunse, continuă:

Vezi ? zise el şi dădu din umeri. Mă duc să-mi iau pălăria, bastonul şi sabia, apoi plec pe ţărm cu barca cea mică. Dă ordin să fie echipată.

— Bagă de seamă că eşti pe cale să te predai în mîinile colonelului Bishop — îl preveni Pitt.

— Ei, bine, poate că va afla că nu-i chiar aşa de uşor să pună mîna pe mine, cum îşi închipuie el. Mi-a mai rămas un spin sau doi. Şi Blood se îndreptă spre cabină, rîzînd.

La rîsul lui Blood, Jeremy Pitt răspunse cu o înjurătură. Stătu o clipă nehotărît în locul unde-l lăsase Blood, apoi încet, tîrîndu-şi în silă picioarele, coborî treptele ca să dea ordine în privinţa bărcii.

— Dacă ţi se-ntîmplă ceva, Peter — spuse el în timp ce Blood încăleca parapetul — colonelul Bishop ar face bine să se-ngrijească de persoana lui. Se prea poate ca ăştia cincizeci de flăcăi să n-aibă nici un nerv în momentul de faţă, aşa cum zici, însă, dracu să mă ia, vor fi oricum vrei, numai indiferenţi nu, în cazul că are loc vreo trădare.

— Şi ce crezi că ar putea să mi se-ntîmple, Jeremy ? Am să mă-ntorc la masă, cum mă vezi şi te văd.

Blood coborî în barca ce aştepta. Dar, deşi rîsese, ştia la fel de bine ca şi Pitt că, ducîndu-se la ţărm în dimineaţa asta, îşi risca viaţa. Probabil că tocmai de aceea, cînd păşi pe digul îngust, în umbra zidului exterior, nu prea înalt, al fortului, prin ale cărui creneluri răzbăteau gurile negre ale tunurilor mari, el ordonă ca barca să-l aştepte acolo. Îşi dădea seama că s-ar putea să fie silit să se retragă în grabă.

Mergînd agale, el înconjură zidul crenelat şi trecu pragul intrării principale. În curte îşi pierdea vremea vreo jumătate de duzină de soldaţi, iar în umbra zidului se plimba cu paşi măsuraţi maiorul Mallard, comandantul. Văzîndu-l pe căpitanul Blood, acesta se opri brusc şi-l salută, aşa cum se cuvenea, însă zîmbetul ce-i săltă în sus mustăţile ţepene era batjocoritor şi sinistru. Totuşi, atenţia lui Blood se îndrepta în altă parte.

În dreapta lui se întindea o grădină spaţioasă, în spatele căreia se ridica o casă albă, reşedinţa guvernatorului-delegat. Pe aleea principală a grădinii, mărginită de palmieri şi de arbori de santal, o zărise pe domnişoara Bishop, singură. Căpitanul Blood traversă curtea, iuţind pasul.

— Vă doresc bună dimineaţa, domnişoară — o salută el cînd o ajunse din urmă. Şi apoi, cu pălăria în mînă, adăugă cu reproş : Nu-i prea generos din partea dumneavoastră să mă faceţi s-alerg pe căldura asta.

— Atunci de ce alergaţi ? îl întrebă ea, nepăsătoare, stînd zveltă şi dreaptă în faţa lui, îmbrăcată toată în alb şi foarte feciorelnică, dacă facem abstracţie de calmul ei. Sînt grăbită — zise fata. De aceea o să mă iertaţi că nu mai stau.

— Parcă nu eraţi chiar atît de grăbită atunci cînd am venit — protestă el. Şi dacă buzele lui subţiri zîmbeau, ochii îi erau ciudat de severi.

— De vreme ce v-aţi dat seama de acest lucru, mă mir că vă deranjaţi să fiţi aşa de insistent.

Prin acest răspuns, ei încrucişaseră săbiile, şi nu stătea în firea lui Blood să evite lupta.

— Într-adevăr. Într-un fel sau altul, comportarea dumneavoastră este explicabilă — spuse el. Dar deoarece am îmbrăcat uniforma regală, mai mult sau mai puţin, din pricina dumneavoastră, ar trebui să nu vă supere că ea acoperă un hoţ şi un pirat.

Fata ridică din umeri şi îşi întoarse faţa, cu un amestec de indignare şi de regret. Temîndu-se să nu-şi trădeze regretul, se refugie în indignare.

— Fac tot ce pot — spuse ea.

— În aşa fel ca să vă puteţi arăta generozitatea fie pe o cale, fie pe alta. Rîse încetişor : Slavă Domnului ! Ar trebui să vă fiu recunoscător şi pentru atît. Mă tem că sînt prea pretenţios. Însă nu pot uita că atunci cînd nu eram nimic altceva decît un sclav printre servitorii unchiului dumneavoastră din insula Barbados, mă trataţi cu o oarecare bunăvoinţă.

— Şi de ce nu ? Pe timpul acela aveaţi anumite drepturi la bunăvoinţa mea. Nu eraţi decît un om nefericit.

— Şi ce altceva mă socotiţi acuma ?

— În nici un caz, nefericit. Am auzit cu toţii de norocul dumneavoastră pe mări, un noroc devenit proverbial. Am mai auzit şi despre alte lucruri, de norocul dumneavoastră în alte domenii.

Vorbea precipitat, cu gîndul la domnişoara d'Ogeron. Dacă ar fi putut, şi-ar fi retras imediat vorbele. Însă Peter Blood

trecu neatent peste ele, fără a le tălmăci înţelesul, aşa cum se temuse ea că va face.

— Da, o grămadă de minciuni, aşa cum v-aş putea dovedi pe loc.

— Mă întreb la ce bun să vă obosiţi ca să vă apăraţi — îl descurajă ea.

— Pentru ca să aveţi o părere mai puţin proastă despre mine decît cea de acum.

— Ce cred eu despre dumneavoastră nu poate să vă intereseze prea mult, domnule.

Lovitura îl dezarmă. Părăsi lupta pentru a-i face reproşuri:

— Puteţi spune asta acum? Oare puteţi spune asta, privindu-mă îmbrăcat într-o uniformă pe care o dispreţuiesc? Nu mi-aţi spus că mi-aş putea răscumpăra trecutul? Nu mă interesează să-mi răscumpăr trecutul decît în ochii dumneavoastră. În ochii mei n-am făcut absolut nimic de care să mă ruşinez, dacă ţin seama de provocarea pe care am primit-o.

Privirea ei şovăi şi se plecă în faţa privirii lui pasionate.

— Nu... nu pot să-mi închipui de ce-mi vorbiţi aşa — zise Arabella, mai puţin sigură pe sine decît fusese la început.

— Nu zău, chiar nu puteţi? strigă Blood. Atunci am să vă spun eu.

— Oh, vă rog! În glasul ei răzbătea o adevărată spaimă. Îmi dau perfect de bine seama de ceea ce aţi făcut şi înţeleg că, cel puţin în parte, nu-i exclus ca să fi procedat astfel din consideraţie pentru mine. Credeţi-mă, vă sînt foarte recunoscătoare, vă voi fi întotdeauna recunoscătoare.

— Dacă însă intenţionaţi să vă gîndiţi veşnic la mine ca la un hoţ şi pirat, atunci puteţi să vă păstraţi recunoştinţa.

Obrajii ei se împurpurară uşor. Sînii mici care umflau corsajul subţire din mătase albă se zbătură vizibil. Chiar dacă tonul şi vorbele lui o durură, îşi stăpîni indignarea. Îşi dădu seama că poate ea însăşi îi dezlănţuise mînia. Dorea din inimă să-şi repare greşeala.

— M-aţi înţeles greşit — începu ea. Nu de asta este vorba...

Dar le era dat să se înţeleagă greşit unul pe altul. Gelozia, acest sentiment care tulbură raţiunea, stăpînea mintea lui Blood, după cum stăpînea şi mintea fetei.

— Atunci, despre ce-i vorba? întrebă el şi adăugă iute: Lordul Julian? Ea tresări, privindu-l consternată şi cu indignare. Oh! Fiţi sinceră cu mine — stărui el, necruţător. Îmi faceţi un bine, vă rog să mă credeţi.

O clipă fata rămase dinaintea căpitanului, respirînd grăbit în vreme ce sîngele i se urca şi-i fugea din obraji. Apoi, privind peste capul lui, îşi repezi bărbia înainte:

— Sînteţi... Sînteţi un om absolut insuportabil. Vă rog să-mi permiteţi să plec.

Blood se trase în lături şi, cu pălăria cu boruri mari şi împodobită cu pene, pe care o mai ţinea încă în mînă, îi făcu semn spre casă.

— N-o să vă mai reţin, domnişoară. La urma urmei, lucrul acela blestemat pe care în zadar l-am făcut poate fi desfăcut. Dar după aceea să vă aduceţi aminte că asprimea dumneavoastră m-a împins la asta.

Fata dădu să plece. Se opri însă şi se întoarse din nou cu faţa spre el. Acum, ea era aceea care se apăra, cu o voce tremurînd de indignare.

— Folosiţi tonul acesta faţă de mine? Îndrăzniţi să folosiţi un asemenea ton? strigă fata, uluindu-l cu vehemenţa ei neaşteptată. Aveţi impertinenţa să-mi reproşaţi că nu vreau să v-ating mîinile, cînd ştiu că sînt pătate, cînd ştiu că sînteţi un ucigaş, ba chiar şi mai rău decît atît?

El o privea cu gura căscată.

— Un ucigaş, eu? îngăimă el într-un tîrziu.

— Trebuie să vă numesc victimele? Nu l-aţi ucis pe Levasseur?

— Pe Levasseur? Blood schiţă un zîmbet. Deci vi s-a spus şi acest lucru!

— Tăgăduiţi?

— L-am ucis, este adevărat. Mi-aduc aminte că am mai ucis un bărbat în împrejurări foarte asemănătoare. Lucrul acesta s-a întîmplat la Bridgetown, în noaptea incursiunii spaniole. Probabil că Mary Trail v-a vorbit despre asta. Era de faţă.

Îşi trînti furios şi fără pic de ceremonie pălăria pe cap şi o luă din loc mergînd cu paşi mari, înainte ca ea să-i poată răspunde sau măcar să înţeleagă tîlcul vorbelor lui.

OSTATICII

Peter Blood stătea în galeria deschisă, susţinută de coloane, din faţa casei guvernatorului, privind cu ochi înduraţi şi plini de mînie, dincolo de marele port al oraşului Port Royal, spre colinele verzi de pe ţărmul celălalt şi spre masivul Munţilor Albaştri din spatele lor, ce se zărea ca prin ceaţă din cauza arşiţei care făcea să tremure aerul.

Fu trezit din gînduri de întoarcerea negrului care se dusese să-l anunţe şi, urmîndu-l pe sclav, se îndreptă, străbătînd încăperile, spre veranda largă din spatele casei, în a cărei umbră colonelul Bishop şi lordul Julian luau aer — desigur, în măsura redusă în care aerul le stătea la dispoziţie.

— Va să zică ai venit — îi spuse în chip de salut guvernatorul-delegat, însoţindu-şi vorbele cu un şir de mormăieli al căror tîlc nu era prea limpede, dar, după toate aparenţele, vădind o proastă dispoziţie.

Colonelul nu catadicsi să se scoale în picioare nici măcar atunci cînd lordul Julian, ascultînd de impulsul unei educaţii mai alese, îi dădu exemplul. De sub sprîncenele ameninţătoare, bogatul plantator din Barbados îl cerceta pe fostul său sclav, care, cu pălăria în mînă şi sprijinindu-se uşor în bastonu-i lung împodobit cu panglici, nu lăsa să i se citească pe faţă nimic din mînia sporită de această primire arogantă.

În sfîrşit, încruntat şi plin de sine, colonelul Bishop începu să vorbească :

— Am trimis după dumneata, domnule căpitan Blood, din cauza unor anumite ştiri care mi-au ajuns la urechi.

Sînt informat că ieri seara o fregată a părăsit portul avînd la bord pe tovarăşul dumitale Wolverstone, precum şi o sută din cei o sută cincizeci de oameni care au servit sub comanda dumitale. Înălţimea sa şi cu mine ne-am bucura dacă ne-ai lămuri cum se face că le-ai îngăduit să plece.

— Să le îngădui ? întrebă Blood. Le-am ordonat.

Răspunsul îl amuţi pe Bishop pentru cîteva clipe.

— Le-ai ordonat ? repetă el, neîncrezător, în timp ce lordul Julian ridica din sprîncene. Mii de draci ! Poate ai vrea să ne explici. Unde s-a dus Wolverstone ?

— La Tortuga. A plecat cu un mesaj adresat ofiţerilor care comandă celelalte patru corăbii ale flotei ce m-aşteaptă acolo, prin care le-am adus la cunoştinţă ce s-a întîmplat şi de ce nu trebuie să mă mai aştepte.

Faţa mare a colonelului păru că se umflă, iar culoarea-i roşie că se închide. Se răsuci către lordul Julian :

— Auziţi, înălţimea voastră ? I-a dat cu bunăştiinţă drumul pe mări lui Wolverstone, cel mai îndrăcit din toată banda asta de piraţi, după el însuşi. Sper că înălţimea voastră începe să înţeleagă ce prostie s-a comis acordîndu-se un brevet regal unui om ca ăsta, împotriva tuturor sfaturilor mele. Ei bine, aceasta este... răzvrătire curată... trădare ! Pe Dumnezeul meu ! E o chestiune de curte marţială.

— Vrei să încetezi cu prostiile astea despre răzvrătire, trădare şi curte marţială ? Blood îşi puse pălăria pe cap şi se aşeză nepoftit pe scaun. L-am trimis pe Wolverstone să le spună lui Hagthorpe, lui Christian, lui Yberville şi celorlalţi flăcăi ai mei că au la dispoziţie o lună întreagă, în care timp să se decidă a-mi urma exemplul, să termine cu pirateria şi să se întoarcă la boii lor sălbatici şi la lemnul de Campêche, sau să dispară din Marea Caraibilor. Asta am făcut.

— Dar oamenii ? interveni înălţimea sa cu vocea lui egală şi stăpînită. Cei o sută de oameni pe care i-a luat Wolverstone cu el ?

— Se numără printre aceia din echipajul meu care n-au chef să-l slujească pe regele Iacob şi care au preferat să-şi caute altă muncă. S-a stabilit prin convenţia dintre noi, înălţimea voastră, ca oamenii mei să nu fie siliţi să rămînă dacă nu vor.

— Nu-mi aduc aminte — spuse sincer înălţimea sa.
Blood îl privi surprins. Apoi dădu din umeri :
— Nu sînt eu vinovat că înălţimea voastră are o memorie atît de slabă. Vă repet că aşa a fost, şi eu nu mint. N-am găsit niciodată că este nevoie să mint. În orice caz, cred că nu v-aţi închipuit vreodată că aş fi putut consimţi la altceva.
Guvernatorul-delegat izbucni :
— Le-ai trimis ticăloşilor ălora blestemaţi din Tortuga înştiinţarea, numai ca s-o poată şterge. Asta ai făcut. Iată în ce fel abuzezi de brevetul cu care ţi-ai salvat gîtul de funie.
Peter Blood îl privi în ochi, fără ca faţa lui să trădeze vreo emoţie.
— Vreau să-ţi reamintesc — spuse el, în sfîrşit, foarte calm — că ceea ce s-a urmărit, dacă nu luăm în consideraţie poftele dumitale care, după cum ştie toată lumea, sînt acelea ale unui călău, a fost descotorosirea Mării Caraibilor de piraţi. Ei bine, eu am ales mijlocul cel mai eficace pentru realizarea acestui scop. Ştirea că am intrat în serviciul regelui va contribui prin ea însăşi, în bună măsură, la destrămarea flotei al cărei comandant am fost pînă de curînd.
— Înţeleg ! spuse în derîdere şi cu duşmănie guvernatorul-delegat. Şi dacă nu se destramă ?
— Vom avea destul timp să ne gîndim ce altceva ne rămîne de făcut.
Lordul Julian împiedică o nouă izbucnire a lui Bishop.
— E posibil — interveni el — ca înălţimea sa, lordul Sunderland, să fie satisfăcut, dacă consecinţele vor fi acelea pe care le prevezi.
Vorbise politicos şi împăciuitor. Îmboldit de simpatia pe care o simţea faţă de Blood şi înţelegînd poziţia dificilă în care se găsea piratul, înălţimea sa era dispusă să-şi bazeze atitudinea pe sensul strict literal al instrucţiunilor sale scrise. Îi întindea piratului o mînă prietenească pentru a-l ajuta să treacă peste ultimul şi cel mai greu obstacol, pe care însuşi Blood îl oferise lui Bishop spre a i-l pune de-a curmezişul în calea reabilitării. Din nefericire, ultimul om de la care Blood dorea să primească ajutor în momentul acela era acest tînăr nobil, pe care îl privea cu ochii pizmaşi ai gelosului.

— În orice caz — răspunse el, sfidîndu-l sau poate chiar bătîndu-şi joc de lord — asta-i maximum ce puteţi aştepta de la mine şi, cu siguranţă, maximum ce va obţine de la mine lordul Sunderland.
Înălţimea sa se încruntă şi îşi tamponă buzele cu batista.
— Nu-mi prea place modul în care prezinţi chestiunea. La dreptul vorbind, dacă mă gîndesc bine, căpitane Blood, într-adevăr nu-mi place.
— Îmi pare rău, vă rog să mă credeţi — îi răspunse Blood, insolent — dar asta-i situaţia. Şi nu-s dispus ca din cauza asta s-o modific.
Ochii albaştri ai înălţimii sale se făcură ceva mai mari. Apatic, îşi ridică sprîncenele.
— Ah — exclamă el — eşti un tip grozav de nepoliticos ! Mă dezamăgeşti, domnule. Aveam impresia că s-ar putea să fii un gentleman.
— Asta nu-i singura greşeală a înălţimii voastre — interveni Bishop. Aţi comis o greşeală şi mai gravă atunci cînd i-aţi acordat brevetul regal, scăpîndu-l astfel pe ticălos de spînzurătoarea pe care i-o pregătisem în Port Royal.
— Dacă-i vorba de brevete — se adresă Blood înălţimii sale — cea mai mare greşeală s-a săvîrşit atunci cînd acest negustor murdar de sclavi a fost numit guvernator-delegat al insulei Jamaica, în loc de a i se încredinţa meseria de călău, căreia îi este destinat prin firea sa.
— Căpitane Blood — replică aspru înălţimea sa. Pe sufletul şi cinstea mea, mergi prea departe ! Eşti...
În acest moment, Bishop îl întrerupse însă. Se ridică în picioare şi îşi descărcă furia în injurii cu neputinţă de reprodus pe hîrtie. Căpitanul Blood, care se ridicase şi el, stătea nepăsător în aparenţă, aşteptînd ca furtuna să se potolească. Şi cînd, în sfîrşit, lucrul acesta se întîmplă, se adresă liniştit lordului Julian, ca şi cînd colonelul Bishop n-ar fi scos o vorbă.
— Ce dorea să spună înălţimea voastră ? întrebă el, cu un aer dulceag şi provocător.
Înălţimea sa îşi redobîndise însă calmul obişnuit şi era din nou dispus să fie conciliant. Rîse şi dădu din umeri.
— Zău ! Ne înfierbîntăm prea mult şi inutil. Şi, slavă Domnului, climatul ăsta afurisit ne înfierbîntă şi aşa destul. Dumneavoastră, domnule colonel Bishop, sînteţi un pic prea

intransigent, iar dumneata, domnule, ești desigur mult prea iute la mînie. Spuneam, în numele înălțimii sale lordul Sunderland, că sînt dispus să aștept rezultatul încercării dumitale.

Furia lui Bishop atinsese însă un grad la care nu mai putea fi oprită.

— Nu zău, sînteți dispus ? urlă el. Ei bine, eu nu sînt. E o chestiune în care înălțimea sa trebuie să-mi permită să afirm că mă pricep mai bine. Și, în orice caz, am să-mi asum riscul de a acționa pe propria mea răspundere.

Lordul Julian părăsi lupta. Zîmbi plictisit, ridică din umeri și schiță un gest prin care lăsa să se înțeleagă că s-a resemnat. Guvernatorul-delegat continuă să tune și să fulgere.

— Deoarece înălțimea sa ți-a dat un brevet, eu nu pot, legal, să te spînzur fără a fi judecat pentru piraterie, așa cum meriți. Ai să răspunzi însă în fața curții marțiale pentru faptele dumitale în chestiunea lui Wolverstone și ai să suporți consecințele.

— Înțeleg — spuse Blood. Am ajuns și aici. Iar curtea marțială va fi prezidată de dumneata în persoană, ca guvernator-delegat. Astfel că ai să-ți poți lichida vechile datorii, spînzurîndu-mă fără să-ți pese prea mult de mijloacele pe care le folosești. Rîse și adăugă : *Praemonitus, praemunitus* [1].

— Ce vrei să spui cu asta ? întrebă aspru lordul Julian.

— Îmi închipuiam că înălțimea voastră are o oarecare cultură.

După cum vedeți, Blood își dădea toată silința ca să-l provoace.

— Nu te-ntreb de înțelesul literal — îi răspunse lordul Julian, cu o demnitate glacială. Aș vrea să știu ce dorești să înțeleg prin asta.

— Am s-o las pe înălțimea voastră să ghicească — zise Blood. Și vă doresc amîndurora o zi foarte bună. Își scoase pălăria împodobită cu pene și le făcu o plecăciune foarte elegantă.

— Înainte de a pleca — i se adresă Bishop — și pentru că vreau să te apăr de vreo imprudență inutilă, țin să-ți spun că atît căpitanul portului cît și comandantul pieței au

[1] Prevenit înseamnă pregătit (în limba latină în text).

primit ordine. N-ai să părăsești Port Royalul, distinsul meu candidat la spînzurătoare. Să fiu al dracului, am de gînd să-ți procur o parîmă care să te amareze pentru totdeauna de boxa criminalilor osîndiți la moarte.

Peter Blood se înțepeni pe picioare, iar ochii lui albaștri și vii fulgerară obrazul umflat al dușmanului său. Își trecu bastonul lung în mîna stîngă și, cu mîna dreaptă vîrîtă neglijent la piept în haina-i scurtă, se întoarse spre lordul Julian, care stătea încruntat și gînditor :

— Credeam că înălțimea voastră mi-a promis imunitatea.

— Propria dumitale purtare mă împiedică să-mi țin promisiunile pe care eventual ți le-am făcut — răspunse înălțimea sa. Se ridică în picioare : Mi-ai făcut un serviciu, căpitane Blood, și am sperat că vom putea fi prieteni. Dar fiindcă dumneata preferi ca lucrurile să se petreacă altfel... Dădu din umeri și schiță un gest arătînd spre guvernatorul-delegat.

Blood termină fraza în felul lui :

— Vreți să spuneți că nu aveți tăria de caracter să rezistați dorințelor unei brute. Părea că se simte la largul său și, de fapt, zîmbea. Ei bine, așa cum am spus și mai înainte, *praemonitus, praemunitus*. Păcat că nu ești erudit, Bishop, fiindcă altfel ai ști că asta înseamnă că un om prevenit este un om pregătit.

— Prevenit ? Ha ! Bishop își arătă colții : Prevenirea vine nițel cam tîrziu. Nu vei părăsi această casă. Făcu un pas spre ușă și ridică vocea : Ei, voi de colo...

Apoi sughiță scurt și sonor și înțepeni locului. Mîna căpitanului Blood ieșise din haina scurtă și în ea se afla un pistol lung, montat în argint și bogat gravat, cu care ținti de la o distanță de cîteva palme spre capul guvernatorului.

— Și pregătit — adăugă el. Nu vă mișcați de la locul dumneavoastră, excelență, fiindcă altfel s-ar putea întîmpla un accident.

Înălțimea sa, care voise să vină în ajutorul lui Bishop, se opri cu gura căscată și sîngele îi fugi brusc din obraji. Guvernatorul-delegat se legăna pe picioarele lui nesigure. Peter Blood îl privi cu un aer sinistru, care îi spori spaima.

— Mă mir de ce nu te împușc, pur și simplu, canalie grasă ce ești ! Dacă n-o fac, e din același motiv care m-a

determinat să-ţi mai dăruiesc cîndva viaţa aproape pierdută. Desigur că nu ştii care-i motivul, dar poate îţi va veni inima la loc dacă vei afla că un asemenea motiv există. Totodată te previn să nu-mi soliciţi prea mult generozitatea, care depinde în clipa aceasta de degetul arătător al mîinii mele drepte. Ai de gînd să mă spînzuri. Şi fiindcă ăsta-i lucrul cel mai grav care poate să mi se întîmple, îţi dai seama că n-am să şovăi să-mi încarc nota de plată, vărsîndu-ţi sîngele scîrbos. Zvîrli în lături bastonul, eliberîndu-şi astfel mîna stîngă : Fii bun şi dă-mi braţul, colonele Bishop. Hai, hai, omule, braţul dumitale...

Silit de glasul tăios, de privirea hotărîtă şi de pistolul sclipitor, Bishop se supuse fără să mai facă mofturi. Volubilitatea-i trivială de mai înainte se evaporase. Nu se încumeta să mai deschidă gura. Căpitanul Blood îşi vîrî braţul stîng sub braţul drept pe care i-l întinse guvernatorul-delegat, apoi îşi vîrî din nou în sîn mîna în care ţinea pistolul.

— Deşi nu se vede, totuşi pistolul este îndreptat spre dumneata şi îţi dau cuvîntul meu de cinste că te ucid c-un glonţ la cea mai mică provocare, fie din partea dumitale, fie din partea altcuiva. Vă rog să reţineţi asta, lord Julian. Şi acum, călău soios ce eşti, păşeşte cît mai iute şi mai vioi şi poartă-te frumos atît cît îţi îngăduie firea, fiindcă altfel o să te pomeneşti în faţa apelor negre ale Cocytusului [1].

Braţ la braţ, străbătură încăperile şi pe urmă grădina unde zăbovea Arabella, aşteptînd înapoierea lui Peter Blood. Chibzuind îndelung la cele ce-i spusese el la plecare, gîndurile i se învălmăşiră mai întîi, pentru ca apoi să-i apară limpede adevărul cu privire la moartea lui Levasseur. Îşi dădu seama că concluzia ce se impunea în legătură cu moartea lui Levasseur putea fi dedusă, prin comparaţie, din eliberarea plăpîndei Mary Trail de către Blood. Cînd un bărbat îşi primejduieşte astfel viaţa pentru o femeie, restul poate fi dedus cu uşurinţă. Fiindcă bărbaţii care se vîră în asemenea primejdii, fără a avea nimic de cîştigat, sînt puţini la număr. Blood era unul dintre cei puţini, aşa cum o dovedise în cazul Mary-ei Trail.

Arabella nu mai avea nevoie de nici o altă dovadă din partea lui pentru a se convinge că se purtase monstruos de

[1] În mitologie, fluviul care înconjura fundul iadului.

nedrept cu el. Îşi aminti vorbele lui Blood, pe care ea le auzise fără să vrea, aflîndu-se la bordul corăbiei sale, botezată de el *Arabella*, în noaptea cînd o salvase din mîinile amiralului spaniol, de asemenea vorbele rostite de căpitan atunci cînd ea îl aprobase pentru faptul de a fi acceptat brevetul regal, precum şi vorbele pe care i le spusese chiar în dimineaţa aceea şi care nu făcuseră altceva decît s-o indigneze. Toate acestea căpătară un nou înţeles în mintea ei, eliberată acum de ideile preconcepute şi nejustificate care o frămîntau.

De aceea zăbovea în grădină, aşteptîndu-l să se reîntoarcă pentru a-şi repara greşeala şi a lămuri toate neînţelegerile. Se pare însă că răbdarea avea să-i fie din nou pusă la încercare. Fiindcă, atunci cînd Blood apăru, în sfîrşit, se afla în compania, neobişnuit de amicală şi de intimă, a unchiului ei. Necăjită de această întîmplare, îşi dădu seama că trebuie să-şi amîne explicaţiile. Dacă ar fi putut bănui cît avea să dureze această amînare, necazul i s-ar fi transformat în deznădejde.

Peter Blood trecu, împreună cu însoţitorul lui, din grădina înmiresmată, în curtea fortului, unde comandantul, care primise instrucţiuni să stea pregătit cu oamenii necesari pentru cazul cînd ar trebui să-l aresteze pe căpitanul Blood, rămase năuc în faţa ciudatului spectacol oferit de guvernatorul-delegat al insulei Jamaica plimbîndu-se braţ la braţ şi în relaţiile cele mai prieteneşti, după cum se părea, cu viitorul deţinut. Fiindcă, în timp ce mergeau, Blood pălăvrăgea şi rîdea vesel.

Ieşiră, fără ca cineva să-i împiedice, pe poarta reşedinţei guvernamentale şi ajunseră la dig, unde aştepta barca *Arabellei*. Se aşezară unul lîngă altul la pupa şi se îndreptară tot împreună, în cele mai intime şi prieteneşti relaţii, spre uriaşa corabie roşie, unde Jeremy Pitt aştepta cu atîta nerăbdare veşti.

Vă închipuiţi uluiala navigatorului, văzîndu-l pe guvernatorul-delegat urcînd anevoie scara de acces la bord şi pe Blood urmîndu-l îndeaproape.

— Desigur că am căzut în cursă, aşa cum m-am temut, Jeremy — îi spuse Blood în chip de salut. Dar am reuşit să scap şi l-am adus cu mine pe cel ce mi-a întins capcana. Ţine la viaţă, ticălosul ăsta plin de osînză !

Colonelul Bishop stătea pe puntea din mijloc, cu fața-i lată de culoarea lutului, cu falca atîrnîndu-i în jos și aproape temîndu-se să se uite la brutele cu aer hotărît care tăndăleau în jurul grătarului contra ghiulelelor de deasupra tambuchiului principal.

Blood dădu răspicat un ordin șefului de echipaj, care stătea rezemat de peretele teugăi :

— Aruncă o saulă cu nod de laț peste capătul acela de vergă ! Să fie la caz de nevoie. Ei, nu te alarma, dragă colonele Bishop. Nu-i decît o măsură de prevedere pentru eventualitatea că te-ai arăta lipsit de judecată, lucru care, sînt sigur, n-are să se-ntîmple. O să discutăm chestiunea în timpul prînzului, fiindcă sper că n-o să refuzi să-mi onorezi masa cu prezența dumitale.

Tîrî după el în cabina cea mare bruta lipsită de voință și înfricoșată. La comanda lui, Benjamin, economul negru, în pantaloni și cămașă de bumbac albă, se grăbi să servească masa.

Colonelul Bishop se prăbuși pe cufărul de sub ferestrele de la pupa și pentru prima dată își făcu auzit glasul.

— Pot să te întreb ce... ce intenții ai ? întrebă el cu voce tremurătoare.

— Zău, nimic sinistru, colonele. Deși nu meriți nimic altceva decît funia și verga, te-asigur că le voi folosi numai în ultimă instanță. I-ai spus înălțimii sale că a comis o greșeală atunci cînd mi-a pus în mînă brevetul, pe care secretarul de stat mi-a făcut onoarea să mi-l destineze. Sînt întru totul de acord cu dumneata, astfel că am s-apuc din nou calea mărilor. *Cras ingens iterabimus aequor* [1]. Atunci cînd am s-o termin cu dumneata, ai să fii un distins erudit în limba latină. Mă voi duce înapoi la Tortuga și la pirații mei, care cel puțin sînt niște oameni cinstiți și cumsecade. De aceea te-am adus la bord ca ostatic.

— Dumnezeule ! gemu guvernatorul-delegat. Doar n-ai de gînd să mă duci la Tortuga ? !

Blood rîse din toată inima :

— Oh ! Fii sigur că n-am să-ți joc o asemenea farsă. Nu ! Nu ! Singurul lucru pe care-l doresc este ca dumneata să-mi asiguri plecarea fără piedici din Port Royal. Și dacă te-arăți

[1] Uriaș drum vom străbate mîine (în limba latină în text).

om cu judecată, n-am să te deranjez nici măcar să mai faci o cursă de înot ca să-ți salvezi pielea. Ai dat anumite ordine căpitanului de port și altele comandantului acestei fortărețe supărătoare. De aceea te rog să fii așa de bun și să trimiți pe cineva ca să-i aducă pe amîndoi aici la bord și să le comunici de față cu mine că *Arabella* pleacă în după-amiaza aceasta în serviciul regelui, drept care va trebui lăsată să treacă fără piedici. Și pentru a mă asigura de promptitudinea lor, vor fi nevoiți să facă și ei, împreună cu noi, o mică plimbare. Asta-i tot ce îți cer. Și acum pune mîna pe pană, afară de cazul cînd preferi funia.

Colonelul Bishop sări în picioare, mînios.

— Mă constrîngi prin violență... — începu el.

Blood îl întrerupse cu o blîndețe prefăcută :

— Vai de mine ! Nu te constrîng de loc. Îți ofer posibilitatea să alegi absolut liber între pană și funie. Totul depinde numai și numai de dumneata.

Bishop îi aruncă o privire fioroasă, apoi, ridicînd din umeri, înhăță pana și se așeză la masă. Cu o mînă nesigură așternu pe hîrtie ordinul de convocare a ofițerilor săi. Blood îl expedie la țărm și își pofti la masă oaspetele luat cu de-a sila.

— Sper, colonele, că pofta dumitale de mîncare este tot așa de zdravănă ca de obicei.

Nenorocitul de colonel se așeză pe scaunul pe care i se ordonase să stea. Totuși, în ceea ce privește mîncarea, asta nu era o chestie prea ușoară pentru un om în situația lui. De altfel, nici Blood nu stărui prea mult. Cît despre el, se apucă să mănînce cu o deosebită poftă. Dar înainte de a ajunge la mijlocul prînzului, Hayton veni să-l înștiințeze că lordul Julian sosise chiar atunci la bord și că dorea să-l vadă imediat.

— Îl așteptam — zise Blood. Adu-l aici.

Lordul Julian intră în cabină. Era foarte rigid și demn. Dintr-o singură privire, își dădu seama de situație atunci cînd căpitanul Blood se ridică să-l salute :

— Este extraordinar de amabil din partea dumneavoastră că ați venit să luați masa cu noi.

— Căpitane Blood — spuse aspru înălțimea sa. Găsesc umorul dumitale puțin cam forțat. Nu știu ce intenții ai, însă mă-ntreb dacă îți dai seama de riscul la care te expui.

— Iar eu mă-ntreb dacă înălţimea voastră îşi dă seama de riscul la care se expune urmîndu-ne la bord, aşa după cum am socotit că va face.

— Ce înseamnă asta, domnule ?

Blood îi făcu un semn lui Benjamin, care stătea în spatele lui Bishop :

— Adu un scaun pentru înălţimea sa. Hayton, trimite barca înălţimii sale la ţărm. Spune-le că înălţimea sa nu se înapoiază deocamdată.

— Ce-nseamnă asta ? strigă lordul. Ei, drăcia dracului ! Ai de gînd să mă reţii ? Eşti nebun ?

— Rămîi mai bine aici, Hayton, pentru cazul cînd înălţimea sa ar trece la violenţă — zise Blood. Benjamin, ai auzit ordinul. Transmite-l !

— Vrei să-mi spui ce intenţionezi, domnule ? întrebă înălţimea sa, tremurînd de mînie.

— Doar să ne punem la adăpost, eu şi băieţii ăştia ai mei, de spînzurătorile colonelui Bishop. V-am spus că m-am bizuit pe mărinimia dumneavoastră, care trebuia să vă îndemne să nu-l părăsiţi în impasul în care se află şi să-l urmaţi. Pe de altă parte, a fost trimisă la ţărm o notă scrisă de mîna lui prin care convoacă aici pe căpitanul portului şi pe comandantul fortăreţei. O dată ce vor fi la bord, voi avea toţi ostaticii de care am nevoie pentru siguranţa noastră.

— Nemernicule ! izbucni înălţimea sa printre dinţi.

— Asta-i o chestiune de optică — îi răspunse Blood. De obicei, n-aş permite nimănui să-mi spună astfel. Totuşi, ţinînd seama că mi-aţi făcut cîndva, de bună voie, un serviciu şi că, probabil, de nevoie, o să-mi faceţi altul, am să trec cu vederea lipsa dumneavoastră de politeţe. Aşa am să procedez.

Înălţimea sa rîse.

— Nerodule ! ripostă el. Îţi închipui că am venit la bordul corăbiei dumitale de piraţi fără a-mi lua măsuri de precauţie ? L-am înştiinţat pe comandant despre modul în care l-ai silit pe colonelul Bishop să te însoţească. Judecă acum dacă el sau căpitanul portului vor da curs convocării sau dacă ţi se va îngădui să pleci, aşa cum îţi imaginezi.

Blood luă un aer grav.

— Îmi pare rău — zise el.

— Aşa m-am gîndit şi eu — răspunse înălţimea sa.

— Oh, dar nu în ceea ce mă priveşte pe mine. Îmi pare rău de guvernatorul-delegat. Ştiţi ce-aţi făcut ? Mai mult ca sigur că l-aţi spînzurat.

— Dumnezeule ! strigă Bishop, intrînd brusc în panică.

— Dacă trag măcar o singură ghiulea în faţa etravei mele, guvernatorul-delegat se înalţă pe vergă. Unica dumitale speranţă, domnule colonel, stă în faptul că am să-i înştiinţez de intenţiile mele. Şi pentru ca să îndreptaţi, atît cît puteţi, lord Julian, răul pe care l-aţi făcut, dumneavoastră înşivă, înălţimea voastră, le veţi duce înştiinţarea.

— Ba ai să te duci dumneata dracului, mai înainte ca eu să fac acest lucru ! se înfurie înălţimea sa.

— Atitudinea dumneavoastră este şi nesocotită, şi iraţională. Dar dacă insistaţi, ei bine, un alt trimis va fi la fel de potrivit ca şi dumneavoastră, iar un al doilea ostatic la bord îmi va întări şi mai mult poziţia, aşa cum m-am gîndit de la început.

Lordul Julian îl privi ţintă pe căpitanul Blood, dîndu-şi limpede seama de consecinţele refuzului său.

— Oare o să vă răzgîndiţi acum cînd înţelegeţi despre ce-i vorba ? întrebă Blood.

— Pentru numele lui Dumnezeu, duceţi-vă, înălţimea voastră — zise grăbit Bishop — şi faceţi ceea ce vi se cere. Piratul ăsta blestemat mă ţine de beregată.

Înălţimea sa îl cercetă cu nişte ochi care, în nici un caz, nu erau plini de admiraţie.

— Bine, dacă asta vă e dorinţa... — începu el. Ridică din umeri şi se întoarse iar spre Blood : Cred că mă pot încrede în dumneata că domnul colonel Bishop nu va păţi nimic dacă ţi se permite să pleci ?

— Aveţi cuvîntul meu în această privinţă — spuse Blood. De asemenea, că-l voi trimite nevătămat la ţărm şi fără nici o întîrziere.

Lordul Julian se înclină ţeapăn în faţa guvernatorului-delegat, care stătea chircit de frică.

— Îţi dai seama, domnule, că acţionez după dorinţa dumitale — rosti el rece.

— Da, omule, da ! încuviinţă grăbit Bishop.

— Prea bine.

Lordul Julian se înclină din nou şi se pregăti să plece.

Blood îl însoţi pînă la scara de acces, la piciorul căreia se legăna, încă barca cea mică a *Arabellei.*

— Trebuie să ne luăm rămas bun, înălţimea voastră — zise Blood. Şi mai e ceva. Îi întinse un pergament pe care-l scosese din buzunar : Iată brevetul. Bishop avea dreptate spunînd că a fost o greşeală.

Lordul Julian îl privi în ochi şi, privindu-l, expresia feţei i se îmblînzi.

— Îmi pare rău ! rosti el, sincer.

— În alte împrejurări... — începu Blood. Oh, dar asta-i situaţia. Sper că veţi înţelege. Barca aşteaptă.

Deşi cu piciorul pe prima treaptă a scării, lordul Julian nu se grăbea să plece.

— Nu pot să pricep, al naibii să fiu dacă pot, de ce n-ai căutat pe altcineva să ducă mesajul către comandant şi nu m-ai reţinut la bord ca cel de al doilea ostatic, pentru a avea garanţia că domnul comandant se va supune dorinţelor dumitale.

Ochii ageri ai lui Blood priviră în ochii limpezi şi cinstiţi ai celuilalt, şi pe chipul căpitanului se aşternu un zîmbet aproape melancolic. O clipă păru că şovăie. Apoi îşi lămuri fără nici o rezervă purtarea :

— De ce nu v-aş spune, la urma urmei ? E vorba de acelaşi motiv care mă împingea să vă caut nod în papură pentru a-mi oferi plăcerea de a băga cîteva lungimi de sabie în burta dumneavoastră. Atunci cînd am acceptat brevetul pe care mi l-aţi oferit, eram îndemnat să cred că acest brevet ar putea să mă reabiliteze în ochii domnişoarei Bishop, de dragul căreia l-am primit, după cum probabil aţi ghicit şi dumneavoastră. Mi-am dat seama însă că umblam după himere. Ar fi trebuit să înţeleg că nu era decît un vis de om bolnav. De asemenea, mi-am mai dat seama că, dacă fata vă preferă pe dumneavoastră, aşa cum sînt convins, face o alegere înţeleaptă între noi doi şi de aceea nu vreau să vă pun în pericol viaţa reţinîndu-vă la bord, în vreme ce mesajul ar fi dus de altcineva care ar putea să rateze totul. Şi acum, poate că veţi pricepe...

Lordul Julian se holba năucit la Blood. Faţa-i lungă şi aristocratică era foarte palidă.

— Dumnezeule ! exclamă el. Şi-mi spui mie asta ?

— V-o spun pentru ca... Oh, dracu s-o ia de treabă, pentru ca dumneavoastră să i-o spuneţi Arabellei, iar ea să-şi poată da seama că în hoţul şi piratul din mine, aşa cum mă consideră ea azi, mai există ceva din bărbatul nefericit pe care l-a cunoscut odinioară şi că suprema mea dorinţă este binele ei. Ştiind toate acestea, poate că... poate că-şi va aminti de mine cu mai multă bunăvoinţă, cel puţin în rugăciunile sale. Asta-i tot, înălţimea voastră.

Lordul Julian continua să se uite la pirat. Apoi, fără să spună o vorbă, îi întinse mîna, pe care Blood o strînse în tăcere.

— Mă întreb dacă ai dreptate şi dacă nu eşti dumneata cel mai bun dintre noi doi — spuse înălţimea sa.

— În chestiunile care o privesc pe ea, aveţi grijă şi procedaţi astfel, încît să am dreptate. La revedere !

Fără a mai adăuga ceva, lordul Julian îi strînse cu putere mîna, coborî scara şi, după ce se sui în barcă, porni spre ţărm. Din depărtare, fluturîndu-şi mîna, îi făcu semn lui Blood, care stătea rezemat de parapet, privind cum se îndepărtează mica ambarcaţie.

Un ceas mai tîrziu, *Arabella* pleca plutind leneşă, mînată de o briză uşoară. Fortul rămase tăcut, iar flota nu se clinti din loc pentru a-i stingheri plecarea. Lordul Julian avusese grijă ca mesajul să aibă efectul dorit, adăugîndu-i şi ordinele lui personale.

RĂZBOI

La o distanţă de cinci mile de Port Royal, dintr-un punct de pe mare, de unde detaliile coastei insulei Jamaica începeau să-şi piardă limpezimea; *Arabella* opri cu prova-n vînt, iar goeleta pe care o dusese la remorcă se alătură navei.

Căpitanul Blood îşi însoţi oaspetele luat cu de-a sila spre capul scării. Colonelul Bishop, care timp de două ore, sau şi mai bine, trăise într-o spaimă cumplită, respiră, în fine, uşurat şi, pe măsură ce valul fricii sale începea să dea înapoi, ura adîncă ce o nutrea faţă de îndrăzneţul pirat intra în drepturile ei fireşti. De astă dată însă colonelul preferă să fie prudent, şi chiar dacă în sufletul lui se jură ca, odată înapoiat la Port Royal, să nu precupeţească nici un efort, să nu-şi slăbească o clipă încordarea pînă nu-l va aduce pe Peter Blood în boxa osîndiţilor la moarte — ultima lui escală — el îşi păstră jurămîntul pentru sine.

Peter Blood nu-şi făcea nici o iluzie. Nu era şi n-avea să fie niciodată un pirat desăvîrşit. Pe toată Marea Caraibilor nu exista un alt corsar care să-şi fi refuzat plăcerea de a-l agăţa pe colonelul Bishop de un capăt de vergă, sporindu-şi astfel propria siguranţă prin înăbuşirea definitivă a urii răzbunătoare a plantatorului. Blood însă nu făcea parte dintre aceştia. Ba ceva mai mult, în cazul colonelului Bishop, exista un motiv special care-l împiedica de la o asemenea faptă. Fiind unchiul Arabellei, viaţa ticălosului trebuia să rămînă sacră pentru căpitanul Blood.

Şi astfel, căpitanul privi zîmbind chipul gălbejit, umflat, şi ochii mici care îl fixau cu o răutate făţişă.

— Îţi doresc o călătorie lipsită de primejdii în drumul spre casă, dragă colonele! îi spuse el în chip de rămas bun, iar din atitudinea lui degajată şi senină nu ţi-ai fi putut da seama de durerea pe care o purta în suflet. Mi-ai servit pentru a doua oară drept ostatic. Ar fi prudent din partea dumitale să eviţi un al treilea prilej. Nu-ţi port noroc, colonele, după cum poate vei fi băgat de seamă.

Jeremy Pitt, navigatorul, care stătea alături de Blood, privea posomorît plecarea guvernatorului-delegat. În spatele lor, un mic grup de piraţi cu feţe sinistre, robuşti şi arşi de soare, l-ar fi strivit pe Bishop ca pe un purice dacă nu i-ar fi împiedicat desăvîrşita lor supunere în faţa voinţei de fier a comandantului. Aflaseră de la Pitt, cînd încă mai erau în Port Royal, de pericolul prin care trecuse căpitanul, şi cu toate că ar fi fost, în aceeaşi măsură ca şi el, gata oricînd să renunţe la serviciul regal ce le fusese aruncat cu de-a sila în spinare, totuşi clocoteau de furie din pricina modului în care le fusese impus lucrul acesta şi se minunau de atitudinea rezervată a lui Blood faţă de persoana colonelului Bishop. Guvernatorul-delegat se uită în jurul lui şi întîlni privirile duşmănoase şi umilitoare ale acelor ochi înverşunaţi. Instinctul îl avertiză că în clipa aceea viaţa îi era în pericol şi că un singur cuvînt necugetat putea dezlănţui o explozie de ură din care nu l-ar fi salvat nici o putere omenească. De aceea tăcu chitic. Îşi înclină capul în faţa căpitanului şi începu să coboare grăbit scara, dar, punînd greşit piciorul, ajunse poticnindu-se în goeleta în care îl aştepta echipajul negru.

Negrii desprinseră ambarcaţia de carcasa roşie a *Arabellei*, se aplecară deasupra vîslelor lungi, apoi, ridicînd pînzele, se îndreptară spre Port Royal, dornici să ajungă acolo înainte de căderea nopţii. În acest timp Bishop, cu trupul masiv ghemuit la pupa, stătea fără să scoată o vorbă, cu sprîncenele negre încruntate, cu buzele groase strînse pungă, iar răutatea şi dorinţa lui de răzbunare copleşeau în aşa măsură spaima cumplită prin care trecuse, încît el uită că scăpase ca prin urechile acului de capătul de vergă şi de laţul funiei.

Pe digul din Port Royal, sub zidul fortului cu creneluri joase, îl aşteptau maiorul Mallard şi lordul Julian, care, răsuflînd uşurat, îl ajută să coboare din goeletă.

Maiorul Mallard găsi necesar să se scuze :

— Sînt fericit că vă văd în afară de orice primejdie, domnule colonel. Aş fi scufundat corabia lui Blood, în ciuda prezenţei dumneavoastră la bord, dacă nu mi-aţi fi dat ordin prin lordul Julian şi dacă excelenţa sa nu m-ar fi asigurat că Blood, invocînd cuvîntul său de onoare, făgăduise să nu vă facă nici un rău dacă îl vom lăsa în pace. Mărturisesc că am socotit drept o nesăbuinţă din partea înălţimii sale să se încreadă în cuvîntul de onoare al unui afurisit de pirat...

— Am găsit de cuviinţă că prezintă tot atîtea garanţii ca şi cuvîntul oricui altcuiva — spuse lordul, tăind elocinţa prea înfocată a maiorului.

Lordul vorbea cu acel aer de demnitate glacială pe care-l adopta în anumite împrejurări. Adevărul este că excelenţa sa era într-o dispoziţie foarte proastă. După ce scrisese triumfător secretarului de stat că misiunea lui izbutise, iată-l acum silit să scrie din nou pentru a recunoaşte că succesul fusese vremelnic. Şi fiindcă mustăţile maiorului Mallard se ridicaseră în sus în clipa cînd rînjise auzind că cuvîntul unui pirat poate prezenta garanţii, lordul Julian continuă şi mai aspru :

— Încrederea mea se justifică prin prezenţa colonelului Bishop, care s-a înapoiat teafăr. În faţa acestei dovezi, părerea dumitale, domnule, nu contează prea mult. Ar trebui să-ţi dai seama.

— Ah, înălţimea voastră are perfectă dreptate. Glasul maiorului Mallard sună uşor ironic. Fără îndoială, iată-l pe colonel teafăr şi sănătos. Iar colo, pe mare, tot teafăr şi sănătos se află căpitanul Blood, care îşi va începe din nou prădăciunile lui piratereşti.

— N-am de gînd să discut cu dumneata motivele, maior Mallard.

— Dar, în orice caz, nu pentru multă vreme — mîrîi colonelul, căpătîndu-şi, în sfîrşit, darul vorbirii. Nu, pe... — şi îşi sublinie asigurarea cu o înjurătură imposibil de reprodus. Chiar dacă ar trebui să cheltuiesc ultimul şiling din averea mea şi să sacrific ultima navă a flotei din Jamaica, tot am să-i pun ticălosului ăstuia o cravată de cînepă înainte de a-mi îngădui o clipă de odihnă. Şi-am s-o fac în curînd. Din pricina mîniei violente se făcuse stacojiu la faţă, iar vinele de pe frunte i se umflaseră ca nişte şerpi. Apoi se stăpîni. Ai procedat bine urmînd instrucţiunile lordului Julian — îl lăudă el pe maior. Zicînd aceasta, se întoarse şi-l luă de braţ pe lordul Julian : Să mergem, înălţimea voastră. Trebuie să punem ordine în toată chestiunea asta, dumneavoastră şi cu mine.

Plecînd împreună, înconjurară fortul, trecură prin curte şi prin grădină şi se-ndreptară spre casă, unde Arabella îi aştepta îngrijorată. Văzîndu-l pe unchiu-său, fata răsuflă nespus de uşurată, şi nu numai din pricina acestuia, dar şi din pricina căpitanului Blood.

— Aţi trecut printr-o mare primejdie — îi spuse ea grav lordului Julian, după ce se salutară ca de obicei.

Dar lordul Julian îi răspunse, aşa cum îi răspunsese şi maiorului Mallard :

— N-a fost nici o primejdie, doamnă.

Fata se uită la el oarecum mirată. Faţa prelungă a lordului avea un aer de melancolie visătoare, mai accentuat ca de obicei. Răspunse întrebării ce se citea în privirea Arabellei.

— Colonelului Bishop nu i se putea întîmpla nimic rău, atîta timp cît navei lui Blood i se îngăduise să treacă fără piedici dincolo de fort. În această privinţă aveam cuvîntul căpitanului.

Un zîmbet abia perceptibil frînse linia buzelor ei pînă atunci visătoare şi o undă de roşeaţă îi coloră obrajii. Ar fi vrut să continue discuţia, însă dispoziţia sufletească a guvernatorului-delegat nu îngăduia acest lucru. Rînjind şi pufnind, colonelul Bishop îşi bătea joc de părerea lordului, care susţinea că cuvîntul lui Blood era demn de luat în consideraţie, uitînd că tocmai acestui cuvînt el datora faptul că se mai află în viaţă.

La cină, şi încă multă vreme după aceea, colonelul nu vorbi decît despre Blood, arătînd cum va pune mîna pe el şi la ce cazne îngrozitoare îi va supune trupul. Şi cum în timpul acesta bea vîrtos, începu să se exprime în cuvinte din ce în ce mai grosolane, iar ameninţările deveniră din ce în ce mai cumplite, astfel că pînă la urmă Arabella fu nevoită să se retragă, cu faţa albă ca varul şi gata să izbucnească în plîns. Rareori se întîmpla ca Bishop să-şi dea arama pe faţă în prezenţa nepoatei. Lucru ciudat, de altfel, însă plantatorul necioplit şi arogant se temea de fetiţa aceasta zveltă. Era ca şi cînd fata ar fi primit drept moştenire de la tatăl ei respectul de care acesta se bucurase întotdeauna din partea fratelui său.

Lordul Julian, găsindu-l pe Bishop insuportabil de dezgustător, se scuză şi plecă să-şi caute domniţa. Trebuia să-i aducă la cunoştinţă cele spuse de Blood, ceea ce, [illegible] sinea sa, îi oferea un prilej favorabil lui însuşi. Domnişoara Bishop se dusese însă la culcare, astfel că lordul Julian se văzu nevoit să-şi biruie nerăbdarea — fiindcă nu-i putem califica altfel starea sufletească — pînă a doua zi dimineaţă.

În dimineaţa următoare, la o oră foarte matinală şi mai înainte ca aerul de afară să fi devenit de nesuportat pentru înălţimea sa din cauza arşiţei, el o zări de la fereastră plimbîndu-se printre azaleele din grădină — un cadru potrivit pentru fiinţa care, în ochii lui, era o noutate la fel de fermecătoare printre femei ca şi azaleea printre flori. Se repezi în întîmpinarea ei şi cînd, trezită din gînduri, fata îi dădu, surîzătoare şi sinceră, bună dimineaţa, el îşi justifică prezenţa, spunîndu-i că are un mesaj din partea căpitanului Blood.

Înălţimea sa observă fiorul care-i străbătu trupul şi freamătul uşor al buzelor, pentru ca mai tîrziu să remarce nu numai paloarea feţei şi cearcănele din jurul ochilor, ci şi aerul neobişnuit de melancolic al Arabellei, pe care cu o seară înainte nu-l băgase în seamă.

Din locul neacoperit unde se aflau se îndreptară spre una din terase care, datorită portocalilor, oferea un loc de plimbare umbrit, răcoros şi totodată înmiresmat. Şi în timp ce se plimbau, el o privea cu admiraţie, mirîndu-se în sinea lui că îi trebuise atîta timp ca să-şi dea seama de graţia ei desăvîrşită şi să vadă, aşa cum vedea acum, cît este de atrăgătoare această femeie, al cărei farmec putea să lumineze viaţa unui bărbat, transformîndu-i platitudinea într-o încîntare.

Observă strălucirea părului ei, roşu-castaniu şi cît de graţios se încolăcea una din buclele-i grele pe gîtul de lebădă, alb ca zăpada. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase lucitoare, iar un trandafir roşu, proaspăt cules şi prins la piept, părea o pată de sînge. Mai tîrziu, cînd avea să se gîndească la ea, avea s-o vadă cum era în clipa aceea, aşa cum, presupun eu, nu o văzuse niciodată pînă atunci.

Mergeau tăcuţi pe o cărare îngustă, în umbra verde. Fata se opri locului şi-l privi drept în ochi.

— Spuneaţi ceva despre un mesaj, domnule — îi reaminti ea, trădîndu-şi astfel nerăbdarea.

Lordul Julian îşi pipăi buclele perucii, oarecum încurcat, fiindcă nu ştia cum să exprime ceea ce avea de spus şi nici cum să înceapă.

— M-a rugat — zise el, în sfîrşit — să vă transmit ceva care să vă dovedească dumneavoastră că în el a mai rămas o urmă din bărbatul nefericit pe care... pe care l-aţi cunoscut cîndva.

— Acum nu mai este nevoie — răspunse ea, foarte serioasă.

Fireşte că lordul o înţelese greşit, neavînd de unde să ştie că, încă din ajun, în mintea ei se făcuse lumină.

— Cred... că v-aţi purtat nedrept cu el — spuse înălţimea sa.

Ochii ei căprui continuau să-l privească.

— Dacă aţi fi aşa de bun să-mi transmiteţi ceea ce aţi fost rugat, mi-aţi da posibilitatea să apreciez.

Lucrul acesta îl punea în mare încurcătură şi de aceea nu răspunse imediat. Descoperi că nu cîntărise îndeajuns de bine ce anume vorbe să întrebuinţeze, că problema era, în definitiv, extrem de dificilă şi că cerea să fie tratată cu multă delicateţe. Se simţea cuprins de nelinişte nu atît la gîndul că trebuia să transmită nişte vorbe, cît mai ales îl preocupa faptul de a le folosi ca un mijloc pentru a-şi pleda propria-i cauză. Deşi cunoştea foarte bine femeile şi, de obicei, se simţea la largul lui atunci cînd era vorba de doamne din înalta societate, lordul Julian încerca un ciudat simţămînt de stingherealǎ în faţa nepoatei plantatorului colonial, această fată sinceră şi deschisă.

Ca şi cum s-ar fi înţeles dinainte, se îndreptară în tăcere spre lumina strălucitoare a soarelui ce cădea în locul unde bolta era întretăiată de cărarea ce ducea spre casă. De-a curmezişul acestei pete de lumină fîlfîia un fluture făcut parcă din catifea neagră şi roşie, mare cît palma unui bărbat. Ochii gînditori ai înălţimii sale îl urmăriră pînă cînd îl pierdură din vedere, înainte de a răspunde.

— Nu-i uşor, zău că nu-i uşor ! Este un om care merita recunoştinţa noastră. Şi între noi fie zis, tocmai noi i-am nimicit toate şansele : unchiul dumneavoastră, fiindcă n-a putut uita vechea ranchiună, iar dumneavoastră... fiindcă, după ce i-aţi spus că ar putea să se reabiliteze intrînd în serviciul regelui, după aceea n-aţi mai vrut să recunoaşteţi că s-a re-

abilitat. Şi aţi făcut lucrul acesta, deşi ştiaţi că numai gîndul de a vă salva a fost motivul principal care l-a împins să îmbrace uniforma regală.

Fata se întoarse cu umărul spre el pentru a nu i se vedea faţa.

— Ştiu, acuma ştiu — spuse ea încet. Şi după o pauză, întrebă : Şi dumneavoastră ? Ce amestec are înălţimea voastră în această chestiune, ca să vă socotiţi vinovat împreună cu noi ?

— Eu ? Şovăi din nou, apoi se repezi nebuneşte, aşa cum se reped bărbaţii cînd se hotărăsc să facă un lucru de care le e frică : Dacă l-am înţeles bine şi dacă şi el a înţeles bine, persoana mea, deşi absolut pasivă, a avut cu toate acestea o influenţă. Vă implor să ţineţi seama că nu fac altceva decît să vă reproduc propriile lui cuvinte. Nu afirm nimic. Nervozitatea neobişnuită a înălţimii sale creştea într-una. Credea — aşa mi-a spus — că prezenţa mea aici a contribuit ca el să nu se poată reabilita în ochii dumneavoastră, iar dacă nu se poate reabilita în ochii dumneavoastră, pentru el nu există reabilitare.

Fata se întoarse spre interlocutorul său şi, de uluită ce era, sprîncenele i se împreunaseră deasupra ochilor tulburaţi.

— Credea că dumneavoastră aţi contribuit la asta ?... întrebă ea ca un ecou. Era limpede că Arabella dorea lămuriri.

Lordul se grăbi să i le dea, cu o privire cam speriată şi cu sîngele năpădindu-i obrajii :

— Da. Şi mi-a spus-o în nişte cuvinte care îmi dezvăluiau ceva în care nădăjduiesc mai presus de orice, dar în care nu îndrăznesc să cred, fiindcă, Dumnezeu mi-e martor, nu sînt un îngîmfat, Arabella. Spunea... dar mai întîi daţi-mi voie să vă explic în ce situaţie mă găseam. Mă dusesem pe bordul corăbiei lui ca să-i cer eliberarea imediată a unchiului dumneavoastră, pe care îl ţinea prizonier. Peter Blood m-a luat peste picior. Colonelul Bishop urma să-i servească drept ostatic pentru siguranţa lui. Aventurîndu-mă în mod necugetat pe bordul navei sale, îi ofeream prin prezenţa mea acolo încă un ostatic, cel puţin la fel de preţios ca unchiul dumneavoastră. M-a poftit totuşi să plec, nu de frica consecinţelor, deoarece nu ştie ce-i frica, şi nici din stimă pentru persoana mea, pe care, mi-a mărturisit, o detesta tocmai din motivul care-l îndemna să se îngrijească de viaţa mea.

— Nu înţeleg — zise ea în timp ce el făcu o pauză. Nu e o contradicţie în ceea ce spuneţi ?

— Pare doar aşa. Adevărul este, Arabella, că acest bărbat nefericit îndrăzneşte... îndrăzneşte să vă iubească.

Auzindu-l, fata scoase un ţipăt şi îşi duse mîinile la piept, a cărui linişte fusese atît de brusc tulburată. Ochii i se dilatară.

— V-am... v-am speriat — îngăimă îngrijorat lordul. M-am temut că aşa are să se-ntîmple. Trebuia însă să v-o spun, pentru ca să puteţi înţelege situaţia.

— Continuaţi — îi porunci ea.

— Ei bine, Blood vede în mine pe cel din pricina căruia îi este răpită orice posibilitate de a vă cîştiga. Aşa mi-a spus. De aceea m-ar fi ucis cu plăcere. Dar întrucît moartea mea v-ar fi îndurerat profund, şi cum fericirea dumneavoastră este lucrul la care ţine mai presus de orice, a renunţat la persoana mea, care-i garanta, în parte, siguranţa. Dacă ar fi fost împiedicat să plece şi dacă eu mi-aş fi pierdut viaţa în cele ce-ar fi urmat, exista pericolul ca dumneavoastră... să deplîngeţi moartea mea. Şi el nu vroia acest lucru. L-aţi considerat hoţ şi pirat, mi-a spus el, şi a adăugat, vă repet mereu cuvintele lui, că dacă, alegînd între noi doi, alegerea dumneavoastră se va opri la mine, aşa cum era, de altfel, încredinţat, după părerea lui veţi face o alegere înţeleaptă. Din care cauză m-a poftit să părăsesc corabia şi m-a trimis la ţărm.

Fata se uita la el, cu ochii înotînd în lacrimi. Lordul Julian făcu un pas spre ea, cu răsuflarea oprită şi cu mîna întinsă :

— Are dreptate, Arabella ? Fericirea vieţii mele depinde de răspunsul dumneavoastră...

Ea continua să-l privească, cu ochii plini de lacrimi şi fără a rosti o vorbă, iar el nu îndrăzni să se mai apropie, înainte ca ea să-i adreseze vreun cuvînt.

Lordul îşi simţi inima copleşită de îndoială, de o îndoială chinuitoare. Şi cînd fata deschise gura să vorbească, el înţelese cît de sigur fusese instinctul care-i strecurase în suflet îndoiala, deoarece vorbele Arabellei îi arătară că din tot ce-i spusese el singurul lucru care ajunsese la conştiinţa ei şi pe care-l reţinuse era doar atitudinea lui Blood faţă de ea.

— A spus el asta ? strigă Arabella. A făcut el asta ? Oh !

Se întoarse şi privirile sale alunecară printre trunchiurile portocalilor subţiri, crescuţi îngemănaţi pe marginea aleii, că-

tre apele scînteietoare ale marelui port și către colinele îndepărtate. Timp de cîteva clipe, înălțimea sa rămase țeapăn, așteptînd cu teamă ca fata să-și dea în vileag gîndurile. În sfîrșit, mărturisirea veni încet, deliberat și rostită cu o voce aproape înăbușită :

— Aseară, în timp ce unchiul meu își arăta ura și furia lui turbată, m-am convins încetul cu încetul că o asemenea dorință de răzbunare nu clocotește decît în pieptul celor ce-au fost nedrepți față de alții. E starea de turbare cînd oamenii se biciuiesc pe ei înșiși pentru ca să-și justifice o patimă josnică. Ar fi trebuit să pricep, dacă n-aș fi aflat mai înainte, că am crezut cu prea multă ușurință toate faptele îngrozitoare atribuite lui Peter Blood. Ieri mi-a lămurit chiar el povestea cu Levasseur, pe care ați auzit-o în St. Nicholas. Iar acum spusele dumneavoastră... nu fac decît să-mi confirme onestitatea și calitățile lui. Unui ticălos, așa cum m-am simțit îndemnată cu prea multă ușurință să-l consider, i-ar fi fost imposibil să facă o faptă ca cea pe care mi-ați istorisit-o acum.

— Asta-i și părerea mea — spuse cu blîndețe lordul.

— Așa și trebuie. Dar chiar dacă n-ați fi de aceeași părere, tot n-ar avea vreo importanță. Ceea ce m-apasă, oh, așa de greu și de amarnic, este gîndul că, dacă n-aș fi rostit vorbele cu care l-am respins ieri, ar fi putut fi salvat. De-aș fi avut posibilitatea să-i vorbesc înainte de plecare ! L-am așteptat, însă unchiul meu era cu el și n-aveam de unde să știu că urma să plece din nou. Iar acum e pierdut. S-a pus din nou în afara legii și s-a apucat iarăși de piraterie, pentru ca pînă la urmă să fie prins și executat. Iar vina este a mea, numai a mea !

— Nu spuneți asta ! De vină este doar ostilitatea unchiului dumneavoastră și încăpățînarea lui Blood de a nu admite nici un compromis. Nu aveți nimic să vă reproșați.

Fata se întoarse spre el, oarecum nerăbdătoare și cu ochii în lacrimi.

— Oare mai puteți face asemenea afirmație, după toate cele ce v-am spus și din care rezultă limpede cît sînt de vinovată ? Numai purtarea mea față de el și cuvintele grele pe care i le-am aruncat l-au împins la asta. Iată ce v-a spus el și știu că acesta-i adevărul.

— N-are de ce să vă fie rușine — zise el. Și dacă în mîhnirea dumneavoastră asta poate să v-aducă o consolare, puteți conta pe mine că voi face tot ce-i omenește cu putință ca să-l salvăm din situația în care se află.

Arabellei i se curmă răsuflarea de bucurie.

— Veți face asta ? strigă ea, însuflețită de o speranță neașteptată. Îmi făgăduiți ? Cu un gest nestăpînit, îi întinse mîna. Lordul i-o prinse în palmele sale.

— Vă făgăduiesc — îi răspunse el. Apoi, ținîndu-i încă mîna, pe care fata uitase să și-o mai retragă, îi spuse cu multă tandrețe : Mai este însă o chestiune la care nu mi-ați răspuns.

— O altă chestiune ? „E nebun ? se întrebă în sinea ei. Ce altă chestiune poate avea vreo însemnătate în asemenea clipe ?"

— Chestiunea care mă privește pe mine și care este atît de strîns legată de viitorul meu. Lucrul acela pe care-l credea Blood... care l-a făcut să creadă că... nu vă sînt indiferent...

Lordul Julian văzu cum fața ei frumoasă își schimbă expresia, tulburîndu-se din nou.

— Că nu-mi sînteți indiferent ? zise ea. De ce nu ? Am fost prieteni buni și sper că vom fi și de azi înainte, înălțimea voastră.

— Prieteni ? ! Prieteni buni ? ! Lordul rămase înmărmurit și copleșit de amărăciune : Nu vă cer numai prietenia, Arabella. Ați auzit doar ce v-am transmis din partea lui. Vreți să spuneți că Peter Blood n-a avut dreptate ?

Fata încercă să-și desprindă ușurel mîna, în timp ce tulburarea ei sporea. O clipă, el se împotrivi, apoi, dîndu-și seama ce face, îi eliberă mîna.

— Arabella ! strigă lordul, și-n glasul lui se ghicea suferința.

— Nutresc pentru înălțimea voastră sentimente prietenești. Dar numai prietenești.

Castelul clădit din speranțe se prăbuși cu zgomot, buimăcindu-l pe lord într-o oarecare măsură. Așa după cum spusese, nu era un încrezut. Și totuși ceva era de neînțeles. Fata recunoscuse că îl consideră prieten, iar el îi oferea o situație extraordinară, o situație la care ea, nepoata unui plantator colonial, oricît de bogată era, n-ar fi putut nici măcar să viseze. Cu toate astea fata respingea situația și vorbea de prietenie. Așadar, Peter Blood s-a înșelat. Dar oare în ce măsură s-a înșelat ? Să se fi înșelat oare la fel de mult în ce privește sentimentele fetei față de el însuși, pe cît era de limpede că

se-nşelase în ceea ce priveşte sentimentele fetei faţă de înălţimea sa ? În cazul acesta... Înălţimea sa îşi curmă brusc meditaţiile. A continua să facă presupuneri însemna să se chinuie în zadar. Trebuia să ştie. De aceea o întrebă cu o sinceritate necruţătoare.

— Este vorba de Peter Blood ?

— Peter Blood — repetă ea ca un ecou, fără a înţelege în primul moment sensul întrebării. Iar cînd pricepu, o undă de roşeaţă îi acoperi obrazul. Nu ştiu — răspunse ea, şovăind un pic.

Răspunsul nu era chiar aşa de cinstit. Ca şi cum un văl întunecat i s-ar fi luat în dimineaţa aceea de pe ochi, Arabella putea, în sfîrşit, să-l vadă pe Peter Blood în comparaţie cu alţi bărbaţi, şi pricepînd adevărul, pe care providenţa îi îngăduise să-l descopere cu douăzeci şi patru de ore prea tîrziu, se simţea cuprinsă de milă, de regret şi de o dorinţă aprigă.

Lordul Julian cunoştea destul de bine femeile ca să nu mai aibă nici o îndoială. Îşi plecă fruntea pentru a nu i se citi în ochi mînia, deoarece, ca om de onoare, se ruşina că nu şi-o poate stăpîni.

Şi fiindcă şi în el, ca şi în cei mai mulţi dintre noi, natura era mai puternică decît educaţia, din clipa aceea lordul Julian începu să practice, aproape împotriva voinţei lui, ceva înrudit cu infamia. Îmi pare rău că trebuie să spun aşa ceva despre un om căruia ar trebui să-i acordaţi oarecare stimă. Dar adevărul este că rămăşiţele de consideraţie ce mai dăinuiau încă în inima lui faţă de Peter Blood fură spulberate de dorinţa de a lua locul unui rival şi de a-l distruge. Îi dăduse Arabellei cuvîntul că se va folosi de influenţa-i puternică în favoarea lui Blood. Sînt profund mîhnit să consemnez faptul că lordul nu numai că-şi uită făgăduiala, dar se apucă în taină să-l ajute şi să-l aţîţe pe unchiul Arabellei în planurile pe care acesta şi le făurea pentru prinderea şi nimicirea piratului. Dacă cineva i-ar fi adus vreo învinuire, el ar fi susţinut că se comportă întocmai aşa cum îi cere datoria. I s-ar fi putut răspunde însă că pentru el datoria însemna a fi sclavul geloziei.

Cînd, la cîteva zile după aceea, flota din Jamaica ieşi în larg, lordul Julian îl însoţi pe colonelul Bishop la bordul corăbiei viceamiralului Craufurd. Nu numai că nu se simţea nevoia ca vreunul dintre ei să plece, dar datoria guvernatorului-delegat cerea ca el să rămînă pe uscat, în vreme ce lordul

Julian era, aşa după cum ştim, un om absolut inutil la bordul unei corăbii. Amîndoi porniseră cu gîndul să-l vîneze pe căpitanul Blood, fiecare invocînd datoria pentru a-şi atinge de fapt un scop personal. Iar ţelul acesta comun se transformă într-o verigă care-i unea într-un soi de prietenie, cu neputinţă de imaginat în alte împrejurări, dat fiind că erau doi oameni atît de diferiţi ca educaţie şi năzuinţe.

Dar n-au avut noroc la vînătoare. Navigară un răstimp în largul coastelor Hispaniolei, îndurînd neplăcerile anotimpului ploios care tocmai începuse. Zadarnică trudă însă, fiindcă după o lună se întoarseră cu mîna goală la Port Royal, ca să găsească aici cele mai îngrijorătoare ştiri venite de pe vechiul continent.

Megalomania lui Ludovic al XIV-lea împinsese Europa în demenţa războiului. Armatele franceze pustiau provinciile renane, iar Spania se alăturase naţiunilor unite într-o ligă de apărare împotriva ambiţiilor nesăbuite ale regelui Franţei. Auziră lucruri şi mai grave. Circulau zvonuri despre un război civil în Anglia, unde poporul se săturase de tirania bigotă a regelui Iacob. Se spunea că Wilhelm de Orania fusese chemat să se întoarcă în ţară.

Trecură săptămîni şi corăbiile care veneau din Anglia aduceau noi ştiri. Wilhelm venise de peste mare în Anglia, iar în luna martie a anului 1689, cei din Jamaica aflară că el primise coroana şi că Iacob se aruncase în braţele Franţei, ca să se reabiliteze.

Pentru o rudă a lui Sunderland, aceasta era o veste cu adevărat îngrijorătoare. Ştirea fu urmată de scrisori din partea secretarului regelui Wilhelm, care îl informa pe colonelul Bishop că Anglia se află în război cu Franţa şi că, ţinînd seama de consecinţele pe care războiul putea să le aibă asupra coloniilor, în Indiile de Vest urma să sosească un guvernator general în persoana lordului Willoughby şi că, o dată cu el, venea o escadră sub comanda amiralului van der Kuylen, ca să întărească flota din Jamaica pentru orice împrejurări neprevăzute.

Bishop îşi dădu seama că asta înseamnă sfîrşitul puterii lui nelimitate, chiar dacă ar fi continuat să funcţioneze în Port Royal ca guvernator-delegat. Cum lordul Julian, personal, nu primise nici o ştire directă, n-avea de unde să ştie ce putea să însemne această veste pentru el. Discutase foarte prieteneşte,

şi în cea mai mare taină cu colonelul despre speranţele lui în legătură cu Arabella, iar Bishop era dornic să se bucure de avantajele de a avea ca rudă un om cu rangul lordului Julian, cu atît mai mult în momentul de faţă cînd evenimentele politice îl puneau în primejdia de a fi concediat.

Ajunseră la o înţelegere desăvîrşită în această chestiune, iar lordul Julian îi dezvălui lui Bishop tot ce ştia.

— În drumul nostru există un singur obstacol — spuse el. Căpitanul Blood. Fata e îndrăgostită de el.

— Eşti nebun, desigur ! strigă Bishop, care îşi recăpătase graiul.

— Ai dreptate să crezi aşa ceva — rosti lordul, lugubru. Dar din întîmplare sînt teafăr la minte şi vorbesc în cunoştinţă de cauză.

— În cunoştinţă de cauză ?

— Arabella însăşi mi-a mărturisit-o.

— Neruşinata ! Pe Dumnezeul meu, am să-i bag eu minţile în cap.

Vorbea stăpînul care nu cunoştea îndurarea, omul care stăpînea cu biciul.

— Nu fi tîmpit, Bishop ! Dispreţul înălţimii sale reuşi, mai mult decît oricare alt argument, să-l liniştească pe colonel. Nu aşa trebuie procedat cu o fată avînd caracterul Arabellei. Dacă nu vrei să-mi distrugi pentru totdeauna şansele, va trebui să-ţi ţii gura şi să nu te-amesteci absolut de loc.

— Să nu m-amestec ? Dumnezeule ! Şi ce-o să se-ntîmple ?

— Ascultă-mă, omule ! Fata este statornică de felul ei. Nu cred că îţi cunoşti nepoata. Atîta timp cît Blood trăieşte, ea îl va aştepta.

— Atunci, dacă Blood moare, poate că-i va veni mintea la cap.

— În sfîrşit, dai dovadă de inteligenţă ! îl lăudă lordul Julian. Asta-i prima măsură ce trebuie luată.

— Şi iată şi prilejul ce ni se iveşte. Bishop se înflăcără pînă la entuziasm : Războiul cu Franţa înlătură toate restricţiile în privinţa Tortugăi. Sîntem liberi s-o atacăm în serviciul coroanei. O biruinţă acolo, şi ne asigurăm favoarea noului regim.

— Ah ! exclamă lordul Julian.

— Văd că înţelegi — spuse Bishop, rîzînd grosolan. Două vrăbii dintr-un foc, ei ? Îl vom urmări pe ticălos în bîrlogul lui, chiar sub nasul regelui Franţei, şi vom pune mîna pe el chiar dacă ar trebui să transformăm Tortuga într-un morman de cenuşă.

Două zile mai tîrziu, adică după aproape trei luni de la plecarea lui Blood, porniră în această expediţie, luînd cu ei toate vasele flotei, precum şi cîteva ambarcaţiuni mai mici ca nave auxiliare. Arabellei şi marelui public le spuseră că se duc să facă o incursiune în Hispaniola franceză, singura expediţie de altfel care i-ar fi servit colonelului Bishop drept justificare că părăsea insula Jamaica în asemenea vremuri. De fapt, simţul datoriei ar fi trebuit să-l lege de Port Royal. Simţul datoriei era însă înăbuşit de ură, cel mai steril şi mai dăunător dintre toate simţămintele. În noaptea aceea, în marea cabină a navei-amiral *Imperator* de sub comanda viceamiralului Craufurd, guvernatorul-delegat se îmbătă pentru a-şi sărbători convingerea că ultimul ceas din cariera căpitanului Blood era foarte aproape.

C A P I T O L U L XXV

ÎN SERVICIUL REGELUI LUDOVIC

Între timp, cu vreo trei luni înainte ca domnul colonel Bishop să-şi fi scos flota în larg pentru a cuceri Tortuga, căpitanul Blood intrase, cu moartea-n suflet, în acest port adăpostit de stînci, înainte ca furtunile de iarnă să se fi dezlănţuit şi cu două zile mai devreme decît fregata lui Wolverstone, care pornise din Port Royal cu o zi înaintea *Arabellei*. În locul acesta confortabil de ancorare, Blood îşi găsi flotila aşteptîndu-l, adică cele patru nave de care fusese despărţit în timpul furtunii din largul Antilelor Mici, precum şi cei aproape şapte sute de oameni care alcătuiau echipajele. Primirea de care se bucură fu cu atît mai entuziastă, cu cît aceştia începuseră să se îngrijoreze de soarta lui. Se traseră salve de tun ca să-i cinstească sosirea, iar corăbiile se împodobiră cu steaguri multicolore. Stîrnit de larma din port, oraşul se revărsă pe chei, iar o mulţime de bărbaţi şi femei, de toate credinţele şi naţionalităţile, se adună acolo spre a fi de faţă cînd va păşi pe ţărm vestitul corsar.

Blood coborî pe ţărm, probabil mai mult ca să satisfacă aşteptările publicului. Nu avea nici un chef de vorbă, iar faţa îi era severă şi batjocoritoare. Să vină numai Wolverstone — lucru ce-avea să se-ntîmple probabil foarte curînd — şi toată această adoraţie se va preface în scîrbă. Iată ce gînd îl muncea pe Blood.

Pe chei, ieşiseră ca să-l întîmpine căpitanii săi, Hagthorpe, Christian şi Yberville, împreună cu cîteva sute de piraţi. Blood le tăie scurt uralele, iar cînd începură să-l hărţuiască

cu întrebări privitoare la locurile pe unde se oprise, el îi rugă să aştepte sosirea lui Wolverstone, care avea să le satisfacă cu prisosinţă curiozitatea. Cu aceste vorbe se descotorosi de ei şi, îmbrîncind în dreapta şi-n stînga, îşi croi drum prin gloata pestriţă alcătuită din negustori de toate naţiile — englezi, francezi şi olandezi — foarte ocupaţi cu toţii, din plantatori şi marinari de diferite grade, din piraţi care erau de fapt vînători de boi sălbatici pe insula Hispaniola şi din piraţi care erau cu adevărat piraţi, din tăietori de lemne şi din indieni, din metişi vînzători de fructe şi din sclavi negri, din tîrfe în zdrenţe şi din regine de mahala venite din lumea veche, precum şi din toate celelalte exemplare ale neamului omenesc care transformau cheiurile Cayonei într-o imagine de proastă reputaţie a Turnului Babel.

În cele din urmă, reuşind să se desprindă cu mare greutate din gloata aceasta pestriţă, căpitanul Blood îşi urmă singur drumul spre frumoasa casă a domnului d'Ogeron pentru a-şi prezenta omagiile prietenilor săi, guvernatorul şi familia acestuia.

La început, piraţii ajunseră la concluzia pripită că Wolverstone urma să sosească cu vreo captură de război ceva mai specială. Încetul cu încetul însă, din rîndurile echipajului redus al *Arabellei* transpiră o poveste care stăvili bucuria piraţilor, transformînd-o în nedumerire. Poate că din loialitate faţă de căpitanul lor, sau poate fiindcă îşi dădeau seama că, dacă el era vinovat de trădare, atunci erau şi ei vinovaţi împreună cu el, sau poate, în sfîrşit, fiind oameni fără multă ştiinţă de carte, nu-şi dădeau nici ei bine seama de cele ce se întîmplaseră în realitate, cei de pe *Arabella* se arătară rezervaţi faţă de fraţii lor din Tortuga în cele două zile care se scurseră pînă la sosirea lui Wolverstone. Nu reuşiră însă să-şi ţină destul de bine gura, astfel ca să împiedice anumite zvonuri neplăcute şi poveşti extravagante despre unele fapte cam compromiţătoare — compromiţătoare din punct de vedere pirateresc — de care se făcuse vinovat căpitanul Blood.

Dacă Wolverstone n-ar fi venit în ziua în care a venit, probabil că ar fi avut loc o explozie. Aşa se explică faptul că atunci cînd bătrînul lup de mare aruncă ancora în radă, două zile mai tîrziu, cu toţii se îndreptară spre el pentru a primi lămuririle pe care se pregăteau să i le ceară lui Blood.

Deşi Wolverstone avea un singur ochi, vedea cu el mult mai multe lucruri decît vedea cu doi ochi cea mai mare parte a oamenilor, iar în ciuda capului său cărunt, înfăşurat atît de pitoresc într-un turban verde şi stacojiu, avea o inimă vînjoasă de tînăr şi, în această inimă, multă dragoste pentru Peter Blood.

La început, cînd înconjură promontoriul stîncos pe care era clădit fortul, vederea *Arabellei* îl umplu de uimire. Îşi frecă unicul său ochi pentru a înlătura orice imagine înşelătoare, apoi privi din nou. Nu-i venea să creadă. Şi atunci, un glas de lîngă el, glasul lui Dyke, care preferase să plece cu el, îl asigură că nu este singurul om uluit de pe corabie.

— În numele cerului, aceea-i *Arabella* sau stafia ei ?

Bătrînul lup de mare îşi îndreptă ochiul stingher spre Dyke şi deschise gura ca să vorbească. O închise apoi fără a fi scos vreun sunet, şi o închise bine. Avea marele dar de a fi prudent, mai ales în chestiunile pe care nu le înţelegea. Că nava aceea era *Arabella*, nu se mai îndoia. Păi dacă lucrurile stăteau aşa, trebuia să se gîndească înainte de a vorbi. Ce dracu putea face aici *Arabella*, cînd el o lăsase în Jamaica ? Oare căpitanul Blood era la bordul ei şi la postul lui de comandă, sau echipajul o ştersese cu nava, lăsîndu-l pe căpitanul Blood la Port Royal ?

Dyke repetă întrebarea. De data asta Wolverstone îi răspunse :

— Ai doi ochi şi mă-ntrebi pe mine, care am numai unul, ce vezi înaintea ta ?

— Păi o văd pe *Arabella* !

— Cred şi eu, de vreme ce-i ancorată acolo. La ce altceva te aşteptai ?

— La ce m-aşteptam ? Dyke îl privi cu gura căscată. Dumneata te-aşteptai s-o găseşti pe *Arabella* aici ?

Wolverstone îl măsură cu dispreţ, rîse, apoi vorbi destul de tare ca să fie auzit de toţi din jur.

— Bineînţeles ! La ce altceva trebuia să m-aştept ? Şi rîse din nou, ca şi cînd l-ar fi socotit pe Dyke nebun. Apoi se întoarse pentru a lua aminte la operaţia de ancorare.

Îndată ce coborî pe ţărm, Wolverstone fu asaltat de piraţi şi de întrebările lor. Şi chiar din întrebările lor, el deduse exact cum stăteau lucrurile şi înţelese că, fie din lipsă de curaj, fie din alte motive, Blood refuzase să dea vreo socoteală de faptele săvîrşite din clipa cînd *Arabella* se despărţise de navele surori. Wolverstone se felicită pentru discreţia cu care se comportase faţă de Dyke.

— Căpitanul a fost întotdeauna un om modest — îi explică el lui Hagthorpe şi celorlalţi care se îmbulzeau în jurul său. Nu-i stă în obicei să se laude singur. Ei bine, lucrurile s-au petrecut cam aşa. Ne-am întîlnit din întîmplare cu bătrînul don Miguel şi, după ce l-am dat la fund, am luat la bord un codoş din Londra trimis de secretarul de stat să-i ofere căpitanului un brevet regal, în caz că el se învoia să părăsească pirateria şi să se poarte bine. Drept răspuns, căpitanul l-a trimis dracului. Şi apoi am dat peste flota din Jamaica, comandată de diavolul acela bătrîn şi sur de Bishop, or asta însemna moarte sigură pentru căpitanul Blood şi pentru sufletul fiecăruia dintre noi. Aşa că mă duc la el şi-i spun : „Primeşte brevetul ăsta nenorocit. Fă-te omul regelui şi salvează-ţi capul tău şi pe-al nostru". Căpitanul m-a luat în serios şi codoşul din Londra i-a înmînat pe loc brevetul, iar Bishop aproape că s-a înăbuşit de furie cînd i s-a spus. Dar treaba era făcută şi a fost nevoit s-o înghită. Eram acuma cu toţii oamenii regelui, aşa că ne-am îndreptat spre Port Royal împreună cu Bishop. Dar Bishop n-avea încredere în noi. Ştia prea multe. Dacă n-ar fi fost înălţimea sa, individul ăla din Londra, Bishop l-ar fi spînzurat pe căpitan cu brevet cu tot. Blood s-ar fi strecurat din Port Royal chiar în noaptea aceea, dar canalia de Bishop dăduse ordin şi fortul era păzit cu străşnicie. Pînă în cele din urmă, deşi i-au trebuit două săptămîni pentru asta, Blood l-a tras pe sfoară pe Bishop. M-a trimis pe mine şi cea mai mare parte din oameni într-o fregată pe care am cumpărat-o pentru această călătorie. Planul lui, aşa cum mi l-a dezvăluit în taină, era să plece după mine şi să m-ajungă din urmă. Dacă ăsta-i planul pe care l-a folosit sau nu, nu vă pot spune. Dar iată c-a ajuns înaintea mea, aşa cum m-aşteptam.

Cu Wolverstone, s-a pierdut un mare istoric. Avea acea imaginaţie echilibrată care ştia perfect de bine cît de mult te poţi abate în mod prudent de la adevăr şi cît de mult îl poţi colora spre a-i schimba înfăţişarea, astfel ca să se potrivească scopurilor tale.

După ce furniză acest amestec de fapte adevărate şi de minciuni, adăugînd astfel încă o ispravă la celelalte isprăvi

ale lui Blood, Wolverstone se interesă unde putea fi găsit căpitanul. Fiind informat că acesta nu-şi părăsea corabia, bătrînul lup de mare se sui într-o barcă şi se duse la bordul *Arabellei*, ca să se prezinte, după cum spunea el.

În cabina cea mare a *Arabellei* îl găsi pe Peter Blood singur şi beat turtă, o situaţie în care nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată. Cînd Wolverstone intră, căpitanul ridică spre el ochii injectaţi. Pentru o clipă, privirea lor se ascuţi, fixîndu-se asupra vizitatorului. Apoi rîse cu un rîs dezlînat şi imbecil ce părea mai degrabă rînjet.

— Oh ! Lupul cel bătrîn ! exclamă el. În cele din urmă ai ajuns şi aici, aşa este ? Şi ai de gînd să mă păzeşti, ai ? Sughiţă zgomotos şi se prăbuşi moale pe spătarul scaunului.

Bătrînul Wolverstone îi privi tăcut şi posomorît. În viaţa lui văzuse, fără să se tulbure, multe lucruri înspăimîntătoare, dar priveliştea căpitanului Blood în această stare îl umplea de o mîhnire la care nu se aşteptase. Spre a şi-o exprima, trase o înjurătură cumplită. Era singurul chip în care-şi manifesta emoţiile, indiferent de ce natură ar fi fost. Apoi înaintă legănîndu-se şi căzu pe un scaun lîngă masă, în faţa căpitanului.

— Dumnezeule, Peter, ce-nseamnă asta ?

— Rom — răspunse Blood — rom de Jamaica. Întinse sticla şi paharul către Wolverstone, care se făcu că nu le vede.

— Eu te-ntreb, ce-i cu tine ? răcni el.

— Rom — răspunse din nou căpitanul Blood şi zîmbi. Nimic altceva decît rom. Eu îţi răspund la toate întrebările. Tu de ce nu răspunzi la întrebările mele ? Ai de gînd să mă ţii sub pază ?

— Am şi făcut-o — spuse Wolverstone. Slavă Domnului că ai avut destulă minte ca să-ţi ţii gura pînă la venirea mea. Eşti destul de treaz ca să mă-nţelegi ?

— Beat sau treaz, eu te-nţeleg întotdeauna.

— Atunci ascultă.

Şi urechile lui Blood auziră povestea lui Wolverstone. Căpitanul se sprijini de scaun, ca să priceapă mai bine.

— E ca şi cînd ar fi adevărat — spuse el după ce Wolverstone sfîrşi. Şi... dar n-are importanţă. Îţi sînt foarte recunoscător, bătrîne lup, lup bătrîn şi credincios. Însă nu merita să-ţi dai osteneală. Nu mai sînt pirat şi n-am să mai fiu

niciodată. Am isprăvit, gata ! Izbi cu pumnul în masă, privind îndîrjit.

— Am să vin să mai vorbesc cu tine atunci cînd o să ai mai puţin rom în cap — zise Wolverstone, ridicîndu-se. Între timp, binevoieşte şi ţine minte povestea pe care ţi-am înşirat-o şi nu trăncăni ceva care ar putea să mă scoată mincinos. Toţi m-au crezut. Chiar şi pe cei care au venit cu mine de la Port Royal i-am făcut să mă creadă. Dacă ar afla că ai luat în serios brevetul regelui, ca să faci ca Morgan, îţi închipui ce-ar urma...

— Ar urma iadul — spuse căpitanul. Şi ăsta-i singurul lucru de care mi-s bun.

— Te-ai făcut un sclifosit ! mîrîi Wolverstone. Mai vorbim noi mîine.

Aşa şi făcură. Dar vorbele nu le-au fost de mare folos nici în ziua aceea şi nici în vreo altă zi din răstimpul cît au durat ploile, care se porniseră tocmai atunci. Curînd, isteţul Wolverstone descoperi că nu romul îl făcea pe Blood să sufere. Romul era efectul, şi nu cauza apatiei trîndave a căpitanului. Inima îi era roasă de o cangrenă, iar bătrînul lup ştia mult prea multe lucruri ca să nu ghicească din ce i se trăgea boala. Blestema toate fustele şi, fiind un om cu experienţă, aştepta să treacă boala.

Dar boala nu vroia să treacă. Cînd nu juca zaruri sau cînd nu bea în tavernele din Tortuga în tovărăşia unor indivizi pe care în zilele sale normale îi dispreţuia, Blood stătea închis în cabina lui de la bordul *Arabellei*, singur şi fără să scoată o vorbă. Prietenii săi din casa guvernatorului, uimiţi de această schimbare, căutau să-l readucă pe calea cea bună. Mai ales îndurerata mademoiselle d'Ogeron îi trimitea aproape zilnic invitaţii, dar răspuns nu primea decît la puţine din ele.

Mai tîrziu, pe cînd sezonul ploilor se apropia de sfîrşit, fu căutat de căpitanii săi care îi propuseră să întreprindă incursiuni bogate în prăzi asupra coloniilor spaniole. Dar el privea totul cu o indiferenţă care, pe măsură ce săptămînile treceau şi vremea se statornicea, stîrni mai întîi nerăbdare în rîndul piraţilor, iar apoi exasperare.

Christian, care comanda corabia *Cloto*, veni într-o zi la el, tunînd şi fulgerînd, reproşîndu-i inactivitatea şi cerînd să i se dea dispoziţii privitoare la ceea ce trebuia să facă.

— Du-te dracului — îi răspunse Blood, după ce-l ascultă pînă la capăt.

Christian plecă furios, iar a doua zi *Cloto* ridică ancora şi porni în larg, dînd astfel un exemplu de dezertare, ce avea să fie în curînd imitat, fără ca loialitatea celorlalţi căpitani să-l poată stăvili.

Uneori, Blood se întreba de ce se înapoiase la Tortuga. Robit, cu gîndul mereu la Arabella şi la dispreţul pe care aceasta îl nutrea pentru un hoţ şi un pirat, el se jurase s-o termine cu pirateria. Atunci ce căuta la Tortuga ? La această întrebare îşi răspundea el singur cu o alta : încotro să se ducă ? Şi i se părea că nu mai există drum nici înainte, nici înapoi.

În mod evident decădea în ochii tuturor. Îşi pierduse cu desăvîrşire preocuparea, aproape afectată, pentru aspectul său exterior, iar îmbrăcămintea atîrna pe el, şleampătă şi neglijentă. O barbă neagră îi năpădise obrazul, cîndva atît de bine bărbierit, iar părul său lung, des şi negru, ondulat cu mult sîrg odinioară, îi cădea acum într-o coamă linsă şi nepieptănată, încadrînd o faţă care îşi schimbase culoarea-i bronzată şi viguroasă într-un galben nesănătos, în timp ce ochii lui albaştri, altădată atît de vii şi poruncitori, erau întunecaţi şi lipsiţi de strălucire.

Wolverstone, singurul om care cunoştea taina acestei decăderi, cuteză odată — dar numai o singură dată — să-l înfrunte deschis.

— Doamne, Peter ! Chestia asta n-are să se sfîrşească niciodată ? mîrîise uriaşul. Vrei să-ţi petreci zilele lîncezind şi îmbătîndu-te, pentru că o netoată cu pielea albă din Port Royal nu vrea să ştie de tine ? Pe toţi dracii ! Dacă-ţi place fata, de ce dracu nu te duci să ţi-o aduci aici ?

De sub sprîncenele ca smoala, ochii albaştri îi aruncară o privire furioasă şi prinseră a străluci ca altădată. Dar Wolverstone continuă, fără să se sinchisească.

— Te porţi delicat cu o fată atîta timp cît delicateţea te poate ajuta să intri în graţiile ei. Dar să mă ia dracu, dacă m-aş lăsa să putrezesc în rom pentru o fustă. Aşa ceva nu stă în obiceiurile lupului bătrîn. Dacă nici o expediţie nu te-mbie, de ce să nu ne-ndreptăm spre Port Royal ? Şi ce dacă-i colonie englezească ? Ce-i cu asta ? E guvernată de colonelul Bishop şi, slavă Domnului, nu duci lipsă de derbedei care să te urmeze şi-n iad, dacă asta înseamnă să-l apuce de

beregată pe colonelul Bishop. Se poate face, ţi-o spun eu. N-avem decît să pîndim prilejul cînd flota din Jamaica e plecată. Îs destule bogăţii de jefuit în oraş ca să-i ispitească pe băieţi, iar pentru tine e fata. Ce zici, să-i cercetez în privinţa asta ?

Blood sări în picioare, cu ochii aprinşi, palid şi desfigurat :

— Pleacă din cabina mea, pleacă, n-auzi, ori, pe Dumnezeul meu, au să-ţi scoată hoitul de aici ! Cîine răpciugos ce eşti, îndrăzneşti să-mi vii cu asemenea propuneri ? Şi se porni să-l înjure pe credinciosul său ofiţer cu atîta furie, cum încă nu-l auzise vreodată cineva.

Iar Wolverstone, înspăimîntat în faţa acestei mînii, ieşi fără o vorbă. Subiectul nu mai fu atins, iar căpitanul Blood se lăsă în voia preocupărilor lui zadarnice.

Şi totuşi, în cele din urmă, într-un moment cînd piraţii începuseră să deznădăjduiască, se petrecu un eveniment provocat de domnul d'Ogeron, prietenul căpitanului. Într-o dimineaţă însorită, guvernatorul Tortugăi urcă la bordul *Arabellei* însoţit de un gentilom mic şi rotofei, plăcut la înfăţişare, amabil şi cu maniere de om înfumurat.

— Căpitane — rosti domnul d'Ogeron — ţi-l aduc pe domnul de Cussy, guvernatorul Hispaniolei franceze, care doreşte să stea de vorbă cu dumneata.

Din consideraţie faţă de prietenul său, căpitanul scoase pipa din gură, lăsă să se volatilizeze o cantitate de rom din creieri, se ridică şi-i făcu o plecăciune domnului de Cussy.

— *Serviteur* [1] ! spuse el în franţuzeşte.

Domnul de Cussy îi întoarse salutul şi se aşeză pe cufărul cu cheie de sub ferestrele de la pupa.

— Aveţi sub comanda dumneavoastră un număr destul de mare de oameni — începu el.

— Vreo opt sute.

— Şi după cîte înţeleg, încep să devină din ce în ce mai greu de stăpînit din cauza inactivităţii.

— N-au decît să se ducă la dracu cînd le place !

Domnul de Cussy luă cu delicateţe o priză de tabac.

— V-aş propune ceva mai bun — spuse el.

— Atunci, propuneţi — îi răspunse Blood fără să manifeste vreun interes.

[1] Servitor (în loc de Vôtre serviteur = servitorul dumneavoastră).

Domnul de Cussy se uită la domnul d'Ogeron şi ridică un pic din sprîncene. Atitudinea căpitanului Blood nu părea de loc încurajatoare. Domnul d'Ogeron dădu însă cu tărie din cap, strîngîndu-şi buzele, iar guvernatorul Hispaniolei prezentă chestiunea pentru care venise.

— Ne-au venit ştiri noi din Franţa că a izbucnit un război cu Spania.

— Astea-s ştiri noi, nu ? mîrîi Blood.

— Vorbesc oficial, căpitane. Nu mă refer la hărţuielile neoficiale pe care noi, cei de aici, le-am trecut cu vederea. În Europa e război, război declarat între Franţa şi Spania. Intenţia Franţei este ca acest război să fie extins şi în lumea nouă. În acest scop pleacă din Brest o flotă comandată de domnul baron de Rivarol. Am primit scrisori de la el prin care-mi cere să echipez o escadră suplimentară şi să strîng o trupă de cel puţin o mie de oameni, ca să aibă întăriri la sosire. Ceea ce am venit să vă propun, domnule căpitan, la sugestia bunului nostru prieten domnul d'Ogeron, este, pe scurt, să vă înrolaţi navele şi oamenii sub steagul domnului de Rivarol.

Blood îl privi cu o umbră de interes.

— Ne oferiţi să intrăm în serviciul Franţei ? întrebă el. În ce condiţii, domnule ?

— Cu gradul de căpitan de vas pentru dumneavoastră şi cu grade potrivite pentru ofiţerii de sub comanda dumneavoastră. Veţi beneficia de solda cuvenită gradului şi veţi avea dreptul, dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră, la o zecime din totalul prăzilor luate.

— Cred că oamenii mei nu vor considera oferta prea generoasă. Vă vor spune că mîine ei pot jefui o colonie spaniolă şi păstra toată prada.

— Oh, sigur că da ! Însă cu toate riscurile legate de actele de piraterie. Cu noi, poziţia dumneavoastră va fi legală şi oficială, şi ţinînd seama de flota puternică de care este sprijinit domnul de Rivarol, acţiunile ce vor putea fi întreprinse vor fi de o mai mare amploare decît acţiunile pe care le-aţi încerca pe cont propriu. În acest caz, o zecime din pradă ar însemna cu mult mai mult decît partea întreagă în celălalt caz.

Căpitanul Blood reflectă asupra ofertei. În definitiv ceea ce i se propunea nu era piraterie. Era o funcţie onorabilă în serviciul regelui Franţei.

— Am să mă consult cu ofiţerii mei — spuse el şi trimise să-i cheme.

Aceştia veniră, şi domnul de Cussy în persoană le expuse propunerea. Hagthorpe declară pe loc că propunerea venea într-un moment potrivit. Oamenii se plîngeau de îndelungata lor inactivitate, astfel că, fără îndoială, vor accepta să intre în serviciul Franţei, aşa cum suna oferta domnului de Cussy. În timp ce vorbea, Hagthorpe se uita la Blood. Căpitanul încuviinţa posomorît din cap. Încurajaţi de atitudinea lui Blood, ofiţerii începură să discute condiţiile. Yberville, tînărul corsar francez, îşi îngădui să atragă atenţia domnului de Cussy că participarea ce li se oferea era prea mică. Ofiţerii se angajau să răspundă de oamenii lor numai dacă li se oferea o cincime din pradă, şi nu mai puţin.

Domnul de Cussy se arătă dezolat. Avea instrucţiuni precise şi, dacă ar accepta cererile piraţilor, ar însemna să-şi asume răspunderea de a le depăşi. Piraţii nu voiau însă să cedeze. Dacă domnul de Cussy nu urca oferta pînă la o cincime, discutau degeaba. În cele din urmă, domnul de Cussy acceptă să calce instrucţiunile. Contractul fu redactat şi semnat chiar în ziua aceea. Corsarii trebuiau să fie la Petit Goave pînă la sfîrşitul lui ianuarie, cînd domnul de Rivarol anunţase să fie aşteptat.

După aceea, la Tortuga urmară zile de activitate febrilă : repararea corăbiilor, sărarea, uscarea şi afumarea cărnii, umplerea magaziilor. La aceste treburi, care altădată l-ar fi preocupat îndeaproape, căpitanul Blood nu luă parte. Privea totul cu nepăsare şi de la distanţă. Dacă-şi dăduse asentimentul la încheierea tranzacţiei sau, mai bine zis, dacă consimţise să se lase antrenat de dorinţele ofiţerilor săi, aceasta nu se datora decît faptului că serviciul ce i se oferise era legal şi onorabil, fără a avea absolut nici o legătură cu pirateria, pe care jurase în inima lui s-o părăsească pentru totdeauna. Dar asentimentul lui rămase pasiv. Serviciul în care intrase nu trezi în el nici un zel. Îi era perfect indiferent — aşa cum îi mărturisise, de altfel, lui Hagthorpe, care se încumetase odată să-l dojenească — dacă aveau să meargă la Petit Goave sau în Hades [1], dacă se puneau în slujba lui Ludovic al XIV-lea sau a lui Satan.

---

[1] Iadul, în mitologia greacă.

DOMNUL DE RIVAROL

Cînd părăsi Tortuga, ca şi atunci cînd sosi la locul de ancorare din golful Petit Goave, căpitanul Blood manifestă aceeaşi descurajare. Şi tot în aceeaşi stare sufletească îl salută pe domnul baron de Rivarol, cînd acest gentilom, împreună cu flota lui numărînd cinci vase de război, aruncă, în sfîrşit, ancora alături de corăbiile corsarilor, pe la mijlocul lunii februarie. Francezului îi trebuiseră şase săptămîni pentru această călătorie, deoarece — aşa cum declară la sosire — vremea nefavorabilă îl silise să zăbovească pe drum.

Chemat să se prezinte, căpitanul Blood se îndreptă spre castelul Petit Goave, unde urma să aibă loc întrevederea. Baronul, un bărbat de patruzeci de ani, înalt, cu nas acvilin şi avînd o atitudine foarte rece şi distantă, îl măsură pe căpitanul Blood cu o privire vădit dezaprobatoare. Pe Hagthorpe, Yberville şi Wolverstone, aliniaţi în spatele căpitanului, nici nu-i luă în seamă. Domnul de Cussy îi oferi căpitanului Blood un scaun.

— Un moment, domnule de Cussy. Cred că domnul baron nu a observat că mai sînt şi alţii cu mine. Domnule baron, daţi-mi voie să vă prezint pe tovarăşii mei : căpitanul Hagthorpe de pe *Elizabeth*, căpitanul Wolverstone de pe *Atropos* şi căpitanul Yberville de pe *Lachesis*.

Baronul îi zvîrli căpitanului Blood o privire dură şi arogantă, apoi, foarte distant şi abia perceptibil, înclină din cap către ceilalţi trei. Atitudinea lui dădea limpede de înţeles că îi dispreţuieşte şi că le cere să priceapă imediat acest lucru.

Asupra căpitanului Blood această comportare avu un efect ciudat. Trezi toate pornirile rele din el şi, în acelaşi timp, îi trezi şi respectul faţă de sine însuşi, respect care în ultimul timp adormise. Se ruşină de înfăţişarea sa dezordonată şi murdară şi, poate, de aceea se simţi îmboldit să adopte o atitudine şi mai provocătoare. Căci gestul cu care îşi răsuci brusc centura, astfel ca mînerul îngrijit lucrat al spadei sale gata oricînd a ieşi din teacă să poată fi văzut mai bine, era aproape semnificativ. Cu un semn, arătă căpitanilor săi scaunele aflate în încăpere :

— Apropiaţi-le de masă, băieţi ! Îl facem pe domnul baron să aştepte.

Ofiţerii se supuseră. Wolverstone îl imită, cu un rînjet plin de înţeles. Privirea domnului de Rivarol deveni şi mai arogantă. A sta la aceeaşi masă cu aceşti bandiţi însemna să accepte o situaţie ce îl punea pe picior de egalitate cu ei, o egalitate pe care el o considera dezonorantă. Baronul era de părere că, poate cu excepţia căpitanului Blood, ceilalţi trei ar fi trebuit să-i asculte ordinele stînd în picioare, aşa cum se cuvenea unor oameni de teapa lor, în prezenţa unui bărbat ca el. De aceea recurse la singurul gest ce-i mai rămînea de făcut ca să marcheze deosebirea dintre el şi ei : îşi puse pălăria pe cap.

— Sînteţi un om prudent — zise Blood, politicos. Într-adevăr, şi eu simt că trage aici. Şi îşi trînti pe cap pălăria lui cu pene.

Domnul de Rivarol făcu feţe-feţe. Tresări de mînie şi îi trebuiră cîteva clipe ca să se calmeze înainte de a deschide gura să vorbească. Domnul de Cussy se simţea foarte stingherit.

— Domnule — începu baronul cu un ton glacial — mă obligi să-ţi amintesc că gradul pe care-l ai este acela de căpitan de vas şi că te afli în prezenţa generalului armatelor franceze pe apă şi pe uscat din America. De asemenea, mă obligi să-ţi amintesc că un ofiţer cu gradul dumitale trebuie să poarte respect unui ofiţer cu gradul meu.

— Sînt fericit să vă asigur că această chemare la ordine este inutilă — răspunse căpitanul Blood. Mă socotesc şi eu un fel de gentilom, chiar dacă nu arăt ca atare în prezent, şi nu m-aş considera astfel dacă aş avea altă atitudine decît de de-

ferență față de cei pe care natura sau norocul i-au așezat mai presus decît mine, sau față de cei care, fiind situați mai jos decît mine ca rang, s-ar simți incapabili să-mi ia în nume de rău lipsa mea de deferență. Era o dojană fină și abilă. Domnul de Rivarol își mușcă buzele. Căpitanul Blood continuă, fără a-i lăsa timp să răspundă : Chestiunea aceasta fiind limpezită, să ne vedem de treburi.

Ochii aspri ai domnului de Rivarol îl cercetară o clipă.

— Poate că e mai bine — spuse el. Luă de pe masă o hîrtie. Am aici o copie după contractul pe care l-ați încheiat cu domnul de Cussy. Înainte de a merge mai departe, trebuie să observ că domnul de Cussy a încălcat instrucțiunile pe care le-a primit, recunoscîndu-vă dreptul la o cincime din prăzile capturate. Mandatul pe care l-a avut nu-i permitea să depășească o cotă-parte mai mare de o zecime.

— Aceasta este o chestiune care vă privește pe dumneavoastră și pe domnul de Cussy, domnule general.

— De loc. Este o chestiune care ne privește pe noi doi.

— Vă rog să mă scuzați, domnule general. Contractul este semnat. În ce ne privește pe noi, chestiunea este închisă. De asemenea, din considerație față de domnul de Cussy, nu dorim să fim martori la mustrările pe care considerați că le merită.

— Ceea ce s-ar putea să-i spun domnului de Cussy nu este treaba dumneavoastră.

— Tocmai asta ziceam și eu, domnule general.

— Dar, *nom de Dieu*, cred că pe dumneavoastră vă privește faptul că nu vă pot oferi o cotă-parte mai mare de o zecime.

Domnul de Rivarol lovi exasperat cu pumnul în masă. Piratul ăsta era un scrimer infernal de dibaci.

— Sînteți absolut sigur, domnule baron, că nu ne puteți acorda mai mult ?

— Sînt absolut sigur că nu voi putea.

Căpitanul Blood ridică din umeri și-și privi vîrful nasului :

— În acest caz nu-mi rămîne decît să vă prezint spre achitare contul cheltuielilor noastre și să fixez suma ce urmează a ne fi plătită drept despăgubire pentru timpul pierdut și pentru deranjul de a fi venit pînă aici. Odată pusă la punct această chestiune, ne putem despărți ca prieteni, domnule baron. Nimeni nu va fi păgubit cu nimic.

— Ce dracu vrei să spui cu asta ? Baronul se ridicase în picioare și se aplecase peste masă.

— Sînt chiar așa de confuz ? Poate că franceza mea lasă destul de dorit, totuși...

— Franceza dumitale este îndeajuns de curgătoare, prea curgătoare uneori, dacă-mi pot permite această observație. Acum, uite ce este, domnule pirat. Eu nu sînt omul cu care e prudent să faci pe nebunul, așa cum vei afla foarte curînd. Ai acceptat să intri în serviciul Franței, dumneata și oamenii dumitale, deții gradul și primești solda de căpitan de vas, iar ofițerii dumitale au gradul de locotenenți. Aceste grade comportă obligații pe care te sfătuiesc să le înveți, precum și pedepse, în cazul neexecutării lor, pe care de asemenea ai face bine să le studiezi. Cîteodată sînt severe. Prima obligație a unui ofițer este supunerea. O recomand atenției dumitale. Nu este cazul să vă considerați, așa cum se pare că o faceți, ca aliații mei în acțiunile pe care le am în vedere, ci ca subordonați. În mine trebuie să vedeți un șef care vă conduce, și nu un camarad sau un egal. Sper că mă înțelegeți.

— Oh, desigur că vă-nțeleg — rîse căpitanul Blood. Sub biciuirea înviorătoare a conflictului, el își redobîndea în mod uimitor personalitatea lui firească. Singurul lucru care-l necăjea era faptul că nu se bărbierise. Nu uit nimic, vă asigur, domnule general. Nu uit, de pildă, așa cum, pare-se, faceți dumneavoastră, că contractul pe care l-am semnat conține condițiile în care ne-am angajat, iar una din condiții prevede că vom primi o cincime din pradă. Dacă ne-o refuzați, reziliați contractul, și reziliind contractul, ne anulați totodată și angajarea. Din acest moment, încetăm de a mai avea onoarea să deținem grade în marina regelui Franței.

Din rîndurile celor trei căpitani se auzi ceva mai mult decît un murmur de aprobare. Rivarol le aruncă o privire ascuțită, cu desăvîrșire derutat.

— De fapt... — domnul de Cussy încercă timid să intervină.

— De fapt, domnule, aceasta-i opera dumneavoastră — izbucni baronul, bucuros de prezența cuiva în care să-și înfigă ghearele ascuțite ale enervării. Pentru asta ar trebui să fiți concediat. Discreditați funcția pe care o dețineți în serviciul regelui. Mă puneți pe mine, reprezentantul maiestății sale, într-o situație imposibilă.

— Vă este cu adevărat imposibil de a ne acorda o cincime ? întrebă căpitanul Blood, cu glas mieros. Dacă-i așa, nu-i nevoie să vă supărați pe domnul de Cussy, fiindcă domnia sa știe că n-am fi acceptat mai puțin. Față de afirmația dumneavoastră că nu ne puteți oferi mai mult, nu ne rămîne decît să plecăm. Vom fi în situația care ar fi existat dacă domnul de Cussy s-ar fi ținut strict de instrucțiunile dumneavoastră. Sper că v-am dovedit, spre satisfacția dumneavoastră, domnule baron, că, dacă nesocotiți contractul, nu ne puteți pretinde nici servicii, nici să ne împiedicați de a pleca, pe căi onorabile cel puțin.

— Pe căi onorabile ? La naiba cu insolența dumitale ! Vrei să insinuezi că aș fi în stare să fac un lucru neonorabil ?

— Nu insinuez așa ceva, fiindcă n-ar fi cu putință — ripostă căpitanul Blood. Vom avea noi grijă de asta, domnule general. Este de datoria dumneavoastră să ne spuneți dacă acceptați sau nu contractul.

Baronul se așeză.

— Am să examinez problema — spuse el, posomorît. Veți fi înștiințați de hotărîrea mea.

Căpitanul Blood se ridică și, o dată cu el, se ridicară și ofițerii lui. Blood înclină din cap :

— Domnule baron !

Apoi căpitanul și pirații lui se retraseră din prezența augustă și turbată a generalului armatelor regale pe uscat și pe apă din America.

Vă puteți imagina că pentru domnul de Cussy a urmat un sfert de oră extrem de neplăcut. De fapt, domnul de Cussy merită simpatia dumneavoastră. Siguranța-i de sine îi fusese spulberată de arogantul domn de Rivarol, așa cum vîntul de toamnă împrăștie puful scaieților. Generalul armatelor regale îl apostrofă pe guvernatorul Hispaniolei ca pe un lacheu. Domnul de Cussy se apără insistînd asupra argumentului adus atît de admirabil în favoarea lui de către căpitanul Blood, și anume că, dacă condițiile convenite de guvernator cu pirații nu sînt ratificate, nu există nici un prejudiciu. Domnul de Rivarol îl amenință și-l reduse la tăcere prin intimidare.

Isprăvind cu reproșurile, baronul trecu la insulte. Apoi, considerînd că domnul de Cussy se dovedise nevrednic de postul pe care-l deținea, domnul de Rivarol hotărî să preia responsabilitățile acestui post pe tot timpul cît avea să rămînă

în Hispaniola, și își puse în aplicare hotărîrea începînd prin a aduce soldați de pe corăbiile sale pentru a-și instala o gardă proprie în castelul domnului de Cussy.

De aici porniră toate necazurile. Sosind pe țărm a doua zi dimineața, îmbrăcat în hainele lui pitorești, pentru care avea o deosebită slăbiciune, și cu capul înfășurat într-o basma colorată, Wolverstone fu luat în bătaie de joc de un ofițer din trupele franceze proaspăt debarcate. Neobișnuit să fie luat în zeflemea, Wolverstone ripostă plătind în natură, și cu dobîndă pe deasupra. Ofițerul îl insultă, iar drept răspuns Wolverstone îi trase o lovitură care-l doborî pe francuz la pămînt, lăsîndu-l mai mult mort decît viu. În răstimp de o oră, incidentul fu raportat domnului de Rivarol și, înainte de a fi sunat amiaza, Wolverstone era sub stare de arest la castel, din ordinul domnului de Rivarol.

Baronul tocmai se așezase să prînzească împreună cu domnul de Cussy, cînd negrul care servea la masă îl anunță pe căpitanul Blood. Enervat, domnul de Rivarol dădu ordin să fie introdus, și iată că în cameră intră un gentilom spilcuit și îmbrăcat după ultima modă cu veșminte elegante și de o opulență sobră, negre și cu fireturi de argint, cu obrazul smead și bine conturat, bărbierit meticulos, și cu părul lung în bucle ce-i cădeau pe un guler de dantelă fină. În mîna dreaptă, gentilomul ținea o pălărie neagră cu boruri largi împodobită cu o pană roșie de struț, iar în mîna stîngă un baston de abanos. Avea ciorapi de mătase, un fionc de panglici îi ascundea jartierele, iar marginile rozetelor negre ale pantofilor erau aurite cu finețe.

Timp de cîteva clipe, domnul de Rivarol nu-l recunoscu : Blood arăta cu zece ani mai tînăr decît arătase în ajun. Dar ochii vii și albaștri de sub sprîncenele negre și drepte nu puteau fi uitați și-l recomandau ca fiind bărbatul anunțat chiar înainte ca el să deschidă gura. Mîndria sa trezită din nou la viață îl obliga să se pună pe picior de egalitate cu baronul, și căpitanul își proclama această egalitate prin aspectul său exterior.

— Sosesc într-un moment nepotrivit — se scuză politicos. Vă cer iertare. Însă chestiunea pentru care am venit nu mai putea să aștepte. Este vorba, domnule de Cussy, de căpitanul Wolverstone de pe *Lachesis*, pe care l-ați pus sub stare de arest.

— Eu l-am pus sub stare de arest — răspunse domnul de Rivarol.

— Nu, zău ! Credeam că domnul de Cussy este guvernatorul Hispaniolei.

— Cît timp voi rămîne aici, eu sînt autoritatea supremă. Ar fi bine dacă dumneata ai înţelege acest lucru.

— Perfect. În cazul acesta nu cred că aveţi cunoştinţă de greşeala care s-a comis.

— Greşeală, zici ?

— Am spus greşeală. Şi asta ca să folosesc un cuvînt politicos. Este mai bine aşa, ca să evităm discuţiile. Oamenii dumneavoastră nu l-au arestat pe cel care trebuia, domnule de Rivarol. În locul ofiţerului francez, care s-a dedat la cea mai grosolană provocare, l-aţi arestat pe căpitanul Wolverstone. Este o situaţie pe care vă rog s-o inversaţi fără întîrziere.

Chipul de uliu al domnului de Rivarol se făcu stacojiu. Ochii i se umflară în cap :

— Domnule, eşti... eşti insolent. Şi încă de o insolenţă inadmisibilă. Deşi, de obicei, baronul ştia să se stăpînească perfect, de data asta era aşa de scos din pepeni, încît se bîlbîia.

— Vă risipiţi cuvintele, domnule baron. Sîntem aici în lumea nouă. Şi lumea aceasta nu este numai nouă, dar şi necunoscută pentru cei crescuţi în prejudecăţile lumii vechi. Poate că pînă acum n-aţi avut încă vreme să vă daţi seama de această diferenţă. De aceea trec cu vederea epitetul jignitor pe care l-aţi folosit. Dar atît în lumea nouă cît şi în lumea veche, dreptatea e dreptate, iar nedreptatea, intolerabilă aici ca şi acolo. De aceea dreptatea cere eliberarea ofiţerului meu, precum şi arestarea şi pedepsirea ofiţerului dumneavoastră. Cu supunere, aceasta este dreptatea pe care vă solicit s-o faceţi.

— Cu supunere ? pufni baronul, dispreţuitor şi furios.

— Cu cea mai perfectă supunere, domnule. Totodată îi voi reaminti însă domnului baron că piraţii mei sînt în număr de opt sute, în timp ce trupele dumneavoastră numără doar cinci sute de oameni, iar domnul de Cussy vă poate aduce la cunoştinţă un lucru interesant, şi anume acela că într-o luptă orice pirat echivalează cu cel puţin trei soldaţi din armata regulată. Sînt extrem de sincer cu dumneavoastră, domnule, pentru a economisi timpul şi a evita vorbele neplăcute. Ori căpitanul Wolverstone este pus imediat în libertate, ori ne obligaţi să luăm măsurile necesare ca să-l eliberăm noi înşine.

Consecinţele pot fi îngrozitoare. Dar dumneavoastră aţi dorit-o, domnule baron. Dumneavoastră sînteţi autoritatea supremă. Dumneavoastră sînteţi acela care trebuie să hotărască.

Domnului baron i se albiseră pînă şi buzele. În viaţa lui nu fusese înfruntat şi sfidat astfel. Totuşi se stăpîni.

— Faceţi-mi, vă rog, plăcerea de a aştepta în anticameră, domnule căpitan. Doresc să mă sfătuiesc cu domnul de Cussy. Veţi fi informat pe loc de hotărîrea mea.

După ce uşa fu închisă, baronul îşi descărcă mînia în capul domnului de Cussy :

— Va să zică ăştia sînt oamenii pe care i-aţi înrolat în serviciul regelui, oamenii care vor trebui să servească sub ordinele mele, nişte oameni care nu servesc, ci dictează, şi asta mai înainte ca acţiunea pentru care am venit din Franţa să fi început măcar ? ! Ce explicaţii îmi daţi, domnule de Cussy ? Vă previn că nu-mi place cum vă comportaţi. De fapt, aşa cum puteţi observa, sînt din cale afară de supărat.

Guvernatorul păru că-şi leapădă de pe el grăsimea. Se ridică drept şi ţeapăn în picioare :

— Nici rangul şi nici faptele dumneavoastră, domnule, nu vă dau dreptul să mă insultaţi. V-am înrolat oamenii pe care mi i-aţi cerut să vi-i înrolez. Nu-i vina mea că nu ştiţi să vă purtaţi mai bine cu ei. Aşa cum v-a spus-o şi căpitanul Blood, aici sîntem în lumea nouă.

— Aşa ! Aşa ! zîmbi răutăcios domnul de Rivarol. Nu numai că nu-mi daţi nici o explicaţie, dar cutezaţi să-mi aruncaţi în spinare greşelile dumneavoastră. Aproape că vă admir îndrăzneala. Dar, destul ! Cu un gest al mîinii, aruncă la coş chestiunea. Era extrem de sardonic. Îmi spuneţi că ne aflăm în lumea nouă... şi că, presupun că asta vreţi să spuneţi, într-o lume nouă există obiceiuri noi. Poate cu timpul mă voi adapta la această lume nouă, sau poate voi adapta această lume nouă la ideile mele. Devenise ameninţător. Pentru moment trebuie să accept situaţia aşa cum este. Rămîne ca dumneavoastră, domnule, care aveţi experienţa acestor obiceiuri necivilizate, să mă sfătuiţi, bazat pe această experienţă, cum să acţionez.

— S-a făcut o mare prostie, arestîndu-l pe căpitanul de piraţi. A-l menţine arestat în continuare ar fi o nebunie. Nu avem suficiente forţe ca să înfruntăm forţa.

— În acest caz, domnule, poate că mi-aţi putea spune cum trebuie să procedez în viitor. Trebuie oare să mă supun la

fiecare pas ordinelor acestui Blood? Acţiunea pe care vrem s-o întreprindem va fi oare condusă după ordinele lui? Pe scurt, trebuie ca eu, reprezentantul regelui în America, să fiu la cheremul acestor ticăloşi?

— O, în nici un caz! Aici, în Hispaniola, eu înrolez voluntari şi pun pe picior de război un corp de negri. Am socotit că atunci cînd toate aceste preparative vor fi duse la bun sfîrşit, vom avea o forţă militară de o mie de oameni, în afară de corsari.

— În acest caz, de ce să nu ne dispensăm de ei?

— Pentru că piraţii vor rămîne totdeauna muchia ascuţită a oricărei arme pe care ne-am făuri-o. Sînt atît de experimentaţi în felul de lupte ce ne aşteaptă, încît ceea ce a afirmat mai adineauri căpitanul Blood nu este o exagerare. Un pirat este egal cu trei soldaţi din armata regulată. Pe de altă parte, vom avea trupe suficiente ca să-i ţinem sub control. De altminteri, domnule, piraţii aceştia au anumite noţiuni despre onoare. Vor respecta contractul şi, dacă-i vom trata corect, se vor comporta şi ei corect cu noi, astfel că nu ne vor mai produce necazuri. Am avut de-a face cu ei şi-mi pun în joc cuvîntul de onoare că aşa se vor petrece lucrurile.

Domnul de Rivarol binevoi să se potolească. Trebuia să iasă cu faţa curată şi, într-o oarecare măsură, guvernatorul îi oferea mijlocul de a face acest lucru, precum şi o anumită garanţie pentru viitor prin noile forţe pe care le ridica.

— Foarte bine! spuse el. Fii bun şi cheamă-l înăuntru pe acest căpitan Blood.

Căpitanul intră cu un aer sigur şi foarte demn. Domnul de Rivarol îl găsi nesuferit, dar îşi disimulă sentimentele.

— Domnule căpitan, m-am sfătuit cu domnul guvernator. Din ceea ce mi-a spus, se prea poate că s-a comis o greşeală. Poţi fi sigur că se va face dreptate. Pentru aceasta, voi prezida eu însumi un consiliu ce va fi compus din doi dintre ofiţerii mei superiori, din dumneata şi dintr-un ofiţer al dumitale. Acest consiliu va face de urgenţă o anchetă nepărtinitoare cu privire la incident, iar cel care a ofensat, adică omul vinovat de a fi lansat primul provocarea, va fi pedepsit.

Căpitanul Blood înclină din cap. Nu era în intenţia lui să împingă lucrurile prea departe.

— Prea bine, domnule baron. Şi acum, domnule, aţi avut o noapte de gîndire în privinţa contractului. Trebuie să înţeleg că-l confirmaţi sau că-l respingeţi?

Ochii domnului de Rivarol se îngustară. În minte îi răsunau necontenit spusele domnului de Cussy, cum că aceşti piraţi puteau fi tăişul oricărei arme pe care el ar făuri-o. Deci nu se putea lipsi de ei. Înţelese că săvîrşise o greşeală tactică încercînd să le reducă cota-parte cuvenită. A se retrage de pe o atare poziţie însemna a pierde ceva din autoritate. Dar mai erau şi voluntarii pe care domnul de Cussy îi înrola spre a întări mîna generalului regal. Prezenţa lor va permite redeschiderea imediată a acestei probleme. Deocamdată, trebuia să se retragă în cea mai perfectă ordine cu putinţă.

— M-am gîndit şi la acest lucru — declară el. Şi, deşi părerea mea rămîne neschimbată, trebuie să mărturisesc că, deoarece domnul de Cussy s-a angajat, este de datoria noastră să ne îndeplinim angajamentele. Contractul este confirmat, domnule.

Căpitanul Blood înclină din nou din cap. Ochii cercetători ai domnului de Rivarol căutară în zadar urma unui zîmbet de triumf pe buzele strînse ale piratului. Obrazul acestuia rămase la fel de grav ca mai înainte.

Wolverstone fu pus în libertate în aceeaşi după-amiază, iar agresorul lui, condamnat la două luni închisoare. Armonia fu astfel restabilită. Începutul nu era însă de loc promiţător şi, în scurtă vreme, aveau să se întîmple multe lucruri discordante.

O săptămînă mai tîrziu, Blood şi ofiţerii lui fură convocaţi la un consiliu care se ţinea cu scopul de a se hotărî operaţiile împotriva Spaniei. Domnul de Rivarol puse în discuţie proiectul unei incursiuni asupra bogatului oraş spaniol Cartagena. Căpitanul Blood îşi exprimă uimirea. Invitat pe un ton acru de către domnul de Rivarol să-şi expună motivele acestei atitudini, căpitanul îi răspunse cu cea mai mare sinceritate.

— Dacă aş fi eu generalul armatelor regale în America — zise Blood — n-aş sta la îndoială şi n-aş şovăi o clipă de a alege calea cea mai bună pentru a-mi servi regescul stăpîn şi naţiunea franceză. Această cale, care cred că e tot atît de evidentă pentru domnul de Cussy, cum e şi pentru mine, este aceea de a invada imediat partea ocupată de spanioli a insulei

Hispaniola, aducînd astfel în întregime acest pămînt mănos și splendid în posesia regelui Franței.

— Lucrul acesta s-ar putea mai tîrziu — spuse domnul de Rivarol. Dorința mea este s-o începem cu Cartagena.

— Vreți să spuneți, domnule, că va trebui să traversăm Marea Caraibilor pentru o expediție aventuroasă, neglijînd ceea ce se află aici, chiar la ușa noastră ? În absența noastră, spaniolii pot invada Hispaniola franceză. Această posibilitate ar fi înlăturată dacă începem prin a-i supune pe spaniolii de aici. Prin această acțiune am adăuga la teritoriile Franței cea mai rîvnită posesiune din Indiile de Vest. Expediția nu prezintă dificultăți deosebite, poate fi realizată rapid și, odată realizată, am avea timp să mergem mai departe. Aceasta ar fi ordinea logică de desfășurare a campaniei.

Tăcu și se făcu liniște. Domnul de Rivarol se rezemă de spătarul scaunului, ținînd între dinți vîrful unei pene. Își drese apoi glasul și puse o întrebare.

— Mai este cineva care împărtășește părerea căpitanului Blood ?

Nu-i răspunse nimeni. Ofițerii francezi se simțeau intimidați în fața generalului. Tovarășii lui Blood preferau, firește, Cartagena, fiindcă oferea cele mai mari posibilități de jaf, însă loialitatea lor îi determină să tacă.

— Pare-se că ești singurul care are această opinie — spuse baronul cu un zîmbet acru.

Căpitanul Blood izbucni în rîs. Descifrase brusc gîndurile baronului. Aerele, eleganța și aroganța generalului îl înșelaseră într-o asemenea măsură, încît de-abia acum reușea să deslușească printre ele spiritul lui de tarabă. De aceea izbucni în rîs. Într-adevăr, nici nu putea să facă altceva. Dar rîsul lui vădea mai degrabă mînie decît dispreț. Se înșelase singur crezînd că a terminat-o cu pirateria. Singurul motiv care-l determinase să intre în serviciul Franței fusese convingerea că, în noua situație, nu va mai avea de-a face cu prădăciunile. Și iată că se ivise acest gentilom trufaș și disprețuitor, învestit cu titlul de general al armatelor Franței, propunînd o incursiune de jaf care, dacă-i smulgeai masca transparentă și josnică de război legitim, se dovedea a fi cel mai flagrant act de piraterie.

Domnul de Rivarol, intrigat de această veselie, îl privi amenințător și cu dezaprobare :

— De ce rîzi, domnule ?

— Pentru că descopăr aici o ironie nemaipomenit de comică. Dumneavoastră, domnule baron, general al armatelor regale pe uscat și pe apă din America, propuneți o incursiune cu caracter pur pirateresc, în vreme ce eu, piratul, susțin o acțiune care se preocupă în cea mai mare măsură de a menține prestigiul și onoarea Franței. Vă dați seama cît este de comic ?

Domnul de Rivarol nu-și dădea însă seama. În realitate, domnul de Rivarol era foarte furios. Sări în picioare și toată lumea din sală se ridică o dată cu el, în afară de domnul de Cussy, care continuă să stea jos, cu un zîmbet sever pe buze. El citea acum în inima baronului ca într-o carte deschisă și, înțelegîndu-l, îl disprețuia.

— Domnule pirat — strigă domnul de Rivarol cu o voce greoaie — se pare că trebuie să-ți amintesc din nou că sînt superiorul dumitale !

— Superiorul meu ? Dumneavoastră ? Dumnezeule mare ! Dar nu sînteți decît un pirat ordinar. Trebuie negreșit ca o dată pentru totdeauna să auziți adevărul, și asta în fața acestor gentilomi care au onoarea să servească regelui Franței. Eu, un pirat și un hoț al mărilor, vin în fața dumneavoastră și vă spun ce este în interesul prestigiului și coroanei franceze, în timp ce dumneavoastră, general numit de regele Franței, fără să vă pese de acest lucru, propuneți să risipim averea regelui într-o expediție organizată împotriva unei colonii depărtate și lipsită de orice importanță și să vărsăm sînge francez pentru a cuceri ceva ce nu poate fi păstrat, și toate acestea numai pentru că vi s-a spus că în Cartagena există mult aur și fiindcă jefuirea ei v-ar îmbogăți. Este o acțiune demnă de cămătarul căruia i-a venit în cap să se tîrguiască cu noi spre a ne reduce cota de participație, după ce contractul care vă angaja onoarea fusese semnat. Dacă am dreptate, s-o spună domnul de Cussy. Dacă n-am dreptate, să mi se dovedească acest lucru și vă voi cere scuze. Deocamdată, domnule, mă retrag din acest consiliu. Nu mai vreau să particip la deliberările dumneavoastră. Am acceptat să-l servesc pe regele Franței, cu intenția de a onora acest serviciu. Nu pot însă onora un serviciu, încurajînd pierderi de vieți omenești și de resurse materiale în incursiuni asupra unor obiective lipsite de importanță și avînd drept unic scop jaful. Responsabilitatea unor asemenea hotărîri trebuie să vă revină dumneavoastră și numai dumneavoastră singur. Îl rog pe domnul de Cussy să raporteze

acest lucru miniştrilor Franţei. În ceea ce priveşte restul, domnule, rămîn la dispoziţia dumneavoastră, ca să-mi transmiteţi ordine. Aştept la bordul navei mele ordinele dumneavoastră, precum şi orice altceva de ordin strict personal, provocat, după părerea dumneavoastră, de termenii pe care m-am simţit obligat să-i folosesc în acest consiliu. Domnule baron, am onoarea să vă salut.

Căpitanul Blood părăsi semeţ încăperea, iar cei trei căpitani ai lui, deşi îl considerau nebun, se strecurară după el în tăcere, din loialitate.

Domnul de Rivarol gîfîia ca un peşte pe uscat. Crudul adevăr pe care-l auzise îi luase graiul. Cînd îşi reveni, mulţumi din inimă cerului că, din propria iniţiativă a căpitanului Blood, consiliul fusese scutit de participarea în continuare a acestuia la deliberări. În sinea lui, domnul de Rivarol plesnea de ruşine şi de furie. Masca îi fusese smulsă, iar el fusese expus dispreţului, el, generalul armatelor regale pe uscat şi pe apă.

Şi cu toate acestea, pe la mijlocul lunii martie, navigau spre Cartagena. Voluntarii şi negrii sporiseră forţele armatei de sub comanda domnului de Rivarol cu 1200 de oameni. Cu ajutorul lor, aşa socotea baronul, va ţine în mînă şi va supune contingentul de piraţi.

Alcătuiau o flotă impunătoare, condusă de nava-amiral a domnului de Rivarol, *Victorieuse*, o corabie puternică avînd optzeci de tunuri. Fiecare navă franceză era cel puţin tot atît de bine echipată ca *Arabella* lui Blood, care dispunea de patruzeci de tunuri. Urmau vasele mai mici ale corsarilor, *Elizabeth*, *Lachesis* şi *Atropos*, precum şi vreo douăsprezece fregate cu alimente, în afară de bărci şi de alte ambarcaţii mai mici.

În drum au fost cît pe ce să se-ntîlnească cu flota din Jamaica, de sub comanda colonelului Bishop, care o pornise către nord, înspre Tortuga, cu două zile înainte ca baronul de Rivarol să se îndrepte spre sud.

CARTAGENA

Traversînd Marea Caraibilor în ciuda vînturilor contrarii, flota franceză apăru în faţa Cartagenei de-abia în primele zile ale lui aprilie, iar domnul de Rivarol convocă un consiliu pe vasul-amiral spre a stabili planul de atac.

— Este important, domnilor — le spuse el — să luăm oraşul prin surprindere, nu numai înainte de a se putea pune în stare de apărare, dar şi înainte de a-şi putea transporta bogăţiile în interior. Pentru a izbuti acest lucru, propun să debarcăm o forţă suficient de mare în nordul oraşului, diseară, după căderea nopţii. Şi explică amănunţit planul cu care îşi chinuise mintea.

Era ascultat cu respect şi aprobat de ofiţerii săi, cu dispreţ de căpitanul Blood şi cu indiferenţă de către ceilalţi căpitani de corsari prezenţi acolo. Să nu uităm că refuzul lui Blood de a participa la consilii se referea numai la acele consilii în care se stabilea natura acţiunii ce urma să fie întreprinsă.

Printre cei prezenţi, căpitanul Blood era singurul care ştia exact cu ce aveau de-a face. Cu doi ani în urmă, el însuşi se gîndise la o incursiune asupra acestui oraş şi studiase personal condiţiile locale, în împrejurări pe care urma să le dezvăluie peste cîteva clipe.

Propunerile baronului erau exact cele la care te puteai aştepta din partea unui comandant care cunoştea Cartagena numai din studiul hărţilor.

Considerat din punct de vedere geografic şi strategic, locul se prezintă destul de curios. De o formă aproape pătrată, este apărat la est şi la nord de nişte coline, în timp ce spre sud are în faţă unul din cele două porturi, de care este mărginit în mod natural. Intrarea în portul exterior, care în realitate e o lagună largă de aproximativ trei mile, se făcea printr-o gîtuitură cunoscută sub numele de Boca Chica — sau Gură mică — apărată de un fort. O fîşie lungă de pămînt acoperită de o pădure deasă ce se întinde către vest servea drept dig natural, iar pe măsură ce te apropiai de portul interior, o altă fîşie de pămînt se întindea în unghi drept faţă de prima, spre est, către continent. În imediata apropiere a acestei fîşii se termină, formînd un canal adînc, dar foarte îngust, o adevărată poartă către portul interior, sigur şi protejat. Un alt fort păzea această a doua trecere. La est şi la nord de Cartagena se întinde continentul, de care nu ne vom ocupa acum. Dar la vest şi la nord-vest, acest oraş, atît de bine apărat de fiecare parte, era direct deschis spre mare. În faţa lui se afla o plajă de o jumătate de milă, iar în afară de această plajă şi de zidurile solide care-l fortificau părea să nu mai aibă altă apărare. Dar de multe ori aparenţele înşeală, şi ele îl induseră în eroare pe domnul de Rivarol atunci cînd îşi elaboră planul.

Fu rîndul căpitanului Blood să explice care erau dificultăţile, în clipa cînd domnul de Rivarol îl informă că onoarea de a porni la asaltul ordonat de domnia sa urma să revină piraţilor. Căpitanul Blood zîmbi batjocoritor auzind ce cinste fusese rezervată oamenilor săi. De altfel, nici nu se aşteptase la altceva. Pentru corsari, primejdia ; pentru domnul de Rivarol, onoarea, gloria şi beneficiile materiale.

— Este o cinste pe care trebuie s-o refuz — zise el cu răceală.

Wolverstone mîrîi aprobativ, iar Hagthorpe dădu din cap. Yberville, care ca şi ceilalţi nu putea tolera trufia nobilului său compatriot, nu şovăia niciodată în loialitatea sa faţă de căpitanul Blood. Ofiţerii francezi — erau prezenţi şase — îl priviră cu o uimire plină de aroganţă pe comandantul corsarilor, în timp ce baronul arunca provocător o întrebare :

— Cum ? Refuzaţi, domnule ? Vreţi să spuneţi că refuzaţi să-mi executaţi ordinele ?

— Am înţeles, domnule baron, că ne-aţi convocat să discutăm mijloacele ce trebuiesc folosite.

— Atunci aţi înţeles greşit, domnule căpitan. Sînteţi aici ca să-mi ascultaţi ordinele. Am chibzuit şi am hotărît. Sper că mă înţelegeţi.

— Da, înţeleg — rîse Blood. Dar mă întreb dacă dumneavoastră înţelegeţi care-i situaţia. Şi fără a-i da răgaz baronului să pună întrebarea mînioasă ce-i clocotea pe buze, continuă : Aţi chibzuit, spuneţi, şi aţi hotărît. Dar sper că vă veţi răzgîndi după ce am să vă arăt un lucru despre care am cunoştinţă, în afară de cazul cînd hotărîrea dumneavoastră este luată în dorinţa de a-mi distruge oamenii. Acest oraş al Cartagenei pare foarte vulnerabil dinspre nord, aşa cum se află aşezat cu desăvîrşire deschis spre mare, după toate aparenţele. Puneţi-vă întrebarea însă, domnule baron, cum se face că spaniolii, care l-au construit pe locul unde se înalţă azi, şi-au dat atîta osteneală să-l fortifice înspre sud, cînd poate fi aşa de uşor atacat dinspre nord.

Această întrebare îl făcu pe domnul de Rivarol să ezite.

— Spaniolii — continuă Blood — nu sînt chiar atît de nerozi cum îi consideraţi dumneavoastră. Daţi-mi voie să vă spun, domnilor, că acum doi ani am căutat să-mi dau seama de poziţia Cartagenei, în vederea unei incursiuni. Am venit încoace cu cîţiva indieni prietenoşi care făceau comerţ, deghizat ca indian, şi, îmbrăcat astfel, mi-am petrecut o săptămînă în oraş şi am studiat cu grijă toate împrejurimile. Dinspre mare, acolo unde oraşul pare aşa de uşor de atacat, încît te ispiteşte, apa este foarte puţin adîncă pe o distanţă de mai bine de o jumătate de milă, distanţă suficientă, vă garantez, ca să împiedice orice navă să se apropie într-atîta, încît oraşul să intre în bătaia tunurilor. Nu este prudent să te apropii de uscat la o distanţă mai mică de trei sferturi de milă.

— Dar noi vom debarca în bărci, în pirogi şi în ambarcaţii deschise — strigă nerăbdător un ofiţer.

— În cel mai liniştit anotimp al anului brizanţii de plajă împiedică o asemenea operaţie. Vă mai rog să ţineţi seama de faptul că şi în cazul cînd debarcarea ar fi posibilă, aşa cum sînteţi tentaţi să credeţi, ea n-ar putea fi acoperită de tunurile vaselor. De fapt, siguranţa detaşamentelor de debarcare ar fi primejduită chiar de propria noastră artilerie.

— Dacă atacul s-ar da noaptea, aşa cum propun, acoperirea n-ar mai fi necesară. Aţi ajunge la ţărm cu toate forţele mai înainte ca sponiolii să-şi dea seama de intenţiile noastre.

— Vă închipuiţi oare că splendida Cartagenă este un oraş de orbi şi că în clipa asta ei nu ne studiază corăbiile, întrebîndu-se cine sîntem şi ce vrem ?

— Dar dacă sînt aşa de bine întăriţi la nord, după cum spuneţi — strigă baronul cu nerăbdare — tocmai această siguranţă trebuie să le adoarmă bănuielile.

— Ar trebui. În cazul de faţă însă, ei sînt de fapt în siguranţă. Orice încercare de debarcare în această parte este sortită eşecului din cauza forţelor naturii.

— Cu toate astea vom încerca — zise încăpăţînatul baron, al cărui orgoliu nu-i îngăduia să cedeze în faţa ofiţerilor.

— Dacă tot mai doriţi să procedaţi astfel după cele ce v-am spus, sînteţi, fireşte, singurul în măsură să hotărîţi. Eu însă nu-mi conduc oamenii într-un pericol zadarnic.

— Dacă vă ordon... — începu baronul.

Dar Blood îl întrerupse fără pic de politeţe :

— Domnule baron, atunci cînd domnul de Cussy ne-a angajat să luptăm alături de dumneavoastră, a făcut-o ţinînd seama atît de cunoştinţele şi de experienţa noastră în acest fel de luptă, cît şi de forţa noastră. În cazul de faţă, v-am pus la dispoziţie toate cunoştinţele mele şi întreaga mea experienţă. Voi adăuga că am abandonat propriul meu proiect de a face o incursiune asupra Cartagenei, din cauză că pe vremea aceea nu eram îndeajuns de puternic ca să forţez intrarea în port, singura cale de a pătrunde în oraş. Forţele pe care le comandaţi azi sînt suficient de mari pentru atingerea acestui scop.

— Dar, în vreme ce vom face asta, spaniolii vor avea răgaz să-şi transporte cea mai mare parte din bogăţiile pe care le are oraşul. Trebuie să-i luăm prin surprindere.

Căpitanul Blood ridică din umeri :

— Dacă incursiunea noastră este pur piraterească, desigur că considerentul e de prim ordin. Acesta a fost cazul meu. Dar dacă interesul dumneavoastră este acela de a înjosi mîndria Spaniei şi de a înfige crinii Franţei pe forturile acestei aşezări, pierderea cîtorva bogăţii nu va cîntări prea mult.

Domnul de Rivarol îşi muşcă buzele de ciudă. Ochii săi posomorîţi ardeau c-un foc mocnit, privindu-l pe acest corsar, care ştia să se stăpînească aşa de bine.

— Dar dacă eu vă ordon să vă duceţi, să faceţi încercarea ? spuse el. Răspundeţi-mi, domnule, ca să ştiu o dată pentru totdeauna cum stăm şi cine comandă această expediţie.

— Categoric, vă găsesc obositor — zise căpitanul Blood şi se adresă domnului de Cussy, care îşi muşca buzele, nespus de stingherit : Fac apel la dumneavoastră, domnule, ca să mă justificaţi în faţa generalului.

Domnul de Cussy îşi părăsi sumbrele lui meditaţii. Îşi drese glasul. Era foarte nervos :

— Dacă ţinem seama de cele spuse de căpitanul Blood...

— Ei, la dracu cu toate astea — se răsti Rivarol. S-ar părea că sînt urmat de o ceată de fricoşi. Ascultă-mă, domnule căpitan, de vreme ce ţi-e frică să întreprinzi această acţiune, o voi întreprinde eu însumi. Vremea e calmă şi sper că voi reuşi să debarc. În cazul acesta îţi voi dovedi că n-ai avut dreptate, iar mîine îţi voi spune cîteva vorbe ce nu-ţi vor fi pe plac. Sînt foarte generos cu dumneata, domnule. Şi făcu un semn cu mîna ca un rege : Poţi pleca.

Porni la acţiune numai din încăpăţînare şi dintr-o mîndrie deşartă şi primi lecţia pe care o merita. În cursul după-amiezii flota se apropie la o milă de coastă, iar la adăpostul întunericului trei sute de oameni, dintre care două sute de negri — întregul contingent de negri fiind folosit în această acţiune — se îndreptară spre ţărm, îmbarcaţi în canoe, pirogi şi în bărcile vaselor. Mîndria lui Rivarol îl obliga — oricît de mult i-ar fi displăcut această acţiune riscantă — să-i conducă el în persoană.

Primele şase bărci fură prinse de brizanţii de plajă şi prefăcute în bucăţi, mai înainte ca ocupanţii lor să poată sări în apă. Tunetul talazurilor şi strigătele celor căzuţi în mare îi preveniră pe cei ce veneau în urmă şi-i scăpară de o soartă asemănătoare. Din ordinul urgent al baronului, aceştia ieşiră din zona periculoasă şi încercară să-i culeagă pe acei dintre supravieţuitori care izbuteau să se apropie, luptînd împotriva talazurilor. Aproape cincizeci de oameni pieriră în această încercare, precum şi şase bărci încărcate cu muniţii şi tunuri de calibru mic.

Baronul se înapoie pe vasul-amiral, înfuriat, dar fără să-și fi vîrît mințile în cap. Înțelepciunea — nici măcar înțelepciunea amară pe care experiența ne-o impune — nu era pentru oameni ca domnul de Rivarol. Mînia lui se revărsă pretutindeni, dar, mai ales, asupra căpitanului Blood. Printr-un proces deformat de a raționa, el îl considera pe corsar drept principalul vinovat al tristei sale aventuri. Furios, se duse la culcare, gîndindu-se la cele ce trebuia să-i spună a doua zi dimineața căpitanului Blood.

Fu trezit în zorii zilei de bubuitul răsunător al tunurilor. Ducîndu-se la pupa cu boneta de noapte în cap și în papuci, în fața ochilor i se înfățișă un spectacol care avu darul să-i sporească mînia nesăbuită și oarbă. Cele patru vase ale piraților, cu toate pînzele sus, executau niște manevre puțin obișnuite, la o jumătate de milă distanță de Boca Chica și la mai bine de o jumătate de milă depărtare de restul flotei, iar bordurile lor scuipau flăcări și fum ori de cîte ori navele își schimbau direcția, astfel ca tunurile să fie îndreptate către marele fort circular ce apăra intrarea îngustă. Fortul înapoia loviturile cu vigoare și furie. Corsarii își potriveau însă tragerile cu o extraordinară pricepere, prinzînd artileria fortului în timpul încărcării tunurilor. Apoi, după ce-și atrăgeau focul spaniolilor, își schimbau brusc direcția, avînd grijă să fie nu numai niște ținte în permanentă mișcare, dar și să nu prezinte spre fort mai mult decît prova sau pupa, cu catargele pe linia de tragere atunci cînd așteptau canonadele cele mai puternice.

Domnul de Rivarol stătea pe punte bombănind și blestemînd și privea această acțiune întreprinsă cu atîta impertinență de Blood, pe propria lui răspundere. Ofițerii de pe *Victorieuse* se îngrămădiseră în jurul lui, dar de-abia cînd și domnul de Cussy veni să se alăture grupului, baronul își deschise zăgazurile mîniei. Însuși domnul de Cussy provocă potopul ce se abătu asupra lui. Sosise acolo frecîndu-și mîinile și manifestînd o satisfacție vădită față de energia oamenilor pe care-i înrolase.

— Aha, domnule de Rivarol — rîse el. Își cunoaște meseria, nu, acest căpitan Blood ? Va înfige crinul Franței pe fort mai înainte de micul dejun.

Baronul se repezi la el, mîrîind :

— Își cunoaște meseria, hai ? Meseria lui, dați-mi voie să v-o spun, domnule de Cussy, este să asculte de ordinele mele, iar eu nu i-am ordonat această acțiune. *Par la Mordieu*[1] ! După ce se vor isprăvi toate astea, va avea de-a face cu mine pentru insubordonare.

— Cu siguranță, domnule baron, că insubordonarea îi va fi justificată, dacă reușește.

— Justificată ! Ah, Dumnezeule ! Poate oare un soldat să se justifice vreodată că a acționat fără ordin ?

Continuă să bată cîmpii, iar ofițerii îl susțineau din pricina aversiunii pe care-o simțeau față de căpitanul Blood.

Între timp, lupta continua cu vioiciune. Fortul suferea crunt. Dar, cu toate manevrele lor, nici corsarii nu scăpară de pedeapsă. Bordura punții din tribordul lui *Atropos* fu prefăcută în bucăți, iar o ghiulea, izbind în pupa, nimeri cabina căpitanului. *Elizabeth* era lovită greu în teugă, gabia catargului cel mare al *Arabellei* fusese smulsă, iar către sfîrșitul bătăliei, *Lachesis* ieșise clătinîndu-se din luptă, din cauza cîrmei sfărîmate, astfel că trebui să fie condusă cu vîslele cele lungi.

Ochii pătimași ai nechibzuitului baron scăpărau de satisfacție.

— Mă rog cerului să scufunde toate corăbiile acestea infernale ! strigă el în nebunia lui.

Dar cerul nu-l ascultă. Abia rosti aceste vorbe, că se produse o explozie înspăimîntătoare și jumătate din fort sări în aer : o lovitură norocoasă trasă de pe corăbiile corsarilor nimerise în magazia de pulbere.

Cam cu două ore mai tîrziu, căpitanul Blood, ferches și calm, ca și cînd ar fi venit de la o recepție, păși pe puntea de la pupa a vasului *Victorieuse* spre a da ochii cu domnul de Rivarol, încă în cămașă de noapte și cu boneta pe cap.

— Am venit să vă raportez, domnule baron, că sîntem în stăpînirea fortului Boca Chica. Stindardul Franței flutură pe ceea ce a mai rămas din turnul fortului, iar calea către portul exterior este deschisă pentru flota dumneavoastră.

Domnul de Rivarol fu silit să-și înghită furia, deși simțea că se sufocă. Bucuria ofițerilor săi era atît de mare, încît nu

[1] Al dracului să fie ! (în limba franceză în text).

mai putea continua aşa cum începuse. Totuşi în ochi i se citea duşmănia, iar faţa îi era palidă de furie.

— Ai noroc, domnule Blood, că ai reuşit — spuse el. Ţi-ar fi mers foarte rău dacă dădeai greş. Altă dată fii atît de bun şi aşteaptă-mi ordinele, ca nu cumva după aceea să-ţi lipsească justificarea, pe care norocul dumitale ţi-a procurat-o în dimineaţa aceasta.

Blood surîse cu o străfulgerare a dinţilor săi albi şi se înclină :

— Aş fi fericit să primesc ordinele dumneavoastră, domnule general, ca să putem folosi avantajul pe care l-am obţinut. Vă daţi seama că rapiditatea loviturii este elementul esenţial.

Rivarol rămase o clipă cu gura căscată. Absorbit de ridicola lui furie, nu se gîndise la nimic. Dar îşi reveni repede.

— În cabina mea, vă rog ! ordonă el pripit şi se grăbi s-o ia înainte, dar Blood îl opri.

— Cu supunere, domnule general, vă rog să rămînem mai bine aici. De aici puteţi vedea scena acţiunii noastre viitoare. Vă stă desfăşurată în faţa ochilor ca o hartă. Făcu un semn cu mîna către lagună, către pămîntul care o împrejmuia şi către impunătorul oraş aşezat în spatele plăjii. Dacă nu este îndrăzneţ din partea mea să vă fac o propunere... Se opri. Domnul de Rivarol îl privi iscoditor, bănuind o ironie. Dar faţa oacheşă era amabilă, iar ochii ageri, neclintiţi.

— S-auzim propunerea — consimţi el.

Blood arătă spre fortul de la gura portului interior, care de-abia se vedea pe deasupra palmierilor unduind în bătaia vîntului pe limba de pămînt dintre oraş şi mare. El le spuse că armamentul acestui fort era mai puţin de temut decît acela al fortului exterior, care fusese cucerit. Pe de altă parte însă, trecerea era mult mai îngustă decît Boca Chica, astfel că, mai înainte de a încerca s-o forţeze, trebuiau, în orice caz, să-i reducă la tăcere fortificaţiile. De aceea propuse ca vasele franceze să intre în portul exterior şi să înceapă imediat bombardamentul. Între timp, el va debarca trei sute de piraţi şi ceva artilerie pe latura estică a lagunei, dincolo de înmiresmatele insuliţe acoperite de pomi fructiferi încărcaţi cu rod, şi va trece, o dată cu domnul de Rivarol, la asaltul fortului prin spate. Procedînd în felul acesta, Blood avea convingerea că spaniolii, împresuraţi din două părţi deodată şi demoralizaţi de soarta fortului exterior, mult mai puternic, nu vor opune o rezistenţă prea îndelungată. Va reveni domnului de Rivarol sarcina să ocupe fortul, în timp ce căpitanul Blood va înainta cu oamenii lui şi va cuceri biserica Nuestra Señora de la Poupa, care se vedea bine pe colina ei, în partea de răsărit a oraşului. Nu numai că această colină le oferea un avantaj strategic preţios şi evident, dar ea domina şi singurul drum ce ducea de la Cartagena către interior, şi odată acest drum luat în stăpînire, nu se mai punea problema ca spaniolii să încerce a scoate din oraş bogăţiile.

Pentru domnul de Rivarol acesta fu — după cum socotise şi căpitanul Blood — supremul argument. Arogant pînă în momentul acela şi îmboldit de orgoliu să întîmpine propunerile corsarului cu critici trufaşe, atitudinea domnului de Rivarol se schimbă brusc. Deveni atent şi vioi, ba merse pînă acolo, încît lăudă plin de îngăduinţă planul căpitanului Blood şi dădu ordin ca acţiunea să înceapă imediat conform acestui plan.

Nu este necesar să urmărim pas cu pas această acţiune. Greşelile comise de francezi tulburară desfăşurarea ei conform planurilor, iar manevrarea neiscusită a corăbiilor duse la scufundarea a două dintre ele în cursul după-amiezii, din cauza ghiulelelor trase din fort. Către seară însă, datorită în bună parte avîntului irezistibil cu care piraţii atacară poziţiile întărite dinspre uscat, fortul se predă şi, înainte de amurg, Blood împreună cu oamenii săi şi cu ceva artilerie tîrîtă acolo de catîri stăpîneau oraşul de pe înălţimile colinei Nuestra Señora de la Poupa.

A doua zi la prînz, lipsită de apărare şi ameninţată să fie bombardată, Cartagena trimise domnului de Rivarol propunerea de capitulare.

Umflat de mîndria unei victorii al cărei merit şi-l atribuia în întregime lui însuşi, baronul dictă condiţiile. Ceru să i se predea bunurile publice şi conturile oficiale, iar negustorii să depună toţi banii şi toate mărfurile pe care le deţineau. Locuitorii puteau să aleagă între a rămîne în oraş sau a-l părăsi. Cei ce plecau trebuiau să predea mai întîi toată averea lor, iar cei ce rămîneau trebuiau să cedeze jumătate şi să devină cetăţeni francezi. Lăcaşurile sfinte şi bisericile erau cruţate, dar aveau obligaţia să depună liste de toţi banii şi de toate obiectele preţioase aflate în posesia lor.

Neavînd posibilitatea să aleagă, Cartagena primi condiţiile, iar a doua zi, care cădea în cinci aprilie, domnul de Rivarol intră în oraş şi-l proclamă colonie franceză, numindu-l pe domnul de Cussy guvernator. Apoi se îndreptă către catedrală, unde se cîntă, aşa cum se cuvenea, un *Te Deum* în cinstea cuceririi. După acest act de mulţumire către pronia cerească, domnul de Rivarol începu să devoreze bogăţiile oraşului. Singurul amănunt prin care cucerirea Cartagenei de către francezi se deosebea de o incursiune piraterească obişnuită era aceea că, sub ameninţarea celei mai aspre pedepse, nici un soldat nu avea voie să intre în casa vreunui locuitor. Acest respect aparent faţă de persoana şi proprietatea învinşilor se datora de fapt fricii domnului de Rivarol ca nu cumva vreun gălbior să-i fie sustras din averea ce se revărsa în trezoreria înfiinţată de baron în numele regelui Franţei. Îndată ce şuvoiul de aur secă, baronul ridică toate restricţiile şi lăsă oraşul la cheremul oamenilor săi, care începură să-l jefuiască de acea parte din avuţie de care locuitorii deveniţi supuşi francezi fuseseră încredinţaţi că nu se va atinge nimeni. Prada fu imensă. Timp de patru zile, peste o sută de catîri încărcaţi cu aur ieşiră din oraş, îndreptîndu-se spre bărcile care aşteptau pe plajă ca să transporte bogăţiile la bordul vaselor.

C A P I T O L U L XXVIII

ONOAREA DOMNULUI DE RIVAROL

În timpul capitulării şi cîtăva vreme după aceea, căpitanul Blood şi cea mai mare parte dintre piraţi au stat la posturile lor pe colina unde se înălţa Nuestra Señora de la Poupa, ignorînd cu desăvîrşire ceea ce se petrecea în oraş. Deşi îngenuncherea oraşului i se datora în primul rînd — dacă nu exclusiv — lui Blood, acesta nu avusese nici măcar cinstea de a fi chemat la consiliul ofiţerilor unde domnul de Rivarol stabilise condiţiile capitulării.

Era o totală lipsă de consideraţie, pe care altădată căpitanul Blood nu ar fi tolerat-o o singură clipă. Dar acum, copleşit de ciudata lui stare de spirit şi fiindcă renunţase la piraterie, se mulţumea să-şi exprime printr-un zîmbet întregul său dispreţ faţă de generalul francez. Nu tot aceeaşi atitudine aveau însă ofiţerii, şi cu atît mai puţin oamenii săi. Nemulţumirea ce mocnea în ei de la un timp izbucni violent la sfîrşitul acelei săptămîni petrecute la Cartagena. Căpitanul reuşi să-i liniştească pentru moment, numai după ce îşi asumă sarcina de a-i comunica baronului plîngerile lor. Drept care, porni numaidecît în căutarea domnului de Rivarol.

Îl găsi în birourile pe care baronul le înfiinţase în oraş, înconjurat de un corp de secretari care înregistrau banii aduşi şi verificau registrele de conturi predate lor, cu scopul de a stabili exact sumele ce mai trebuiau vărsate. Baronul se instalase acolo şi examina registrele, ca un neguţător din City, verificînd cifrele pentru a se asigura că socotelile erau corecte pînă la ultimul peso. Frumoasă ocupaţie pentru gene-

ralul armatelor regale pe apă şi pe uscat! Excelenţa sa îşi ridică privirea, iritat de întreruperea pricinuită de sosirea căpitanului Blood.

— Domnule baron, trebuie să vă vorbesc deschis, iar dumneavoastră trebuie să mă ascultaţi. Oamenii mei sînt pe punctul să se revolte — începu căpitanul.

Domnul de Rivarol îl fixă, ridicînd uşor din sprîncene.

— Căpitane Blood, şi eu îţi voi vorbi deschis, iar dumneata trebuie să mă asculţi. Dacă se întîmplă o revoltă, dumneata şi căpitanii dumitale veţi fi făcuţi direct răspunzători. Greşeala pe care o comiţi este că adopţi faţă de mine tonul unui aliat, deşi ţi-am dat limpede de înţeles, din primul moment, că eşti pur şi simplu în situaţia unui om care a acceptat să servească sub comanda mea. Înţelegînd corect acest lucru, vom fi scutiţi să risipim un mare număr de cuvinte.

Blood se stăpînea anevoie. Simţea că într-o bună zi va trebui să-i despice, spre binele umanităţii, creasta acestui îngîmfat şi arogant cocoşel.

— Puteţi denumi situaţiile noastre cum vă place — spuse el. Dar trebuie să vă amintesc că natura unui lucru nu se schimbă după denumirea pe care i-o dăm. Mă interesează faptele şi, în special, faptul că am încheiat cu dumneavoastră un anumit contract. Acest contract prevede o anumită împărţire a prăzii. Oamenii mei cer să se facă această împărţire. Sînt nemulţumiţi.

— De ce sînt nemulţumiţi? întrebă baronul.

— De cinstea dumneavoastră, domnule de Rivarol.

O lovitură în plin obraz nu l-ar fi surprins mai mult pe francez. Se încordă şi se ridică în picioare, cu ochii zvîrlind flăcări şi cu obrazul de o paloare mortală. Secretarii de la mese lăsară penele din mînă şi aşteptau cu groază explozia.

O clipă se lăsă tăcere. Apoi faimosul gentilom rosti cu o voce clocotind de furie:

— Aveţi într-adevăr chiar atîta îndrăzneală, dumneata şi bandiţii nespălaţi care te urmează? Pe sîngele lui Cristos! Îmi vei da socoteală pentru acest cuvînt, care ţi-ar putea aduce o dezonoare şi mai gravă. Pfui!

— Trebuie să vă amintesc — replică Blood — că nu vorbesc în numele meu, ci în numele oamenilor mei. Ei sînt cei nemulţumiţi, ei sînt cei care ameninţă că, dacă nu li se dă satisfacţie, şi încă repede, şi-o vor lua singuri.

— Să şi-o ia? spuse Rivarol, tremurînd de furie. Să încerce numai, şi...

— Nu vă pripiţi. Oamenii mei sînt în dreptul lor, aşa după cum ştiţi prea bine. Ei vor să ştie cînd va avea loc împărţirea prăzii şi cînd vor primi cincimea prevăzută în contract.

— Domnul să-mi dea răbdare! Cum putem împărţi prada înainte de a fi complet strînsă?

— Oamenii mei au motive să creadă că prada a fost strînsă; şi, oricum, privesc cu neîncredere faptul că este depozitată toată pe bordul vaselor dumneavoastră, rămînînd în stăpînirea dumneavoastră. Mai spun că, după aceea, nu va mai exista nici o posibilitate de a se stabili la cît se ridică în realitate valoarea ei.

— Dar, pentru Dumnezeu! Am ţinut registre care pot fi consultate de oricine.

— Ei nu doresc să vadă registre de contabilitate. Puţini dintre ei ştiu să citească. Vor să vadă banii şi obiectele de valoare. Ei mai ştiu — mă siliţi să fiu sincer — că registrele au fost falsificate. Registrele arată că prada luată din Cartagena se ridică la vreo zece milioane de livre. Dar oamenii ştiu — şi sînt foarte versaţi în asemenea calcule — că prada depăşeşte imensa sumă de patruzeci de milioane. Ei insistă ca prada să fie prezentată şi cîntărită în faţa lor, aşa cum se obişnuieşte la Fraţii Coastei.

— Nu ştiu nimic despre obiceiurile piraţilor. Gentilomul vorbea dispreţuitor.

— Dar le învăţaţi repede.

— Ce vrei să spui cu asta, potlogarule? Sînt un conducător de oşti, nu de tîlhari.

— Oh! Bineînţeles! În ochii lui Blood rîdea ironia: Dar, indiferent ce sînteţi, vă previn că, dacă nu daţi curs unei cereri pe care o consider întemeiată şi pe care deci o susţin, trebuie să v-aşteptaţi la neplăceri şi nu m-ar surprinde faptul dacă n-aţi mai părăsi niciodată Cartagena şi dacă n-aţi trimite o singură monedă de aur acasă, în Franţa.

— *Ah, pardieu*[1]! Trebuie să înţeleg că mă ameninţi?

— Haide, haide, domnule baron! Vă previn doar de neplăcerile care, cu un dram de prudenţă, ar putea fi evitate.

[1] Zău (în limba franceză în text).

Nu ştiţi pe ce vulcan staţi. Nu cunoaşteţi obiceiurile piraţilor. Dacă vă încăpăţînaţi, Cartagena va fi înecată în sînge şi, oricare ar fi rezultatul, regele Franţei nu va fi fost bine slujit.

Argumentul acesta deplasă discuţia pe un teren mai puţin ostil. Totuşi discuţia mai continuă o bucată de vreme, pentru ca să se încheie în cele din urmă cu obligaţia, puţin amabilă, din partea domnului de Rivarol de a accepta cererea piraţilor. Îşi luă această obligaţie în silă şi numai pentru că Blood îl făcu să priceapă în cele din urmă că ar fi periculos să refuze. Nu era exclus ca într-un conflict armat, generalul să-i înfrîngă pe omenii lui Blood. Dar în acelaşi timp nu era de loc imposibil ca lucrurile să se petreacă şi invers. Şi chiar dacă, să zicem, ar izbuti, efortul l-ar costa atîtea vieţi omeneşti, încît generalul se putea trezi în situaţia de a nu mai avea suficiente forţe ca să păstreze ceea ce apucase să ia.

Astfel Rivarol sfîrşi prin a promite că va lua de îndată măsurile necesare, şi în cazul cînd căpitanul Blood şi ofiţerii săi se vor prezenta a doua zi dimineaţă pe bordul corăbiei *Victorieuse*, metalele preţioase vor fi aduse şi cîntărite în prezenţa lor, iar cota-parte de o cincime le va fi predată pe loc.

În noaptea aceea, subita diminuare a orgoliului monstruos al domnului de Rivarol produse ilaritate printre piraţi. Dar a doua zi cînd zorii se revărsară deasupra Cartagenei, corsarii avură explicaţia : singurele corăbii ce se vedeau în port erau *Arabella* şi *Elizabeth*, la ancoră, şi *Atropos* şi *Lachesis*, carenate pe plajă pentru repararea stricăciunilor pricinuite de ghiulele. Vasele franceze plecaseră. Fără zgomot şi în taină, fuseseră remorcate afară din port, la adăpostul întunericului nopţii, şi tot ce se mai zărea din ele erau trei pînze, confuze şi mici, la orizont, înspre vest. Domnul de Rivarol cel fugar o ştersese cu tezaurul, luînd cu el trupele şi marinarii aduşi din Franţa. Lăsase în urma lui, la Cartagena, nu numai pe corsari, cu buzele umflate, dar şi pe domnul de Cussy împreună cu voluntarii şi negrii din Hispaniola, pe care, de asemenea, îi escrocase.

Furia comună uni cele două tabere, şi chiar mai înainte ca această solidaritate să se închege, locuitorii acelui nefericit oraş cunoscură o teroare şi mai cruntă decît aceea pe care o înduraseră la venirea expediţiei.

Singur căpitanul Blood îşi păstră capul pe umeri, punînd stavilă mîniei. Îşi făgăduise ca, înainte de a se despărţi de domnul de Rivarol, să-i prezinte o socoteală pentru toate afronturile mărunte şi insultele primite din partea acestui individ incalificabil, care se dovedea acum şi şnapan.

— Trebuie să-l urmărim — declară el. Să-l urmărim şi să-l pedepsim.

În primul moment, un strigăt de aprobare izbucni din toate piepturile. Apoi se gîndiră că doar două din corăbiile lor sînt în stare să navigheze, iar în ele nu pot încăpea toţi oamenii ; de asemenea, că nici nu erau aprovizionate îndeajuns pentru o călătorie lungă. Echipajele corăbiilor *Lachesis* şi *Atropos*, precum şi căpitanii lor, Wolverstone şi Yberville, renunţară la această intenţie. La urma urmei, mai rămăseseră destule bogăţii ascunse în Cartagena. Or să stea pe loc şi or să le stoarcă, în care timp îşi vor pregăti şi vasele pentru plecare. Blood, Hagthorpe şi cei care navigau împreună cu ei n-aveau decît să facă cum le-o plăcea.

De-abia atunci îşi dădu Blood seama că se pripise sugerîndu-le acest plan. Dar cînd încercă să bată în retragere, mai-mai că provocă un conflict între cele două tabere de corsari, scindate astfel în urma propunerii lui. Între timp, la orizont, pînzele navelor franceze se mistuiau încetul cu încetul. Blood se afla în pragul deznădejdii. Dacă pleca, numai Dumnezeu din ceruri putea să ştie ce avea să se întîmple cu oraşul, ţinînd seama de starea de spirit a celor pe care-i lăsa acolo. Iar dacă rămînea, însemna pur şi simplu că echipajul său şi cel al lui Hagthorpe se vor asocia la saturnale [1], sporind oroarea evenimentelor, acum inevitabile. Cum nu era în stare să ia o hotărîre, oamenii săi şi cei ai lui Hagthorpe se deciseră să acţioneze ei înşişi, dornici să-l urmărească pe Rivarol. Nu numai că trebuiau să pedepsească o înşelăciune laşă, dar mai aveau de cîştigat şi o bogăţie imensă, întrucît pe comandantul francez, care rupsese el însuşi, cu atîta nemernicie, alianţa, îl vor trata acum ca pe un duşman.

În timp ce Blood, hărţuit de simţăminte contradictorii, încă mai ezita, piraţii îl duseră aproape cu forţa la bordul corăbiei sale.

---

[1] Serbări ale romanilor în cinstea zeului Saturn. Sinonim cu petrecere destrăbălată.

O oră mai tîrziu, doar cu butoaiele umplute cu apă și fixate la bord, *Arabella* și *Elizabeth* ieșeau în larg cu scopul de a începe apriga urmărire.

„După ce vasele au ieșit în largul mării și *Arabella* a fost pusă pe direcție — scrie Pitt în jurnalul său de bord — m-am dus să-l caut pe căpitan, știindu-l la grea cumpănă din pricina acestor evenimente. L-am găsit stînd singur în cabină, cu capul în mîini, și privind trist înainte fără a vedea nimic."

— Ce este, Peter ? strigă tînărul marinar din Somersetshire. Doamne, omule, ce te roade atîta ? De bună seamă că nu gîndul la Rivarol !

— Nu — răspunse Blood cu voce răgușită. Și deodată deveni vorbăreț. Poate își dădea seama că, dacă vroia să nu înnebunească, trebuia să scape de gîndul ce-l apăsa. Iar Pitt, la urma urmei, era prietenul lui și-l iubea, deci omul potrivit pentru a i se destăinui. Dac-ar ști ea ! Dac-ar ști ! O, Doamne ! Îmi ziceam c-am isprăvit cu pirateria, c-am isprăvit pentru totdeauna. Și iată că am fost silit de această canalie să comit cele mai grave acte de piraterie de care m-am făcut vreodată vinovat. Gîndește-te la Cartagena ! Gîndește-te în ce iad o prefac diavolii aceia în aceste clipe ! Iar eu trebuie s-o am pe conștiință !

— Da' de unde, Peter ! Conștiința ta n-are de ce să se frămînte, ci a lui Rivarol. Banditul ăsta murdar a provocat totul. Ce puteai tu să faci ca să împiedici nenorocirea ?

— Aș fi rămas acolo, dacă lucrul acesta ar fi folosit la ceva.

— N-ar fi folosit la nimic, și tu știi foarte bine. Așa că de ce să te chinuiești ?

— Dar mai e-și altceva — gemu Blood. Și acum ? Ce-mi mai rămîne acum ? Să intru în serviciul Angliei, mi-e cu neputință. Iată la ce ne-a dus serviciul în slujba regelui Franței. Iar ca să rămîn în serviciul Franței, nici asta nu se mai poate de azi înainte. Așadar, ce-mi mai rămîne ? Pirateria ? Am isprăvit cu ea. Ți-o jur ! Dacă vreau să trăiesc fără a-mi păta onoarea, cred că singurul lucru pe care trebuie să-l fac este să-mi ofer spada regelui Spaniei.

Și totuși mai rămăsese ceva — ultimul lucru la care s-ar fi gîndit — ceva către care se îndreptau cu repeziciune pe marea luminată de soarele tropical. Toate cele împotriva căror Blood spumega atît de amarnic nu erau decît o treaptă necesară în făurirea ciudatului său destin.

Cu ruta fixată spre Hispaniola, căci într-acolo socoteau ei că se va îndrepta Rivarol, ca să se aprovizioneze mai înainte de a traversa Atlanticul în drum spre Franța, *Arabella* și *Elizabeth* spintecară valurile cu viteză, mereu spre nord, pe un vînt potrivit de favorabil, timp de două zile și două nopți, fără a zări măcar o clipă vînatul pe care-l urmăreau. Al treilea revărsat de zori aduse cu sine o ceață care le limita vizibilitatea la numai două sau trei mile, sporindu-le necazul și teama că domnul Rivarol ar putea să le scape cu desăvîrșire.

Dacă ținem seama de însemnările din jurnalul de bord al lui Pitt, ei se aflau în momentul acela la aproximativ 75°30′ longitudine vestică și 17°45′ latitudine nordică, așa încît aveau Jamaica în traversă pe babord, la circa treizeci de mile spre vest. Și, într-adevăr, departe spre nord-vest, abia deslușindu-se ca un val de nori, se zărea șirul lung al Munților Albaștri avîntîndu-și piscurile spre cerul senin, deasupra perdelei joase de ceață. Vîntul, de care se foloseau clipă de clipă, bătea dinspre vest și le aducea la ureche un zgomot, un fel de bubuit, pe care un auz mai puțin experimentat l-ar fi putut lua ca fiind provocat de spargerea talazurilor pe un țărm adăpostit.

— Tunuri ! spuse Pitt, care se afla cu Blood pe puntea de la pupa.

Blood dădu din cap, ascultînd.

— La zece mile depărtare, poate cincisprezece, undeva în largul lui Port Royal, socotesc eu — adăugă Pitt. Apoi se uită la căpitan. Crezi că ne privește pe noi ? întrebă el.

— Tunuri în largul lui Port Royal... S-ar părea că domnul colonel Bishop are treabă... Și împotriva cui s-ar putea bate el decît împotriva prietenilor noștri ? Cred că ne privește. Oricum, trebuie să ne apropiem ca să vedem ce se întîmplă. Dă ordin să pună cîrma pe direcție.

Cu murele strînse, virară contra vîntului, orientîndu-se după zgomotul luptei ce se auzea tot mai tare și mai limpede pe măsură ce se apropiau. Navigară așa aproape o oră. Apoi, în vreme ce Blood, cu ocheanul la ochi, încerca să răzbată cu privirea prin vălul de ceață, așteptînd ca din clipă în clipă să-i apară corăbiile în luptă, tunurile încetară brusc.

Se menţinură pe direcţie, manevrînd cu tot echipajul şi scrutînd lacomi întinderea mării din faţa lor. Şi iată că în raza lor vizuală apăru o umbră confuză, care curînd se preciză ca fiind o corabie uriaşă în flăcări. Pe măsură ce *Arabella*, urmată îndeaproape de *Elizabeth*, se apropia în viteză, silueta vasului care ardea se desluşi mai bine. În cîteva clipe catargele sale se iviră, ascuţite şi negre, deasupra fumului şi flăcărilor, iar prin ocheanul său Blood văzu limpede stindardul Sfîntului Gheorghe fluturînd pe gabia catargului cel mare.

— O corabie englezească! strigă el.

Iscodi marea cu privirea spre a-l descoperi pe învingătorul în această luptă a cărei groaznică mărturie venea să confirme zgomotele auzite de ei mai înainte, iar cînd, în cele din urmă, se apropiară mai mult de vasul sortit pieirii şi zăriră, la trei sau patru mile depărtare, siluetele mohorîte ale unui grup de trei nave înalte îndreptîndu-se spre Port Royal, prima şi cea mai firească presupunere fu că aceste vase aparţin flotei din Jamaica şi că vasul în flăcări este un vas de corsari înfrînt; din această cauză se şi grăbiră să culeagă cele trei bărci ce se îndepărtau de nava în flăcări. Dar Pitt, care cerceta cu ocheanul flotila ce se îndepărta şi care era în stare să desluşească lucruri vizibile numai pentru ochiul unui marinar experimentat, făcu această declaraţie de necrezut, şi anume că cea mai mare dintre cele trei nave era *Victorieuse* a lui Rivarol.

Reduseră pînzele şi se opriră cu prova-n vînt, în timp ce bărcile lor se apropiau de cele în derivă, încărcate pînă la refuz de supravieţuitori. Şi mai erau şi alţii plutind în voia valurilor, agăţaţi de bucăţi de lemn şi de sfărîmăturile împrăştiate pe suprafaţa apei, care trebuiau salvaţi

ÎN SERVICIUL REGELUI WILHELM

Una din bărci se lovi de flancul *Arabellei* şi pe scara de acces se ivi întîi un gentilom plăpînd, spilcuit şi mic de statură, îmbrăcat într-o haină de saten de culoarea dudei, cu fireturi de aur, al cărui chip sfrijit, galben şi cam ursuz era încadrat de peruca neagră şi bogată. Veşmintele sale la modă şi costisitoare nu suferiseră nicidecum de pe urma peripeţiilor prin care trecuse, iar el se purta cu dezinvoltura şi siguranţa unui om de vază. Omul acesta, fără doar şi poate, nu putea fi un pirat. El era urmat îndeaproape de un altul, care, din toate punctele de vedere, în afară de vîrstă, avea o înfăţişare cu desăvîrşire opusă: corpolent, musculos şi robust, cu o faţă plină, rotundă şi arsă de soare, cu un zîmbet şăgalnic veşnic întipărit pe buze, cu ochi albaştri şi scînteietori. Bărbatul acesta era bine îmbrăcat, fără zorzoane, şi avea un aer autoritar.

În timp ce omuleţul păşea de pe scară pe puntea din mijloc, iar căpitanul Blood se îndrepta spre el ca să-l întîmpine, ochii lui iscoditori şi negri ca de nevăstuică investigară la iuţeală ciudatul echipaj al *Arabellei*, adunat acolo.

— Unde dracu am ajuns? întrebă el, iritat. Sînteţi englezi, sau ce dracu sînteţi?

— În ce mă priveşte pe mine, am onoarea să fiu irlandez, domnule. Numele meu este Blood, căpitanul Peter Blood, iar aceasta este corabia mea, *Arabella*, care vă stă cu totul la dispoziţie.

— Blood ! strigă omulețul, cu voce stridentă. Doamne sfinte ! Un pirat ! Se întoarse către uriașul din spatele lui : Un pirat blestemat, Van der Kuylen. Al dracului să fiu, am picat din Scila în Caribda [1] !

— Cum ? întrebă celălalt, cu un glas gutural, și iarăși : Cum ? Sesiză apoi comicul situației și începu să rîdă.

— Blestemat să fiu ! Ce-i de rîs aici, purcel de mare ? se stropși omul cu haine de culoarea dudei. Frumoasă poveste pentru ce-i de-acasă : amiralul Van der Kuylen își pierde mai întîi flota în noapte, apoi vasul-amiral îi este incendiat sub picioare de o escadră franceză și sfîrșește prin a fi capturat de un pirat. Îmi pare bine că găsești motiv de rîs. Fiindcă din cauza păcatelor mele se întîmplă să te-nsoțesc, al dracului să fiu dacă am de ce rîde.

— Este la mijloc o neînțelegere, dacă îmi pot lua permisiunea s-o arăt — interveni Blood, liniștit. Nu sînteți capturați, domnilor ; sînteți salvați. Cînd vă veți da seama de acest lucru, poate că vă va veni în cap să-mi mulțumiți pentru ospitalitatea pe care v-o ofer. O fi ea sărăcăcioasă, dar este cea mai bună de care dispun.

Fiorosul gentilom scund de statură se zgîi la el.

— Al dracului să fiu ! Îți îngădui să fii și ironic ? îl dezaprobă el și, pesemne, cu intenția de a preîntîmpina vreo altă încercare, continuă prin a se recomanda : Sînt lordul Willoughby, guvernatorul general al Indiilor de Vest, în numele regelui Wilhelm, iar dumnealui este amiralul Van der Kuylen, comandantul flotei maiestății sale din Indiile de Vest, în acest moment pierdută undeva pe această blestemată Mare a Caraibilor.

— Regele Wilhelm ? întrebă Blood și simți că Pitt și Dyke, care stăteau în spatele lui, se strecurară mai aproape, împărtășindu-i uimirea. Dar cine este acest rege Wilhelm și al cui rege este ?

— Ce înseamnă asta ? Mai uimit decît căpitanul Blood, lordul Willoughby holbă ochii la el. Într-un tîrziu adăugă : Vorbesc de maiestatea sa regele Wilhelm al III-lea, Wilhelm

[1] Scila (o stîncă) și Caribda (un vîrtej) din strîmtoarea Messinei (între Italia și Sicilia) erau în timpurile vechi groaza marinarilor. Dacă scăpai de una, dădeai peste cealaltă. De aici, proverbul.

de Orania, care, împreună cu regina Mary, domnește în Anglia de două luni și mai bine.

Fu o clipă de tăcere, pînă cînd Blood pricepu ce i se spunea.

— Vreți să ziceți, domnule, că cei din țară s-au răsculat și că au alungat-o pe canalia aceea de Iacob împreună cu clica lui de ticăloși ? Amiralul Van der Kuylen îl înghionti ușor cu cotul pe înălțimea sa, iar în ochii lui albaștri se aprinse o luminiță șăgalnică.

— Vederile lui politice sînt foarte sănătoase, cred — mîrîi el.

Zîmbetul înălțimii sale săpă pe obrazu-i ca pergamentul niște brazde de parc-ar fi fost cicatrice.

— Sfinte Dumnezeule ! Cum, n-ați auzit încă ? Unde dracu ați fost pînă acum ?

— În ultimele trei luni nu am avut nici un contact cu restul lumii — spuse Blood.

— Al dracului să fiu ! De bună seamă că așa este. În aceste trei luni de zile lumea a suferit oarecare schimbări.

Și arătă pe scurt cele ce se petrecuseră. Regele Iacob fugise în Franța, unde se pusese sub protecția regelui Ludovic, din care cauză, precum și din multe altele, Anglia aderase la liga organizată împotriva Franței, în prezent aflîndu-se în război cu ea. Așa s-a întîmplat că vasul-amiral al comandantului olandez fusese atacat de flota domnului de Rivarol în dimineața aceea, de unde reieșea limpede că, plecînd de la Cartagena, francezul întîlnise în drum vreo corabie care îi comunicase noutățile.

După ce ascultă veștile, căpitanul Blood, reînnoindu-și asigurările că la bordul corăbiei sale vor fi tratați cu toată cinstea, îi conduse pe guvernatorul general și pe amiral în cabina lui, în timp ce acțiunea de salvare continua. Noutățile aflate îl turburară adînc pe Blood. Dacă regele Iacob era detronat și alungat din țară, însemna că lua sfîrșit și proscrierea lui pentru pretinsa-i participare la tentativa de a-l goni pe tiran. Așadar, se putea întoarce acasă, putea să-și reia viața din punctul unde fusese întreruptă în chip așa de nefericit cu patru ani în urmă ! Era orbit de perspectiva ce i se deschidea atît de brusc în fața ochilor. Lucrul acesta îi umplea sufletul în așa măsură și într-atît îl copleșea, încît Blood simțea ne-

voia să-l împărtăşească şi altora. Astfel îi destăinui vicleanului gentilom, care-l iscodea tot timpul cu privirea, cu mult mai mult decît ştia acesta despre el sau decît ar fi avut intenţia să afle.

— Dacă doreşti, eşti liber să te duci acasă — spuse înălţimea sa cînd Blood tăcu. Poţi fi sigur că nimeni n-are să te bată la cap din cauza pirateriei, dacă ţinem seamă de motivele care te-au constrîns s-o practici. Însă de ce să te grăbeşti ? Am auzit de dumneata, desigur, şi ştim ce iscusit eşti pe mare. Iată un minunat prilej pentru dumneata, de vreme ce singur declari că te-ai săturat de piraterie. Dacă ai vrea să-l slujeşti pe regele Wilhelm în părţile acestea ale lumii, în timpul acestui război, cunoştinţele dumitale despre Indiile de Vest te-ar ajuta să devii un foarte valoros slujitor al guvernului maiestăţii sale, care nu se va arăta nerecunoscător. Ar trebui să te gîndeşti la propunerea asta. Al dracului să fiu, domnule, ţi-o repet : e o admirabilă ocazie care ţi se oferă !

— Pe care înălţimea voastră mi-o oferă — îl corectă Blood. Vă sînt foarte recunoscător. Dar pentru moment, vă mărturisesc că nu mă pot gîndi la nimic altceva decît la aceste ştiri importante care schimbă faţa lumii. Trebuie să mă obişnuiesc s-o văd aşa cum arată astăzi înainte de a-mi preciza propriul meu loc în cuprinsul ei.

Pitt intră să raporteze că acţiunea de salvare se terminase şi că oamenii culeşi de pe mare, cam patruzeci şi cinci la număr, se aflau în siguranţă pe bordul celor două vase de corsari. Ceru să i se dea ordine. Blood se ridică.

— Am neglijat treburile înălţimii voastre, gîndindu-mă la ale mele. Doriţi probabil să vă debarc la Port Royal.

— La Port Royal ? Omuleţul se zvîrcoli furios pe scaunul său. Turbat de mînie, îl informă cu lux de amănunte pe Blood că intraseră în Port Royal cu o seară în urmă, ca să constate că guvernatorul era absent. Plecase la o vînătoare zadarnică de corsari la Tortuga, luînd întreaga flotă cu el.

Blood îl privi surprins o clipă, apoi izbucni în rîs :

— Presupun că a plecat mai înainte de a-i fi parvenit ştirile cu privire la schimbarea guvernului englez şi la războiul cu Franţa.

— Ba de loc ! răspunse răstit Willoughby. Era informat de amîndouă evenimentele, precum şi de venirea mea.

— O, cu neputinţă !

— Aşa aş fi crezut şi eu. Dar deţin informaţia de la un oarecare maior Mallard, pe care l-am găsit în Port Royal, guvernînd, pare-se, în lipsa descreieratului ăluia.

— Dar cum, e nebun ca să-şi părăsească postul într-un asemenea moment ? Lui Blood nu-i venea să creadă.

— Luînd întreaga flotă cu el, te rog să remarci, şi lăsînd oraşul expus atacului francezilor. Iată soiul de guvernator pe care fostul guvern îl socotea potrivit pentru un asemenea post : o miniatură a acestei guvernări proaste, al dracului să fiu ! Lasă oraşul Port Royal lipsit de orice apărare, doar cu un fort dărăpănat care poate fi prefăcut într-un mormam de ruine într-o oră. Pe legea mea ! E de necrezut !

Zîmbetul care mai stăruia încă pieri de pe faţa lui Blood.

— Rivarol ştie acest lucru ? strigă el cu voce pătrunzătoare.

Amiralul olandez fu cel care-i răspunse :

— Crezi că s-ar duce într-acolo dacă n-ar şti ? Domnul de Rivarol a luat prizonieri cîţiva dintre oamenii noştri. Poate că ei i-au spus. Poate că i-a făcut să vorbească. E o ocazie magnifică.

Înălţimea sa mîrîi ca o pisică sălbatică :

— Ticălosul acela de Bishop va răspunde cu capul dacă prin dezertarea lui de la post va aduce vreo pagubă statului. Dar dacă a făcut-o în mod premeditat ? Dacă e mai mult netrebnic decît descreierat ? Şi dacă în felul acesta îl slujeşte pe regele Iacob, de la care deţine postul ?

Căpitanul Blood fu generos :

— Da' de unde ! Numai dorinţa de răzbunare l-a împins la asta. Milord, pe mine mă vînează el la Tortuga. Dar mă gîndesc că în timp ce el se ocupă cu treaba asta, eu aş face mai bine să mă ocup de Jamaica pentru regele Wilhelm. Rîse cu mult mai voios decît fusese în ultimele două luni. Jeremy, puneţi navele pe direcţia Port Royal şi îndreptaţi-vă cu toată viteza într-acolo. Vom fi la egalitate cu domnul de Rivarol şi în acelaşi timp vom lichida vechile socoteli dintre noi.

Atît lordul Willoughby cît şi amiralul săriră în picioare.

— Dar nu vă puteţi lupta cu el, ce dracu ! strigă înălţimea sa. Oricare dintre cele trei corăbii franceze poate să lupte cu amîndouă vasele dumitale, tinere.

— În ce priveşte numărul tunurilor, da — spuse Blood şi zîmbi. Dar mai sînt şi alte lucruri decît tunurile, care au im-

portanță în astfel de treburi. Dacă înălțimii voastre îi place să vadă o bătălie dată pe mare, așa cum trebuie dată o bătălie, va avea acum prilejul.

Amîndoi se zgîiră la el.

— Uiți diferența de forțe — insistă înălțimea sa.

— Este imposibil — spuse Van der Kuylen — clătinînd din capul său mare. Manevra e importantă, dar tunurile sînt tunuri.

— Dacă nu-l pot învinge, îmi pot scufunda vasele în canal ca să-i blochez ieșirea pînă cînd se întoarce Bishop cu escadra de la vînătoarea-i zadarnică sau pînă cînd sosește propria dumneavoastră flotă.

— Și la ce bun toate astea, te-ntreb ? ripostă Willoughby.

— O să vă explic îndată. Rivarol este nebun riscînd această aventură, dacă ținem seama de ceea ce are la bord. În calele sale duce bogățiile jefuite din Cartagena, bogății care se ridică la suma de patruzeci de milioane de livre. La auzul cifrei colosale, interlocutorii săi tresăriră. A intrat în Port Royal cu această comoară. Indiferent dacă va fi sau nu biruitor, el nu va mai ieși din Port Royal cu ea și, mai devreme ori mai tîrziu, această avere va intra în casa de bani a regelui Wilhelm, după ce o cotă-parte de o zecime, să spunem, va fi fost plătită piraților mei. Sînteți de acord, lord Willoughby ?

Înălțimea sa se ridică în picioare și, scuturîndu-și spuma de dantelă de la încheietura pumnului, întinse o mînă albă și delicată.

— Căpitane Blood, descopăr măreția în dumneata — spuse el.

— Cu siguranță că înălțimea voastră are o privire ageră dacă a băgat de seamă — rîse căpitanul.

— Bine, bine ! Dar cum ai să reușești ? mormăi Van der Kuylen.

— Veniți pe punte și vă voi face o demonstrație mai înainte ca ziua să îmbătrînească prea mult.

ULTIMA LUPTĂ A *ARABELLEI*

— Ce mai aștepți, prietene ? mîrîi Van der Kuylen.

— Da, pentru numele Domnului ! izbucni Willoughby.

Era în după-amiaza aceleiași zile, iar cele două vase de pirați se legănau ușor, cu pînzele fluturînd leneș, la adăpostul unei lungi limbi de pămînt ce alcătuia marele port natural al Port Royalului și la mai puțin de o milă de strîmtoarea străjuită de fort, pe unde ajungeai la el. Trecuseră două ore și mai bine de cînd se opriseră în apropiere, după ce se strecuraseră pînă acolo neobservați de cei din oraș, precum și de corăbiile domnului de Rivarol, iar în tot acest timp văzduhul se zguduise de bubuitul tunurilor de pe mare și de pe uscat, vestind că bătălia dintre francezi și apărătorii Port Royalului începuse. Această așteptare lungă și inactivă punea la încercare atît nervii lordului Willoughby cît și ai lui Van der Kuylen.

— Ai făgăduit să ne-arăți lucruri minunate. Unde sînt aceste minuni ?

Blood se întoarse cu fața spre ei, zîmbind încrezător. Își pusese pe el, în vederea bătăliei, platoșa din oțel negru care-i apăra pieptul și spatele.

— Nu vă voi pune mai mult răbdarea la încercare. Într-adevăr, observ că focul a început să se domolească. Dar lucrurile stau acum cam așa : nu cîștigăm absolut nimic dacă ne grăbim, în schimb cîștigăm foarte mult dacă așteptăm, așa cum sper să vă demonstrez.

Lordul Willoughby îl privi bănuitor :

— Crezi cumva că între timp s-ar putea întoarce Bishop sau că va apărea flota lui Van der Kuylen ?

— Bineînţeles că nu, nici nu mă gîndesc la aşa ceva. Mă gîndesc însă că-n lupta cu fortul, domnul de Rivarol, care este un individ neîndemînatic, aşa cum ştiu din proprie experienţă, va suferi anumite pierderi care ar putea face ca diferenţa de forţe să se micşoreze întrucîtva. Desigur că vom ávea timp suficient să înaintăm, după ce fortul va fi tras zăvoarele.

— Da, da ! Surda încuviinţare sună ca o tuse din partea guvernatorului general. Îţi înţeleg scopul şi cred că ai perfectă dreptate. Ai calităţi de mare comandant, căpitane Blood. Îmi cer scuze fiindcă mi-am făcut o părere greşită despre dumneata.

— E' foarte generos din partea înălţimii voastre. Vedeţi, am oarecare experienţă în acest fel de luptă şi, deşi îmi asum toate riscurile pe care sînt obligat să mi le asum, nu vreau să-mi asum nici unul de care n-am nevoie. Dar... — se întrerupse pentru a asculta. Da, aveam dreptate. Focul se domoleşte. Asta înseamnă sfîrşitul rezistenţei lui Mallard în fort. Hei, vino încoace, Jeremy !

Se aplecă peste balustrada sculptată şi dădu ordine răspicate.

Fluierul şefului de echipaj scoase un sunet strident şi, într-o clipă, corabia care părea că dormitează se trezi la viaţă. Se auzea sunetul înăbuşit al paşilor pe coverte, scîrţîitul scripeţilor şi zgomotul pînzelor ce se ridicau. Cîrma fu pusă pe direcţie şi, în clipa următoare, vasul naviga lin, urmat de *Elizabeth*, care asculta supusă semnalele de pe *Arabella*, în vreme ce Ogle, tunarul, chemat între timp, primea ultimele instrucţiuni din partea lui Blood mai înainte de a coborî în grabă la postul său pe puntea de tragere.

Într-un sfert de oră înconjuraseră promontoriul, şi iată-i la gura portului, în raza de acţiune a tunurilor de pe cele trei nave ale lui Rivarol, în faţa cărora piraţii apărură deodată.

Acolo unde fusese fortul, se înălţa un morman de ruine fumegînde, iar francezul victorios, cu stindardul cu flori de crin fluturînd în vîrful catargelor, se repezea să înşface prada bogată ale cărei fortificaţii le nimicise.

Blood scrută cu privirea corăbiile franceze şi rîse pe înfundate. Se părea că *Victorieuse* şi *Meduse* nu suferiseră decît cîteva zgîrieturi, pe cînd cea de a treia navă, *Baleine*, care se înclina puternic la babord ca să-şi menţină deasupra apei spărtura din tribord, nu mai putea fi pusă la socoteală.

— Vedeţi ! strigă el către Van der Kuylen şi, fără a mai aştepta mormăitul aprobator al olandezului, dădu un ordin : Cîrma în babord.

Nu încape îndoială că apariţia acelei uriaşe corăbii roşii, cu ciocul poleit, cu sabordurile deschise şi legănîndu-se la doi paşi, a fost o lovitură mortală dată bucuriei fără margini a domnului Rivarol. Dar mai înainte ca el să se fi clintit din loc spre a da un ordin, mai înainte de a se fi putut hotărî ce ordin să dea, un vulcan de foc şi de metal se revărsă asupră-i din corabia piraţilor, iar punţile lui fură secerate de coasa ucigătoare a salvei laterale. *Arabella* îşi continua drumul, făcînd loc *Elizabethei*, care, urmînd-o îndeaproape, execută aceeaşi manevră. Iar apoi, în timp ce francezii stăteau încă năuciţi, cuprinşi de panică din pricina acestui atac ce-i luase cu desăvîrşire prin surprindere, *Arabella* virase de bord şi se întorcea pe unde venise, arătîndu-şi tunurile de la tribord şi trăgînd cea de-a doua salvă laterală în direcţia celei dintîi. Răsună încă o salvă laterală trasă de pe *Elizabeth*, apoi trîmbiţaşul *Arabellei* trimise o chemare pe deasupra apei, pe care Hagthorpe o înţelese perfect.

— Înainte, Jeremy ! strigă Blood. Drept în ei, să nu-i lăsăm să se dezmeticească. Fii gata ! Pregăteşte-te de abordare ! Hayton... căngile ! Şi spune-i tunarului de la prova să încarce cît poate de repede şi să tragă.

Aruncă pălăria cu pene şi-şi puse pe cap un coif de oţel pe care i-l adusese un negru. Vroia să conducă personal echipa de abordare. Dădu cu vioiciune explicaţii celor doi oaspeţi :

— Abordarea este singura noastră şansă în cazul acesta. Avem mult prea puţine tunuri faţă de ei.

După care urmă rapid o demonstraţie foarte completă. Francezii dezmeticindu-se, în sfîrşit, ambele nave îşi lipiră flancurile şi, concentrîndu-se asupra *Arabellei* ca fiind cea mai aproape şi cea mai puternică, deci şi cea mai periculoasă dintre cei doi adversari, traseră asupra ei aproape în acelaşi timp.

Spre deosebire de piraţi, care prin tirul lor urmăriseră să-şi paralizeze adversarul de pe punţi, francezii traseră jos spre a sfărîma carena agresorului. *Arabella* se cutremură sub înspăimîntătoarea lovitură, deşi Pitt o menţinea cu prova

către francezi, astfel încît să le ofere cea mai redusă țintă. Pentru un moment corabia păru să ezite, apoi își afundă prova-n apă, cu ciocul făcut țăndări, cu teuga sfărîmată și cu o gaură larg căscată în partea din față, imediat deasupra liniei de plutire. Spre a o feri să ia apă, Blood ordonă să se arunce imediat în mare tunurile de la prova, ancorele și butoaiele cu apă, precum și orice alte obiecte ce puteau fi zvîrlite.

Între timp, virînd de bord, francezii făcură *Elizabethei* o primire asemănătoare. *Arabella*, ajutată prea puțin de vînt, forță alura spre a ajunge la lupta corp la corp. Dar mai înainte de a-și putea realiza scopul, *Victorieuse* își încărcase din nou tunurile de la tribord și-și lovea inamicul care înainta cu o a doua salvă laterală, trasă din imediată apropiere. Și-n vreme ce tunurile bubuiau și grinzile se prăbușeau cu zgomot, iar oamenii gemeau schilodiți, *Arabella*, pe jumătate distrusă, se afundă și se roti în norul de fum care-i ascundea prada ; apoi Hayton strigă ascuțit că începe să se scufunde prova.

Inima lui Blood se opri o clipă. Dar chiar în momentul acela de cumplită deznădejde, prin perdeaua de fum se zări ne murit flancul albastru și auriu al *Victorieuse*-ei. În străfulgerarea acelei viziuni încurajatoare, căpitanul își dădu seama cît de lentă le era înaintarea, care, cu fiece clipă, slăbea tot mai mult. Aveau să se scufunde mai înainte de a atinge bordul vrăjmașului.

Aceasta fu părerea amiralului olandez, urmată numaidecît de o înjurătură, în vreme ce lordul Willoughby condamna iscusința marinărească a lui Blood, care aruncase zarurile, riscînd totul pentru această șansă de abordare.

— Nu aveam altă soluție ! strigă Blood, cu inima zdrobită de durere. Dacă sînteți de părere că acțiunea a fost disperată și temerară, ei bine, chiar acesta-i adevărul ; dar circumstanțele și mijloacele de care dispuneam nu cereau altceva din partea noastră. Mă prăbușesc la un pas de victorie.

Dar înfrîngerea lor nu era încă definitivă. Hayton împreună cu vreo douăzeci de pirați îndrăzneți pe care fluierul lui îi chemase stăteau ghemuiți, adăpostindu-se printre dărîmăturile teugăi, cu căngile pregătite. De la o distanță de șapte sau opt iarzi de *Victorieuse*, în clipa cînd nava lor părea că a încetat să mai înainteze, iar puntea de la prova începuse să fie spălată de ape, sub ochii francezilor care-i batjocoreau și chiuiau, acești oameni săriră în sus și se repeziră înainte, aruncîndu-și căngile peste prăpastia dintre cele două corăbii. Din cele patru căngi aruncate, două atinseră punțile navei franceze și se fixară de ele. Iute ca gîndul acționară atunci acești corsari hotărîți și experimentați. Fără pic de șovăire, se aruncară cu toții asupra lanțului uneia din căngi, lăsîndu-l pe celălalt în plata Domnului, și traseră de el cu toată puterea spre a lipi navele una de cealaltă. Blood, care stătea pe puntea de la pupa, îi văzu și strigă cu o voce de trompetă.

— Muschetarii la prova !

Muschetarii aflați la posturile lor pe puntea din mijloc se supuseră cu iuțeala unor oameni care știau că ascultarea este singura lor speranță de a mai rămîne în viață. Cincizeci de pirați se repeziră numaidecît înainte și, dintre ruinele teugăi, traseră peste capetele oamenilor lui Hayton, secerîndu-i pe soldații francezi, care, neputînd să desprindă căngile fixate zdravăn în locurile unde mușcaseră adînc grinzile *Victorieuse*-ei, se pregăteau și ei să tragă asupra echipei de abordare.

Tribord la tribord, cele două corăbii se izbiră una de cealaltă cu un zgomot surd și cutremurător. Încă înainte de a se fi întîmplat acest lucru, Blood ajunsese pe puntea din mijloc, chibzuind și acționînd cu viteza uraganului, așa cum cereau împrejurările. Pînzele fuseseră coborîte, tăind saulele care țineau vergile. Avangarda de abordare, alcătuită dintr-o sută de oameni, se postase la pupa, iar oamenii de la căngi erau la locurile lor, gata să execute ordinul pe care căpitanul trebuia să-l dea în momentul ciocnirii. În concluzie, *Arabella*, pe cale de a se scufunda, era literalmente ținută la suprafață de o jumătate de duzină de căngi, care într-o clipă o priponiseră strașnic de *Victorieuse*.

Stînd la pupa, Willoughby și Van der Kuylen urmăriseră, uimiți din cale afară și cu răsuflarea tăiată, iuțeala și precizia cu care Blood și eroicul lui echipaj intraseră în acțiune. În vreme ce gornistul suna atacul, Blood urca în goană spre pupa, urmat de grosul cetei de pirați, pe cînd avangarda, condusă de tunarul Ogle, alungat de lîngă tunurile sale de apa ce inundase puntea de tragere, sărea chiuind pe prova *Victorieuse*-ei, la nivelul căreia coborîse pupa cea înaltă a *Arabellei*, năpădită de ape. Conduși chiar de Blood, pirații

se năpustiră asupra francezilor ca niște cîini asupra unui cerb încolțit. După ei veniră și ceilalți, toți în afară de Willoughby și de amiralul olandez, care rămaseră pe puntea de la pupa a părăsitei *Arabella* să urmărească lupta.

Timp de o jumătate bună de oră lupta se desfășură aprig pe bordul corăbiei franceze. Începută la prova, se năpusti ca un val prin teugă către puntea din mijloc, unde ajunse la paroxism. Francezii rezistau cu încăpățînare, mai ales că superioritatea numerică le insufla curaj. Dar cu toată vitejia lor îndîrjită, sfîrșiră prin a fi împinși tot mai în spate, pe punțile periculos înclinate spre tribord de greutatea *Arabellei*, plină cu apă. Pirații luptau cu furie disperată, știind că orice retragere este cu neputință, deoarece nu mai aveau nici un vas pe care să se poată refugia, așa că trebuiau fie să învingă și să pună stăpînire pe *Victorieuse*, fie să piară.

Și în cele din urmă puseră stăpînire pe navă, plătind pentru ea aproape cu jumătate din viețile lor. Împinși pe puntea de la pupa, apărătorii care supraviețuiau încă, îmboldiți de turbatul Rivarol, mai rezistară cu deznădejde o bucată de vreme. În cele din urmă, Rivarol se prăbuși cu un glonț în cap, iar francezii rămași în viață, numărînd de-abia douăzeci de oameni teferi, cerură îndurare.

Dar truda oamenilor lui Blood nu se sfîrșise încă. *Elizabeth* și *Meduse* stăteau strîns prinse una de alta, iar oamenii lui Hagthorpe erau împinși înapoi, spre bordul propriului lor vas, pentru a doua oară. Se impuneau măsuri urgente. În vreme ce Pitt și marinarii lui se ocupau de pînze, iar Ogle se dusese pe puntea de jos cu o echipă de tunari, Blood ordonă să se desprindă căngile. Lord Willoughby și amiralul trecuseră și ei la bordul *Victorieuse*-ei. În timp ce oamenii se năpusteau în ajutorul lui Hagthorpe, Blood, de pe puntea de la pupa a vasului cucerit, aruncă o ultimă privire spre corabia care-l slujise cu atîta credință și care aproape făcea parte din ființa lui. Corabia se legănă o clipă după ce i se dădu drumul, apoi încet-încet începu să se scufunde, iar apa care gîlgîia și se învolbura în jurul catargelor sale fu singurul lucru vizibil ce însemnă locul unde *Arabella* își aflase sfîrșitul.

Cum stătea pe puntea de la pupa, deasupra punții din mijloc a *Victorieuse*-ei, locul înfiorătorului măcel, cineva vorbi în spatele lui.

— Cred, căpitane Blood, că trebuie să-ți cer scuze pentru a doua oară. Niciodată pînă acum nu am văzut imposibilul devenind posibil, datorită ingeniozității și curajului, și nici o victorie smulsă atît de vitejește înfrîngerii.

Blood se răsuci pe călcîie și-i prezentă lordului Willoughby o înfățișare înspăimîntătoare : fără coif, cu platoșa găurită și cu mîneca dreaptă atîrnîndu-i din umăr, ca o zdreanță, peste un braț dezgolit. Din cap pînă-n picioare era împroșcat de sînge, și sînge îi curgea și din rana de la cap, încleindu-i părul, amestecîndu-se cu praful de pe obraz, ceea ce-l făcea de nerecunoscut.

De sub masca aceea oribilă, doi ochi vii priveau cu o strălucire supraomenească, iar două lacrimi săpaseră dîre prin stratul de murdărie de pe obrajii săi.

EXCELENȚA SA GUVERNATORUL

Cînd s-a analizat cu ce preț a fost obținută această victorie, s-a văzut că din cei trei sute douăzeci de corsari care părăsiseră Cartagena cu căpitanul Blood, abia o sută mai erau teferi. *Elizabeth* fusese atît de crunt lovită, încît era îndoielnic că ar mai putea naviga vreodată, iar Hagthorpe, care o comandase cu atîta vitejie în luptă, pierise. Față de aceste pierderi, în cealaltă parte a contului stătea faptul că, dispunînd de o forță mult inferioară, datorită numai iscusinței și vitejiei deznădăjduite, pirații lui Blood salvaseră Jamaica de bombardament și de jaf, capturaseră flota domnului de Rivarol și puseseră mîna, spre profitul regelui Wilhelm, pe imensul tezaur transportat de *Victorieuse*.

De-abia în seara zilei următoare, nepăsătoarea flotă a lui Van der Kuylen numărînd nouă corăbii ancoră în Port Royal, iar ofițerii săi, olandezi și englezi, aflară adevărata părere a amiralului asupra valorii lor.

Șase nave fură imediat reechipate în vederea plecării. Mai erau și alte colonii din Indiile de Vest ce trebuiau negreșit inspectate de noul guvernator general, iar lordul Willoughby se grăbea să se îndrepte spre Antile.

— Și poftim ! Sînt reținut aici de absența nerodului ăstuia de guvernator-delegat — se plîngea el amiralului său.

— Cum adică ? întrebă Van der Kuylen. La urma urmei, de ce vă reține acest lucru ?

— Pentru că vreau să-l demit pe cîinele ăsta, așa cum merită, și să numesc în locul lui un om înzestrat cu simțul datoriei și cu capacitatea de a și-o îndeplini.

— Aha ! Dar pentru asta nu este necesar să rămîneți. Între timp francezii își vor îndrepta privirea asupra insulei Barbados, care nu e bine apărată. Aveți aici exact omul care vă trebuie. Acest om n-are nevoie de instrucțiuni. Va ști cum să apere Port Royalul mai bine ca dumneavoastră sau ca mine.

— Te gîndești la Blood ?

— Bineînțeles. Care altul ar fi mai bun ? Ați văzut ce poate.

— Va să zică și dumneata crezi asta, nu ? Pe cinstea mea ! Și eu m-am gîndit la același lucru. Al dracului să fiu, și de ce nu ? E mai bun ca Morgan, iar Morgan a fost numit guvernator.

Trimise după Blood. Căpitanul sosi dichisit și din nou bine dispus ; exploatase resursele Port Royalului pentru a se transforma astfel. Rămase uluit de onoarea ce i se făcea, în clipa cînd Willoughby îi aduse la cunoștință numirea. Era cu mult mai mult decît visase vreodată și se îndoia dacă trebuie să-și asume răspunderea unei sarcini atît de grele.

— Ce dracu ! se răsti Willoughby. Ți-aș oferi eu acest lucru, dacă n-aș fi convins de capacitatea dumitale ? Dacă asta-i singura dumitale obiecție...

— Nu este, milord. Dar aveam de gînd să mă întorc în țară, așa aș fi vrut. Mi-e dor de pajiștile verzi ale Angliei. Oftă : Merii trebuie să fie în floare în livezile din Somersetshire.

— Flori de măr ! Vocea înălțimii sale se ridică întocmai ca o rachetă și pocni rostind aceste trei cuvinte. Ce dracu ?!... Flori de măr ! Se uită la Van der Kuylen.

Amiralul ridică din sprîncene și își țuguie buzele. Ochii îi luceau șăgalnic pe fața lui mare.

— Așa ! exclamă el. Foarte poetic !

Lordul se întoarse furios către căpitanul Blood.

— Ai de lichidat o socoteală veche, băiete ! îl mustră el. Ai făcut ceva în această privință, mărturisesc, și ți-ai arătat din plin iscusința, slavă Domnului ! Iată de ce îți ofer funcția de guvernator al Jamaicăi, în numele maiestății sale... pentru

că te consider omul cel mai potrivit din cîţi cunosc pentru această funcţie.

Blood se înclină adînc :

— Înălţimea voastră este foarte bună. Dar...

— Taci ! Nu există nici un dar. Dacă vrei să ţi se uite trecutul şi să-ţi asiguri viitorul, iată, acum ai prilejul. Şi nu trebuie să treci cu uşurinţă peste el, din cauza florilor de măr sau pentru mai ştiu eu ce altă prostie sentimentală. Datoria dumitale este să rămîi aici, cel puţin atît cît durează războiul. Cînd războiul se va sfîrşi, te poţi întoarce în Somersetshire şi la cidru, sau în Irlanda dumitale şi la rachiul de casă, dar pînă atunci trebuie să te obişnuieşti cu Jamaica şi cu romul.

Van der Kuylen izbucni în rîs. Pe Blood însă gluma nu-l făcu să zîmbească. Rămase grav, mai mult mîhnit. Gîndurile sale erau la domnişoara Bishop, care se afla undeva pe aici, chiar în această casă, dar pe care n-o văzuse încă de la sosirea lui. De i-ar fi arătat măcar un dram de compătimire !

Apoi vocea aspră a lui Willoughby interveni din nou, mînioasă, văzîndu-l că şovăie şi arătîndu-i stupiditatea de necrezut a refuzului său, prin care el nesocotea un prilej minunat ca acesta. Blood luă o poziţie ţeapănă şi se înclină :

— Milord, aveţi dreptate. Sînt nebun. Dar, vă rog, nu mă consideraţi şi ingrat. Dacă am şovăit, am făcut-o din anumite motive, cu care nu vreau s-o plictisesc pe înălţimea voastră.

— Flori de măr, presupun ? rosti cu dispreţ înălţimea sa.

De data aceasta Blood rîse, dar în ochii lui mai stăruia o urmă de melancolie.

— Va fi precum doriţi... şi vă sînt foarte recunoscător. Daţi-mi voie s-o asigur pe înălţimea voastră că voi şti să cîştig încrederea maiestăţii sale. Vă puteţi încrede în serviciul meu loial.

— Dacă n-aş avea încredere, nu ţi-aş oferi funcţia de guvernator.

Şi astfel chestiunea se aranjă. Brevetul lui Blood fu întocmit şi sigilat în prezenţa lui Mallard, comandantul garnizoanei, şi a celorlalţi ofiţeri, care stăteau şi priveau cu ochii rotunzi de uimire, dar îşi păstrau gîndurile pentru ei.

— Acum putem pleca la treburile noastre — spuse Van der Kuylen.

— Plecăm mîine dimineaţă — anunţă înălţimea sa.

Blood tresări.

— Şi colonelul Bishop ? întrebă el.

— Rămîne în grija dumitale. Dumneata eşti acum guvernatorul. La înapoierea lui vei proceda cu el aşa cum vei crede de cuviinţă. Spînzură-l de un capăt de vergă pe corabia lui. O merită.

— Nu-i o sarcină puţin cam ingrată ? întrebă Blood.

— Foarte bine. Îi voi lăsa o scrisoare. Nădăjduiesc să-i placă.

Căpitanul Blood îşi luă imediat în primire funcţia. Erau multe de făcut pentru a pune Port Royalul într-o stare de apărare convenabilă, după cele ce se întîmplaseră acolo. Inspectă fortul dărîmat şi dădu instrucţiuni asupra lucrărilor necesare, care trebuiau începute de urgenţă. Ordonă apoi să se repare cele trei corăbii franceze pentru a fi din nou bune de navigaţie. În sfîrşit, cu încuviinţarea lordului Willoughby, îşi adună piraţii şi le înmînă o zecime din tezaurul capturat, lăsînd la libera lor alegere să plece sau să se înroleze în serviciul regelui Wilhelm.

Cam douăzeci din ei preferară să rămînă, iar printre aceştia se numărau Jeremy Pitt, Ogle şi Dyke, a căror proscriere, ca şi cea a lui Blood, lua sfîrşit o dată cu detronarea regelui Iacob. În afară de bătrînul Wolverstone, rămas la Cartagena, ei patru erau singurii supravieţuitori din grupul de răzvrătiţi care părăsiseră insula Barbados cu mai bine de trei ani în urmă pe bordul corăbiei *Cinco Llagas*.

În dimineaţa următoare, în timp ce flota lui Van der Kuylen se pregătea să iasă în larg, Blood se afla în biroul guvernatorului, o spaţioasă cameră văruită în alb, cînd maiorul Mallard îi aduse vestea că se zăreşte escadra lui Bishop, care se întorcea acasă.

— Asta-i foarte bine — spuse Blood. Sînt bucuros că vine înainte de plecarea lordului Willoughby. Domnule maior, îţi ordon să-l arestezi în clipa în care pune piciorul pe ţărm. Apoi îl vei aduce aici la mine. Un moment. Scrise grăbit o notă. Du asta lordului Willoughby, la bordul vasului-amiral al lui Van der Kuylen.

Maiorul Mallard salută şi plecă. Peter Blood se rezemă de spătarul scaunului şi-şi aţinti ochii în tavan, încruntat. Timpul

trecea. Se auzi o bătaie în uşă şi un bătrîn sclav negru se ivi în prag. Binevoia excelenţa sa s-o primească pe domnişoara Bishop ?

Excelenţa sa se schimbă la faţă. Stătea foarte calm, privindu-l pe negru, conştient de faptul că inima îi bătea într-un ritm cu totul neobişnuit pentru el. Apoi, repede, încuviinţă.

Se ridică în picioare la intrarea ei şi, dacă nu era la fel de palid ca şi ea, aceasta se datora obrazului său ars de soare care-i ascundea paloarea. Timp de cîteva clipe nu-şi spuseră nici o vorbă : se priveau doar unul pe celălalt. Apoi ea înaintă cîţiva paşi şi în cele din urmă începu să vorbească, cu o voce nesigură, şovăitoare, lucru surprinzător pentru o fată atît de calmă şi de stăpînă pe sine :

— Eu... eu... Maiorul Mallard mi-a spus chiar acum...

— Maiorul Mallard şi-a depăşit atribuţiile — zise Blood, şi din pricina efortului pe care-l făcea ca să nu-i tremure vocea, glasul lui părea aspru şi excesiv de puternic. Văzînd-o că tresare şi că se opreşte, căută să-şi îndrepte imediat greşeala : N-aveţi de ce să vă alarmaţi, domnişoară Bishop. Indiferent de ce este între mine şi unchiul dumneavoastră, puteţi fi sigură că nu voi urma exemplul pe care mi l-a dat. N-am să abuzez de situaţia mea actuală pentru a mă răzbuna. Dimpotrivă, voi abuza de funcţia mea pentru a-l proteja. Recomandarea pe care mi-a făcut-o lordul Willoughby este ca să-l tratez fără milă. Intenţia mea este să-l trimit înapoi pe plantaţiile lui din insula Barbados.

Fata se apropie încet, făcînd cîţiva paşi.

— Sînt... sînt fericită că vreţi să faceţi acest lucru. Şi mai presus de orice, fericită din cauza dumneavoastră. Îi întinse mîna.

El i-o privi cu luare-aminte, apoi se înclină deasupra mîinii întinse.

— Un hoţ şi un pirat nu-şi poate permite să vă strîngă mîna — rosti el cu amărăciune.

— Nu mai sînteţi aşa ceva — spuse ea şi încercă să zîmbească.

— Totuşi nu vă datorez mulţumiri că nu mai sînt — răspunse el. Cred că nu mai avem nimic să ne spunem, decît poate să adaug, asigurîndu-vă că nici lordul Julian Wade nu are de

ce să se teamă din partea mea. Fără îndoială, că aceasta este asigurarea pe care liniştea dumneavoastră sufletească o aşteaptă.

— Din consideraţie pentru dumneavoastră, da. Dar numai din consideraţie pentru dumneavoastră. N-aş vrea să vă îndemn la ceva josnic sau dezonorant.

— Deşi sînt hoţ şi pirat ?

Fata îşi încleştă pumnul şi schiţă un gest de deznădejde şi nerăbdare :

— Oare n-o să-mi iertaţi niciodată aceste cuvinte ?

— Mărturisesc că-mi vine destul de greu. Dar ce importanţă mai are acum cînd ne-am spus tot ce-aveam de spus ?

Ochii ei căprui şi limpezi îl priviră o clipă gînditori. Apoi îi întinse din nou mîna :

— Plec, căpitane Blood. Deoarece sînteţi atît de generos cu unchiul meu, am să mă-ntorc cu el în insula Barbados. Cred că nu ne vom mai întîlni... niciodată. Oare nu s-ar putea să ne despărţim prieteni ? Ştiu că am fost nedreaptă cîndva cu dumneavoastră. Şi v-am spus că-mi pare rău. N-aţi vrea... n-aţi vrea să-mi spuneţi adio ?

El păru că se trezeşte, că-şi leapădă învelişul acela de voită asprime. Luă mîna pe care fata i-o întindea şi, ţinîndu-i-o într-a lui, vorbi în vreme ce o privea posomorît şi gînditor.

— Aşadar, vă întoarceţi la Barbados — spuse el încet. Merge şi lordul Julian cu dumneavoastră ?

— De ce mă întrebaţi acest lucru ? îl înfruntă ea cu îndrăzneală.

— Nu v-a transmis nimic din partea mea ? Sau a denaturat lucrurile ?

— Nu. Nu le-a denaturat. Mi le-a transmis cu propriile dumneavoastră cuvinte. Am fost adînc mişcată. M-a făcut să-mi văd limpede greşeala şi nedreptatea. E de datoria mea să vă spun acest lucru, ca să-mi îndrept greşeala. Mi-am dat o părere aspră într-o chestiune în care era o îndrăzneală să-ţi dai cît de cît o părere.

El îi mai ţinea încă mîna.

— Şi lordul Julian ? întrebă Blood, urmărind-o cu privirea ochilor albaştri, care străluceau ca safirul pe faţa aceea de culoarea aramei.

— Lordul Julian va pleca fără îndoială acasă, în Anglia. Nu mai are nimic de făcut aici.

— Şi nu v-a cerut să plecaţi cu el ?

— Ba da. Vă iert această îndrăzneală.

O speranţă sălbatică izbucni în el :

— Şi dumneavoastră ? Sfinte Dumnezeule, doar nu vreţi să spuneţi că aţi refuzat să deveniţi o lady, dacă...

— Oh ! Sînteţi insuportabil. Îşi eliberă mîna şi se îndepărtă de el. N-ar fi trebuit să vin... Bună ziua ! Se îndreptă repede spre uşă. El se repezi după ea şi-o prinse. Faţa ei ardea ca o văpaie, iar ochii zvîrleau fulgere : Astea-s maniere de pirat, presupun. Daţi-mi drumul !

— Arabella ! strigă el, rugător. Spui adevărul ? Vrei să-ţi dau drumul ? Vrei să te las să pleci şi să nu te mai văd niciodată ? Sau vrei să rămîi aici şi să faci suportabil acest exil pînă cînd vom putea pleca împreună acasă ? Ah ! Acuma plîngi ! Ce-am spus ca să te fac să plîngi, iubito ?

— Credeam... credeam că n-am s-aud asta niciodată din gura ta — îl tachină ea printre lacrimi.

— Ei, vezi, a fost un lord Julian, un om fin...

— N-a fost nimeni niciodată. Numai pe tine te-am iubit, Peter.

Bineînţeles că după aceea avură multe să-şi spună, atît de multe, încît trebuiră să se aşeze ca să şi le spună, şi în timpul ăsta vremea trecea, iar guvernatorul Blood îşi uită de obligaţiile sale oficiale. În sfîrşit, ajunsese acasă. Odiseea lui se isprăvise.

Dar între timp flota colonelului Bishop aruncase ancora, iar colonelul debarcase pe dig. Era un om nemulţumit, care avea să fie şi mai nemulţumit. Lordul Julian Wade îl însoţea la ţărm.

Garda stătea aliniată ca să-l primească, iar în faţa soldaţilor se afla maiorul Mallard şi alţi doi oameni necunoscuţi guvernatorului-delegat : unul subţire şi elegant, celălalt mătăhălos şi robust.

Maiorul Mallard înaintă :

— Colonele Bishop, am ordin să vă arestez. Spada dumneavoastră, domnule !

Bishop îl privi înroşindu-se :

— Ce dracu !... Să m-arestezi, zici ? Să m-arestezi ?

— Din ordinul guvernatorului insulei Jamaica — spuse omuleţul cel elegant din spatele maiorului Mallard.

Bishop se întoarse către el :

— Guvernator ? Eşti nebun ! Se uita cînd la unul, cînd la altul : Eu sînt guvernatorul.

— Ai fost — zise iar omuleţul, cu o voce seacă. Dar l-am schimbat în lipsa dumitale. Eşti demis fiindcă ţi-ai părăsit postul fără a avea un motiv îndreptăţit, punînd astfel în primejdie colonia a cărei responsabilitate o aveai. Este o chestiune gravă, colonele Bishop, aşa cum s-ar putea să constaţi. Ţinînd seama de faptul că deţineai acest post din partea guvernului regelui Iacob, ar fi posibil să fii acuzat chiar de trădare. Depinde de succesorul dumitale dacă vei fi spînzurat sau nu.

Bishop încetă să mai respire, trase o înjurătură şi apoi, cuprins de o teamă subită, întrebă :

— Dar cine dracu eşti dumneata ?

— Sînt lordul Willoughby, guvernatorul general al coloniilor maiestăţii sale din Indiile de Vest. Erai informat, cred, de venirea mea.

Ceea ce mai rămăsese din supărarea lui Bishop se desprinse de pe el ca o haină. Începu să asude de frică. În spatele său, lordul Julian stătea şi privea, iar chipul lui frumos deveni deodată palid şi tras.

— Dar, înălţimea voastră... — începu colonelul.

— Domnule, nu mă privesc motivele dumitale — îl întrerupse cu asprime înălţimea sa. Sînt pe punctul de a pleca şi nu am timp. Guvernatorul te va asculta şi, fără îndoială, te va trata cum se cuvine. Îi făcu semn maiorului Mallard, iar Bishop, un om năruit şi ruinat, se lăsă dus.

Cînd colonelul îşi veni cît de cît în fire, se destăinui lordului Julian, care-l însoţea deoarece nimeni nu-l împiedica s-o facă.

— Asta-i o nouă socoteală în contul ticălosului ăla de Blood — rosti el printre dinţi. Dumnezeule, ce-o să mă mai răfuiesc cu el cînd ne vom întîlni !

Maiorul Mallard întoarse capul ca să-şi ascunză zîmbetul şi, fără alte cuvinte, îl conduse ca pe un prizonier la casa guvernamentală, o casă care atîta vreme fusese propria-i re-

şedinţă. Fu lăsat să aştepte sub pază, în hol, în vreme ce maiorul Mallard intră să-l anunţe.

Domnişoara Bishop mai era încă cu Peter Blood cînd maiorul Mallard pătrunse în birou. Cuvintele lui îi treziră la realitate.

— Ai milă de el! Cruţă-l cît vei putea de dragul meu, Peter — se rugă Arabella.

— Fii sigură că o voi face — spuse Blood. Dar mă tem că împrejurările n-au să-l cruţe.

Ea dispăru, strecurîndu-se în grădină, iar maiorul Mallard plecă să-l aducă pe colonel.

— Excelenţa sa guvernatorul vrea să vă vadă — zise el, deschizînd larg uşa.

Colonelul Bishop intră clătinîndu-se şi rămase în picioare. La masă stătea un bărbat căruia nu i se zărea decît creştetul perucii negre, frumos buclată. Apoi capul acesta se ridică şi o pereche de ochi albaştri îl aţintiră solemn pe prizonier. Colonelul Bishop scoase un sunet din gîtlej şi, încremenit de surprindere, privi faţa excelenţei sale guvernatorul-delegat al insulei Jamaica, faţa omului pe care-l urmărise la Tortuga spre propria sa pieire.

Situaţia a fost foarte bine caracterizată de Van der Kuylen în cuvintele pe care i le-a spus lordului Willoughby pe cînd cei doi păşeau pe bordul vasului-amiral.

— Este foarte poetic! zicea el, clipind din ochii săi albaştri. Căpitanului Blood îi place poezia... Vă amintiţi de florile de măr? Da? Ha, ha, ha!

CUPRINS

Redactor responsabil : ALEXANDRA ȚIMPĂU
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Dat la cules 08.02.1967. Bun de tipar 29.04.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 7377. Tiraj 45 160. Broșate 43.100 legate 2060. Hîrtie scris II A de 63 g/m² 540×840/16. Coli editoriale 20,09. Coli de tipar 22. A. I. 10739. C.Z. pentru bibliotecile mici 8 R—33

Tiparul executat sub comanda nr. 70109 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Lei 9,75

RAFAEL SABATINI • ODISEEA CĂPITANULUI BLOOD

CUTEZĂTORII

RAFAEL SABATINI

ODISEEA CĂPITANULUI BLOOD

EDITURA TINERETULUI

cu atîta generozitate luptătorii la dispoziţia ducelui bastard [1], încît orice bărbat a cărui vîrstă şi vigoare îi îngăduiau să ţină o armă în mînă şi care s-ar fi abţinut de la această datorie risca să fie stigmatizat ca laş sau papistaş.

Şi totuşi, Peter Blood, care nu numai că era în stare să ţină o armă în mînă, dar avea şi pregătirea, şi îndemînarea necesară pentru a se folosi de ea, şi care cu siguranţă că nu era laş, iar catolic, doar atunci cînd îi convenea, îşi îngrijea muşcatele şi îşi fuma pipa cu atîta nepăsare în această seară de iulie, ca şi cum nimic nu se întîmpla.

Ba Peter Blood mai făcu şi altceva. Privind în urma acelor entuziaşti cuprinşi de febra răzvrătirii, el cită un vers din Horaţiu, poetul latin pentru a cărui operă manifestase încă de tînăr o afecţiune deosebită :

„Quo, quo scelesti, ruitis ?" [2]

Şi acum poate veţi înţelege de ce firea lui aprinsă şi cutezătoare, moştenită de la strămoşii nomazi ai mamei sale din Somersetshire, rămînea indiferentă în mijlocul aţîţărilor fanatice şi înverşunate la răzvrătire, şi de ce spiritul lui neastîmpărat, care îl împinsese cîndva să părăsească liniştita carieră academică, pe care tatăl său căutase să i-o impună, rămînea atît de calm în mijlocul tulburărilor. Vă daţi seama, desigur, cu ce ochi se uita el la aceşti oameni care se adunau în jurul stindardelor libertăţii, stindarde ţesute de fecioarele din Taunton, adică de fetele din pensionul domnişoarei Blake şi al doamnei Musgrove, fete care, aşa cum spune balada, îşi repuseseră în fîşii jupoanele de mătase, ca să facă flamuri pentru armata regelui Monmouth. Acest vers latin aruncat cu dispreţ în urma cetelor care coborau gălăgioase străzile pavate cu bolovani dă în vileag gîndurile care îl stăpîneau pe Blood. Pentru el, aceşti oameni erau nişte nerozi care, cuprinşi de o frenezie primejdioasă, mergeau spre pierzanie.

Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, Peter Blood ştia prea multe despre acest individ cu numele de Monmouth şi despre tîrfa

---

[1] Este vorba de James Scott de Monmouth (1649—1685), fiul nelegitim al lui Carol al II-lea şi al Lucy-ei Walter. Vrînd să uzurpe tronul lui Iacob al II-lea, a pus la cale o răscoală, dar a fost înfrînt de armatele regelui la Sedgemoor, luat prizonier şi apoi decapitat.

[2] Încotro, încotro vă năpustiţi, nefericiţilor ?

drăguţă şi brună care îl născuse, spre a se lăsa înşelat de povestea despre dreptul lui de a moşteni tronul, motiv pentru care fusese înălţată flamura răzvrătirii. El citise proclamaţia absurdă lipită la hanul Cross din Bridgewater, lipită, de asemenea, în Taunton, precum şi în alte părţi, prin care se anunţa că, „după decesul lordului nostru suveran Carol al II-lea, dreptul de succesiune la coroana Angliei, Scoţiei, Franţei şi Irlandei, cu dominioanele şi teritoriile ce le aparţin, a revenit legal şi a fost transmis preailustrului şi nobilului prinţ Iacob, duce de Monmouth, fiu şi moştenitor prezumtiv al numitului rege Carol al II-lea".

Această proclamaţie îl făcuse să rîdă, după cum a rîs şi atunci cînd a citit că „Iacob, ducele de York, a pus mai întîi la cale otrăvirea defunctului rege, iar după aceea i-a uzurpat tronul şi i-a smuls coroana".

I-ar fi fost greu să spună care din cele două minciuni era mai gogonată. Peter Blood îşi petrecuse un sfert din viaţă în Olanda, ţară unde văzuse pentru prima dată lumina zilei, cu aproape 36 de ani în urmă, şi pe acest James Scott, care acum se proclama „Iacob al II-lea, prin graţia lui Dumnezeu rege etc.", şi cunoştea povestea care circula acolo privitor la adevărata paternitate a individului. Departe de a fi copilul legitim al lui Carol Stuart, născut dintr-o pretinsă căsătorie a acestuia cu Lucy Walter, dimpotrivă, se prea putea ca acest Monmouth, care se pretindea azi rege al Angliei, să nu fi fost nici măcar copilul nelegitim al fostului suveran. Ce altceva decît ruină şi dezastru avea să aducă această pretenţie ridicolă ? Cine putea să creadă că Anglia va tolera asemenea obrăznicie ? Şi pentru un asemenea individ, pentru a-l ajuta să-şi susţină un drept imaginar, fuseseră împinşi la răscoală oamenii aceştia simpli din provincia de vest, sub conducerea cîtorva liberali posesori de titluri nobiliare.

„Quo, quo scelesti, ruitis ?"

Peter Blood rîse şi oftă aproape în acelaşi timp. Însă rîsul birui oftatul, fiindcă Blood avea o fire rece, aşa cum au cei mai mulţi dintre oamenii închişi în sinea lor, iar el era închis în sine, căci vitregia vieţii îl învăţase să fie astfel. Un om cu o inimă mai simţitoare, înzestrat cu puterea-i de pătrundere şi cu experienţa lui, ar fi fost cuprins de milă privind la aceşti

DRAGONII LUI KIRKE

Ferma lui Oglethorpe se afla la o depărtare de mai bine de o milă la sud de Bridgewater, pe malul drept al rîului. Era o clădire izolată, în stil Tudor, ivindu-se cenuşie din iedera ce-i acoperea partea de jos. Apropiindu-te de ea, printre livezile înmiresmate în mijlocul cărora casa părea că dormitează într-o pace idilică, lîngă apele rîului Parret scînteind în lumina matinală a soarelui, cu greu ai fi crezut că făcea parte dintr-o lume chinuită de vrajbă şi de vărsare de sînge.

Ieşind din Bridgewater, întîlniră pe pod primul grup de fugari de pe cîmpul de bătălie, oameni istoviţi şi cuprinşi de deznădejde, mulţi dintre ei răniţi şi înspăimîntaţi cu toţii, împleticindu-se în graba lor de a răzbate cu ultimele rămăşiţe de vlagă pînă la adăpostul pe care, în speranţa lor deşartă, ar fi putut să li-l ofere oraşul. Ochi sticloşi de oboseală şi de frică îi priveau, de pe chipuri îngrozite şi vrednice de milă, pe domnul Blood şi pe tovarăşul său trecînd călare, iar glasuri răguşite îi preveneau că urmăritorii necruţători erau undeva pe aproape. Totuşi, fără a se lăsa impresionat, tînărul Pitt îşi mîna grăbit calul de-a lungul drumului plin de colb pe care aceşti bieţi fugari ai încăierării de scurtă durată de la Sedgemoor se întorceau în grupuri din ce în ce mai numeroase. Brusc, el schimbă direcţia şi apucă pe o cărare ce tăia păşunile acoperite de rouă. Chiar şi-n aceste locuri ei întîlniră pîlcuri răzleţe de epave omeneşti, care se împrăştiau pretutindeni, uitîndu-se cu groază în urma lor în timp ce înaintau prin iarba

înaltă, deoarece în orice clipă se aşteptau să zărească vestoanele roşii ale dragonilor.

Cum drumul pe care o luase Pitt mergea spre miazăzi, apropiindu-i din ce în ce de cartierul general al lui Feversham, ei se descotorosiră repede de aceşti naufragiaţi ai bătăliei şi călăriră mai departe printre livezile paşnice încărcate cu roade ce se coceau şi care în curînd aveau să-şi dea prinosul lor anual de cidru.

În sfîrşit, descălecară pe lespezile din piatră de silex ale curţii, iar Baynes, stăpînul fermei, le ură bun venit, cu chipul grav şi gesturi agitate.

În vestibulul spaţios şi pardosit cu piatră, doctorul îl găsi pe lordul Gildoy — un tînăr foarte înalt şi oacheş, cu bărbia puternic desenată şi nasul mare — întins pe o canapea de trestie sub una din ferestrele înalte şi cu multe ochiuri, în îngrijirea doamnei Baynes şi a drăgălaşei sale fiice. Obrajii rănitului aveau culoarea plumbului ; lordul stătea cu ochii închişi, iar printre buzele-i albăstrite ieşea cîte un geamăt ori de cîte ori pieptul i se ridica într-o răsuflare chinuită.

Domnul Blood rămase cîteva clipe în picioare, privindu-şi tăcut pacientul. Regreta din inimă că un tînăr cu un viitor atît de strălucit ca lordul Gildoy riscase totul, poate chiar şi viaţa, numai ca să sprijine ambiţia unui om de nimic. Deoarece îl simpatiza pe acest tînăr şi îl respecta, îşi exprimă amărăciunea printr-un oftat. Apoi îngenunche ca să-şi facă datoria, rupse vestonul şi rufăria pentru a dezgoli rana înălţimii sale şi ceru apă, pînză şi alte lucruri de care avea nevoie pentru îngrijirea bolnavului.

Era încă absorbit de această îndeletnicire cînd, o jumătate de ceas mai tîrziu, dragonii invadară ferma. Tropotul copitelor şi strigătele răguşite care vesteau apropierea lor nu-l deranjară cîtuşi de puţin pe domnul Blood. În primul rînd, fiindcă era un om care nu-şi pierdea uşor cumpătul, şi, în al doilea rînd, fiindcă era preocupat de îndatoririle lui de medic. Înălţimea sa, care între timp îşi recăpătase cunoştinţa, se arătă, în schimb, nespus de îngrijorat, iar Jeremy Pitt, cu veşmintele-i murdare de pe urma bătăliei, se grăbi să se ascundă într-un dulap cu haine. Baynes, de asemenea, era neliniştit, iar soţia şi fiica lui tremurau ca frunza. Domnul Blood căută să-i liniştească pe toţi :

— Dacă preferi, putem găsi şi o spînzurătoare pentru dumneata. Este doar o chestiune de timp: acum sau mai tîrziu.

Mîini brutale îl înşfăcară pe domnul Blood, în timp ce bisturiul acela preţios continua să rămînă în cutia de pe masă, la o depărtare inaccesibilă. Doctorul izbuti să scape din mîinile călăreţilor, deoarece era puternic şi sprinten, însă aceştia îl împresurară numaidecît şi-l trîntiră la pămînt. Ţinîndu-l zdravăn, îi legară mîinile la spate şi, fără menajamente, îl ridicară din nou în picioare.

— Luaţi-l de aici! porunci Hobart şi se-ntoarse ca să dea ordine şi celorlalţi dragoni care aşteptau. Duceţi-vă şi cercetaţi casa din pod pînă-n pivniţă, ş-apoi veniţi aici să-mi raportaţi.

Soldaţii ieşiră prin uşa ce dădea spre interiorul casei, tîrîndu-şi picioarele încălţate în cizme. Domnul Blood fu îmbrîncit de păzitorii săi în curte, unde aşteptau Pitt şi Baynes. Din pragul vestibulului se uită înapoi la căpitanul Hobart, iar ochii lui albaştri ardeau cu o flacără vie. Pe buze îi tremură o ameninţare privitor la ce urma să-i facă nemernicului căpitan Hobart, dacă va supravieţui acestei întîmplări. Îşi aminti însă la vreme că a o rosti cu glas tare însemna să piardă şansa de a trăi şi de a-şi pune în practică ameninţarea. Căci în ziua aceea oamenii regelui erau stăpîni în provincia de vest, iar Vestul era considerat un teritoriu inamic ce trebuia trecut prin foc şi sabie de către biruitori. Aici, un căpitan de cavalerie era deocamdată stăpîn pe viaţă şi pe moarte.

Sub merii din livadă, domnul Blood şi tovarăşii lui de nenorocire fură legaţi, fiecare în parte, de scara şeii călăreţilor. Apoi, la un ordin tăios al stegarului, mica ceată porni spre Bridgewater. Plecarea lor nu făcu decît să întărească convingerea domnului Blood cum că pentru dragoni acesta era un ţinut cucerit. Se auzeau zgomote de scînduri despicate, de mobile nimicite şi răsturnate, strigăte şi rîsete de oameni sălbatici, toate acestea dovedind că goana după răzvrătiţi nu era decît un pretext de jaf şi de distrugere. Iar la urmă, vacarmul acesta fu acoperit de ţipetele ascuţite ale unei femei supuse la cel mai îngrozitor supliciu.

Cu faţa cenuşie, Baynes se opri din mers şi se răsuci zvîrcolindu-se. Frînghia care-l lega de scara şeii îi strînse picioarele şi omul căzu grămadă la pămînt. Fu tîrît astfel cîţiva iarzi, pînă cînd dragonul trase de hăţuri, înjurîndu-l trivial şi lovindu-l cu latul sabiei.

În timp ce se tîra obosit pe sub merii încărcaţi de rod, în dimineaţa aceea de iulie încîntătoare şi plină de miresme, domnul Blood se gîndea că omul este, aşa după cum bănuia de mult, cea mai josnică creatură a lui Dumnezeu şi că numai un neghiob ca el se putea apuca s-o facă pe tămăduitorul unei specii, care mai degrabă ar trebui exterminată.

— Îmi pare bine că recunoşti acest lucru, fără să mai umbli cu gogoşi, aşa cum fac de obicei cei de teapa dumitale. De altfel, trebuie să-ţi atrag atenţia că minciuna nu-ţi poate fi de nici un folos aici, deoarece noi tot descoperim pînă la sfîrşit adevărul. Fii sigur de asta.

Baynes şi Pitt recunoscură şi ei că mărturia căpitanului fusese exactă, ceea ce-l făcu pe lordul-preşedinte să scoată un oftat de uşurare :

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci, în numele lui Dumnezeu, să trecem mai departe, fiindcă avem încă foarte mult de lucru. Nu mai rămăsese nici urmă de blîndeţe în vocea lui. Vorbea cu însufleţire şi scrîşnind, iar buzele i se încreţiseră dispreţuitoare. Consider, domnule Pollexfen, că trădarea perfidă a acestor trei ticăloşi fiind dovedită şi chiar recunoscută de ei, nu mai este nimic de adăugat.

Glasul lui Peter Blood răsună limpede, cu un ton care părea aproape glumeţ :

— Dacă îmi permite înălţimea voastră, mai sînt încă multe de adăugat.

Înălţimea sa se uită la Blood mai întîi foarte surprins de îndrăzneala lui, iar apoi cu o expresie de mînie surdă. Buzele-i roşii se schimonosiră în chip neplăcut, desfigurîndu-i întreaga faţă :

— Ce-nseamnă asta, ticălosule ? Vrei să ne faci să ne pierdem vremea cu chichiţe fără noimă ?

— Aş vrea ca înălţimea voastră şi domnii juraţi să-mi asculte apărarea, aşa cum mi-a făgăduit înălţimea voastră.

— Ei bine, ai să fii ascultat, banditule, ai să fii ascultat, aşa cum ţi-am făgăduit.

Vocea înălţimii sale era aspră ca o pilă. Vorbind, trupul i se zgîrci, iar obrazul i se descompuse. Cu o mînă delicată, de o albeaţă ca de mort, pe care ieşeau în relief vinele albăstrii, lordul scoase o batistă şi îşi tamponă buzele şi fruntea. Studiindu-l cu ochii lui de medic, Peter Blood îşi dădu seama că era pradă durerii provocată de o boală care nu cruţă.

— Vei fi ascultat. Dar după mărturisirea pe care ai făcut-o, ce mai ai de spus în apărarea ta ?

— Veţi judeca singur, milord.

— Asta-i şi scopul pentru care mă aflu aici.

— Şi dumneavoastră veţi judeca, domnilor.

Blood îşi întoarse privirea de la judecător la juraţi. Aceştia tresăriră stînjeniţi sub privirea încrezătoare a ochilor lui albaştri. Prezenţa terifiantă a lordului Jeffreys alungase din ei orice urmă de curaj. Dacă ei înşişi ar fi fost acuzaţi de trădare, lucrul acesta n-ar fi putut să-i înspăimînte mai mult.

Plin de îndrăzneală, Peter Blood făcu un pas înainte, cu fruntea sus, stăpîn pe sine şi cu o expresie posomorîtă întipărită pe faţă. Era proaspăt bărbierit, iar peruca lui, deşi nu mai avea bucle, arăta cel puţin bine pieptănată şi îngrijită.

— Căpitanul Hobart a depus mărturie în legătură cu ceea ce ştia el, şi anume că m-a găsit la ferma lui Oglethorpe în dimineaţa zilei de luni, după bătălia de la Sedgemoor. Dar nu v-a spus ce făceam acolo.

Din nou interveni judecătorul :

— Da ? ! Şi cam ce puteai să faci acolo în societatea unor răzvrătiţi, dintre care doi, lordul Gildoy şi tovarăşul tău de colo, şi-au şi recunoscut vina ?

— Tocmai pentru a spune acest lucru am cerut permisiunea înălţimii voastre.

— Vorbeşte, te rog. Însă, pentru numele lui Dumnezeu, fii scurt ! Fiindcă, dacă aş îngădui să fiu plictisit de trăncănelile tuturor cîinilor de răzvrătiţi ca voi, ar trebui să stau aici pînă la sesiunea de primăvară.

— Eram acolo, milord, în calitatea mea de medic, ca să pansez rănile lordului Gildoy.

— Adică ce vrei să spui ? Ai îndrăzneala să afirmi că eşti medic ?

— Sînt bacalaureat de la Trinity College din Dublin.

— Sfinte Dumnezeule ! strigă lordul Jeffreys, ridicînd brusc tonul şi cu ochii la juraţi. Vedeţi ce ticălos neruşinat este omul acesta ? L-aţi auzit pe martor declarînd că l-a cunoscut acum cîţiva ani la Tanger şi că pe atunci era ofiţer în serviciul Franţei. De asemenea, l-aţi auzit pe acuzat recunoscînd că martorul a spus adevărul.

— Da, martorul a spus adevărul. Dar şi ceea ce vă spun eu este adevărat. Vreme de cîţiva ani am fost soldat. Dar înainte de a fi soldat am fost medic, după cum sînt din nou acuma, începînd din luna ianuarie a acestui an, de cînd m-am stabilit la Bridgewater, lucru pe care-l pot dovedi cu o sută de martori.

MARFĂ OMENEASCĂ

Domnul Pollexfen avea şi nu avea dreptate în acelaşi timp, o situaţie mult mai frecventă în viaţă decît se presupune în general.

Avea dreptate atunci cînd îşi exprimase cu imparţialitate părerea că un om care, prin atitudinea şi prin spusele lui, putuse să-şi bată joc de lordul Jeffreys, acest maestru al teroarei, era capabil, datorită stăpînirii de sine, să-şi făurească o situaţie extraordinară, şi nu avea dreptate presupunînd că Peter Blood urma să fie spînzurat, deşi existau toate motivele ca să creadă acest lucru.

Am spus mai înainte că suferinţele pe care acesta le îndurase de pe urma drumului făcut într-un scop caritabil la ferma lui Oglethorpe îi ofereau totuşi — deşi el nu-şi dădea încă seama — două motive ca să fie recunoscător providenţei: primul, că nu fusese spînzurat fără judecată, şi al doilea, că fusese judecat tocmai în ziua de 19 septembrie. Pînă în ziua de 18 septembrie, sentinţele pronunţate de curtea lorzilor-delegaţi fuseseră aduse la îndeplinire fără nici o abatere de la textul lor şi fără nici o amînare. În dimineaţa zilei de 19 sosise însă la Taunton un curier din partea lordului Sunderland, secretarul de stat, aducînd o scrisoare lordului Jeffreys prin care acesta era informat că maiestatea sa avusese augusta bunăvoinţă de a ordona ca 1100 de rebeli să fie livraţi pentru a fi trimişi pe plantaţiile maiestăţii sale din Jamaica, Barbados, sau din celelalte insule sudice.

Să nu cumva să vă închipuiţi că ordinul fusese dictat dintr-un sentiment de milă. Lordul Churchill avusese mai mult decît dreptate atunci cînd afirmase că inima regelui era la fel de nesimţitoare ca marmura. Cei interesaţi îşi dăduseră însă seama că prin aceste execuţii în masă se risipea în mod nesăbuit o marfă preţioasă. Plantaţiile aveau urgentă nevoie de oameni, iar un bărbat sănătos şi viguros valora între 10 şi 15 lire cel puţin. Mai erau apoi la curte o mulţime de gentilomi care aveau fel şi fel de pretenţii faţă de maiestatea sa, iar rebelii reprezentau un mijloc ieftin şi lesnicios de satisfacere a acestor pretenţii. Un anumit număr de osîndiţi puteau fi puşi deoparte şi dăruiţi acestor nobili, ca să dispună de ei spre profitul lor personal.

Scrisoarea lordului Sunderland conţinea amănunte precise privitor la mărinimia regească în materie de carne vie. O mie de osîndiţi urmau să fie repartizaţi unui număr de circa opt curteni, iar o sută trebuiau ţinuţi la dispoziţia reginei, aşa cum prevedea un post-scriptum la scrisoarea adresată înălţimii sale. Condamnaţii trebuiau transportaţi imediat spre plantaţiile din sud ale maiestăţii sale, unde urmau să rămînă timp de zece ani, înainte de a fi repuşi în libertate. Persoanele cărora le fuseseră repartizaţi deţinuţii erau obligate să ia măsuri ca transportul acestora să se facă fără întîrziere.

Ştim de la secretarul lordului Jeffreys că acesta a avut un acces cumplit de furie în noaptea aceea, în semn de protest contra clemenţei nelalocul ei spre care fusese împinsă maiestatea sa. Ştim, de asemenea, că lordul Jeffreys a încercat printr-o scrisoare să-l convingă pe rege să revină asupra hotărîrii. Dar regele Iacob a rămas neclintit. În afară de profitul direct obţinut de pe urma acestei afaceri, regele considera că gestul de clemenţă pe care-l făcuse era cu totul demn de el. Ştia că, cruţînd vieţile oamenilor în felul acesta, însemna de fapt să-i transforme în nişte morţi-vii şi că mulţi dintre ei aveau să moară în chinurile îngrozitoare ale sclaviei din Indiile de Vest, pizmuiţi de cei rămaşi în viaţă.

Aşa s-a întîmplat că Peter Blood şi, împreună cu el, Jeremy Pitt şi Andrew Baynes, în loc să fie spînzuraţi, traşi pe roată şi rupţi în patru, aşa cum glăsuia sentinţa, au fost transportaţi la Bristol şi îmbarcaţi, laolaltă cu alţi aproape cincizeci de condamnaţi, pe bordul corăbiei *Jamaica Merchant*. Din pricina întemniţării în cala vasului, a hranei proaste şi a apei

ARABELLA BISHOP

Într-o dimineaţă însorită de ianuarie, cam la o lună după sosirea corăbiei *Jamaica Merchant* la Bridgetown, domnişoara Arabella Bishop ieşi călare din curtea splendidei case a unchiului ei, clădită pe înălţimile de la nord-vestul oraşului. Era însoţită de doi negri, care tropăiau după ea la o distanţă respectuoasă, şi se ducea la reşedinţa guvernatorului ca să-i facă o vizită soţiei acestuia, suferindă în ultimul timp. Ajungînd la capătul versantului uşor înclinat al unei coline înverzite, ea întîlni un bărbat înalt şi zvelt, îmbrăcat în haine cu un aspect cuviincios şi de o culoare sobră, care mergea pe jos în direcţie opusă. Nu-l cunoştea, iar străinii erau destul de rari pe insulă. Şi totuşi, într-un fel sau altul, bărbatul acela nu i se păru chiar cu totul necunoscut.

Domnişoara Arabella strînse hăţurile, cu aerul cuiva care doreşte să se oprească spre a admira priveliştea, destul de frumoasă, de altfel, pentru a justifica acest lucru, iar cu coada ochilor ei căprui cercetă foarte atentă pe omul ce se apropia. Trebui să revină asupra primei impresii pe care i-o făcuse îmbrăcămintea lui. Ce-i drept, se vădea destul de sobră, fără a putea fi însă socotită şi convenabilă. Haina şi pantalonii erau dintr-o stofă simplă, ţesută în casă, şi dacă îi veneau aşa de bine, se datora mai mult eleganţei lui fireşti decît artei croitorului. Purta ciorapi aspri de bumbac, fără nici un desen, iar pălăria cu boruri mari, pe care el şi-o scoase plin de respect cînd ajunse în dreptul fetei, era veche şi lipsită de orice podoabă, panglică sau pene. Ceea ce i se

păruse fetei că este o perucă, privită de aproape, se dovedea a fi doar părul lui negru, buclat şi lucios. De pe chipul smead, ras şi apatic o priveau grav doi ochi surprinzător de albaştri. Bărbatul vru să treacă mai departe, dar fata îl opri :

— Am impresia că vă cunosc, domnule.

Avea o voce limpede şi băieţească, şi avea ceva băieţesc şi-n felul ei de a fi, dacă asemenea cuvînt se potriveşte unei domnişoare atît de delicate. Acest ceva rezulta probabil din atitudinea ei nesilită şi dintr-o naturaleţe care dispreţuia artificiile sexului său şi o făcea să fie în relaţii camaradereşti cu toată lumea. Acestei calităţi se datora pesemne şi faptul că, deşi domnişoara Arabella împlinise vîrsta de 25 de ani, nu era încă măritată şi nici măcar nu fusese cerută în căsătorie. Cu toţi bărbaţii se purta deschis, ca o soră, ceea ce le impunea o anumită rezervă şi le tăia pofta de a deveni adoratorii ei.

Negrii se opriseră în urmă, la o oarecare distanţă, şi se chirciseră pe iarba scurtă, aşteptînd ca stăpîna să binevoiască a-şi continua drumul.

La vorbele fetei, străinul se opri :

— O doamnă ar trebui să ştie ce are în proprietatea ei.

— În proprietatea mea ?

— A unchiului dumneavoastră, cel puţin. Daţi-mi voie să mă prezint : numele meu este Peter Blood şi valorez exact zece lire. Ştiu acest lucru fiindcă asta este suma pe care unchiul dumneavoastră a plătit-o pentru mine. Nu fiecare om are prilejul de a-şi stabili valoarea adevărată.

Abia atunci fata îl recunoscu. Nu-l mai văzuse din ziua aceea de pe dig, cu mai bine de o lună-n urmă, deci nu trebuie să ne surprindă că nu l-a recunoscut imediat, deşi i-a trezit interesul, dacă ţinem seama de schimbarea produsă în înfăţişarea lui, care nu mai era acum aceea a unui sclav.

— Dumnezeule ! spuse ea. Şi totuşi mai poţi să rîzi ?

— Este un tur de forţă — încuviinţă el. Dar, după cum se vede, n-am dus-o chiar aşa de rău, pe cît ar fi fost cu putinţă s-o duc.

— Am auzit — răspunse ea.

Într-adevăr, se aflase că răzvrătitul era medic. Lucrul acesta ajunsese şi la urechile guvernatorului Steed, care suferea groaznic de gută şi care îl împrumutase pe Blood de la proprietarul lui. Datorită fie destoiniciei sale, fie norocu-

unde fusese înfipt odinioară. Vasul se luptase departe de țărmul insulei Martinica cu două corăbii spaniole care transportau aur, și deși căpitanul englez se jura că spaniolii îl atacaseră fără ca el să-i fi provocat, e greu să înlăturăm bănuiala că lucrurile nu se petrecuseră taman pe dos. Una din corăbiile spaniole părăsise lupta, și dacă nu fusese urmărită de *Pride of Devon*, se datora probabil faptului că aceasta nu mai era în stare s-o facă. Cealaltă corabie spaniolă fusese scufundată, nu mai înainte însă ca *Pride of Devon* să fi adus pe bordul ei o bună parte din comoara transportată de spanioli. De fapt, avusese loc una din acele încăierări între pirați, veșnic prilej de supărare între curtea regelui Iacob din Londra și Escurialul spaniol, cu plîngeri venite cînd dintr-o parte, cînd din cealaltă.

Totuși, guvernatorul Steed, procedînd ca majoritatea guvernatorilor coloniali, s-a arătat dispus să închidă ochii atît de strașnic, încît să accepte povestea căpitanului englez și să neglijeze orice fel de dovezi care ar fi putut s-o infirme. Împărtășea și el ura perfect justificată pe care o nutreau față de aroganții și autoritarii spanioli oamenii de toate naționalitățile dintre insulele Bahama și continentul american. În consecință, el acordă corăbiei *Pride of Devon* adăpostul pe care-l căuta, precum și toate înlesnirile ca să-și curețe carena și să-și repare stricăciunile.

Dar mai înainte de începerea acestor operații, fură scoși din cala corăbiei și aduși la țărm un număr de peste douăzeci de marinari englezi, la fel de loviți și de sfărîmați ca și vasul lor, iar o dată cu aceștia, șase spanioli în aceeași stare ca și englezii, singurii supraviețuitori ai unui detașament de pe corabia spaniolă, care puseseră piciorul pe bordul navei engleze, de unde nu s-au mai putut retrage. Toți răniții fură duși într-un șopron lung de pe chei, iar forțele medicale din Bridgetown fură chemate să-i îngrijească. Peter Blood primi ordinul să dea și el o mînă de ajutor și, fie datorită faptului că știa spaniola, pe care o vorbea tot atît de curgător ca și limba-i maternă, fie situației lui sociale inferioare, i se repartizară spaniolii.

Medicul n-avea nici un motiv să-i iubească pe spanioli. Cei doi ani petrecuți într-o închisoare spaniolă și participarea lui de mai tîrziu la luptele din regiunile ocupate de spanioli în Olanda îi dăduseră posibilitatea să cunoască anumite trăsături de caracter ale spaniolilor, pe care nu le socotea de fel demne de admirat. Cu toate acestea, el își îndeplini datoria de medic cu mult zel, arătînd pacienților lui chiar oarecare prietenie. Aceștia rămaseră atît de surprinși că li se îngrijesc rănile în loc să fie spînzurați pe loc, încît se dovediră din cale afară de ascultători. Totuși spaniolii erau ocoliți de locuitorii miloși ai orașului, care veneau buluc la spitalul improvizat spre a aduce în dar fructe, flori și mîncăruri alese răniților englezi. De fapt, dacă s-ar fi ținut seama de dorința exprimată de unii dintre aceștia, spaniolii ar fi trebuit lăsați să se prăpădească întocmai ca niște animale dăunătoare, iar această dorință îi fu ilustrată lui Peter Blood chiar de la început.

Medicul tocmai se căznea să pună la loc un picior rupt, cu ajutorul unui negru trimis acolo în acest scop, cînd o voce groasă și răgușită, pe care o cunoștea foarte bine și o ura așa cum nu urîse vreodată vocea altui muritor, îl apostrofă pe neașteptate :

— Ce faci acolo ?

Peter Blood nu-și ridică ochii de la îndeletnicirea lui. De altfel, nici nu era nevoie. Așa cum v-am spus, cunoștea vocea.

— Pun la loc un picior rupt — răspunse el, fără a se întrerupe din treaba lui.

— Văd asta și singur, nerodule.

Între Peter Blood și fereastră se interpuse un trup masiv. Spaniolul pe jumătate dezbrăcat și lungit pe paie își rostogoli ochii negri pe fața-i pămîntie ca să privească înfricoșat la omul acela nepoftit. N-avea nevoie să știe englezește spre a-și da seama că are de-a face cu un dușman. Lucrul acesta îl exprima îndeajuns de limpede asprimea amenințătoare a glasului său.

— Văd asta și singur, nerodule, după cum pot vedea și cine este netrebnicul ăsta. Cine ți-a dat voie să pui la loc picioare de spanioli ?

— Sînt medic, domnule colonel Bishop. Omul este rănit. N-am dreptul să fac deosebire între bolnavi. Trebuie să respect regulile meseriei mele.

— Respecți regulile, zău ? Dacă le-ai fi respectat, n-ai fi aici.

— Ba tocmai fiindcă le-am respectat, am ajuns aici.

— Mă duc spre casa guvernamentală — răspunse el.

— Ah ! Cu siguranţă că e vorba de soţia guvernatorului. Doctorul rîse sau poate rînji. Peter Blood nu fu sigur care din două. Abuzează cam mult de timpul dumitale, după cîte am auzit. Tinereţe ai, înfăţişare frumoasă ai, doctore Blood ! Tinereţe şi frumuseţe ! Sînt avantaje de nepreţuit atît în profesiunea noastră cît şi în alte profesiuni, mai ales atunci cînd ai de-a face cu femeile.

Peter Blood îl privi drept în ochi :

— Dacă într-adevăr crezi ceea ce se pare că vrei să insinuezi, ai face bine să te adresezi guvernatorului Steed. S-ar putea să-l amuze.

— M-ai înţeles greşit, desigur.

— Sper.

— Eşti tare iute la mînie !

Doctorul îşi petrecu braţul pe sub braţul lui Blood :

— Te-asigur că vreau să-ţi fiu prieten, să te ajut. Ascultă ce vreau să-ţi spun. Instinctiv, începu să vorbească mai încet : Sclavia în care eşti silit să trăieşti trebuie să fie supărătoare pentru un om cu talentele dumitale.

— Ce intuiţie ! exclamă batjocoritor domnul Blood.

Doctorul luă însă cuvintele în sensul lor strict.

— Nu sînt un prost, stimate doctor ! Ştiu să recunosc un om de valoare cînd îl văd şi adesea pot să-i citesc gîndurile.

— Dacă poţi să-mi spui la ce mă gîndesc, ai să mă convingi — zise Blood.

Doctorul Whacker se apropie şi mai mult de el în timp ce păşeau de-a lungul cheiului şi coborî vocea, luînd un ton şi mai confidenţial. Ochii lui duri şi albaştri priveau stăruitor faţa smeadă şi sardonică a însoţitorului său, care era cu un cap mai înalt decît el.

— De cîte ori nu te-am văzut privind marea, cu gîndurile oglindite în ochi. Crezi că nu ştiu la ce te gîndeşti ? Dacă ai putea să scapi din acest iad al sclaviei, ai putea să-ţi exerciţi profesiunea, căreia îi faci cinste, ca om liber, cu plăcere şi cu folos pentru dumneata. Lumea e mare. În afară de Anglia mai sînt o mulţime de ţări unde un om cu talentul dumitale ar fi primit cu bucurie şi căldură. Mai sînt şi alte colonii decît cele englezeşti. Îşi coborî glasul pînă la şoaptă, deşi nu era nimeni în apropiere ca să-l audă : Pînă la colonia olandeză din Curaçao nu-i de loc departe. În această epocă a anului, călătoria poate fi întreprinsă fără pericol într-o ambarcaţie uşoară. Iar insulele Curaçao vor fi pentru dumneata doar o trambulină spre lumea largă, care îţi va sta deschisă îndată ce vei fi scăpat de aici.

Doctorul Whacker tăcu. Era palid şi respira cu oarecare greutate. Dar ochii lui duri continuau să scruteze chipul impasibilului său însoţitor.

— Ei bine ? întrebă el după un răstimp. Ce răspuns îmi dai ?

Peter Blood nu răspunse imediat. Gîndurile lui se frămîntau tumultuoase şi el încerca să le liniştească pentru a putea să analizeze cum se cuvine această propunere, aruncată în apele minţii lui ca să le tulbure atît de crîncen. Începu de acolo unde un altul ar fi sfîrşit :

— N-am bani. Şi pentru o asemenea încercare este nevoie de mulţi bani.

— Nu ţi-am spus că vreau să-ţi fiu prieten ?

— De ce ? întrebă Peter Blood, mergînd de-a dreptul la ţintă.

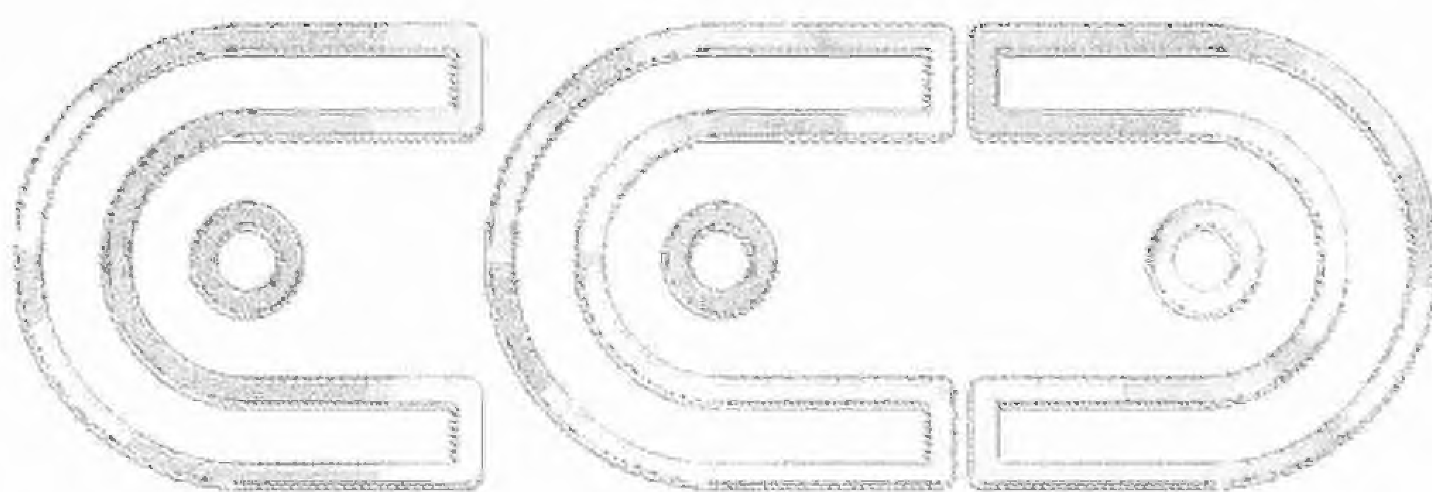
Dar el nu dădu atenţie răspunsului. În timp ce doctorul Whacker pretindea că-i sîngerează inima pentru confratele care se prăpădeşte în sclavie, lipsit de orice posibilitate de cîştig, lucru la care darurile lui fireşti îl îndreptăţeau, Peter Blood întrevăzu dintr-o dată adevărul. Whacker şi colegul lui voiau să scape de un concurent care ameninţa să-i ruineze. Peter Blood nu avusese niciodată cusurul de a se decide greu. Acolo unde altul mergea în patru labe, el făcea o săritură. De aceea, gîndul evadării pe care nu-l cultivase niciodată în mintea lui, răsădit acum de doctorul Whacker, încolţi şi începu să se dezvolte cu repeziciune.

— Înţeleg, înţeleg — spuse el, în timp ce însoţitorul său continua să vorbească şi să-i explice. Pentru a-l scoate basma curată pe doctorul Whacker, Blood făcu pe ipocritul : Este un gest nobil din partea dumitale, un gest cu adevărat frăţesc, ca între nişte colegi de branşă. Este un gest pe care şi eu l-aş face într-o situaţie asemănătoare.

Ochii duri ai doctorului Whacker scăpărară, iar vocea lui începu să tremure cînd îl întrebă, poate cu prea multă nerăbdare :

— Primeşti deci ? Eşti de acord ?

Scanare și prelucrare digitală

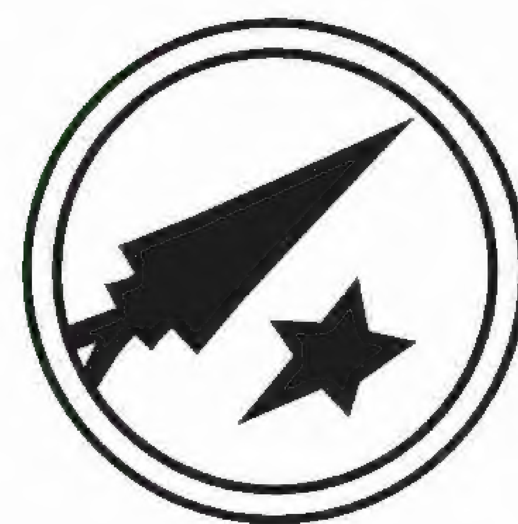

de

Anonim

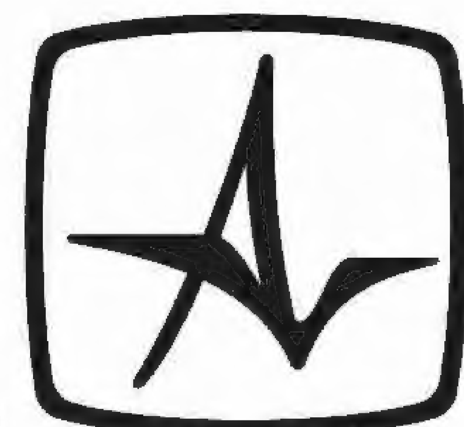

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

